

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Gillian McAllister nefes kesen olayların ve müthiş biçimde hayata geçirilmiş karakterlerin yer aldığı bu zekice kurgulanmış, kusursuzca işlenmiş, ters köşe üstüne ters köşe dolu polis dramasıyla yine harikalar yaratıyor."

—New York Times çoksatın yazarı LISA JEWELL

BİR

ADAMIN SİLAHI TABANCA YA DA BİÇAK DEĞİLDİ.
SIRDI. JULIA'NIN EN KARANLIK SIRRIYDI.

KAYIP

DAHA

GILLIAN

McALLISTER

YANLIŞ
YER
YANLIŞ
ZAMAN'IN
YAZARINDAN

OLIMPOS®

Çeviren: Şebnem Tansu

**Reese's Book Club Seçkisi ve New York Times çöksatını
Yanlı Yer Yanlı Zaman kitabının yazarından bir kayıp
vakasının bir dedektifi imkânsız seçimler yapmaya
sürükleyen derin, karanlık sırları gün yüzüne çıkardığı,
yürek hoplatan bir gerilim daha.**

22 yaşındaki Olivia yirmi dört saattir kayıptır ve hâlâ bulunamamıştır. En son güvenlik kamerasında bir çıkmaz sokağa girerken görülmüş, bir daha o sokaktan çıkmamıştır.

Olivia'yı arama çalışmalarını yürüten dedektif Julia neyle karşı karşıya olduğunu bildiğini sanmaktadır. Çaresiz bir aile, hızla daralan zaman ve kocasıyla kızından ayrı geçireceği uzun saatler. Fakat bu vakanın onu can evinden vuracağından haberi bile yoktur.

Kayıp vakasının merkezindeki suçlu, bir silahla Julia'nın karşısına dikilir. Ancak bu silah tabanca ya da bıçak değil, bir sırdır. Julia'nın en karanlık sırrı. Dahası ailesinin güvenliği tek bir şeye bağlıdır: Julia, Olivia'nın başına ne geldiğini BULMAMALI ve cinayeti bir başkasının üzerine yıkmalıdır.

Zira onu bulursa her şeyini kaybedecektir.

Siz olsaydınız ne yapardınız?

Aile ve annelik kavramlarına ışık tutan bu zekice kurgulanmış, ters köşelerle dolu gerilim romanı, Gillian McAllister'ı, gerilim dünyasının önemli bir yeteneği ve doğru ile yanlış arasındaki ayrımın ne kadar bulanık olabileceğini gösteren etik ikilemler yaratma ustası olarak takdim etmektedir.

"Gillian McAllister ender bulunan bir cevher: Nefes kesen olay örgüsü ile gerilimi gerçek duygusal derinlikle harmanlayabilen harika bir yazar. *Bir Kayıp Daha* bu yıl okuduğum en iyi gerilim romanıydı."

—Sunday Times çöksatan yazarı LUCY CLARKE

ISBN 978-625-8043-82-2

www.olimposdukkani.com

[/olimposyayinlari](https://www.instagram.com/olimposyayinlari)

[/olimposyayinlari](https://www.tiktok.com/@olimposyayinlari)

[/olimposyayinlari](https://www.facebook.com/olimposyayinlari)

BIR KAMP DAHA

GILLIAN
MCALLISTER

Bir Kayıp Daha

Gillian McAllister

Orijinal Adı: Just Another Missing Person

© 2024, Olimpos Yayınları

© 2023, Gillian McAllister

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Şebnem Tansu

Editör: Zehra Uzun

Son Okuma: Elif Nihan Akbaş

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Ekim 2024

ISBN: 978-625-8043-82-2

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

BİR KAYIP DAHA

GILLIAN
MCALLISTER

Çeviren: Şebnem Tansu

Neil Greenpugh'a

Çünkü her yazarın kendisine yardım edecek hayırsever ve fikirlerle dolu (ve yozlaşmamış) eski bir polis memuruna ihtiyacı vardır.

GİRİŞ

Julia, Genevieve'in ona doğru koşmasından kötü bir şeyler olduğunu anladı. Genevieve hızla girdiği çok katlı otoparkın kapısının duvarlarda yankılanan gürültülü bir sesle arkasından çarpmasını engellemedi. Julia onun tek başına gitmesine izin vermemeliydi. İlk aklına gelen bu oldu. İş yerinden telefon gelmişti ve Genevieve otopark ücretini ödemeye tek başına gitmişti. Şimdi de...

"Anne?" diye bağırdı Genevieve ona doğru telaşla koşarken. Floresan ışıklarının altında hayalet gibi bembeyaz görünüyordu, göz kalemi akmıştı. Panik dolu gözlerle omzunun üzerinden arkasına bakıp duruyordu. Julia'nın midesi korkuyla kasıldı. Nabzını vücudunun her yerinde hissedebiliyordu: ellerinde, bacaklarında, omuzlarında, bunlar vücudunun siren sesleriydi. Kalbi, *Bir sorun var, bir sorun var*, diye atıyordu.

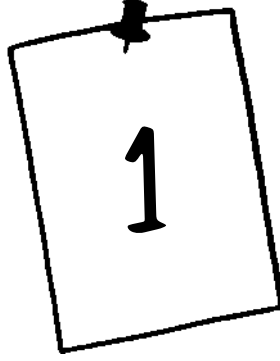
Derken Genevieve kanlı eliyle arkasını işaret etti. "Gelmen lazım."

BİRİNCİ BÖLÜM

OLIVIA

JULIA

Julia yan masadaki adamın daha önceden tutukladıklarından biri olup olmadığını çözmeye çalışıyor. Yanında karısı ve iki çocuğu olan adam karamelli *cheesecake* siparişi verirken Julia onu daha önce cinayetle suçladığından hayli emin. Sadece ışıklar loş olduğundan kesin bir şey söyleyemiyor.

Kocasına ve kızına bir şey fark ettirmemek için elinden geleni yaparak gözlerini menüye dikeyor.

“Nando’s bugünlerde çok utanç verici, değil mi?” diyor Genevieve. Julia tek çocuğuna hınzırca gülümsüyor.

Art ise, “Ne açıdan?” diye soruyor enerjik bir sesle. Adını Art Garfunkel’den alan Art, Julia’nın kocası. İngilizce öğretmeni, detaycı, kararsız ve mesajlarda hâlâ noktalı virgül kullanan son adam. Yakın zamana kadar da Julia’nın hayatının aşkıydı.

Muhtemel katilin masasına *cheesecake* geliyor. Julia tatlıya bakan adamı izliyor. İki telefonu var ve ikisi de masanın üstünde ters çevrilmiş. Bu, bir suçluyu ele veren şey. Julia, o olduğuna emin. Kaş çatışındaki bir şey...

“Bilirsin işte. Reklamlar falan. Yani, yeter artık,” diyor Genevieve. Menüü alıyor. Halter yaka siyah bluzunu yüksek

belli kotunun içine sokmuş. Büyük altın halka küpeler takıyor. Muhteşem görünüyor ama görünmese de umursamazdı. Genevieve öyle biri: Canı ne isterse onu yapar. Julia böyle güçlü bir kadın yetiştirdiği içi bazen çok mutlu oluyor. Bazen o kadar da mutlu olmuyor.

Saat akşam yedi ve Julia orada olduğuna inanamıyor. Hiçbir çağrının gelmediğine, bunu başarabildiğine inanamıyor.

“Tavukları çok güzel,” diyor Art ılımlı bir tavırla, biraz alınmış gibi: Bu restorani o seçmişti.

Cheesecake bitmek üzere. John. Julia adamın adının John olduğunu sanıyor. Bir kez daha ona baktıktan sonra telefonunu çıkarıyor. Google’a “John Portishead cinayet” yazıyor. Henüz salıverilmemiş olması gerektiğini düşünüyor. Şehir merkezinde yaşanmış vahşice bir bıçaklama olayıydı. Müebbet almıştı ve bu çok da uzun zaman önce değildi.

Google’da çıkan sonuçlar çok fazla. Tam başka bir şey daha yazmayı düşünürken telefon çalıyor: Karakoldan aranıyor.

“Başmüfettiş Day,” diyor Julia’nın her zaman kullandığı cep telefonunu arayan operasyon görevlisi ve işte o an Julia’nın yüreği eziliyor. Görevli, “Az önce kayıp şahıs bildirimi yapıldı, yüksek riskli,” deyince Julia’nın yüreği neredeyse tuzla buz oluyor.

İç çekiyor. Peri-peri soslu tavuk yiyemeyecek, Genevieve’le biraz daha şakalaşamayacak. Sadece iş. Bu iş böyle. İşin böyle olduğunu kendi kendine tekrarlıyor. Yirmi yıl polis teşkilatında çalışmanın ardından bu onun düsturu hâline geldi.

Ayrıntıları dinledikten sonra masaya bakıyor. Yirmi iki yaşında kayıp kadın. Bilinen bir akıl hastalığı yok. En son dün güvenlik kamerası kayıtlarında görülmüş. Eve dönmeyince ev arkadaşları polisi aramış. Başka bir bilgi yok.

Ancak Julia tüm bunların arkasında başka bir şey daha olduğundan emin. Başka bir şey. Henüz adını koyamadığı bir şey. Derin dedektiflik içgüdüleri öyle söylüyor. Restoranın loş ışığında ürperiyor.

BİR KAYIP DAHA

“Gitmem gerek,” derken yemeği geliyor. Koçanda haşlanmış mısır, patates püresi ve tavuğa özlemle bakıyor.

Ayağa kalkarken solundaki muhtemel katile bakıyor. “Eğer onun kalktığını görürseniz,” diyor kısık sesle Art ve Genevieve’e, “plakasını alabilir misiniz?”

Julia aslında polis olamayacak kadar yumuşak başlıydı. Ekibe bilgi vermek üzere karakola girdiğinde çok sevdiği eski muhbirlerinden biri olan Price’ı görüp dururken bunu düşünüyor. Price banklardan birinde oturuyor, yüzünde şaşkın bir ifade var, sanki biri evreni bir saniyeliğine durdurmuş gibi donakalmış.

Julia ona burada ne yaptığını sormak istiyor. Elinde değil, ne kadar işi olursa olsun onun yapısı bu. Julia’yı kesseler kanı değer verdiklerine, yani herkese duyduğu merak olarak akar.

Price ayak bileklerini birbirine dolamış, bir kolu metal sandalyelerin sırtında. Evinde gibi görünüyor ama Julia onun korktuğunu anlıyor. Elbette korkuyor: Bilgi takas ediyor ve bilgi, ticareti yapılan en tehlikeli mal.

Kızıl kahve saçlarını o kadar yoğun jöleliyor ki kızılılık kahverengine doğru koyulaşıyor. Çilleri var. Teni kolayca kızarıyor. Aslen Glasgowlu ve yirmi yıl önce, on yedi yaşındayken buraya taşınmış olmasına rağmen aksanını hiç kaybetmemiş.

“Neden geldin?” diye soruyor Julia boş giriş salonunda karşısında durarak. Endüstriyel temizlik cilası ve gözaltındakilere servis edilen bayat yemek kokusu birbirine karışmış; yiyeceklerin çoğu her nasılsa buzdolabında saklanması gerekmeyen ve son kullanma tarihi birkaç yıl öncesi olan etlerden içeriyor.

Işıkların çoğu kapalı. Julia karakolun boş olduğu saatleri son derece romantik buluyor, ziyaret saatleri dışında olup sadece kendisinin girebildiği bir müzede, sadece kendisinin dolaşabileceği bir film karesindeymiş gibi hissediyor.

“İvır zıvır için,” diye cevap veriyor Price. O zeki, stratejik düşünen biri; dolayısıyla Julia’ya söylememesinin bir nedeni var.

“Bu ne demek?” diye soruyor Julia. Price neredeyse hiç sorgulanmıyor, sadece Julia’ya bilgi veriyor. Seri, kurnaz ve çok komik, asla tutuklanmıyor. Julia’nın onunla yaptığı anlaşmaların hemen hepsi dış dünyada gerçekleşiyor.

Gözaltı çavuşu bir fincan karakol kahvesiyle geliyor. Julia bakışlarını ona çeviriyor. “Ne yani, sadece kendine mi yaptın?” diyor Julia. Çavuş onu duymazdan geliyor.

Julia dönüp Price’a bakıyor, ardından iç çekip arka ofisteki mutfığa doğru yürüyor. Bir fincan çay yapıyor, üç şeker ve kısmen de risk azalsın diye soğutmak amacıyla bolca süt ekliyor. Silah olarak kullanılabileceği için gözaltındakilere kaynar çay vermek yasak. Fincan parmaklarını ısıtıyor. Nando’s’da bütün gün sadece tek fincan içti, bu yüzden çayı kendi içmek istiyor ama içmiyor. Yapacak çok işi var. Price’a ne olduğunu öğrenmesi gerekiyor. Restorandaki katili araştırmak istiyor. Ama en önemlisi, kayıp bir kadını bulması gerekiyor.

Julia geri döndüğünde Price elini uzatıyor. “Ahhh, harikasin,” diyor neşeyle. Bir yudum alıyor. “Şekeri de güzel. Al sana bir tüyo. Hiçbir şeyin yüzde onu nedir?” Kahkaha atıyor. Alaycı biri ama kesin olan bir şey var: Rollerini değiştirdi o da Julia’ya çay getirirdi.

Julia, gözaltı çavuşunun bakışlarına aldırmadan gülümsüyor. Tüm gece uyanık kalıp Price’ı ve o gün, o hafta sıcak bir şey içip içmediğini düşünmektense bir meslektaşının onu aşırı yakınlık kurduğu için yargılamasını tercih eder. Julia’nın gece yarısı saplantılı düşüncelere kapılmaktan daha iyi yaptığı bir şey yok. Ve tabii gün ortasında da.

“İyi şanslar, tamam mı?” diyor Price’a. Price sessizce fincanını kaldırarak karşılık veriyor.

Julia ekiple buluşmadan önce ofisine gidip katilin dosyasını kontrol ediyor. Adı John, John Gibbons. Bir gardiyana onun

BİR KAYIP DAHA

hâlâ Bristol Hapishanesi'nde olduğunu doğrulatıyor. Restoranda gördüğü başka biri olmalı. Julia yüzünü avuçlarının arasına alıyor, iki işi halletti biri kaldı, saat sekize yaklaşıırken bir süpermarkette çalışmayı düşünüyor. Ama sorun şu ki o başka hiçbir işi sevemez. Şimdiki işi gibi olamaz. Ve hiç kimse sevdiği bir şeyle dengeli bir ilişki kuramaz.

Julia, Olivia'nın polaroid fotoğrafını toplantı odasındaki beyaz tahtaya yapıştırıyor. Burası asma tavanı ve iğrenç halıları olan eski bir oda. Her nedense temizlikçilerin diğer ofisler kadar sık temizlemediği bu yer eski kahve kupalarına, Portishead'in her daim var olan rutubet kokusuna ve eski soruşturmalardan kalma evraklara ev sahipliği yapıyor.

1970'lerin çitalı panjurları gece göğünü örtüyor. Julia onlara bakarken burada başka yerlerde olduğundan daha fazla akşam görüp görmediğini merak ediyor. Çocuğuyla birlikte olduğu Nando's kadar sıcak bir ortam değil belki ama tuhaf biçimde daha etkili: Julia burada kendini evinde gibi hissediyor. Bunu doğrular gibi ayakkabılarını çıkarıyor ve en azından bir süreliğine kendini soruşturmaya, olması gereken kişi olmaya odaklıyor. Her şeyi ikinci plana atan bir dedektif.

Ekibin kalanı içeri giriyor, yorgun görünüyorlar. Bazıları daha karakoldan çıkmamış bile. Bazıları akşam yemeğinden, randevusundan, ebeveynleriyle geçireceği bir akşam ziyaretinden çağırılmış. Portishead'de ciddi suçlarla ilgilenecek Büyük Vakalar Ekibi yok. Olay yüksek riskli görüldüğünden diğer ekiplerden dedektifler ve analistler aceleyle çağırılmış. Julia içlerinde iyi insanların olmasını umuyor. Sevdiği kişilerle çalışmaktan hoşlanıyor. Buna engel olamıyor.

Olivia'nın fotoğrafına bakıyor. Uzun boylu, sarışın bir kadın, burnunun çevresinde onu çarpıcı gösteren bir keskinlik

var. Julia fotoğrafı düzeltmek için uzanıyor. Onu yapıştırmak için kullandığı mavi renkli hamur yapıştırıcı kuru ve eski olduğundan tam tutmuyor. Tipik polis bütçesi. Fotoğraf vesikalık: Instagram hesabı çok sanatsaldı, kalp şeklinde güneş gözlükleri takıyor, dondurmaların arkasından bakıyordu. Kocaman bir gülümsemesi, çarpık dişleri var. Mükemmel kusurluluk, gençlerin doğasında olan o ışıltılı asalet.

Julia kadının gözlerine bakarken kimsenin gerçek anlamda kaybolamayacağını düşünüyor. En azından kendileri için durum bu, onlar sadece arkalarında bıraktıkları kişiler için kayıplar.

Olivia'nın kaderinin ne olacağını bilemeyebilir ama kendisini nelerin beklediğini biliyor: Uykusuzluk. Gizli kalması gereken detayları evde konuşmak. Şimdiden kendisine çok benzeyen Genevieve davaya odaklanmaya başlayacak. Art asla yüksek sesle dile getirmese de kendini dışlanmış hissedecek.

İki analist dün gece tutuklanan bir adam hakkında konuşuyor. "Onlar dekoratif Budalardı," diyor David Brian'a.

"Budalar..."

"Adli tıp onları incelediğinde kendisinin yaptığı *açıkça* ortaya..."

"Pekâlâ," diyor Julia gülümsemesini bastırarak. O davayla ilgili *her şeyi* biliyor. "Bu kadar Buda yeter, asıl ko—"

"Lütfen elimizde iyi, ilginç bir vaka olduğunu söyle," diyor Julia'nın en sevdiği dedektif Jonathan. On beş yıldır birlikte çalışıyorlar. İşe Julia'nın analisti olarak başladı, ardından polis olmaya hak kazandı. Rütbe açısından ondan çok daha aşağıda, yani telekomünikasyondan sorumlu olduğu zamanlarda bile Julia öğle yemeğinde sandviçini alıp onunla birlikte dışarıdaki duvarın üstünde yerd. Kendine benzeyen birini bulduğu için çok mutluydu: Detaylara önem veren, ister fiziken ister duygusal açıdan olsun işini her zaman ama her zaman eve götüren biri. Jonathan uzmanlığını aldıktan sonra Julia eskiden yaptığı

BİR KAYIP DAHA

bir iyiliğin karşılığını isteyerek onu Nitelikli Suçlar Birimi'ne aldırılmayı başarmıştı.

Julia henüz cevap vermeyip muğlak bir yüz ifadesi takınıyor. “Bunu evet olarak kabul ediyorum,” diyor Jonathan. O da tıpkı Julia gibi inatçı biri, bilgiyi saniyeler içinde işleyebiliyor. Hiç şüphesiz bu yeteneği vaka analistliği geçmişinden kaynaklanıyor. Stratejisi sadece soru sormak: Telefon şirketlerine, havayollarına, herkese. İsteklerini sıralar, sonra tekrar tekrar arar. Hayattaki mottosu belli: “Beklemeyi severim.” Yazma işinin çoğunu telefonu omzuyla boynunun arasına sıkıştırarak yapar ve bu sırada çağrı merkezinin bekleme müziği hafifçe duyulur.

Toplantı odası çok soğuk, Julia'nın çoraplı ayaklarının altındaki halıfleks buz gibi. Nisan ayının sonları olmasına rağmen hava hâlâ ocak ayı gibi dondurucu. En sevdiği ikinci dedektif olan Nathan Best onun dışarı baktığını fark ediyor. “Yarın kar yağacak,” diyor. “Şaka gibi.”

“Kar harika bir koruyucudur,” diyor Jonathan.

“Koruyuculardan bahsetmeyelim,” diyor Julia. “İnsanları bulmaktan bahsedelim.”

“Geçen senekine benzer bir olay mı? Bunu yeniden yapamam, gerçekten,” diyor Jonathan. Julia onun dürüstlüğüne takdir ediyor. O da aynı hisleri paylaşıyor. Geçen bahar Sadie adında bir kadın yürüyerek evine giderken kaybolmuştu, o da güvenlik kameraları tarafından görüntülenmişti. Umut verici tek bulgu pasaportunu da almış olmasıydı ancak havalimanında kullanılmamıştı. Aylarca süren soruşturmanın ortasında kadının görüldüğü iddia edilmiş olsa da sonrasında hiçbir şey çıkmaması herkesi üzmüştü. Çabalarını iki katına çıkarmış, arama bölgesini daha da genişletmiş, çok sayıda telekomünikasyon verisi talep etmiş, bölgede bilinen bazı cinsel suçluları tutuklayıp sorgulamış ve muhtemel ipuçlarını takip etmişlerdi. Hatta kısa süre önce dava dosyasını yeniden açmayı konuşmuşlardı ama o kadar az şey biliyorlardı ki bir anlamı olmazdı. Soruşturmayı yeniden

başlatmak ancak halkın kadının kaybolmasıyla ilgili küçük bir ayrıntı hatırlaması durumunda mümkün olabilir.

Jonathan elini dikkatsizce sallayınca çay halıya dökülüyor. Leke muhtemelen sonsuza dek orada kalacak. Polislerin hayatı böyle. Son sürat araba takibi, gizli görevler yok. Sadece aynı anda birden fazla işle uğraşmanın daimi baskısı, rutubetli ofis ortamı ama bütün bunların ötesinde anlaşılması zor fakat yine de sihirli bir yer: Yaşam ve ölüm arası. Ve *—bunun* da ötesinde— tüm bunların yarattığı travma. Sadie, Julia'nın bütün çabalarına rağmen bulunamadı ve bunun sonucunda kayıp kadının ailesi polisi tembellikle itham ederken Julia'nın kocası da onu evliliklerini ihmal etmekle suçladı.

Davanın kapandığı günü çok net hatırlıyordu. Hiçbiri kabullenememişti. Daha önce iki kez baktıkları şeylerin üzerinden bir daha, bir daha geçip duruyorlardı. Davanın kapandığı gün Julia doğruca eve gitmiş, günün ortasında yatağa uzanmış ve tavan penceresinden dışarı bakmıştı. Art'ın doğum gününü kaçırmıştı. Arabanın trafik muayenesine girmesi gerekiyordu. Kitap kulübünün art arda dört buluşmasına katılamamıştı. Diğer üyeler polis değildi, bu yüzden anlamıyorlardı. Bütün bunlara rağmen tek düşünebildiği o kadın, bilinmez, tüyler ürperten, varsayılan sonu ve onu nasıl yüzüstü bıraktığıydı.

Dedektif Çavuş Poole odaya giriyor. “Özür dilerim,” diyor. “Az önce bu iş için bir bahisçiyi kefaletle serbest bıraktım, yani iyi bir vaka olsa iyi olur.”

Julia, Price'ın bedava çayını içip kendi yoluna gittiğini düşününce rahatlıyor. O adam her nasılsa hep dört ayağının üzerine düşüyor. Onu tekrar çağıracakları kesin ama o sıyrılmayı yine başaracak.

Kırmızı keçeli kalemi alıp beyaz tahtaya bir ok çiziyor. Bunu yaparken çıkan tiz sesle birlikte oda sanki kadehini kaldırmış gibi sessizleşiyor.

Konuşmaya başlıyor. “Bildiklerimiz şunlar: Olivia Johnson, yirmi iki yaşında. Lakabı Küçük O. Pazarlama alanında çalışıyor. 27 Nisan’da paylaşımlı bir daire için kira kontratı imzalamış. 28 Nisan’da, yani önceki gün Portishead’in merkezindeki o daireye taşınmış.” Önce endişeli görünen Best’e, ardından zorlu bir göreve hazır olan Jonathan’a bakıyor.

“O geceyi odasında geçirmiş, eşyalarının birazını yerleştirmiş ve ertesi sabah Bristol Şehir Merkezi’nde Reflections isimli bir pazarlama firmasındaki iş görüşmesine gitmek üzere evden ayrılmış. Öncesinde nerede çalıştığını henüz bilmiyoruz ama yeni ev sahibine gönderdiği e-postalara göre Walton Bay’dan taşınmış. O gece geç saatte ev arkadaşlarına, *Lütfen gelin*, diye mesaj göndermiş. Sonuna öpücük eklemiş. Beraberinde paylaşılan bir konum bilgisi yok. O gece, mesaj atmadan önceki saatlerde Portishead Caddesi üzerinde güvenlik kamerasına takılmış. Görüntüyü aldık. Bu sabah ev arkadaşları kayıp olduğunu bildirmiş. Bize aktarılması biraz zaman almış. Bu arada, babasına telefonla ulaşmışlar, çok yardımcı olmuş.”

Julia’yı en çok rahatsız eden, ev arkadaşlarına gönderdiği mesaj. *Lütfen gelin x*. Bu mesaj özellikle kadınlara yönelik harekete geçme çağrısı ve Julia’ya göre tek bir amacı var: Kurtarılma. Sadece polis olduğu için değil, kadın olduğu için de bildiği şeyler var.

Julia’nın bildiklerinin üzerinden geçiyorlar. Olivia’nın arkadaşları, tanıdıkları, Instagram hesabına göre sıkça gittiği yerler. Julia görevleri dağıtmaya başlarken bir yandan da Genevieve’in bu olayı ne kadar ilginç bulacağını düşünüyor. Geçenlerde ona, “Bir ekip toplantısına katılmak için neler vermezdim,” demişti. Önceleri çelişkili duygular yaşayan Genevieve şimdilerde kendisinin *gerçek suç*, Julia’nın ise isim dediği şeyi takıntı hâline getirmiş durumda.

“Hayatta olmaz,” diye cevap vermişti Julia. Her şey göz önüne alındığında Genevieve’in polislik mesleğine artan ilgisi Julia’yı endişelendiriyor ama bu başka bir günün konusu.

Julia başlayamadan Poole araya giriyor. “Bu vaka neden yüksek riskli?” diye soruyor. Julia şaşırmıyor, onun muhalif bir yapısı var, doğru şartlar altında kendi varlığına bile karşı çıkacak türden biri. “Sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum,” diye ekliyor Julia’nın aklından geçenleri doğrulamak ister gibi. *Tanrı aşkına. Şeytanın avukatlığını yapma ihtiyacı duyanların ciddi anlamda sert bir cin ve sekse ihtiyacı olduğu hayatın gerçeklerinden biri değil mi? Biraz hayatın tadını çıkar,* diye düşünüyor sertçe.

Julia gerçekten düşündüklerini söylemek yerine, “Bildığımız kadarıyla bir akıl hastalığı yok, o gece muhtemelen yalnız olan çekici bir kadın, ev arkadaşlarına gelmelerini söyleyen bir mesaj gönderiyor. Araştırmaya değer, öyle değil mi?” diyor keskin bir ses tonuyla.

“Pekâlâ,” diyen Poole, bir elini kaldırıp kel kafasında geziyor. “Kızmana gerek yok.”

Julia onun sözünü bitirmesini beklemeden kamera ve telefon kayıtlarının alınması, ebeveyniyle resmî bir görüşme yapılması, ev arkadaşlarının sorgulaması ve parmak izi araması yapılması emrini veriyor. Kayıp kişi vakalarında stratejisi her zaman erkenden aksiyon almak, mümkün olduğunca fazla zaman –ve bütçe– ayırmak. Altın saatler ilkesine inanıyor: İlk müdahale doğru yapılırsa gerisi kendiliğinden gelecektir. Başkasının neden farklı bir yöntem uygulayacağını anlamıyor. Julia için bilgi çok önemli ve bilgiye fazlasıyla ihtiyaçları var. Sonun Olivia saklandı mı, kaçırıldı mı yoksa öldü mü, o bilgiler ortaya çıkaracak. Başka da bir ihtimal yok.

Julia kendi işlerini yapmak üzere ofisine dönüyor, rahatlamak için ayakkabılarını çıkarıyor, bir yandan da vicdan azabıyla Nando’s’daki Genevieve ve Art’ı düşünüyor. Genevieve, Olivia’dan sadece birkaç yaş küçük. Kaybolan o da olabilirdi.

Julia, ekibinin ona tek tek bilgi vermesini seviyor, ona gösterilen şeylere bakmak hoşuna gidiyor. Bu, bir komisere yapması gerekenden daha fazla iş yükü getiriyor olsa da Julia'nın elinde değil. Bir e-postaya ya da kuru bir kamera kaydı raporuna bakarak çıkarım yapamaz.

Jonathan onun ofisinde oturmuş, Julia'nın geçen yıl kendi parasıyla taktırdığı jaluzilerin arasından dışarı bakıyor. Julia bu yaptığının normal olmadığını biliyor ama amirleri ona engel olmamıştı, dolayısıyla şimdi kapayıp dünyayı dışarıda bırakabileceği ya da tamamen açıp gün ışığını içeri alabileceği beyaz ahşap çitalı jaluzileri var. Sağ duvar boydan boya camdan ve evdeki gibi güzel jaluzilerden ibaret. Ofisi kare şeklinde; köşede kendi parasıyla aldığı eşyaları koyduğu bir masa var: Next'ten bir lamba, kullanmayı tercih ettiği Apple Mac. Başka bir deyişle burası evdeki odasının ofisine nakledilmiş hâli.

Julia birkaç saattir karakolda, saat onu geçiyor. Araştırmacı, analist ve adli tıp uzmanlarından oluşan ve giderek büyüyen bir ekibi koordine ediyor. Büyük, siyah çerçeveli gözlüğünü çıkarmış, gözlerini ovuşturan Jonathan'ı gördüğüne memnun. Jonathan gözlüğünü almak için uzandığında alyansı masaya çarpıyor.

Karısı birkaç ay önce doğum yaptı. Julia ona zorla izin aldırdı ama Jonathan işe bir hafta erken döndü, gözleri parlıyordu, hayatındaki ani değişimden mutluydu. Bebeğini seviyordu ama işinin bağımlısıydı. Julia da onun gibiydi. Yeni doğmuş bir bebeğin sıcaklığı gizemleri çözme, parçaları bir araya getirme, insanlara yardım etme ve yakalaması en zor şeye, gerçeğe giderek biraz daha yaklaşma tutkusunu öldürmeye yetmemişti.

Koltuğunda bağdaş kurarak oturan Julia, "Pekâlâ, bana öğrendiklerini anlat," diyor.

“Tamam,” diyor Jonathan. “Maalesef Olivia iKuşağı’nın ta kendisi.”

“İ-ne?”

“Geniş internet varlığı. O bir Z kuşağı ama eminim şöyle derdi: Bütün bir kuşağa etiket yapıştırmayın millet, bu hiç tutarlı değil.”

“Aniden kendimi çok yaşlı hissettim,” diyor Julia.

“Instagram’la başlamama izin ver,” diyor Jonathan. Julia’nın tam olarak bunun için tasarlanmış olan Sorgulama Koltuğu lakaplı boş koltuğunda oturuyor. Bilgisayarda Olivia’nın Instagram sayfasını açıyor ve birlikte bakmaya başlıyorlar. Jonathan anlatmaktan ziyade göstermeyi seviyor, gerçi bunun nedeni –bir keresinde Julia’ya söylediği üzere– insanlarla konuşmayı pek sevmiyor olması.

Instagram paylaşımları *selfieler*, çiçekler ve kitap yığınlarından oluşuyor. Esprili açıklamaları var. “Hepsinin çıktısını alabilir misin?” diye soruyor Julia. “Sen üzerlerinden geç ama ben de birer kopya alabilir miyim? Başka ne varsa, e-postaları, *tweetleri* ne olursa.”

“Tahmin edip yazdırdım zaten, dostum,” diyor Jonathan, bir dosyayı kaldırıp altındaki çıktı yığınına gösteriyor. “Ama seni dijital çağa çekmemiz gerek.”

Julia yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. “Hayır, hayır, hayır.” Julia’ya göre yatakta sayfaları karıştırmamanın kendine özgü bir sahiçiliği, daha somut bir yanı var. Sanki sayfaların arasına gizlenmiş sırlar her an gecenin içine yayılacakmış gibi geliyor.

“Evet. Tabii. Tamam. Bu son fotoğraf. Dün Portishead Starbucks’ta çekildiği belli, öyle değil mi? Şu markalı pencereyi görüyor musun? VSCO filtresi kullanmış.” Jonathan, gençlerin yaşamlarını çevrimiçi sürdürme biçimlerine ilişkin ayrıntılı oyunlar üzerinde uzmanlaşmış orta yaşlı bir dedektif.

Her şeyi biliyor: TikTok trendlerini, *ince*leri¹, Tumblr toplu intihar anlaşmalarını. Julia'nın tanıdığı bütün dedektifler arasında içgüdüleri en iyi olan o.

“Doğru.”

Jonathan görüntüyü büyütüyor. Fotoğrafta bir taburede katlı duran çarpıcı limon sarısı bir ceketle pencereden yansıyan açık dizüstü bilgisayar ve kahve görünüyor. Açıklama şöyle: Yaz gelmiş gibi davranıyorum.

“Elimizde buna benzer bir ceket giyen bir kadının kamera görüntüleri var,” diyor, “Starbucks’tan birkaç yüz metre ileride kaydedilmiş.”

Julia hislerini dile getirmek yerine bastırıyor. Geçen bahardan sonra kamera kayıtları ona hep Genevieve’i hatırlatacak. Daha doğrusu Genevieve’in ne yaptığını.

“Bunu kuaförün önünde çekmişler. Sarı ceket, görüyor musun? Kadın sokakta yürüyor.”

Yukarıdan çekilmiş grenli bir görüntü olsa da renkli ve en azından Julia’ya göre ekrandaki kadın kesinlikle Olivia. Aynı çarpıcı sarı saçlar, doğal sarışın, diplerden gelen koyu renk yok. Fotoğraftaki ceketin aynısı var üzerinde. Durdurup görüntüyü büyütüyor. Genç kadın o sırada bunun son anları olacağını biliyor muydu?

“Katılıyorum. Bu Olivia,” diyor Julia.

“Evet. Dün akşam sekiz buçuk. Tamam mı? İşte tuhaf olan kısım.” Jonathan yeniden oynat tuşuna basıyor. Olivia ana caddede sağa, bir ara sokağa dönüyor. Jonathan görüntüyü beş dakika daha oynatıyor, gece geç saatte alışveriş yapanlar, işten dönenler, birkaç da akşamcı gelip geçiyor. Jonathan her zaman yaptığı gibi kendisi yerine kanıtın konuşmasına izin veriyor.

“Eee?” diyor Julia.

1 İncel: Kendilerini, kadın düşmanı ve cinsel olarak aktif olan erkeklere yönelik düşmanca görüşlerle ilişkilendiren genç erkeklerden oluşan çevrimiçi topluluklar. -ç.n.

Jonathan kendi telefonundan Google Haritalar uygulamasını açıyor. “İşte o ara sokak,” diyor. “Körebe Sokağı, pek uygun bir isim.”

Jonathan Sokak Görünümü’nü ara sokağa doğru çeviriyor. Julia telefona bakarken ekranda bir fotoğraf simgesi ve karısından gelen bir mesaj beliriyor: *Yatma vakti, YİNE*. Bebekleriyle ilgili olduğunu varsayıyor.

Jonathan bildirimi hızlıca kaydırıp, “Kapalı,” diyor. “Çıkamaz sokak. Bak.” Gerçekten de ara sokak bir apartman blokunun tüm yolu kapayan tuğla duvarlarıyla bitiyor. Kapı yok, erişilebilir bir pencere yok. Hiçbir şey yok.

“Sokaktan çıkmıyor. Çekimi hızlandırıp beş saatlik kısmını izledim,” diye devam ediyor Jonathan.

“Hâlâ kapalı mı? Google Haritalar güncel mi?”

“Dört üniformalı memur doğruladı. Kendim de gittim çünkü,” –başparmağını kaldırıyor– “hemen şurası.”

“Merdiven yok mu? Yangın çıkışı? Bodruma inen bir kuyu?” diyor Julia ekranı yaklaştırarak.

“Hayır, hayır, hayır,” diye cevap veriyor Jonathan. Google Haritalar uygulamasını kapayıp karısından gelen mesajı açıyor. Gerçekten de karısı ve bebeğinin fotoğrafı, bebek neredeyse dört aylık oldu.

“Çok tatlı,” diyor Julia.

“Bizi parmağında oynatıyor. Uyku vaktinin onun için hiçbir anlamı yok.”

“Bilirim.” Julia, Genevieve’i düşünerek gülümsüyor. “On beş ya da on altı yıla kalmaz öğlene kadar uyumaya başlayacak.”

Jonathan da ona gülümsüyor. “SNOO adında bir şey aldık, onu bizim yerimize sallayacağı yazıyor.”

“Tabii, tabii. Bol şanslar,” diyor Julia. “Bu ara sokağa benim de bakmam lazım,” diye ekliyor. “Değil mi?” Jonathan nasıl istersen dercesine kapıyı işaret ediyor ama ardından onunla yürümeye başlıyor: Tam bir centilmen.

Ara sokak caddenin beş yüz metre aşağısında. İkisi dışarı çıkarken karakolun yangın alarmı çalmaya başlıyor, bu sürekli oluyor ve asla tamir edilmiyor. Alarmı duymazdan gelip hızla yürürlerken Julia'nın aklı başka yere kayıyor. Kocasını Art –teknik olarak hâlâ öyle mi?– bir keresinde ona, “İç sesin hiç susmuyor,” demişti. Her nedense Julia bu cümleyi hiç unutamıyor.

Dışarısı dondurucu, havada kuru bir soğuk var, sokaklar sessiz. Portishead'de gece hayatı pandemiden sonra kendini toplayamadı, belki de kimse bunu yapamadı. Önündeki sessiz sokak buz tutmuş, ayaklarının altındaki kaldırım kaygan.

“Bunun büyük bir dava olacağını düşünüyorum,” diyor Jonathan. “Çok fazla kaynağa ihtiyaç olacak. Sosyal medyası çok dolu. Bir yılı aşkındır her gün paylaşım yapmış. Dahası ortadan kaybolmasıyla ilgili en ufak bir neden bile yok.”

“Nasıl biri?” diye soruyor Julia ona.

“Hımm,” diyor Jonathan. Julia bekliyor. Jonathan karakter analizinde iyi. “İnatçı. Sol görüşlü. Hayat dolu denebilir ve açıklamalarının hepsi bir bakıma... düşündürücü.”

Julia başını aşağı yukarı sallıyor. Olivia'dan şimdiden hoşlanıyor.

Ara sokağın hangisi olduğu aşikâr: polis şeridiyle çevrilmiş ve iki devriye memuru tarafından korunuyor. Bir olay mahallinde aksi kanıtlanana kadar her şey kanıt sayılır ama yine de Julia iki polis olmasına şaşkın: Portishead'de polis sayısı az; yeterli finansman yok, donanımlar eksik, her büyük vaka için Bristol, Avon ve Somerset'ten ekip getirilmesi gerekiyor.

Durup sokağa bakıyor. Devriye polisleri kaşlarını kaldırarak onu selamlıyor ama başka bir şey yapmıyorlar. Onun ansızın gelişine şaşırmıyorlar. Polis kuvvetlerinden kimse ne onun gelmesine ne de Jonathan'ın ona eşlik etmesine şaşırmaz. Julia kiminle çalışacağı konusunda seçici, gerçi herkesin öyle olması gerekmez mi?

Sol tarafta kuaför var. Eski taş duvarlar yılların su hasarıyla lekelenmiş. Sağ tarafta bir bar bulunuyor. Kırmızı tuğlalar yeni gibi görünüyor ama yine de muhtemelen kırk yıllık. Ara sokak tam ortalarında.

Tam anlamıyla bir çıkmaz sokak. Arka taraf dördüncü, belki de beşinci kata kadar tuğla örülü. Julia ara sokaktan çıkıp yavaşça daire çizerek yürüyor. "Apartmana bu sokaktan giriş yok," diyor yanı sıra yürüyen Jonathan. Julia onun da aynı yürüyüşü yapmış olmasına hiç şaşırmıyor. Bazı insanlar her şeyin nedenini bilmek ister, bazılarıysa istemez. Neyse ki Jonathan ilk gruba giriyor.

Jonathan yeni yapılmış blokları işaret ediyor. Bir tarafı kuaföre, diğeri bara bağlanarak sokağı U şeklinde kapatıyorlar. "Yakın zaman önce yapılmış olmalarına ihtimal yok, değil mi?" diye soruyor Julia.

"Ne kadar yakın, mesela dün mü?" diyor Jonathan gülerek. "Doğru."

Jonathan onun retorik sorusuna cevap vermesine gerek olmadığını biliyor. Birlikte ara sokağın girişine geri dönüyorlar. Julia'nın telefonu erkek kardeşinden gelen bir mesajla titriyor. Julia açık yürekli, güler yüzlü ve her daim çocuk kalan kardeşinin avukat olduğuna hâlâ inanamıyor. Birkaç yıl önce savcılıkta çalışmayı bırakıp savunmaya geçiş yapmıştı, neyse ki mahkemede hiç karşı karşıya gelmediler. "Sana ne kadar mutlu olduğumu anlatamam, *Saved by the Bell* dizisini izleyerek dava gerekçeleri taslağı hazırlıyorum," yazıyor mesajda. Julia gülümseyip telefonu cebine koyuyor.

Koruyucu giysilerini giyiyor. Her şey, her şey ama her şey kitabına uygun yapılmalı. Bu onun diğer düsturu. Suçlu biri Julia'nın yaptığı bir hata yüzünden serbest kalamaz. Masum biri de onun yüzünden hüküm giyemez.

Polis şeridinin altından geçip ara sokağa giriyor. Eldivenli elini arka duvarın üstünde, binaların birleştiği yerde gezdiriyor.

Kusursuz. Tek bir giriş yeri yok. Apartmandaki ilk pencereler neredeyse altı metre yüksekte. Julia etrafına bakıyor, aklı karışık.

Hiçbir şey yok. Bir merdiven dayanmış olabileceğine dair bir iz yok. Rögar kapağı yok. Oluk yok. Hiçbir şey yok. Olivia hiçbir şey taşımıyordu. Jonathan'ın söylediğine göre sokağa giren ya da çıkan araç da olmamış.

Sokakta sadece iki mavi çöp konteyneri var. Julia yıllar önce haberlerde dinlediği, İskoç polisinin bundan çok da farklı olmayan ve feci sonuçlanan bir davada çöp konteynerlerini aramadıklarını hatırlıyor. Konteynerde bilincini kaybetmiş bir genç vardı, çocuk çöp sahasına götürülmüş ve iş işten geçtikten iki gün sonra bulunmuştu.

“Çöp konteynerleri boşaltıldı mı?” diye soruyor devriye polislerine.

“Kamera kayıtları bulunduğundan beri sokağa kimsenin girip çıkmasına izin verilmedi,” diyor adı Ed olan polis. Genç biri, henüz yirmi yaşında ve tam bir spor salonu manyağı. Julia, çayına bile protein tozu katmasını inanılmaz sevimli buluyor.

“Güzel. Böyle devam edin,” diyor. “Kimse girip çıkmasın.”

“Elbette,” diyor Ed kaslarını esneterek.

“Çöp konteynerlerini kurcalamayın,” diyor Julia, “omuz kası çalıştırmak için de kullanmayın.”

Ed kahkaha atıyor.

Julia'nın eldivenli eliyle çektiği çöp konteynerlerinden biri kolayca hareket ediyor. İkisinin de kapağını açıp içlerine bakıyor. Hiçbir şey yok. Biri tertemiz, hiç kullanılmamışa benziyor, çamaşır suyu kokusu yok. Diğerinde tek bir adet Carling kutusu var ama üstündeki leke eski, rengi koyulaşmış.

Çöp konteynerlerine parmak izi araması ve adli analiz yaptırmayı zihnine not ediyor. Bu yetenek artık yaşayan, nefes alan bir şey. Görevlerin öncelik listesinde yukarı çıkma şekli mistik ama aynı zamanda metodik bir eleme süreci. Büyük parçalar doğal olarak yüzeye çıkarken küçük olanlar dibe çö-

küiyor. Liste gün içinde, duş alırken, kocasını dinliyor olması gereken zamanlarda kendini yeniden düzenliyor. Çoğu zaman hata yapmıyor. Ama her zaman değil.

Bakışlarını yerde gezdiriyor. Eski bir sakız. Birkaç çakıl taşı. Başka bir şey yok. Kan arıyor. Silah. Boğuşma izi. Ama burada hiçbir şey yok.

“Tamam,” diyor kendi kendine, gitmeden önce son kez etrafına bakarak. Soğuktan donuyor. Yapılacak çok şey var ve hiçbirinin yeri burası değil.

Jonathan onu duymuş olmalı çünkü sokağın girişine gelip, “Acayip tuhaf, öyle değil mi?” diyor.

“Kesinlikle,” diyor Julia şaşkınlıkla. “Tek bir makul açıklama bulamıyorum.”

“Pencereden sarkıtılan ip?” diye öneriyor Jonathan. İşte Julia bu yüzden onunla çalışmayı seviyor.

Başını ara sokağa doğru uzatıp duvarlara bakarak çizik izleri, küçücük delikler, herhangi bir şey arıyor. Ama sadece temiz tuğlalar ve harç var. Başka bir şey yok. “Bu sokağın bütün kamera kayıtlarını istiyorum,” diyor.

“Tamam,” diyor Jonathan yavaşça. “Tamam. Yollayacağım. Ama ben izledim. İnan bana, geri çıkmıyor.”

Monitörde aynı anda dört, ardından başka dört video daha izleyen Julia saat on biri geçerken karakoldan gözleri yanarak ayrılıyor. Her bir kamerayı ve her bir dakikayı kontrol edip Jonathan'ın işini tekrarlarlarken gözünü bile kırpmadı.

Doğru olamaz ama öyle: Olivia ara sokağa giriyor ve geri çıkmıyor. İçeri giren bir başkası yok. Çöp konteynerleri içeri ya da dışarı hareket etmiyor. Sabaha karşı ikide sokağa bir tilki giriyor, sonra da çıkıyor. Hepsi bu kadar. Araba yok, insan yok. Hiçbir şey yok. Julia barı arayıp çöp konteynerlerinin kulla-

nılmadığını doğrulattı. Sabah kuaförü de arayacak. “Madem kullanılmıyorlar neden oradalar?” diye sorduğu bar müdürü tatmin edici bir yanıt veremedi. O konteynerler de Julia’nın listesinde aralarda bir yerde ve sinir bozucu kara sinekler misali onu rahatsız ediyor. *Düşün*, diyor kendi kendine. *Kalıpların dışında düşün*.

Karakolda kendine ayrılmış bir yer olmasına rağmen sekiz yüz metre kadar öteye park ettiği eski arabasına doğru yürüyor. Yerel suçlular her nedense karakola girip çıkan polislerin arabalarını videoya çekip YouTube’da yayımlıyorlar ve Julia’nın bu videolardan birinde görünmeye hiç niyeti yok.

Alnını ovuşturuyor. Nando’s’tan çikalı yüzyıl olmuş gibi hissediyor. Belki de Art iş-hayat dengesi konusunda haklıdır. Detaycı, tuvalette kurgu kitapları okuyan biri olan Art sıklıkla haklı çıkar ama bu canını acıtmadığı anlamına gelmiyor.

Julia suçluluk duygusuyla Genevieve’in son görülme saatini kontrol ediyor. İki dakika önce. “Uyanık mısın?” diye mesaj atıyor.

Genevieve tam da Julia’nın beklediği gibi hemen arıyor. “Her zaman,” diyor.

“Aynen,” diyor Julia gülümseyerek. Güneş gözlüğü takıp değişik ifadelerle poz vermeyi seven küçük Genevieve’in şimdi gece sohbet etmek için aradığı bir yetişkin olması ne kadar şaşırtıcı. O da annesi gibi uykusuzluk çekiyor. Julia gözlerini yumuyor. Kızı için yaptığı şeyden pişman değil.

“Suçlular nasıl?” diye soruyor Genevieve her zaman yaptığı gibi. “Plakayı aldım. İstiyor musun?”

“Sen bir harikasın,” diyor Julia ve muhtemelen kullanmayacağını bilerek not alıyor. “Kayıp kişi senden çok büyük değil,” diye ekliyor.

“Yani Nando’s bir süre söz konusu değil mi?” diye soruyor Genevieve ve Julia bu soruyu düşünüyor. Kızının sıkıntısı nasıl hissettiğini söylememesi. Bunu anlamak için kazması, sondaj

yapması ve yaptığı yorumlara dayanarak kendisinin çıkarımda bulunması gerekiyor. Bu durum son zamanlarda daha sık yaşanır oldu.

“Üzgünüm ama evet,” diyen Julia hattın diğer ucundan kızının sesini dinlerken şöyle düşünüyor: Sorun yok. O iyi. “Bana paket yaptırdınız mı?”

“Hepsini yedik,” diyor Genevieve utanmadan. “Bu aralar çok ders çalışıyorum,” diye ekliyor. Genevieve keskin dilinin altında gerçek bir konformist, sıkı çalışmayı ve sisteme uyum sağlamayı seviyor. Bunların ötesindeyse... Eh, kim bilir?

Julia yürürken nefesi soğuk nisan havasında küçük bulutlar oluşturuyor. Bir parkın içinden geçerek kestirme bir yol kullanıyor, demir kapı arkasından yankılanarak kapanıyor, gökyüzü böğürtlen renginde. Etrafta ondan başka, onlardan başka kimse yok.

Art ona Noel’de itiraf etmişti. Julia bunun olacağını tahmin etmeliydi. Koca bir yaz ve sonbahar geçmiş ama kocasını doğru dürüst görmemişti.

Yarı aydınlık sabahlardan biriydi. Hava ılıktı, yağmur yağıyor, arada güneş çıkıyordu. Oturdıkları sokak sessizdi. Havada nostaljinin, yılda sadece bir kez yapılan şeylerin uğultusu vardı: kızaran hindi, East 17’s’den “Stay Another Day” şarkısı, yirmi yıldır kullandıkları tozlu Noel süsleri. Genevieve hediyeleri açarken Julia, sabahın onu olmasına rağmen Brüksel lahanalarını soyup bir süzgecin içine atıyordu. Julia, kızının Alexa’ya, “Hayır, Mariah Carey değil,” dedikten hemen sonra Art’ın ayağa kalkıp mutfağa gittiğini hatırlıyordu. Hediye açma sırasında hiçbir açıklama yapmadan o kadar hızlı kalkmıştı ki Julia şaşkınlıkla onun peşinden gitmişti.

Mutfağa girerken Art ona bakıyordu. “Ben başkasıyla yattım,” demişti. “Başka biriyle,” diye eklemişti çünkü travma anlarında bile gramer konusunda detaycıydı. Bu üç kelime. Beş kelime.

Julia'nın hayatında duyduğu en kötü kelimelerdi. Art'ın tezgâhı kavrayan parmak uçları bembeyaz olmuştu.

Julia kendini alternatif bir evrendeymiş, beyni ya da duyguları yokmuş gibi hissetmesine rağmen geçmiş –ve gelecekteki– benliğinin yapmasını isteyeceğini düşündüğü şeyi yaparak Art'tan bir daha kendisiyle konuşmamasını istemişti. O zamandan beri gerçekten konuşmamışlardı. Artık evlilikleri tamamen mual-laktaydı. Julia ondan taşınmasını istememişti. Her şeyi askıya almıştı. İnce bir duvarın iki tarafında, ayrı odalarda uyumaya başlamışlardı ama birbirlerini hâlâ duyabiliyorlardı.

Bir haftanın sonunda Genevieve durumu anladı. “Pekâlâ, *bir şey* olmuş,” dedi kendi ergen tarzıyla. Açıklamaktan başka seçenekleri yoktu. Genevieve Julia'ya dönüp, “İnsanlar hata yapamaz mı?” diye sormuştu ve Tanrım, ergenler çok iğneleyici olabiliyordu ama Julia buna hazır değildi. Kurşungeçirmez yelek giymek istiyormuş gibi hissetmişti. Elbette bu, Genevieve'in yılın başında yaptığı hatayla ilgiliydi ve Julia o yılı hiç yaşamamış olmayı isterdi.

“Neredesin?” diye soruyor hattın diğer ucundan Genevieve. “Eve yaklaştın mı? Sıcak çikolata yapabilirim...”

“Arabaya varmak üzereyim,” diyor Julia.

“Kötü mü?” diye soruyor Genevieve. “Kayıp vakası?”

“Çok.”

“Ya, neden?”

“Bir ara sokakta kaybolmuş, çıkmaz sokak. Kaçacak yer yok. Bana bunu açıklasana,” diyen Julia, zaten fazlasıyla ilgili olan kızına çok fazla şey açıkladığı için kendine kızsada engel olamıyor.

“Vay canına,” diyor Genevieve. “Bu çok tuhaf. Bu vakada TikTok dedektiflerine ihtiyacın olacak.”

Julia gülüyor. “Belki de cidden olabilir.”

“Neydi o söz? Bir cesedi saklayamazsın ama yüzlerce parçaya ayrılmış bir cesedi saklayabilirsin miydi?”

“Aman Tanrım, Genevieve,” diyor Julia. Genevieve önceleri Julia’nın kariyerini hem sıradan hem de sinir bozucu buluyor, aile yemeklerini küçük suçluları yakalamak için kaçırdığına inanıyordu. Ama şimdi durum farklı. Şimdi cesetlerin imhasına dair yöntemlerle geliyor. Bu düşünce Julia’yı rahatsız ediyor.

“Pekâlâ, on dakikaya evdeyim. Seni seviyorum.” Aramayı sonlandırıyor. Eve, yeni evlerine gitmek on dakika bile sürmez. Art’la yaşananlardan sonra yanlış gibi gelse de hep birlikte taşınmışlardı ama hâlâ ayrı odalarda yatmaya, uzun uzun düşünmeye (gerçi Julia bu konuda ancak kendi adına konuşabilirdi) devam ediyorlardı. Ama yıllardır aradıkları evi bulmuştu. Her ikisi de şu an için daha iyi bir seçenek bulamadığından Art da onlarla gelmişti.

Ve şimdi bir ‘bedeli olmasına rağmen en çok arzu ettikleri şey onların: Portishead’de Sugar Loaf Sahili’ne bakan yarı müstakil bir ev. Kış fırtınalarında kum camları kaplıyor, çatlaklardan içeri sızıyor. Julia her yerde kum buluyor ve bunun hayal edemeyeceği kadar güzel olduğunu düşünüyor.

Parktan çıkıyor. Park, sisli dağ zirveleri gibi karanlığa gömülen demir parmaklıklarla çevrili ve parmaklıkların sivri uçları tam olarak görünmüyor.

Ayak sesleri duyuyor.

Tepki vermiyor, bunu yapmama konusunda eğitilmiş. Polis olmanın verdiği gücü kendine hatırlatıyor. Tutuklama, rozetini gösterme yetkisini. Bu açıdan kendini dokunulmaz hissetmeli.

Hızını artırmıyor, telefonunun ekran ışığını yakıyor. Amaç soygunsa diye hedefin parlayıp belirgin olmasına izin veriyor.

Omuzunun üstünden şöyle bir bakıyor. Kapüşonlu giymiş bir adam. Daha doğrusu on altı, belki on yedi yaşlarında bir genç. Onu daha öne tutuklamamış olduğunu umuyor.

Çocuğun beden dili dünyayla bir sorunu olduğunu söylüyor. Yürürken kolları önüne arkasına sallanıyor. Kapüşonunu yüzüne iyice çekmiş. Sanki dünyadaki tüm zamanlar ona aitmiş gibi

yavaş bir tempoyla yürüyor. Julia onun gibi çok erkek tanıdı. Onları tutukladı, bilgi almak için baskı yaptı. Mağdurlarının beyanlarını dinledi. Ebeveynleriyle, çocuklarıyla tanıştı. Onun düşmanlarından biri olma olasılığı çok yüksek.

Sırf ne yapacağını görmek için hızlıca sola dönüyor. Yarım yamalak sırttan çocuk yanından geçip gidiyor. Julia onun uzaklaşmasını izliyor. Çocuk sadece bir kez arkasına bakıyor. Julia, onun kendisini önemseyen insanlarla dolu bir evi olmasını umuyor.

Arabasının anahtarını çıkarıyor, kilidi kapıya mümkün olduğunca yaklaştıktan sonra açıyor. Koltuğa oturunca rahat bir soluk alıyor. Araba Genevieve'in McDonald's menüleri gibi kokuyor.

Döşemesinin soğuk kumaşını hissediyor. Nabzının yavaşlamasını beklerken Olivia'yı ve nerede olabileceğini düşünüyor. Ev arkadaşlarına mesaj atarken yaşadığı kadınlara özgü korkuyu. Kendi başı belada olsa bu mesajı mı gönderirdi?

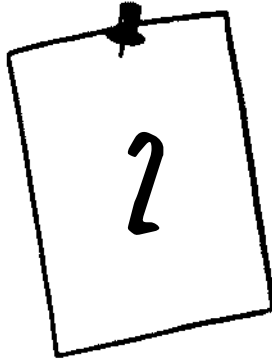
Motoru çalıştırıyor, farları yakıyor, arabayı ısıtmaya başlıyor. Bardak tutucuda duran telefonu titriyor ama umursamıyor. Genevieve olduğunu, aklına başka bir fikir ya da öneri geldiğini tahmin edebiliyor.

Telefon susar susmaz hissediyor. Bir varlık. Ya da daha ziyade yokluğun eksikliği. Yalnız olmadığına dair bir his.

Kendi kendine kayıp kişi vakalarında çalışırken hep böyle olduğunu söylüyor. Bunun nedeninin genç ve çekici bir kadının ortadan kaybolması, saatin geç, havanın mevsim dışı soğuk olması, Art'ın evde hem onu bekliyor hem de beklemiyor olması olduğunu söylüyor.

Ama sonra ensesi kaygının ötesinde bir sebeple ürperiyor: Beyninin derinliklerinde hayatta kalma içgüdülerini tetikleyen limbik sistem geceye doğru bir uyarı ışığı çakıyor. Arabada biri var. Üçe kadar sayıyor, ardından bakışlarını dikiz aynasına kaldırıyor.

Arkada kar maskesi takmış bir adam oturuyor. Tek kelime söylüyor: "Sür."

LEWIS

Henüz bilmiyorum ama birazdan kaybolduğunu öğreneceğim telefonu alacağım.

Arka odada tek başımayım, isteyim, biraz sıkkınım ve bu kez henüz adına karar veremediğim büyük ses getiren filmdeki rolüm için son derece ciddiyetle Oscar'ı kabul ediyorum. Bu, sabah kahveme kadar kırk beş dakika oyalanmamı sağlayacak. “En çok teşekkür etmek istediğim kişi,” diyorum yenilenen pasaportları zarflarına koyup mühürlerken, “geçmişteki hâlim.” Hımm. Bu kadarı Hollywood’a bile fazla gelebilir mi?

Eskiden bunu komik bulur, beni duyduğunda bazen bana eşlik ederdin. Tüm bunları mümkün kılan olağanüstü özel efekt ekibi hakkında bir şeyler söylerken bu pasaport ofisinde benimle çalışmaktan ne kadar nefret ettiğini düşünmeye başlıyorum. Ama ben birlikte olmayı severdim: Sen aradığım bezgin iş arkadaşıydın. Yirmi bir yaşında, üniversiteden yeni mezun olan ve daha iyi bir iş arayan sen, babanın günlerini bu şekilde geçirdiğine inanamazdın. Sarı saçların dağılmış hâlde, bir çöreği ağzına götürürken bana bakıp, “Bu, günümün tek önemli olayı ve çörek güzel bile değil,” dediğini hâlâ hatırlıyorum.

Eve birlikte gider, anneni iletişim sorunları olan iş arkadaşlarımız ve onların küçük tuhaflıkları –zimbalarına isimlerini yazma falan– hakkında konuşarak sıkardık. Bir dolu pasaportu o kadar berbat etmiştik ki itiraf edememiş, onları eve getirip misafir yatağının altına saklamış ve birkaç hafta yakalanma korkusuyla yaşamamıştık.

Zarf işi bitince Oscar konuşmamı kesiyorum. Kahve molasından önce bazı pasaport başvurularını kontrol etmem gerek. Yeni fotoğrafla mevcut pasaportu karşılaştırma. Yeni fotoğraf. Mevcut pasaport. Gidip suyu kaynatmama yirmi beş dakika daha var...

Hiçbir zaman herhangi bir angaryanın üstesinden gelebilecek türden bir beynim olmadı. Ne yapmak istediğimi hiç bilmedim. Ne on yaşındayken ne yirmi ne de otuz. Çoğunlukla işi unutmak için çilingirlik, sosyal medya dâhil sayısız akşam kursuna katıldım. Yıllar içinde bir sürü şey öğrendim ama hiçbirini gerçekten yapmak istediğim şeyler değildi.

İşte tam bu sırada telefonum çalıyor. Bir dizi sayı ama kişilerime kayıtlı değil. Az sonra olacaklara dair bir fikrim yok.

“Alo?” diyorum. Az çeken arka odadan çıkıp mutfığa giriyorum. Yıllardır sallanan kapı kolunu parmak uçlarımla sabitliyorum. Kamü sektörü böyle: Hiçbir şey asla onarılmıyor.

Mutfak tanın kokuyor. Buradâ herkes çay içiyor. Geçenlerde bir kez daha kahve makinesi almayı önerdim ama sanki çaydanlığa sıçmak istediğimi söylemişim gibi tepki verdiler.

“Merhaba,” diyor bir kadın sesi. Ânında bir sorun olduğunu anlıyorum. “Özür dilerim, özür dilerim,” diyor. “Be-ben Molly. Şey...”

Ev arkadaşın. Daha önce hiç konuşmamıştık. Beni sadece kira sözleşmesine kefil olduğum için tanıyor. Neden arıyor? Bütün vücudumu ateş basıyor. Annenin yapmamı söylediği gibi ona kadar saymayı deniyorum. Burada olsaydı, “Tanrım,

Lewis," derdi öfkeyle. "Sıfırdan yüze ânında çıkıyorsun, asla Sıfır yok." Yolanda: Benim akli başında hayatımın aşkı.

Bir, iki, üç. "Her şey yolunda mı?"

"Üzgünüm... üzgünüm," diyor Molly.

Aklımdan cinayetler, kazalar, kalp krizleri geçiyor. Bazen gençler de aniden ölmüyorlar mı?

Dört, beş, altı. Yolanda bazen, "Hepimizin aklına bunlar gelir, Lewis," der. "Ama onlara aldırış etmemelisin."

Ancak sonra Molly söylüyor. Kayıpsın. Daha doğrusu o nerede olduğunu bilmiyor. Mutfak bir an için bulanıklaşıyor, ana hatları kayboluyor ama sonra renkler yerine oturuyor. Toparlanmak için görebildiğim şeylere odaklanmaya çalışıyorum. Köşede Costco'nun jumbo boy poşet çay kutusu var. Bir de tatilden dönen herkesin nedense getirip üzerine mıknatıs yapıştırdığı bir buzdolabı.

Derin bir nefes alıyorum. "Ne? Ne zamandan beri?"

"Dün gece eve gelmedi... Ben... biz nerede olduğunu bilmiyoruz. Aradığım için özür dilerim... Bi-birbirimizi doğru düzgün tanımadığımızı biliyorum ama..."

Evrenin korkunç elini göstermesini beklerken görüntüler karıştırılan kartlar gibi gözümün önünden geçiyor. İkiler, üçler. Asılan adam. Şeytan.

Hayır, bu doğru olamaz, Küçük O. Bebekken ağzın sevimli, küçük, mutlu bir O şeklini alırdı. Gülümsediğinde pişmiş kelle gibi sırtırdın. Küçük O lakabı üstüne yapıştı. Büyüdün, şimdi yirmilerindesin ama gerçekten hâlâ aynısın. Mutlu. İyimser. Komik. Biraz salon sosyalistisin ama çok sevimlisin.

"Neredeydi?"

"Bilmiyoruz."

"Bana her şeyi anlat," diyorum mutfağın kapısını sıkıca örterken. Bir yerlerde bir şey gümlüyor ama ne olduğuna bakmıyorum.

"Dün gece eve gelmedi," diye tekrarlıyor Molly. "Ben... telefonu kapalı."

Burada saatin kaç olduğunu her zaman dakikası dakika-sına bilmeme rağmen saçma bir şekilde buzdolabının üstünde asılı duran saate bakıyorum. “Mesaj attın mı?” diyorum sertçe, savunma moduna geçerek. Kayıp olman çözülmesi, hızla düzeltilmesi gereken bir sorun. Bir hata.

“İletilmiyor,” diyor Molly.

Gözümün önüne bir görüntün geliyor. Bir keresinde bana o çok sevdiğin kâğıt maskelerden birini takarken çektiğin bir *selfie* göndermiştin. Parmaklarınla barış işareti yaparken yüzün Hannibal Lecter gibi nemli bir bezle kaplıydı. Bunu sana söylediğimde bana dişlerini gösterdiğin bir fotoğraf daha göndermiştin.

“Yani dışarıda ve telefonu kapalı,” diyorum Molly’ye. Henüz tanışmadığım yirmi iki yaşında bir kadın benimle konuşurken mikrodalgaın camında kırk iki yaşında, sıska ve hiç olmadığı kadar paniğe kapılmış yansımamı görüyorum.

“Biz şey... Polisi arasak mı bilemedik.”

“Arayın. Ben de arayacağım,” diyorum.

Eski bir meydana bakan pencereye dönüyorum. Aşınmış, yosun bağlamış kaldırımlar, bahar olmasına rağmen ölmüş bitkiler, kapalı bir gökyüzü. Beyaz perdenin ardından dünyaya bakarken onu, erkek arkadaşın Andrew’u düşünüyor ve ev arkadaşına ondan haber alıp almadığınızı soruyorum.

“Hayır... Onu da arayacağım.”

“Tamam.”

“Önce annesini aradım ama telesekretere düştü. Mesaj bırakmadım.”

“Pekâlâ. Ben ararım, ben ararım... Ben ararım,” diyorum.

“Tamam,” diyor Molly kısık sesle.

Telefonu kapatırken adrenalın bütün sistemime akın ediyor. Zihnim bir sürü fikir üretiyor, şimdiden yeterince fazla değil mi? Dışarı çıktın, belki hoş bir çocukla tanıştın. Telefonunu kaybettin. Apandisit. Araba kazası. Amnezi. Ama hepsi birinden gelen bir telefon içeriyor. Sen tanıdığım en iletişim odaklı

insansın. Sen arardın, başkasının aramasını sağlardın ya da biri telefonuna bakar ve beni araması gerektiğini anlardı.

Ceketimi alıp mutfakta aptal, manasız daireler çiziyorum. Bir filmdeymiş gibi numaraları tuşluyorum.

“999, hangi acil servisi aradınız?”

“Polisi,” diyorum operatöre. Önce mutfaktan, sonra ofisten çıkıyorum.

“Acil durumunuz nedir?” diye soruyor ama benim tek düşünebildiğim annenin sana hamile kalmasının ne kadar sürdüğü: on dokuz ay. Yolanda’nın on sekizinci regl döneminde –bu kadar fazla bilgi verdiğim için özür dilerim– kendimi banyoya kilitleyip ağlarken dört hafta sonra yine banyoda bu sefer farklı bir sebeple gözyaşı dökceğimi bilmiyordum. İki pembe çizgi, mutluluk gözyaşları, özgürleşen iki ruh. Bu mücadele peşimizi hiç bırakmadı. İkinci çocuğu yapmayı başaramadık ve sana camdan bir bibloymuşsun gibi davrandık.

“Acil durumunuz nedir?” diyor operatör yeniden. Ama cevap veremiyorum çünkü gerçekten de o hamilelik dönemini düşünüyorum. Orada bir bebek olduğuna inanmıyordum. Tuhaf ama gerçek olan bu. Bana çok soyut geliyordu. Fakat sonra sen doğdun, Yolanda’nın göğsüne yerleştirildin ve o küçük deniz yıldızı elini uzatıp parmağımı sıkıca kavradın.

“Kızım kayıp,” diyorum sonunda. “E-ev arkadaşları eve gelmediğini söylüyor. Biriyle konuşmam gerek. Lütfen... O... O böyle şeyler yapacak biri değil.”

“Tamam, pekâlâ, birkaç ayrıntıya daha ihtiyacım var, sonra ilk ifadenizi alması için size bir devriye arabası yönlendireceğim. Adresiniz nedir?” diye soruyor nazikçe.

Dışarıdayım. Çıktığımı hatırlamıyorum. Temiz hava, buz gibi bir soğuk. Seninle aynı havayı soluyorum –değil mi?– ve işte tam da bunu düşünürken mutfak kapısının kolunun hâlâ elimde olduğunu fark ediyorum. Onu sımsıkı kavriyorum.

JULIA

Julia'nın kurbanlardan öğrendiği bir şey var: Gerçek krizlerde zihnin derinliklerinde bir kapı açılır ve içinde bulunulan durumla baş edilir. Asla mümkün olduğu düşünülmeyen şeylerle baş edilir. Julia bunu kendi içinde, ürkütücü bir sakinlik hissi veren sisin arasında, serinkanlılıkla fark ediyor.

Dikiz aynasından bir kez daha adamın gözlerine bakıyor, başıyla onayladıktan sonra arabayı birinci vitese takıyor.

Tamam. Görevi ona uyum sağlamak ve bu arada onunla ilgili olabildiğince bilgi toplamak, böylece eğer hayatta kalabilirse durumu bildirebilir, onu teşhis edebilir ve tutuklayabilir. Tüm bunları ona hissettirmeden yapmalı: bu tür suçlarda çoğu fail iyi bir tanık olabileceğini düşündükleri kurbanlarını öldürür. Çok şey bilmek zararlıdır.

“Nereye?” diye sorarken yola çıkmak için sağa sinyal veren elinin titrediğini görse de öyleymiş gibi gelmiyor.

Adamın kar maskesinden sadece gözleri görünüyor. Sıradan kahverengi gözleri var, yani büyük ihtimalle saçları da kahverengi.

Julia rahat görünmeye çalışarak bakışlarını yeniden yola çeviriyor. Ardından ona bakıyor. Siyah ceketinden ince omuz

hatları belli oluyor. Zayıf. Bacakları koltuğun arkasına dayanıyor. Yani boyu uzun.

Julia titremeye başlıyor. Ter, kürek kemiklerinin arasından beline doğru akıyor. Dudaklarını yalarken düşünmeye çalışıyor. Adam ondan bir şey isteyecek. Julia sadece bunun ne olduğunu ve ona nasıl vereceğini öğrenmeli.

Kahverengi gözlerine yeniden bakıyor. Bir düşman olmalı. Bir şüpheli, bir suçlu, belki de bir çete üyesi. Julia'nın tanıdığı biri. Tanrı aşkına, sayamayacağı kadar çok düşmanı var: bütün polisler için durum aynı.

Adamın gözlerinin çevresinde birkaç kaz ayağı görünüyor ama derin değil. Yaşıt olabilirler.

Biraz sonra konuşuyor: "Sana bir adres vereceğim." Tamam. Sesini değiştiriyor. Kasıtlı olarak boğuk, tuhaf bir ses çıkarıyor. Yani ya Julia onu tanıyor ya da kimliğinin teşhis edilmemesi gerektiğini bilecek kadar akıllı bir suçlu. "17. Cadde, East View Yolu," diye devam ediyor. Julia'nın sırtı ürperiyor: bu, Olivia Johnson'ın adresi.

"Tamam," diyor sakince ve yol boyunca otuz kilometre hızla ilerliyor.

Arkasında sivil bir araba var. Aniden durabilir, arabadan inebilir ve el sallayarak onu durdurabilir. Telefonu bardak tutucuda. 999'u arayabilir, bütün polis teşkilatı onun emrinde. Dahası Olivia'nın evine gidiyorlarsa orası da polislerle çevrili olacak.

Julia bunları rahatlatıcı değil, rahatsız edici buluyor. Adam tüm bunları biliyor olmalı. Öfkeli değil. Soğukkanlı ve bilinçli. Arabasına nasıl gireceğini biliyordu. Şimdi de arkada kontrol tamamen elinde, sakın sakın oturuyor.

Adam neden onun yardım alamayacağını düşünüyor? Yol genişleyip iki şerit olurken Julia sağ şeride geçme bahanesiyle dikiz aynasını kullanıyor. Adamın vücudunu inceliyor. Silahlı olmalı.

Sonunda panik hızla ve fokurdarcasına göğsüne yayılmaya başlıyor. Art'ı ve aralarında henüz konuşulmamış meseleleri düşünüyor. Genevieve'i, her zaman bir çocuk daha yapmış olmayı istediğini ama ikinci çocuğunu kızını sevdiği kadar sevememekten korktuğunu düşünüyor. Nasıl sevebilirdi ki? Julia, Genevieve'i kızı olduğu için sevdiğini düşünmüyor. Onu Genevieve olduğu için seviyor.

Adam onu şimdi öldürürse şaşırırlar mı, yoksa bir şekilde işinin onu bir gün kısmen değil de tamamen ellerinden almasını bekliyorlar mıydı, merak ediyor.

“Neden orası?” diye soruyor adama. Üçüncü vites. Dördüncü. Tamamıyla, saçma derecede normal görünen yolda saatte altmış kilometre hızla gidiyorlar. Uberler. Bir otobüs.

“Biliyorsun.”

Beşinci vites. Şimdi ana yoldalar. Bir sürü kırmızı ışık. Gecenin bu saati için şaşırtıcı derecede yoğun bir trafik var. “Sana söylediğim yere park edeceksin,” diyor adam. Julia sesini tanıyor. Bundan emin. Seste tanıdık bir tını var...

Bir kavşak. İlk çıkış. Adam arkada kıpırdanmaya başlıyor. Hareket Julia'nın dikkatini dağıtıyor. Camların üstündeki askılara asmaya alışık olduğu ceketler yüzünden adam dış dünyadan gizleniyor. Julia'nın ceketleri ona kusursuz bir saklanma alanı veriyor.

Bir şeyle ses çıkarıyor. Julia arabayı sürerken dikkatle dinliyor. Metal sesi. Ne yapacağını görmek için beklerken ensesindeki tüyler diken diken oluyor. Julia, adamın kartını oynamak üzere olduğunu biliyor.

Uzaktaki bir arabada rap müzik çalıyor. Caddede yankılanan ses adamın çıkardığı sesleri bastırıyor. Julia bekliyor. Neler

olabileceğini hayal ediyor: ensesindeki hassas deriye değen soğuk metal. Silahın horozu. Kalbi basla birlikte çarpıyor. Belki de kariyeri boyunca bunun olmasını bekliyordu.

Altından geçtikleri sokak lambasının titrek ışığı adamın dikiz aynasındaki gözlerini koyu meşeden kül rengine çeviriyor. Julia kendini rüya görüyormuş, LSD almış, ateşi varmış gibi hissediyor. Kaybolan sakinlik yerini iyiden iyiye paniğe bırakıyor.

Olivia'nın evi bir sonraki kavşağın çıkışında. Julia sola sinyal verip dönüyor. Arkadaki adam hiçbir şey yapmıyor ama Julia onun yakında, polislerle çevrili eve varmadan önce bir şey yapacağını biliyor. Düşünmeye çalışıyor ancak bu yoğun, şiddetli sessizlikte bunu yapabilmesine imkân yok. Duyduğu tek şey kendisinin ve adamın soluk alıp veriş.

Dikiz aynasından adama bakışlar atarak iki dakika daha gidiyor. Saat yavaşça ilerliyor, kum saatinin içindeki kumlar ağır ağır dökülüyor ve Julia bu tür durumları karakterize eden o tuhaf, soğuk duyguyla bunların son anları olup olmadığını merak ediyor.

İleride beliriyor. Julia eve hayran kalmaktan kendini alamıyor. Sıra ev. Güzel. Komşuları bir şeyler duymuş olabilir.

Evin önünde iki polis arabası var. Bir devriye memuru kapıda; Julia kim olduğunu tam göremiyor ama iyi tanıdığı Harry adındaki polis olabileceğini düşünüyor.

“Sürmeye devam et,” diyor adam bir eliyle yolu işaret ederek.

Julia sürmeye devam ederken zihninde bir plan şekillenmeye başlıyor. Yirmi yıllık polisliğin ardından kapalı oynamak ona doğal gelmiyor. O dürüst biri. Herkes onu öyle tanıyor. Açıklama yapmaktan çekinmez. Röportajlarda yalan söylemez. Herkes aynı şeyleri bildiğinde her şeyin daha iyi olacağına inanıyor.

Adli tıp minibüsü evin önünde. Erin ve ekibi Olivia'nın ne aldığını ya da arkasında ne bıraktığını görmek, bir boğuşma belirtisi olup olmadığını anlamak için odasını aramaya hazırlanıyor olmalı, belki de çoktan başladılar bile.

Peki Julia'nın arabasındaki bu adam geride ne iz bırakacak? Belki biraz deri parçası ve birkaç saç teli, Julia'nın arabası plaka tanıma sisteminden bulunacak ama adam ceketlerin arkasında görünmeyecek. Hepsi bu. Julia hayatı boyunca kanıt kovaladı ama şimdi her şey onun gözü önünde gerçekleşiyor. Bu saat-ten sonra adli tıbbın ne önemi olacak? Eğer adam onu şimdi öldürürse kimse Julia'ya ne olduğunu bilemeyecek. Bir erkek DNA'sı olduğu anlaşılrsa da kaydı yoksa herhangi biri olarak kalacak. Bir dost. Bir iş arkadaşı. Bir tamirci.

Arabadan çıkmaya, koşmaya hazır hâlde elini emniyet kemeline götürüyor.

Adam ânında bileğinden yakalıyor. Eldivenli.

Julia'nın istediği tam da buydu ama yine de fiziksel temasla bütün vücudundan ter boşanıyor. Adam onu bırakmadan Julia istediğini alıyor. Tırnaklarını adamın koluna geçiriyor.

“Bir yere gitmiyorsun,” diyor adam usulca, koluna bakarak. Julia'nın ne yaptığını anladıysa da umursamamış gibi görünüyor. “Buraya park et. Sağa.”

“Tamam,” diyor Julia, en azından şimdi elinde işe yarar bir şey olduğunu düşünerek: tırnaklarının altında sağlam bir kanıt, DNA'sı var. Cebinden her ne çıkardıysa, her ne olacaksa şimdi olacak. Eğer ölürse polisi ona yönlendirecek resmî boğuşma izleri var. Şayet kurtulursa kanıtları kendi takip edebilecek.

Sinyal verip yavaşlıyor, evi, polisleri geçtikten sonra sokağın boş kısmına park ediyor. Motoru durduruyor ve sessizlik nabız gibi atarken korku havada uğulduyor. Julia'nın vücudundan dehşetin saldıgı adrenalinle keskin bir koku yükseliyor.

Sokakta barlardan evlerine dönen, bagajlardan alışveriş poşetlerini alan, telefonla konuşan, arabalarını kilitleyen kimi insanlar var. Herkes hâlâ atkı, bere ve eldiven takıyor. Sokak lambalarının sarımsı tonu ve evlerin ışıklı pencereleriyle etraf bir kış kartpostalına benziyor. Normal hayat devam ediyor, kimse hiçbir şeyin farkında değil.

“Bu senin için,” diyor adam.

Senin için derken kullandığı aksan. Bu, West Country aksanı. Yani buralı.

Tek elini kullanarak ona küçük bir metal kutu uzatıyor. Cebinde olan diğer eli hâlâ bir silah tutuyor olabilir.

“Talimatlar içinde.”

İşi bitmiş gibi arkasına yaslanıyor. Julia’nın mandalı açmaya çalışan elleri titriyor. Bir öğle yemeği kutusu gibi kapatılmış. Soğuk metal mandalı çevirip açıyor.

İçinde bir kâğıt parçası var. İki buzdolabı poşetine sarılmış bir bardak. Yine iki poşete sarılı bir sigara izmariti.

Omzunun üstünden adama bakıyor. Adamın gözleri ifadesiz. Julia notu açıyor.

Julia Day. Olivia Johnson cinayetinden Matthew James’e mahkûm ettirmek artık senin işin. Ekte yerleştirmen gereken adli kanıtlar var. Onun DNA’sını taşıyorlar. 1 Glasgow Place, Portishead’de oturuyor.

Julia kâğıda şaşkınlıkla bakıyor. Aklı hızla çalışıyor. Birini cinayetten mahkûm ettirmek. Bu konuda eğitim aldılar. Rüşvet. Yolsuzluk. İçerideki kirli işler. Yapmanız gereken ilk şey birine söylemek. Mümkün olan en kısa sürede Professional Standards Unit²’i aramalı. Julia’nın zihninin şu an için yardımcı olan yanı bu tür şeyleri düşünüyor: Bu durumdan nasıl kurtulacağını, notun el yazısıyla yazıldığını ve analiz edilebileceğini. Yardımcı olmayan, sadece kayıp kişiyi bulmakla meşgul olan yanı Glasgow Place’in Olivia’nın kaybolduğu ara sokağa çok yakın olduğunu düşünüyor. Sadece bir sokak gerisi.

2 Polis teşkilatı üyelerinin dâhil olduğu suç teşkil eden davranış ve suistimallere ilişkin iddiaları araştıran birim. –ç.n.

Ama sonunda en önemli, en bariz gerçeği görüyor: Bu adam Olivia'nın nerede olduğunu, hayatta olup olmadığını biliyor ve suçlanacak birine ihtiyacı var. En basit açıklama genellikle doğrudur.

Öfkeyle tüm bunların konu dışı olduğunu düşünüyor. O satın alınamaz. Asla. Borcu yok. Para, güç ya da uyuşturucu aramıyor. Sosyal medyada yok. Bütün bunların polisleri hedef hâline getirdiğini biliyor ama o hiçbir zaman yozlaşmış polislere biri olmadı.

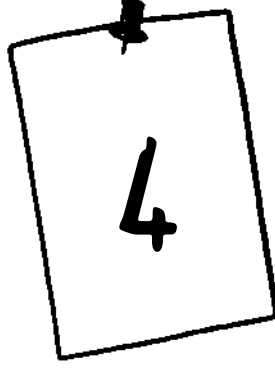
“Bunun için yanlış kişiyi seçtin,” diyor. “Dediğini yapmayacağım,” diye eklerken sesi titriyor.

“Bu şekilde olmaz, Julia,” diyor adam. Sesi sanki kederli gibi çıkıyor. Julia bu sesi nereden tanıyor? Gözlerini kapayıp bir kez daha zihnini yoklamaya çalışıyor ama yapamıyor. Sakinlik çoktan yerini fırtınaya bıraktı.

Gözlerini açıyor. “Bana şantaj yapamazsın. Ben kirli değilim. Ayrıca Olivia'yı ve ona ne olduğunu bulacağım.” Bu bir blöf ama tuhaftır ki söylediğine kendi inanıyor. Gözleri sürekli adamın sol eline kayıyor. Hâlâ cebinde. Her an saldırabilir, Julia her an ölebilir. Ama Julia ona boyun eğmez, teslim olamaz, şantajını kabul edemez. “Göreceksin,” diye ekliyor.

Adam durup aynadan Julia'ya bakıyor. Julia neyin geleceğini biliyor. Koz kartı. Burada olmasının sebebi. İçgüdüleri daha gerçekleşmeden olacakları fark ediyor.

Derken adam her şeyi değiştirecek tek bir cümle söylüyor. “Genevieve'in ne yaptığını biliyorum.” Sonrasında bir cümle daha ekliyor, sesi o kadar kısık ki Julia duymakta zorlanıyor: “Ve tabii senin de.”

JULIA

“**N**e.” Ses tonuyla hiçbir şeyi ele vermemek için kelimeyi nokta ile bitiriyor. Adamın bunu bilmesine imkân yok. İmkânsız. Julia’nın Genevieve için yaptığı şeyi bu dünyada sadece iki kişi biliyor, onlar da Julia ve Genevieve. Art bile bilmiyor.

“Genevieve’in yaptığı şeyi örtbas ettiğini biliyorum. Kamera görüntüleri. Zac.”

Julia’nın zihni dışarıdaki asfalt misali hareketsiz ve donmuş durumda ama bedeni bu sözlere, özellikle de bu isme tepki veriyor. Midesi alev almış gibi hissediyor. Gerçekten de ısınmış, kor olmuş, duman çıkarmasını bekliyormuş gibi bakışlarını karnına indiriyor. O gece, Genevieve’in onu yaptığı gece hissettiği şokun aynısını hissediyor. Bazen uykuya daldığında o otoparktaki o kapının çarpılma sesini duyuyor. Bir insan sesi gibi nükteli, farklı bir tonu vardı. Panik yüklü, yüksek bir darbe. Evden taşındıklarında bir daha oradan geçmek zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı. İnsan kendine hikâyeler anlatır ama belli ki Julia bunu arkasında bırakamamıştı. İşte o kapı geçmişten şimdiye açılmış ve bu adamı getirmişti.

“Nereden biliyorsun?” diye soruyor doğrudan.

BİR KAYIP DAHA

Adam sorusunu duymazdan gelerek konuşmadan kapıyı işaret ediyor. Julia adamın kolunun yaptığı hareketi zihnine kazıyor. Bu harekette neredeyse teatral bir hava var.

“Kanıtın var mı?” diye soruyor.

“Kızın, kamera kayıtlarında.”

“Onları görmem gerekecek,” diyor Julia. Kayıtlar onda olamaz. Olamaz. Julia onları yok etmişti. Olay yerindeki diğer kameraları titizlikle kontrol etmişti. Yapmamış mıydı?

Adam, “Memnuniyetle gösterim hazırlarım,” derken ses tonu Julia’yı ürpertiyor.

“Olivia senin elinde mi?” diye soruyor henüz öldürmediğini umarak. Bu adamın yerinde olsaydı ve Olivia’yı öldürmüştü olsaydı sadece bir bardakla bir sigara vermezdi: Cesedi de getirirdi.

Belki de onun için hâlâ çok geç değildir.

Adam Julia’nın koltuğunun üstünden sağına uzanıp kapısını açarken Julia sığıyor. “İyi şanslar, Julia,” diyor usulca. Adamın üstünde sadece dışarının kokusu var. Sol elini çıkarıyor: silah yok. Julia rahatlamış olmalı ama öyle hissetmiyor.

Çünkü adam ondan kanıt yerleştirmesini bekliyor. Şimdi.

Eğer Julia söyleneni yapmazsa adam polise –ve tüm dünyaya– Genevieve’in ne yaptığını anlatacak.

Genevieve yaklaşık bir yıl önce, sisli bir bahar gecesinde saldırıya uğramıştı. Julia’ya önemsiz olduğunu sonradan anladığı, hırsızlık suçlamasının alt sınırıyla ilgili bir telefon gelmiş, bu yüzden de otopark ücretini ödemeye Genevieve tek başına gitmişti. Belki biraz fazla şımarık olan Genevieve on beş yaşında, uzun boylu, sportif ve istediklerini kolayca elde edebilen bir genç kızdı ve genç bir adam ona yaklaştığında direnmişti. Genç ona önce saati, sonra bir adresi sormuştu. Julia bir kat aşağıda, kulaklarından birini parmağıyla tıkamış, diğeriyle müfettişi dinliyor

olmak yerine yanında olsaydı Genevieve'e eşyalarını bırakıp kaçmasını söylerdi. Hiçbir şey soyulacağınızı bu işaretlerden daha net anlatamazdı.

Ama Julia orada değildi. Böylece Julia'nın tanıdığı Zac isimli adi bir hırsız Genevieve'in telefonuna hamle yaptı. Genevieve vermek istemedi. Tıpkı Julia'nın saldırıya uğrarsa yapmasını söylediği gibi anahtarlarını parmaklarının arasında tutarak Zac'in boynuna yumruk attı. Zac'in orada, merdiven boşluğunda boynu kanamaya başladı. Genevieve onun şah damarına vurmuştu: kötü şans ve kötü muhakemenin birleşimiydi. Doğruca Julia'ya koşarken kapı arkasından gürültüyle çarptı.

Julia merdivenden yukarı koşup lobideki eski ankesörlü telefonla ambulans çağırdı. Ardından annelik içgüdüleriyle, kızını korumak için o an doğru gibi gelen ama sonradan bakıldığında korkunç derecede bencilce görüldüğünü bildiği üç şey yaptı: kan kaybettiği için bilinci yarı kapalı olan Zac'e eğer birine bir şey söylerse onu uyuşturucu suçlamasıysa ömür boyu hapse tıkağını söyledi. Bunların belki de Zac'in duyacağı son sözler olabileceğini düşünüp kendinden nefret etti.

Ardından güvenlik kameralarının bulunduğu kısma girip kayıtları aldı, eve götürüp görüntüleri bozdu. Bunlar polis dosyasının bir kısmını oluşturuyordu ve inceleyen herkes işe yaramayacaklarını anlardı. Peki bu adam nasıl görmüştü?

Sonrasında Zac'in öleceğini varsayarak Genevieve'le birlikte ambulans gelmeden oradan ayrılmış, eve gidene kadar hem onun hayaleti hem de kendi vicdanı tarafından takip edildiğini hissetmişti.

Ama Zac ölmedi.

Zac kurtuldu; ameliyat edildi ve sonrasında kan nakli yapıldı. Bunları hastanenin polise ölümcül olmayan bir bıçaklama olayının meydana geldiğini bildirmesiyle öğrenen Julia, masasında oturmuş yaşadığı şoku bastırmaya çalışırken Zac'in tehdidini duyduğunu umdu.

Zac birkaç gün sonra karakola gelip şikâyetle bulunacağına dair tehditler savurdu. Ama bunu yapamadı. Çünkü dört gün sonra kan zehirlenmesinin yol açtığı bir enfeksiyon geçirdi. Ondan üç gün sonra da öldü. Julia, onu haberlerde gördüğü ârı sonsuza dek unutamayacaktı. *Otoparkta Bıçaklanan 19 Yaşındaki Kurban Kan Zehirlenmesi Sebebiyle Öldü*. Tam orada, bir anda, bıçaklanma olayından bir hafta sonra kızı –her nasılsa– katil olmuştu. Ancak bunun ardından gelen düşüncenin rahatlama olması Julia’yı utandırmıştı: Bir cinayetten kurtulmak bir saldırıdan kurtulmaktan daha kolaydı çünkü tek tanık ölmüştü. Yapılması gereken tek şey onun kimseye söyleyip söylemediğini bulmaktı ve Julia geçen birkaç haftanın ve sonrasında geçen birkaç ayın sonunda söylemediği izlenimine kapılmıştı. Şimdiyse o kadar emin değil.

Genevieve’in yaptığı Zack’in ölümüne yol açmıştı, jüri kesinlikle böyle söylerdi, hemen sonrasında ölmemiş, kurtulmuş olsa da sebep ve sonuç bambaşka şeylerdi. Kötü şanstı. Kötü muhakeme de vardı ama en çok kötü şanstı. Genevieve’in saldırıya uğramış olması hafifletici unsur olarak görülebilirdi ama olay yerinden ayrılmak dâhil sonrasında eylemleri makul bir tepkinin ötesine geçmişti: Julia yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu sanmıştı ancak artık bundan da o kadar emin değildi.

Tüm bıçaklanma vakaları gibi bu dava da Julia’ya verilmiş, o da davayı olabildiğince çabuk kapamıştı: Zac bir müptelaydı, bir suçluydu ve bir dolu düşmanı vardı. Arkadaşlarına ve tanıdıklarına sorduğu birkaç soruya verilen cevapları titreyen elleriyle not aldıktan sonra bunun bir kaza olduğu sonucuna varmıştı. Gerçekte ne olduğunu bilmediklerini anlayacak kadar bilgi toplamıştı. Zac’in kimseye bir şey anlatmadığını ummasına yetecek kadar.

Julia olanları Art’a hiç anlatmadı. O gece arabayla eve dönerlerken Genevieve kireç gibi yüzü, panik dolu boş bakan gözleriyle ondan Art’a söylememesini istemişti. Julia, Genevieve

ve kendi iyiliği için bunu kabul etmişti. Kızının suçu bir şekilde doğrudan Julia'nın işiyle örtüşüyor gibi görünüyordu ve bu zaten Art'ın sertçe eleştirdiği bir konuydu. Şimdi Julia bu konuda da hata yapıp yapmadığını merak ediyor.

Ama artık biri biliyor. Kocasını bile bilmezken bir başkası biliyordu.

Arabanın arkasındaki adama bakıyor. O ve Zac arasında bir bağlantı olmalı. Zac'ın birilerine anlatacak birkaç günü olmuştu. Julia kimseye söylemediğini varsaymıştı ama belki de yanlışmıştı. Peki neden şimdi ortaya çıkıyor? Bunun Olivia'yla ne ilgisi var?

Bu adamın nereden öğrendiğini, ne bildiğini düşünmemeye, bunun yerine seçeneklerinin ne olduğunu gözden geçirmeye çalışıyor. Dikiz aynasından kendine bakıyor. Genevieve onun gözlerini almış. Açık mavi. Harika bir dönüş yapan Walkers Sensations'ı ve kupon umuduyla sosyal medyada şirketler hakkında şikâyetlerini paylaşmayı seviyor. Şık bir takım elbise giyebileceği bir işten, en çok da bir kocadan –Julia bundan çok utanıyordu– başka bir şey istemiyor. Popüler olmayı önemsemiyor ve tam da bu yüzden popüler. Geçen yıla kadar dans pistine hep ilk o çıkardı. Bir keresinde Art'a bir nükleer savaşla başa çıkabileceğinden “emin” olduğunu söylemişti. Bahçedeki kirpilere kedi maması bırakıyor. Saldırı olayından (asla “cınayet” kelimesini kullanmıyorlar) dolayı o kadar vicdan azabı çekiyor ki otoparkın önünden geçemiyor, bu konu hakkında konuşmıyor. Daylerin evinde ateşli silahlar gibi bu konunun açılması da yasak.

Julia içinde adamın olduğu arabadan iniyor ve rüzgârda fütursuzca bir o tarafa bir bu tarafa savrulan sonbahar yaprağı misali sokağın aşağısına doğru ilerliyor. Ayaklarında bir palyaçonun

BİR KAYIP DAHA

ayakkabıları varmış gibi hissediyor. Hiçbir şey gerçek gelmiyor. *Düşün. Düşün.* Yardım istemeli. Birini suçlamak üzere kanıt yerleştirmesi mümkün değil.

Ama...

Düşün. Düşün.

Ama düşünecek hiçbir şey yok.

Ona denileni yapmazsa adamın Genevieve ve onunla ilgili her şeyi anlatacağından emin. Adamın niyeti ciddi. Arabasına girdi, onun için DNA temin etti, en gizli sırrını öğrendi. Julia köşeye sıkıştığını hissediyor, gidecek hiçbir yeri olmadığı gibi karar verecek zamanı da yok.

Dönüp arabaya bakıyor. Ne yapabilir? Şimdi, her şeyi polis meslektaşlarına itiraf edebilir mi? Genevieve hem orantısız güç kullandığı hem de olay yerinden kaçtığı için en az on yıl yiyebilir. Julia da görevini bir cinayeti örtbas etmek için kullanmaktan ceza alabilir. Tanrı bilir kaç yıl yatar. İbret olsun diye ona da on yıl verebilirler.

Araba son derece normal görünüyor ama adam hâlâ içinde, karanlıkta pusuya yatmış bir hayvan gibi sessiz. Julia arkasına dönüyor ve iki sıra evin arasından geçen bir ara sokağa sapıyor. Binalar birinci katta birleşiyor. Geçit ışıksız, karanlık. Tuğlalar nemli hava yüzünden kaygan, soğuk rüzgâr girdap oluşturuyor. Vücudu ter içinde kalan Julia ellerini başına koyup kendi etrafında dönüyor.

Bunu yapamaz. Yolsuzluğa bulaşamaz. Bu, savunduğu her şeye aykırı. Birini Olivia'yı öldürmekle suçlayamaz, üstelik Olivia hâlâ dışarıda bir yerlerde hayatta olabilir. Onu bulması gerek.

Ama bazen bu kadar hızlı çalışmamasını dilediği aklı çoktan cevaba ulaşmış durumda: Çıkış yok. Başka seçeneği yok. Ya Genevieve ya bu. Ama hiçbir şey Genevieve'den önemli değil. Annelik böyle bir şey.

Yani karar verilmiş oluyor. Ta ki ölü ya da diri Olivia'yı bulana kadar. Görevi kötüye kullanma. Her şey bir anda oluve-

riyor. Bir uçurumdan atlamak gibi ama Julia'nın fark edemediği şey geçen yıl otoparktaki o geceden bu yana uçurumun kenarına doğru yürüdüğü. Artık sadece bir adım kaldı.

Geceyle birlikte iyice keskinle en soğuk neredeyse tenini acıtıyor. Sokak lambalarının sisi içinde birkaç küçük kar taneli u u maya başlıyor. Hava bile aniden bir tür uyarı işareti gibi içinde bulunduğu durumun kaçınılmaz olduğunu söylüyor sanki: hiçbir bahar bu kadar soğuk olmamalı.

  Merhaba,  diyor nöbetçi polis memuru Harry'ye. Başka ne diyeceğini bilemiyor. Harry genç biri, yirmilerinde. Uzun boylu, kaslı, yakışıklı. Julia'ya Art'ın on sekiz yaşındaki hâlini hatırlatıyor. Onunla çok uzun süredir evli, ondan önceki hayatını doğru düzgün hatırlamıyor. Ama düğünlerini,  t lediğine yemin etmiş olmasına rağmen  t s z olan gömleğini, gözlerini gözlerinden ayıramadığını hatırlıyor.

Arkasındaki adamın yakıcı bakışlarını görmezden gelerek durup eve bakıyor. Oliva'nın evine. Mavi  n kapı, pirinç tokmak. Görüntülü kapı zili yok, burada ya da çevresindeki iki sıra evde de ev tipi amatör güvenlik kamerası yok.

   eri bir göz atacağım,  diyor donuk bir ifadeyle.

  Tabii,  diyor Harry. Tek kelime. Kendine duyulan mutlak inanç ve güven, içinde bulunduğu durum yüzünden kızarmasına neden oluyor. Olay yeri defterini imzalıyor.

 ster büyük şehirde olsun ister sakin bir kasabada, her polis memuru yolsuzluk yapma fırsatı bulur. Julia binlerce sterlin kazanabilirdi. Buraya bir ba  sallama,  uraya bir göz kırpma, eksik araştırma yapma. Suçlulara bilgi sızdırma. Silah değiş toku u. Görmezden gelip pay alma. Onun için çok kolay olurdu, bütün polisler için kolaydı. Ama o bunları hiç yapmadı. Yapmayı bir an bile d   nmedi. Tanıdığı tek bir yolsuz meslekta ı vardı, o da el konulan uyu turucuları çalınca on yıl önce meslekten atılmıştı.

Koruyucu giysilerden ve galo lardan alıp giyiyor.

Bir yandan da nasıl yapacağını düşünüyor. Bu iş böyle mi oluyor? Her yozlaşmış polis işe böyle mi başlıyor? Başta itiraz ediyor. Sonra bir şeylere ihtiyacı oluyor. Ardından da bundan nasıl kurtulabileceğini planlamaya başlıyor. Üst dudağı titriyor. O böyle biri değil, değil, değil.

Polis memurunun arkasında tipik bir öğrenci evi duruyor. Ailevi dokunuşlar yok, boş görünen basamaklar ve koridorlar ortak alan hissi veriyor. Hiç fotoğraf yok, yere eskimiş gri bir halı serili, masanın üstündeki tek şey bir pizzacı broşürü. Julia birinin bilinen son adresine girdiğinde hep hissettiği şeyi hissediyor: Herkesin çıkmasını istiyor. Etrafta tek başına dolanmak, tüm ayrıntılara kendi gözleriyle bakmak istiyor.

Koridorda asılı aynanın önünden geçerken yansıması gözüne iliştiriyor, Olivia da çıkmadan önce bu aynada kendine bakmış olmalı. Ya da arabasındaki adam tarafından götürülmeden önce. Ama Julia aynaya değil, çerçeveye bakıyor. Hiç toz yok. İlginç: birden fazla kişinin yaşadığı evlerin ortak alanları genellikle temiz olmaz. Arkasına saklanmış uyuşturucu olup olmadığını kontrol ediyor, kaybolması ya da kaçırılması için inandırıcı bir sebep arıyor. Bir keresinde aynı şeyi bir sergi salonunda yapmış, Art da buna gözlerini devirip kahkahalarla gülmüştü.

Aynayı çivisine geri takıyor. Bunu yaparken gözlerine bakmaktan kendini alamıyor ama bu gece o gözlerde sadece Genevieve'i görüyor.

Olivia daha iyisini hak ediyor. Ebeveynleri, ailesi, erkek arkadaşı, onu sevenler. Julia onlara söylemek zorunda kalacak. Onlara bir şüphelileri olduğunu söylemek zorunda kalacak. Cinayet şüphelisi, henüz gerçekleşmemiş olabilecek bir cinayetin şüphelisi: Sonuçta ellerinde bir ceset yok.

Tahta basamaklarının çıplak olduğu, iki çivinin dışarı çıktığı merdiveni tırmanmaya başladığı sırada telefonu çalıyor.

"Alo," diyor. Arayan Julia'nın titizlikle çalışmaya devam ettiğinden emin olduğu Jonathan.

“O2³ telefon kayıtlarını gönderdi,” diyor. “Brian birazdan üzerinde çalışmaya başlayacak.” Julia saatine bakıyor. On ikiye yirmi var ama bu iş böyle. Kayıp bir kişinin telefon kayıtlarını alıp onları inceleme işini sabaha bırakan bir dedektif kayıp kişiyi hiç aramasın daha iyi.

“Ama şimdilik şunları bulduk,” diye devam ediyor Jonathan, “telefon gece bir buçukta kapanmış, şarjı bitmiş olabilir ya da bilerek kapatılmıştır. Son bildirimini üç caddenin çevresinde almış: Glasgow Place, Patterdale Bulvarı ve Selby Close, hepsi de ara sokağın yakınında. Yani orada kapı kapı dolaşmamız gerekecek.”

Glasgow Place. Matthew James’in adresi. Julia’nın zihni hızla durumu çözmeye çalışıyor. O adam sadece basit bir hedef mi? Sadece yakınlarda yaşayan biri mi yoksa başka bir şey mi var?

“Ben birkaç kişi gönderirim,” diyor Julia. “Teşekkürler.” Basamakların tepesine ulaşıyor. Sokak kapısını açık bıraktığından sahanlık soğuk. Rüzgâr Olivia’nın ve şimdi de Julia’nın olan olay yerinde esiyor. Ev arkadaşları Julia’nın ekibi tarafından resmî olmayan ilk ifadeleri alındıktan sonra evden gönderildi. “Başka bir şey var mı?” diye soruyor Julia etrafa bakınırken. Duvarda üzerinde keçeli kalemle HAYDİ AVA HAYDİ!!! yazan bir tabela var. Altına pembe renkte bir araba çizilmiş. Pink Floyd plağı takılı bir pikap prizin yanında yerde duruyor. Plastik beyaz çiçeklerden yapılmış küçük süs ışıkları tavana hamur yapıştırıcılarla tutturulmuş.

“Pekâlâ. Taşınmadan hemen önce telefonunu yenileyip operatörünü değiştirmiş. Pazarlama şirketi Reflections’la eşleşen 01275 numarasıyla yapılmış birkaç görüşme var. Onu mülakata çağırdıkları yazışmaları göndermelerini istedim.”

“Yeni ev, yeni telefon, yeni operatör,” diyen Julia içinde hâlâ dedektiflik içgüdüleri olduğunu, hâlâ yolu işaret eden bir

3 İngiltere’nin mobil şebeke sağlayıcılarından biri. —ç.n.

deniz feneri misali parladığını anlayınca neredeyse rahatlıyor. “Tuhaf değil mi? Sonra da kayboluyor.”

“Tuhaf,” diyerek onaylıyor Jonathan. “Şüpheli. Ama iyi anlamda. Kaçmış olabilir. Gerçi babası öyle düşünmüyor.”

“Kesinlikle,” diyor Julia. Teorileri her zaman olduğu gibi örtüşüyor. Julia bazen insanların başkalarıyla olduğundan çok meslektaşlarıyla yakınlaştıklarını düşünüyor. Jonathan’ın cümlelerini çoğu insaninkinden daha kolay tamamlayabilir. Ancak Jonathan’ın bu sefer Julia’nın ne düşündüğü ya da ne yapmak üzere olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Telefonu kapayıp odaların önünde duruyor. Hangisinin Olivia’ya ait olduğu belli: Koridorun sonundaki hariç tüm kapılar açık. İçeriden sesler geldiğini duyuyor, ardından olay yeri inceleme uzmanı ve en eski dostlarından biri olan Erin dışarı çıkıyor.

On yıllık iş arkadaşının üstünde beyaz tulum, ayağında mavi galoşlar var ve Julia’nın tek düşünebildiği, Erin’in ruhu bile duymadan ceketinin cebinde sahte kanıtlar içeren metal bir kutu tuttuğu. Erin’le göz göze geldiğinde Julia arkadaşının sahte deliller yerleştireceğini anlamadığına, tahmin edemediğine inanamıyor. “Daha başlamadık. Gün ışığında fotoğraflamak istedim. Yani içeri rahat rahat bakabilirsin,” diyor Erin kapıyı işaret ederek. Julia aynı anda hem rahatlıyor hem de utanıyor.

Metal kutuyu sıkıca tuttuğu eli titriyor. Erin insanlardan kaçan biri ama Julia’ya her şeyini anlatıyor. Julia, Erin’in ne kadar stresli olduğunu, –çok çocuğu var ve bu da mali durumunu berbat ediyor– kocasıyla ne sıklıkta seks yaptığını –gerçi kocasının istediği kadar sık değil– biliyor. Julia arkadaşına bakarken hayatı boyunca kendini hiç bu kadar suçlu ve mahcup hissetmediğini düşünüyor. “Tamam, bakacağım,” diyor usulca.

“Pek bir şey yok gerçi,” diyor Erin omzunu silkerek. Beyaz tulumun kumaşı omuzlarında toplanıyor. “Eşyalarını yerleştir-

miş. Yarı yarıya. Anahtar yok, cep telefonu yok, cüzdan yok. Kimliğini bırakmış. Sanırım gerisi yanında.”

“Kendi rızasıyla çıkan birinden bekleneceği gibi.”

“Doğru. Ama yine de büyük ihtimalle bir adam onu öldürdü,” diyor Erin yine omuz silkerek. Biraz karamsar tarafta olsa da içgüdülerinde genellikle haklı çıkar. Julia ona merakla bakıyor. Erin kollarını göğsünde kavuşturup başını yana eğiyor. “Ev arkadaşlarının onu çıkarken görmediklerini biliyorsun,” diyor. “Sen onları sorgulayacaksın zaten ama ben kısaca konuştum.” Diğer odaları işaret ediyor, gerçi ev arkadaşlarının içeri girmelerine izin verilmiyor, şimdilik başka yere yerleştirildiler. “Pek yardımcı olmadılar. Olivia daha iki gece önce taşınmış. Ama demek istediğim... tuhaf yani. Başkasına değil de onlara mesaj göndermesi... Acaba çok yakında olduğunu mu anlatmak istedi?”

Julia hızlıca başını aşağı yukarı sallıyor: Ev arkadaşları, Olivia gittiğinde neler olduğunu bilmiyorlar ve Olivia onlara mesaj atıyor. Ayrıca yalan söylüyor da olabilirler. Bu yüzden şüpheliler. Julia bunları düşünürken yüzünü buruşturuyor. Onlar tutuklanmayacak, en azından Julia tarafından. Bunu yapmış olsalar bile.

Erin, Olivia’nın odasının karşısındaki yatak odasını işaret ediyor. Bu büyüklükteki bir ev için alışılmadık derecede minik bir balkon var. Demir korkuluklar, küçük bir masa, tek bir sandalye, M&S’den alınmış solmakta olan bir çiçekten başka bir şey yok. İçeriye taptaze rüzgâr esiyor.

Dışarı çıkıyorlar ve Erin bir sigara yakıyor. Bu onların ritüeli. Julia düşünürken Erin sigara içiyor. Julia temiz adli tıp kıyafetiyle sigaranın yan yana gelmesinden tuhaf bir keyif alıyor.

“Ayrıca odasının kapısını kilitlememiş. Anahtarlarını almış ama kapıyı kilitlememiş.” Erin sigarasından bir nefes çekiyor. “Evde yeni olduğu düşünülünce tuhaf.” Başını geri atıp dumanı bir ejderha gibi burun deliklerinden veriyor.

Julia titremeye başlıyor. Soğuktan mı yoksa çevireceği do-
laptan mı bilmiyor. “Aklında bir teori var mı?” diye soruyor.
Olay yeri uzmanları harika istihbarat araçlarıdır. Polislerin ya-
nında son derece temkinli davranan insanlar onların yanında
gardlarını düşürür. Ve Erin Julia’ya güveniyor. İncelemesini
tamamlamadan önce onunla kayıt dışı konuşmayı seviyor. As-
lında *kayıt* olayına pek inanmıyor.

Sigara gecenin içine dikey bir duman çizgisi çekiyor. “Kan
lekesi yok, boğuşmaya dair belirgin bir işaret yok, odanın ka-
rıştırıldığını gösteren bir şey yok, alınmış bir şey yok. Geride
bırakılmış anlamlı bir şey yok. Aceleye dair bir iz yok. Bence
buradan başka bir yere gitmek niyetiyle çıktı.” Bir gri duman
bulutu daha üflüyor. “Ama kim bilir nereye.”

“Evet,” diyor Julia asık suratla.

“Her neyse, iki ila dört aya kendi hayatlarımıza geri döneriz.”

Julia bir şey söylemiyor. Dumanın dans edip kaybolmasını
izlerken kendinden nefret ediyor. Genelde esprili bir karşılık
verir ama bu gece öyle yapmıyor.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyor Erin sakince.

“Ha?” diyor Julia şaşkınlıkla.

“Gergin görünüyorsun,” diyor Erin.

Julia bu sorunun yarattığı yol ayrımında duruyor ama sonra
sorunsuzca ilerliyor.

“Evet, evet. Sakıncası yoksa sizinkiler odayı incelemeye
başlamadan önce,” diyor, “gidip bir göz atacağım.” Kutuyu
iyice kendine yapııştırıyor. Erin bilseydi uzanıp onu alabilirdi.

Erin sigarasını tuğlaya bastırarak söndürüyor, ardından
kanıt arayanlar tarafından alınmaması için balkondan aşağı
atıyor. Julia izmaritin düşmesini izlerken yapmak üzere olduğu
şeyi düşünüyor.

“Tabii,” diyen Erin ikinci sigarasını yakıyor.

“Fotoğraf çektin mi?” diye soruyor Julia, eşyaları ne kadar
iyi kamufle etmesi gerektiğini merak ederek.

“Hayır.”

Julia başını aşağı yukarı sallıyor. Dünya dönüyor. Mükemmel fırsat. Acaba adam bunu biliyor muydu?

“Uzun sürmez,” diyor Julia omzunun üstünden Erin’e bakarak. Sesi tamamen normal çıkıyor.

Koridoru geçip odaya giriyor. Çam ağacından yapılma açık renkli kapıyı kapatıyor. Olivia’nın odası karmakarışık. Çift kişilik yatak sol duvara yaslanmış. Julia hemen anlıyor: paylaşılması amaçlanan bir yatak değil. Sarı yatak örtüsü kutudan yeni çıkmış, kolalı. Julia elini üstünde gezdiriyor. Düşük kaliteli. Pamuk yüzdesi az. Kat izleri hâlâ belli.

Duvarda Che Guevara posterı asılı. O hâlde Jonathan’ın söylediği gibi solcu. Julia hamur yapıştırıcıyı inceliyor, hiç şüphesiz yakın zamanda Olivia tarafından yapıştırılmış. Sürme pencereye bakıyor, tertemiz ve pervazda hiçbir şey yok. Ardından eski ahşap gardıroba dönüyor. Kapılarından biri açık. Işığın üzerine vurduğu ayna su yüzeyi gibi parlıyor.

Adamın ona verdiği kutuyu kavırıyor. Bunu yaptığı anda hapis cezası gerektirecek bir suç daha işlemiş olacak. Daha da kötüsü kanunları çiğnemiş olacak ama hangi kanunları? Doğa kanunlarını mı? Ahlak kanunlarını mı? Bilmiyor. Ama eğer yapmazsa... Genevieve gözaltına alınıp hapis yatabilir. On yıl, on beş yıl. Jürinin ne düşüneceğine bağlı: Bir cinayet mi yoksa kasıtsız adam öldürme mi? Başka deyişle alınmayacak kadar büyük bir risk. Julia daha o gece bunu anlamıştı. Ayrıca Julia da birkaç yıl içeride kalabilir, hatta müebbetle de dönüşebilir çünkü polis olduğundan hapishanede öldüresiye dövülebilir. Burada kendini korumanın da rol oynadığını inkâr edemez.

Bir zamanlar dürüstlüğün kitabını yazan Julia şimdi başka seçeneği olmadığından aynanın önünde başkalaşıyor. Şimdiden farklı görüldüğünü düşünüyor. Koruyucu adli tıp kıyafetleri içinde sarı saçları dağınık, çenesi gerginlikten titriyor.

Metal kutuyu açıyor. İçindeki bardak ve sigaraya bakarken Olivia'yı aramasının saflık olup olmadığını, bütün meselenin bunları ona veren adamın Olivia'yı öldürmüş olması olup olmadığını merak ediyor.

Tabii onu kaçırmış da olabilir. Julia yutkunuyor. Olivia bir yerlerde yaşıyor olabilir ama Julia dikkatleri başka yöne çekmek üzere.

Zihninin yapmak üzere olduğu şeye odaklandığını fark ediyor. Midesi bulanıyor. Kendini şefkat adına korkunç bir karar vermeye zorlanıp acı çeken bir şeyin boynunu kıracak biri gibi hissediyor.

Gözü yaşlarla doluyor. Telefonunu çıkarıp Genevieve'e mesaj yazarken eldivenler parmaklarının ekrana doğru düzgün temas etmesini zorlaştırıyor. Yazı hatalı olsa da mesajı gönderiyor. "Sadece 1 şeye yArdım ediyOrm," diyor. Her ne kadar Genevieve'in yanında olmasa da, her ne kadar onunla bir yemeği daha kaçırmış olsa da, her ne kadar onu masada bırakmış olsa da Genevieve ânında cevap veriyor: *Seni bekleyeceğim! x*

Bunu yapmak zorunda. Bunu Genevieve için yapacak.

Ve sonrasında, yarın Olivia'yı bulmak ve bu duruma herkes için son vermek adına elinden geleni ardına koymayacak.

Julia sürgülü pencereyi yukarı kaldırıyor. Sarmaşıklar evin ön yüzünü sarmış. Aşağıdaki polis memuru ona bakmıyor. Julia sokağı kolaçan ediyor. Sigarayı çıkarırken ağza değen filtresine zarar vermemeye çalışıyor. Filtrede bu adamın DNA'sı var. Matthew, zavallı Matthew, artık her kimse.

Sigarayı rüzgârdan uçup gitmesin diye köşeye sıkıştırarak dış pervazın üzerine koyuyor. Kendinden çok emin bir suçlunun düşünmeden yaptığı bir hareket gibi görünecek. Arama ekibi kesin bulacak ve sonra adli tıp uzmanı bunu test edecek.

Çok kolay, lanet olsun çok kolay, daha sık yapılmıyor olması inanılmaz. *Belki de yapılıyordur*, diye düşünüyor bardağı çıkarırken. Yatağın altına, henüz kimsenin görmemiş olacağı kadar uzağa atıyor. Bu Matthew denen adamın Olivia çıkmadan hemen önce burada o bardaktan bir şeyler içtiği sonucuna varmaları için yeterli. Halloldu.

İşte bu kadar. İki obje. DNA. Sahte. Yerleştirildi.

Yolsuzlukla ilgili sonsuz eğitim almışlardı. Julia, birilerini durdurup üst araması yapma üzerine bir çalışmanın yer aldığı oturumu hatırlıyor. Öğle yemeğinden hemen önce eğitmen Julia'nın meslektaşına bıçak çekmiş, eğer isteklerini yerine getirmesse gidip büyükannesini öldüreceğini söylemişti. Bir simülasyon olsa bile dehşet vericiydi. Eğitmen bilgileri Facebook sayfalarından almıştı. Polisleri yolsuzluğa teşvik için çocuklarının, eşlerinin, ebeveynlerinin, büyükanne ve büyükbabalarının isimlerini öğrenmişti. Hepsi derslerini hızlıca almışlardı: İnternet ortamında renk vermeyin, size karşı kullanılabilecek zaaflarınızı halka açık etmeyin.

Peki Julia bunu *yapmış mıydı*? Anlaşılan sosyal medyadan uzak durabilir, asla borç yapmayabilir, suça bulaşmayabilir, herhangi bir sürtüşmeye karışmamış olabilirdiniz. Yine de bazen şartlar peşinize düşebilirdi.

Julia geri çekilip etrafa göz gezdiriyor. Odaya normal bakınca iki obje de görünmüyor. Erin hiçbir şeyden şüphelenmeyecek. Bitti. Kendini değişmiş, kralı öldürmüş gibi hissederek dışarı çıkıyor ve kaderini bekliyor.

"Gayet normal, değil mi?" diyor Erin, Julia odadan çıkarken.

"Evet. Yine de tuhaf bir olay," diyor Julia. Beli terden ıslanmış.

Bir an tereddüt ediyor. Erin'e anlatabilir. Gerçekten yapabilir. Dışarıda bir adam olduğunu söyleyebilir. Silahının bir tabanca ya da bıçak olmadığını. Bir sır olduğunu.

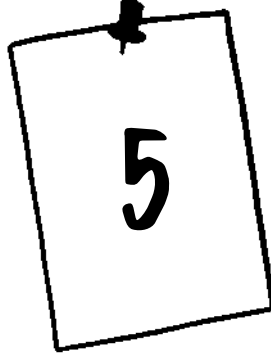
Ama sonrasında ne olacağını biliyor. Julia'nın Matthew James'i mahkûm etmesi gerekmeyecek ama kızını ve kendini mahkûm etmesi gerekecek.

"O adamı yakalayacağız," diyor Erin. "Güzelce uyu," diye sesleniyor Julia'nın arkasından. Sokak lambalarının turuncu ışığı bahar sisinin içinde puslu görünüyor. Julia arabasının etrafına bakıp adamı arıyor.

Evin girişine vardığı sırada dönüp, "Kimin yaptığını bilmiyoruz. Kadın mı erkek mi belli değil," diyor Erin'e.

"Ama hep erkektir, öyle değil mi?"

"Evet," diyen Julia, Erin'in aynı anda hem haklı hem de haksız olduğunu düşünüyor.

JULIA

Julia soğuktan titreyerek arabasına doğru hızlı adımlarla ilerliyor. Kapı kolunu yokluyor. Kapı açılıyor ama adam gitmiş. Hava yeniden hafifliyor: Yalnız. Üzerine çöken rahatlama hissi yorgunluğu andırıyor.

Yolcu koltuğuna bir not bırakmış. Bitişik el yazısının kadınsı bir tarzı var. Julia kâğıdı çeviriyor. Düz bir kâğıt –parmak izlerini tutma konusunda çok kötü olduğu biliniyor ama Julia yine de sistemden bir bakacak– ve üstünde beş kelime var:

İş birliğin için teşekkür ederim.

Başını sürücü koltuğunun buz gibi başlığına yaslayıp düşünüyor. Poliste el yazısı analiz sistemi yok ama belki bir şey çıkarabilir.

Bir plan yapması gerek. Julia'nın bir sonraki adımın ne olacağını bilmesi gerek.

Adrenalin yüklü hâlde, kendinden kaçmaya çalışırcasına hızla eve sürüyor. Sürerken tek düşünebildiği iki hayatın mahvolduğu. Kendisinin ve Matthew'un. Olivia'yı da sayarsa üç.

Julia anahtarıyla eve giriyor. Bütün ışıklar açık –ergenler– ve Genevieve hâlâ aşağıda, koridorun sağındaki küçük mutfakta. Mutfağın spot ışıklarının koridor zemininde oluşturduğu kussursuz dikdörtgende tek bir kişinin gölgesi var.

“Saatin kaç olduğundan haberin var mı?”

Julia gölgenin ellerini beline koymasını izlerken, “İşim çıktı,” diyor yorgun bir sesle.

“Şuna bak. Saçmalık bu. Ayrıca çok *kaba*,” diye söyleniyor Genevieve. Sesindeki sivri ton o kadar belirgin ki Julia ona sarılmak istiyor. Zac’ten beri daha da kibirli. Julia bunun bir tür savunma mekanizması olduğunu düşünüyor. Doğuştan agresif bir yapısı olan Genevieve şimdilerde tamamen kavgacı.

“Ne oldu?” diye soruyor Julia mutfağa girerken.

“Buzdolabında boş bir Yunan yoğurdu kabı var. Babam –eğer yukarıda saklanmıyor olsaydı– Polis ve Kriminal Delil Yasası⁴ uyarınca bir itirafta bulunmak isteyebilirdi,” diyor. Julia’dan aldığı sarı saçları –tonları bile aynı– yüzünün etrafını çevreliyor. Julia çocuğunun ondan aldığı şeylere, bütünüyle ona geçen şeylere hayret etmekten kendini alamıyor. Aynı saç rengi, aynı saç yapısı, yan kısımlarda düz durmayan aynı tutamlar.

“Polis yasasının işte olduğu gibi evde de önüme gelmesini beklemezdim,” diyen Julia kendi sorunlarından bu kadar çabuk sıyrılıp *anneliğe* geçiş yapmasına şaşırıyor. Gerçi hep böyle oluyordu. Sanki hamilelik beyninde tamamıyla farklı bir kısım ortaya çıkarmıştı.

Üst kattan bir ses geliyor: “İçinde azıcık kalmıştı.”

“Tam bir hayal kırıklığı,” diye karşılık veriyor Genevieve. “Ben de biraz var sanmıştım. Ama yok. Yaşadığım duygusal acı sebebiyle bana bir özür borçlusun.”

4 İngiltere’de polis memurlarına yönelik bir yasa. –ç.n.

“Bence atlatırsın,” diye bağıyor Art.

Genevieve iki fincana kaynar suyu doldurup sıcak çikolata ekliyor. Tezgâha yaslanıyor. Mutfak penceresi açık. Julia denizin sesini duyabiliyor.

“Yarın okul var, geç oldu,” diyor. Saat gece yarısını geçiyor.

Genevieve bakışlarını annesine çeviriyor, bugünlerde nadiren yaptığı bir şey. Meydan okuma, sızlanma ama tüm bunların altında yatan bir şey var: kırılganlık.

“Mitoz hücre bölünmesine çalışmam gerekiyordu ama ben vaktimi eski *Hollyoaks* dizisinin karakterlerini Google’da aratarak geçirdim,” diyor sanki bu Julia’nın hatasıymış gibi.

“Ah, anlıyorum,” diyor Julia ona bakmaya devam ederek. Gerçekten de anlıyor. Julia da ya aşırı odaklanıyor ya da hiç ilgi gösteremiyor. İnsanların kendini adamadığı işleri nasıl sürdürdüğünü bilmiyor. Dosyalama, çağrılara cevap verme... o böyle bir işe en fazla yarım saat dayanabilir. Peki diğer yandan övülmeye değer işler var mı?

“Çok sıkıcı. Mitoz bölünmeyi neden bilmem lazım? Yani *sen* bunu hiç kullandın mı?” Fincanları biraz fazla güç kullanarak tutuyor.

“Pek değil,” diyor Julia gülümseyerek. Kızına Zac’ten kimseye bahsedip bahsetmediğini somak istiyor, yarın da Zac’in birine anlatıp anlatmadığını öğrenmek için diğer arkadaşlarının izini sürecek. Ama aslında Matthew James’i düşünüyor. Sigaradaki ve bardaktaki DNA’nın bir erkeğe ait olduğu ortaya çıksa da onunla eşleştirmesi gerekecek. İz bırakacağı için bunu doğrudan kontrol edemez ve DNA’sı sistemde yoksa bir işe yaramaz. O zaman eşleşmeyi nasıl sağlayacak?

“Çok saçma. Eğer müfredatı ben hazırlıyor olsaydım biraz daha... işe yarar şeyler öğrettirdim. Mesela ev kredisi nasıl alınır. Ya da araba nasıl kullanılır,” diyor Genevieve.

Julia dilini tutuyor. İşin aslı kızıyla kesinlikle aynı fikirde ama ona çanak tutmak istemiyor. Ondan gelecek cesaretlendirici

birkaç kelime Genevieve’i greve sürükleyebilir ve muhtemelen bir müfredat hazırlamaya *başlar*.

Art duymasın diye sesini alçaltıyor. “Sana bir şey sormak istiyorum.” Birinci adım.

Genevieve konunun Zac’le ilgili olduğunu ânında anlıyor. İfadesi değişiyor. “Ne?” diye soruyor temkinli bir tavırla.

“Geçen yıl. Şu... kaza.” Olaydan bu şekilde bahsediyorlar. Her an çatlayabilecek buz tutmuş bir gölmüş gibi konunun etrafında dikkatle, parmak uçlarında dolaşıyorlar. Kelimeler özenle seçiliyor. Yaralama asla kullanılmıyor. Öldürme asla. Örtbas etme asla.

Genevieve’in eli mutfak tezgâhına gidiyor, belki de destek almak için. Mavi gözlerini annesinden ayırmıyor. Meydan okuma, espriler, hiçbirinden eser yok. “Evet...”

“Acaba sen...”

“Ne?” diye soruyor Genevieve. Dudakları bembeyaz. Mak-yajlı alnında bir parlama göze çarpıyor. Eğer bir şüpheli olsaydı Julia onun suçlu olduğuna bahse girerdi.

“Bunu bilen var mı?”

“Ha?”

“Yani... hiç kimseye anlattın mı?” Ellerini yukarı kaldırıyor. “Seni bir şeyle suçlamıyorum. Ama anlattıysan bilmem gerek.” Ağı takip etmesi gerekiyor. Julia, Genevieve ve Zac’ten çıkan üç ipten biri arabanın arkasındaki adama bağlanıyor.

“Tanrım, *hayır*.” İşte burada. Savunma mekanizması. Soluk benzi kızarmaya başlıyor. Julia onu dikkatle izliyor. “Neden yapayım?” diye ekliyor Genevieve. Annesi gibi fazlasıyla mantıklı.

“Yapmış olman önemli değil. Sadece bilmek istiyorum. Başın dertte değil.”

Ağzını yana doğru eğiyor. Julia onun yalan söylediğini düşünmüyor. Fazlasıyla şaşırmış. Yalancıların yaptığı gibi gereksiz detaylar vermiyor.

“Kimseye söylemedim.” Gözlerinin içine bakıyor. “İstedğin gibi.”

“Tamam. Tamam.”

Genevieve bakışlarını Julia’dan çeviriyor. Neden diye sormuyor.

“Sadece son zamanlarda bunu düşünüyorum,” diye açıklama yapıyor Julia mecburen.

“Şimdi ben de düşünüyorum,” diyor Genevieve.

“Üzgünüm,” diyor Julia.

“Gerçi mitoz yerine saldırıyı tercih ederim,” diyor Genevieve ve şaka o kadar beklenmedik derecede karanlık ki o akşamın ilk samimi gülümsemesi Julia’nın yüzüne yayılıyor.

“Sana onu hatırlattığım için özür dilerim,” diyor. Anlamı: Sana saldıran adam ama aynı zamanda senin öldürdüğün adam.

Genevieve’in gözleri parlıyor. “Biliyor musun?” diyor. “Onu sürekli düşünüyorum.”

“Öyle mi?” diyor Julia ama çok hızlı, çok seri söylemiş olmalı çünkü Genevieve hızla arkasına dönüyor.

Julia bu duyguların daha sonra, hissedilen küçük bir adaletsizlik ya da başka bir şey yüzünden bir patlamayla ortaya çıkacağını biliyor.

“Oyunbozanlık yapacağım için özür dilerim ama yorgunum,” diyor Genevieve, sırtı hâlâ dönük. “Bana yarın anlatırmısın? Kayıp kişi olayını?”

“Elbette,” diyor Julia ciddi olmadığı hâlde. Genevieve’in Julia’nın araştırdığı suçlara artan ilgisinin ardındaki psikolojiyi anlayamıyor. Ancak saldırıdan bu yana ilgisi takıntı derecesinde arttı.

“Şimidansı,” diyor Genevieve ama Julia ayağa bile kalkamadan dönüp gidiyor. Küçükken Julia’nın biraz dinlenmeye çalıştığı sıralarda Genevieve’in saatlerce izlediği bir televizyon programında kullanılan eski bir selamlaşma ve vedalaşma kelimesi. *The Fimbles*. Bu çocuk programını o kadar çok seviyorlardı ki

yayından kaldırıldıktan sonra YouTube'dan tekrarlarını izlemişlerdi. Aile arasında bazen olduğu gibi o programda kullanılan kelimeler ağızlarına takılmıştı.

“Şimidansı,” diyor Julia hemen ama sesi zayıf ve üzgün.

Genevieve merdiveni tırmanmaya başladığı sırada basamakların tepesinde Art görünüyor. Atmosfer ânında değişiyor. Julia başını kaldırıp ona bakıyor ve kocasını her gördüğünde olduğu gibi zaman bir iki saniyeliğine duruyor.

Genevieve babasının yanından geçiyor. Art'ın sadakatsizliğinin ardından aralarındaki ilişki zarar görmemiş gibi görünüyor. Julia bazen bunun, Art'ın Genevieve'in ne yaptığını bilmediğinden mi olduğunu merak ediyor. Genevieve onun yanındayken konuyu unutmak için kendine izin veriyor. Ve bu bir gönül macerası üstüne hüküm vererek mahvedilemeyecek kadar kıymetli.

“Merhaba,” diyor Art sakince ve Julia'ya doğru yürüyor. Her zamanki gibi saçları ve kıyafetleri darmadağın. Denese bile düzgün görünmez.

Julia mutfğa girip bir şeylerle oyalanıyor. Üst kattaki kızının sesini dinliyor, ışıklar yanıp sönüyor, kapılar açılıp kapanıyor. Görüp duymamasına rağmen Art'ın oturma odasında olduğunu *hissedeabiliyor*. Her zaman olduğu gibi yattığı iş arkadaşını düşünüyor. Elle. Julia, ilk itirafından iki gün sonra kim olduğunu söylediğinde inanmamıştı. Onu çok iyi tanıyorlardı. Birlikte akşam yemekleri yemiş, bir Noel arifesini beraber geçirmişlerdi. Ama Julia'ya hiç güven telkin etmemişti. Sonunda Julia haklı çıkmıştı.

Art'ın bunu hiç düşünmediğine, anlık bir olay olduğuna da inanmıyordu. Julia onların mesajlarını görmüştü. “Bilmez olur muyum?” diye yazmıştı Elle. “Yedinci hafta heyecanı.” “Yedinci hafta ne?” diye sormuştu Julia. Art telefonunu hiç gizlemezdi. “Uzun hikâye, işle ilgili bir şaka,” diye cevap vermişti.

Sonrasında Elle ikisinin beraber çalıştığı okuldan ayrılmış, Art da sanki bu yeterliymiş gibi numarasını sildiğini söylemişti.

Bir şey yapıyor gibi görünmek için mutfak tezgâhını siliyor –Julia geçen dört ay boyunca her zamankinden daha çok temizlik performansı sergiliyordu– ardından fırın kapağında katlı duran eldivenlerini düzeltiyor.

Orada tek başına dururken bir anda sanki cehenneme giden bir kuyu açmışçasına yaptığı şeyin ağırlığı üzerine çöküyor. Dirseklerini tezgâha dayayıp derin nefesler alıyor. Tanrı aşkına. Bunu hiç hak etmiyor. Hayatının her aşamasında iyi bir anenin, iyi bir polisin yapması gerekenleri yapmaya çalışmıştı, öyle değil mi? Ama bugün iki rol birbiriyle rekabet ediyor. Bu gezegende onu anlayabilecek tek kişi Art ama Julia ona anlata-mıyor. Artık çok geç. Ona sırrını vererek bir takasa gireceğini biliyor. Güvenine çoktan ihanet etmiş birine güvenmek zor.

Başını iki yana sallayarak kendini toplamaya çalışıyor, korkusunu, utancını bastırarak düşünmeye odaklanıyor. Birkaç dakika sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi doğruluyor, ihtiyacı olan şeyleri alıyor. Kar maskeli adamı bulmak için ihtiyacı olan şeyleri. Bildiklerini nereden öğrendiğini çözmek ve onun elindeki delilleri almak için gereken şeyleri.

Eninde sonunda Art'ın yanından geçiyor, beden dili sert ve kaba, üst katta yalnız uyuduğu yatak odasına gidiyor. İçeri girer girmez her akşam düşündüğü aynı lanet şeyi düşünüyor: Eski günlerdeki ritüellerini. Eski evlerindeki yataklarının üstünde bir tavan penceresi vardı, uyumadan önce perdesini açık bıraktıkları pencereden yıldızlara bakarak konuşurlardı. Julia, Art'a endişelerini anlatırdı, Art da onları dinlerdi. Şimdi yeni evlerinde tavan penceresi de o eski yakınlıkları da yoktu.

Art'ın merdiveni çıktığını duyuyor. “İyi geceler,” diyor Art ortaya söyler gibi. Genevieve için ne yaptığını anlayacak, içine düştüğü ikilemi görebilecek tek kişi olmasına rağmen Julia ona cevap vermiyor. Yapamıyor. Artık çok geç.

Pencerenin ötesideki denizin sesini duyuyor. Çalkantı hafiflemiş. Dalgalar tafta bir elbise gibi hışırdıyor. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı, okyanusun balo dansçısı gibi hareket ediyor.

Banyoya gidip tırnak makasını çıkarıyor. Önce makası mutfaktan getirdiği alkollü el sabunuyla ovalıyor. Ardından makası kullanarak saldırganını tırmaladığı tırnağın altını dikkatle kazıyor. Çıkanları yine mutfaktan aldığı minik bir saklama kabına koyuyor.

Adli kanıt toplama konusunda iyi değil ama çoğu kişiden daha fazlasını biliyor olmalı, kutuyu buzdolabına koymak için aşağı inerken bunun yeterli olacağını düşünüyor. Kabı önce ışığa tutuyor, ardından sanki bilimsel bir örnekmiş gibi arka tarafta duran açık pesto kavanozlarıyla biberlerin arasına doğru itiyor. Minik bir deri hücresi birikintisi, onunki ve kendininki.

Yatakta son zamanlarda ihtiyaç duymaya başladığı okuma gözlüklerini takıyor. Analistler Olivia'nın internet paylaşımlarının üzerinden geçecek ama Julia hemen başlıyor. Onlarla birlikte araştırarak.

Çünkü ona gerçekten ama gerçekten yardım edecek şey bu: Olivia'yı bulmak. Olivia'yı canlı bulursa sorun ortadan kalkacak. Ölü bulursa da kızın cinayetini araştırarak.

Art odasından çıkıp banyoya gidiyor. "Uzun kalma," diye bağıyor Genevieve. İşte geldi: Patlama. Saldırı belki de onun en büyük savunması. Art bunun ergenlik hormonlarından kaynaklandığını düşünüyor.

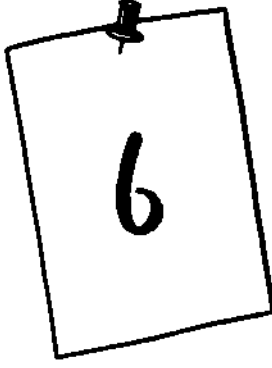
"Dışarıda bir kova kullanayım mı?" diye öneriyor Art.

"Retinol kremimi sürmem gerek," diyor Genevieve.

"Kulağa bir hastalığın varmış gibi geliyor."

Julia'nın kalbi Genevieve ve hatta Art'ı dinlerken huzurla doluyor. Genevieve bazen öfkeli olsa da iyi olduğu için mutlu. Yaptığı şeyin yükü ona çok ağır gelmediği için. Ne pahasına olursa olsun kızını koruyabileceği için.

Olivia'nın dosyasının ilk sayfasını açarken, *Yine olsa yine yapardım*, diye düşünüyor çekinmeden. Başka seçeneği yoktu. Kimse kendisi için çok kıymetli olan bir şeyi riske atmaz.

OLIVIA

Instagram fotoğrafı: Pencere pervazındaki bir vazoda bir demet şakayık.

Instagram açıklaması: Sadece ben miyim? Hayır, değilim. Bütün dünya, biliyorum. Nisan ayında şakayık alıp suya koyan tek kişi ben değilim ama bazen basit olmanın en iyi yol olduğunu söyleyebilirim. Bunun için özür dilemeyeceğim.

Tweet: Arka arkaya sekizinci *churromu* yerken erkek arkadaşımın Portishead Sahili'nde HIIT* antrenmanı yapmasını izlemek ve bu sıkıntıya inanmamak x *Yüksek Yoğunluklu Aralıklı Antrenman haha. Bu insanlar... ne için antrenman yapıyorlar? Hareket etmedikleri masa başı işlerinde kaslı görünmek için sanırım.

Facebook gönderisi: Güzel bir akşam yemeği için öneriler?

Doug Adams'tan yorum: Her zaman Portishead.

Gönderilenler:

28/04: KucukO@gmail.com'dan

amymichelleP@hotmail.com'a Demek istediğim o hoş biri. Bilmiyorum. Bazen tuhaf davranıyor. Her neyse, yarın görüşür müyüz? Sonsuza kadar kızlar x

28/04: KucukO@gmail.com'dan

lucy@reflections.co.uk'a Çok isterim. Bu fırsat için teşekkürler. Mülakata gelirken yanımda hangi belgeleri getirmem gerekiyor? Bu kulağa ne kadar harika gelse de şirketinizin iklim değişikliğiyle mücadele için neler yaptığını öğrenebilir miyim? Kusura bakmayın ama benim için önemli.

28/04: KucukO@gmail.com'dan

lucy@reflections.co.uk'a Hayır, sorun değil. Sadece kendimi getireceğim. Yenilenebilir kaynaklarla ilgili bilgi için teşekkürler! Sabırsızlanıyorum! O

Mesajlar:

Olivia: Perşembe hâlâ geçerli mi?

Babam: Elbette.

Olivia: Oraya taşınacağım için çok heyecanlıyım! Bir kedi sesi mi duyuyorum?

Annie: Ben de çok heyecanlıyım. Evet, bir kedi var ama ne bileyim, sadece buralarda takılıyor. Burada yaşamıyor.

Olivia: Çok şeker.

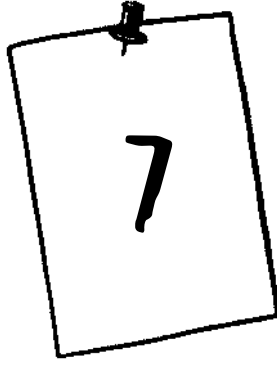
Annie: Aynı zamanda baş belası –ona kedi maması almaya başladık– haha.

Olivia: Taşınınca ben de alırım!!!

Annie: Aman Tanrım taşınmana çok az kaldı!

Olivia: Eveeeeet.

EMMA

Bugün ikinci terapi seansın var. Senin fikrin, benim değil. *Matthew James, 104 Numaralı Oda*, yazıyordu onay metninde.

Bana bunu ilk sorduğunda mutfaktaydık, yemin ederim kalbim göğsümden çıkacak sanmıştım. Çünkü mesele şu ki herkes tüm sırlarını birine anlatmamalı, değil mi?

“Ah, tamam,” demiştim asık suratla. “Neden?”

Aslında ciddi değildim, gerçekten. Sadece şaşırmıştım. Ancak kabuğuna çekilmen için başka hiçbir şeye gerek yok; utangaç, geçinmesi zor, bazen hayalperest birisin. Hayatın zor olduğunu düşünüyor, insanlara güvenmekte daha da zorlanıyorsun. Yani benim hatamdı.

Neyse ki bunu iyi karşılamıştın. Sıklıkla öyle yapıyorsun. Bu, utangaçlığının, bazı tuhaf davranışlarının altında diğer insanların görmediği yanın.

“Ah, bilirsin büyümek ve öğrenmek için,” demiştin sakince sakayla karışık. Sessiz, ölçülü kahkahanla gülmüştün, mutfak tezgâhına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirmiştin. Yüzünde sahte bir ilgi ifadesi vardı. Gözler mavi, saçlar koyu.

Terapi.

Yirmi yıldır sevdiğim o koyu renk kirpiklerini titreterek bana iki kez göz kırpıp cevabımı beklemiştin. “Hayır, hayır. Üzgünüm, bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum,” demiştim ikna edici olmayan bir tonla. Peki, öyle mi düşünüyordum? Sanırım evet. Peki, benim başa çıkma mekanizmam ne? Çok çalışmak mı? Mumsnet’te boş boş dolanmak mı? Tanrım, ebeveynlik insanı kendi hâline bakmaya nasıl da zorluyor.

“Gerçekten mi?” demiştin dirseklerini tezgâha yaslayarak. İş yerimin –Cooper’s– kâr etmeye başladığı ikinci yılda o adayı kendim aldım. Masif mermer.

“Elbette. Sadece... biliyorsun...” dedikten sonra gerisini getirmemiştim ama ne diyeceğim belliydi: özel hayatlarımızı kime açtığına dikkat et.

“Bu bir terapi, tarikat değil,” demiştin. Yine o gülümsemeyle. Bunu başkalarına da gösterebilmeni isterdim. Hiçbir zaman okuldaki popüler grubun içinde olmadın, her zaman eve gelip öğle yemeğini yalnız yediğini söyledin. Bu kalbimi sızlatırdı, göğsümün içinde büyük, hüznünlü bir bulut gibi şiştiğini hissederdim.

Ve işte yine buradayız. Tıpkı geçen hafta olduğu gibi. Ben terapistin ofisinin önünde seni bekliyorum. Aslında burada olmak güzel. Son zamanlarda daha sık dışarı çıkıyorsun. Sorduğumda kısaca, “Arkadaşlarlaydım,” diyorsun.

Ofis, Portishead Ana Caddesi’nin arkasında. Yol tarifi karışık: Esnaf fırınına geç, sola dön, Waitrose’u geç, yeşil kapıyı bul. Her hafta seni buraya bırakmamı istiyorsun, ben de bırakıyorum. Seni beklemek çok nostaljik. Oyun grupları, futbol maçları, okul koşuları. Hepsi sonsuzluk gibi gelmişti –ne kadar sinir bozucu olduklarından bahsetmiyorum bile– ta ki giderek azalıp bitene kadar. O günlerde ne kadar şanslı olduğumun farkında değilmişim. Ebeveynlik bana çok ağır bir iş gibi gelirdi. Günlerim sanki zamanla yarışıyormuşum gibi koşturarak geçiriyor, o bulunması zor *boş zamanları* bekliyordum. Benim için bu boş

zamanlar hava nasıl olursa olsun sen uyuduktan sonra bahçede bir dal sigara içmekten ibaretti. Bunu keyif aldığım her şeyden daha büyük bir özlemle bekliyordum.

Sonra içeri girip çalışıyordum. Bir gösterim planlamak, en iyi ve nihai tekliflerin gönderilmesini istemek vesaire ama bunların da hepsi bitti: Cooper's geçen yıl satıldı. En azından artık partilerde emlakçı şakaları duymuyorum.

Yeşil kapıdan çıkıyorsun, Waitrose'u geçiyorsun ve arabaya biniyorsun.

"Nasıldı?" diye soruyorum.

"Yani, iyiydi," diyorsun. "Sanırım." Dürüst olmak gerekirse bundan fazlasını söylemeni beklemiyorum. Oldun olası böyleydin. Bebekken bile: hassas, içe dönük, duygusal açıdan kontrollü. Sen iki yıl önce edilen bir hakareti hatırlayan ama hatırlamıyormuş gibi yapan birisin.

"Öğrenip büyüdüün mü?" diye takılıyorum ama aslında bir şeyler öğrenmek için bastırıyorum. Seni her zaman çoğu insandan daha fazla açmayı başardım.

"Onun gibi bir şey." Arkana yaslanıyorsun, bir elin geçen yıl yaşananlardan sonra uzattığın sakalında. Sakal seni bambaşka biri gibi gösteriyor. "Yani..." Radyoyu kurcalıyorsun, sanırım yapacak bir şeyler arıyorsun. "Sadece seni dinleyen, hakkında konuştuğun kimseyi tanımayan birinin olması güzel."

"Peki, kimsen *bahsediyorsun?*" diye sormadan edemiyorum.

"Ah, kendi devasa anne sorunlarım," diyorsun bana yan yan bakarak.

"Ha ha," diye alayla karşılık veriyorum ama bu gülünecek bir konu değil. Yüce Tanrım. Ya ciddiysen? Vitesi D'ye takarken bir zamanlar yetmiş paunda aldığım üç vitesli manuel arabamı hatırlıyorum. Bir zamanlar fakir ve bekâr bir anneyken sonra zengin ve bekâr bir anne olmak, şimdi geçen yıl olanların ardından işimi bırakmak zorunda kalıp yine bir nevi fakir olmak tuhaf. Ona bunları ve geri kalanını gerçekten anlattın mı diye

sormak istiyorum ama sormuyorum. Esasen tüm dünyaya karşı ikimiz olduğumuzu biliyorsun –hep öyleydi– ve aramıza başka kimseyi sokmanı istemiyorum.

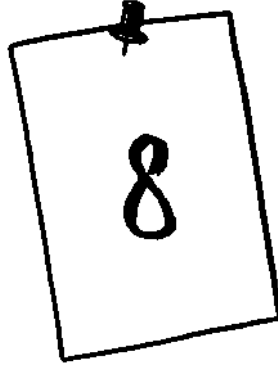
Tereddüt ediyorsun, bir elini radyoya uzatıyorsun, sonra doğrudan bana bakıyorsun. “Olanlardan sonra... Ben iyi gibiyim. Kendimi yeniden iyi hissediyorum,” diyorsun. Üstüme bir duygu dalgası çarpıyor, birkaç kez gözlerimi kırıştıyorum. “Sanki hayatımıza devam edebilirmişiz gibi.”

“Buna sevindim,” diyorum, seviniyorum da. Tanrım, profile baktığımda bana hiç benzemediğini görüyorum ama yine de benimsin. Seni ne çok seviyorum. Tahmin bile edemezsin. Bir gün çocuğun olursa onu korumak için neler yapacağını, ona olan sevginin ne kadar derin ve saf olduğunu biraz olsun anlarsın, biri, “Onu kurtarmak için şimdi bu trenin önüne atla,” derse atlarsın. Sadece yaparsın. Tereddüt bile etmezsin.

“Tayland yemeği yiyebilir miyiz?” diyorsun ve bunu söylerken parmaklarını çıtlatıyorsun. “Şey vardı... hatırladın mı? Burada bir kere gittiğimiz küçük bir restoran vardı, sen biber soslu tatlı mısırlı...”

“Aaa ama hani öğrenip büyümüştün?” diyorum gülümseyerek. “En azından paket servis konusunda?”

“Bu kesinlikle terapistin önerdiği şey,” diyorsun. Gülüyorum. İçimi çekerken terapide geçen yıl olanlardan bahsettin mi diye düşünmeye devam ediyorum: Ona anlattın mı?

JULIA

Julia bir sürü işle uğraşmaya devam ediyor. Güvenlik kamerası görüntülerini izlemek gibi bir komiserin yapmayacağı işleri ve otomatik plaka tanıma, telefon kayıtları, kamera görüntüleri raporlarından derlenen olay dizisini gözden geçirmek gibi bir komiserin yapması gereken işleri yapıyor. Parmak izi araştırmacılarıyla konuşuyor, Olivia'nın erkek arkadaşı olduğunu düşünüyor (Olivia gönderdiği e-postada, *Bazen tuhaf davranıyor*, yazmıştı, acaba ondan mı bahsediyordu?) ve ara sokağın tam olarak ne için kullanıldığını çözmeye çalışıyor.

Kahve üstüne kahve yaparken bir yandan da TikTok izliyor. Olivia'nın hikâyesi dün gece ulusal haberlerde verildi ve kısa süre sonra da TikTok'ta viral oldu. Üretilen teoriler şöyle: ara sokakta bir helikopter pisti olduğu (olası değil), SAS⁵ tarafından gerçekleştirilen bir kurtarma operasyonu (iyi fikir) ve elbette bir hayalet. Bunların üzerine Julia basına demeç vermek zorunda kaldı: Çok nadir yaşanan bu durum ona kendini hep bir televizyon dizisindeymiş gibi hissettiriyor. Söylenen sözler

5 İngiliz Özel Harekât Ekibi. -ç.n.

hep aynı: Onun için çok endişeleniyoruz, elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, eğer bir şey bilen biri varsa... Julia, karakolun önünde mikrofon başında dururken gerçek hislerini söyleyebilme için çok istemişti: *Kızın nerede olduğunu bilmiyorum, ne halt ettiğime dair bir fikrim yok. Yalan söylemeye ve sahtekârlık yapmaya zorlanıyorum.*

Bunların yanı sıra bir de Matthew James'i araştırıyor. İzi sürüleceğinden polis bilgisayar sistemini kullanamıyor, tek seçeneği Facebook. Portishead'de üç tane Matthew James var: İki tane yaşlı, kırkın üstünde. Diğerleri on dokuz, belki yirmi. Koyu renk saçları, pürüzsüz bir yanık teni var. Julia onun Facebook'taki resmine uzun uzun bakıyor. Elinde bira var, gözlerine güneş vuruyor. Onun olmamasını umuyor. O daha bir çocuk. Diğer ikisinden biri olması için dua ediyor.

Jonathan ofisinin girişinde beliriyor. "Çok bitkin görünüyorsun," diyor. Ağırılığı tek ayağının üzerinde, dalgın dalgın parmaklarını kapının metal tokmağı üzerinde gezdiriyor.

"Sen de."

Jonathan sırtlıyor. "Her zaman olduğu gibi açık sözlüsün."

"Kesinlikle. Gerçekten yorgun görünüyorsun." Julia gülümsüyor.

"Bebek uyumuyor," diyor Jonathan. Julia'ya bakarken göz- lüğüne vuran ışık camlarını bir an için beyaza dönüştürüyor.

"Ah ama buna değiyorlar..." diyor Julia bebeğinin yeni doğduğu, sadece kendisi, Art ve Genevieve'in olduğu güzel günleri hatırlayarak. Havlu kumaşından tulum, süt emerken uyumalar. Sadakat.

"Herkes aynı şeyi söylüyor, yine de bütün gece uyumamak bütün gece uyanık kalmaktır," diyor Jonathan.

Göz göze geliyorlar. "Biliyorum."

"Üzgünüm, sadece yorgunum," diyor elini saçlarında gezdirirken. Postacı çantasını yere bırakıyor, ardından Julia'nın yanındaki sorgu koltuğuna oturuyor. Julia onun bir bebeği

olmadan hatta karısına âşık olmadan önceki hâlini hatırlıyor. Gözlerinin etrafında çizgilerin olmadığı, her hafta sonunu dışarıda geçirdiği zamanları. Şimdi aniden o da Julia gibi kırk yaşında görünüyor. Bu şekilde olmasını tuhaf buluyor.

Jonathan çantasını açıp i2 analiz şeması da denilen, isimler ve yüzlerle dolu bir kavram haritası çıkarıyor. “Sosyal iletişim ağım,” diye açıklıyor.

“Güzel.” Julia ansızın endişe dönemlerini zaman zaman delip geçen o mantıksız umutla doluyor. Jonathan, Olivia’yı bulmasına yardım edebilir. Ve eğer Olivia’yı canlı bulursa... problem çözülür. Öyle olmalı. O zaman Matthew hüküm giymez. Kimse, kurbanı olmayan bir suç yüzünden mahkûmiyet talebinde bulunamaz. Bulunabilir mi?

“Buradaki her bir kişiye mesaj gönderdim,” diyor Jonathan kâğıdı Julia’nın masasının üstüne yayarken. Bu bir çavuşun değil bir polis memurunun görevi ama bu açıdan Jonathan da tıpkı Julia gibi bir kontrol manyağı. “Henüz cevap gelmedi. E-posta gönderdiği ve mesaj attığı kişileri de ekledim... Ama bazı yerlerde örtüşme yok. Mesela Amy De Shaun’a çok fazla e-posta göndermiş ancak onu Facebook’ta bulamıyorum... Amz kadını olabilir ama varsayımda bulunmak istemiyorum.”

“VİS,” diyor Julia.

“Kesinlikle.”

VİS: Hiçbir şey varsayma. Hiçbir şeye inanma. Her şeyi sorgula. Dedektif olmanın en önemli kurallarından biri.

“Erkek arkadaşı,” diyor Jonathan, “HIIT antrenmanı yaparken izlediği ve hakkında e-posta gönderdiği çocuk.”

“Evet,” diyen Julia utanarak erkek arkadaşın en büyük sorun olabileceğini düşünüyor. Onun peşine düşmesi beklenecek. Ama Julia da onu görmezden gelemes: Fail her zaman olmasa da çoğunlukla erkek arkadaştır. Ancak bu kez Genevieve’i kurtarmak için bir başkasının, Matthew James adında birinin olması gerekecek. Bir cinayet olması gerekecek. Ulaşılması en

güç suçlama. Ve Julia bunun için elinde yeterince şey olmadığını biliyor. Olay yerindeki DNA'nın faydası olacak ama ceset yok. Bir ceset olmadan cinayetle suçlama duyulmamış şey değil ancak çok zor.

“Pekâlâ, tamam, ben erkek arkadaşı aldıracağım,” diyor Jonathan.

“Olur,” diyor Julia usulca.

“İstemiyor musun? Onun peşine düşeceğini sanmıştım.”

“Öyle, öyle,” diyor Julia savunmaya geçerek. “Aldır. Bakalım dün gece neredeymiş?” Sonra Jonathan'ın dikkatini dağıtmak için ekliyor, “Dün gece her şeyi okudum. Bütün sosyal medyasını. Kız çok... bilmiyorum, her paylaşımında kişiliğini yansıtmayı başarmış.”

“Değil mi?” diyor Jonathan. “Ondan gerçekten hoşlandım.”

Julia erkek arkadaşı düşünerek iç çekiyor. Ya gerçekten o yaptıysa? “İletişim bilgileri var mı? Erkek arkadaşın?” diyor olası bir ipucuna direnemeyerek.

“O iş bende,” diyor Jonathan. Julia bir an kendini mantıksız biçimde iyi hissediyor.

“Adli tıp bir şey bulmuş mu?” diye soruyor.

“Birkaç şey var. Ama kime ait olduklarını ya da üzerlerinde DNA olup olmadığını bilmiyorum. Sen şuna bir bak.” Ona kâğıdı uzatıyor. Oradaki herkese ya yeşil tik ya da kırmızı çarpı işareti atmış. Çarpıları işaret ederek, “Bunlara gönderdiğim e-postalar bana geri döndü,” diyor. “Bunlarsa teslim edildi,” diyerek yeşilleri gösteriyor. “Bu da,” Doug Adams'ın kutusuna bir işaret koyuyor, “az önce beni aradı.”

“O kim?” diye soruyor Julia.

“Yıllardır görüşmemişler. Facebook'ta arkadaş olduklarını ama onu yakın zaman önce listesine eklediğini söyledi. Olivia'nın Facebook hesabı oldukça yeni, birkaç yıllık. Z kuşağı için şimdi hesap açmak biraz tuhaf. Facebook'un modası geçti. Her neyse, Olivia üniversitede okurken bir yaz birlikte geçici

bir işte çalışmışlar. Şirketi hatırlamıyor ama Londra merkezli olmasına rağmen isminde Boston olabileceğini söyledi.”

“Ne iş yapıyorlarmış?”

“Veri girişi. En azından bir zaman çizelgesi çizmeme yardımcı oldu. Buraya geri dönmeden önce Nottingham Üniversitesi’ne gitmiş. Psikoloji okumuş. Pazarlamaya geçmeden önce biri Doug’la olmak üzere birkaç boktan işte çalışmış.”

“Tamam, her bilgi iyi bilgidir,” diyor Julia. “Devam edelim. Gerçi tuhaf.”

“Ne?”

“Şey...” Julia kâğıdı ondan alıyor. “Küçük bir iletişim ağı, öyle değil mi? Çoğu insan sadece telefonlarını falan unuttukları için olsa da arkadaşlarına Facebook’tan mesaj atar. Buradaki mesajlar bana çok sınırlı göründü. Çok az bağlantısı var.”

“Kendine neo-Luddit⁶ diyor.”

“Tamam,” diyor Julia hafif bir kahkahayla. “Evet, tabii.”

Jonathan gittikten sonra ofisin kapısını kapatıyor, tırnağının altından kazıdığı adli örnekleri çıkarıyor.

Erin’e soramaz. O zaman sokakta saldırıya uğradığına dair sahte bir suç uydurması gerekir. Bu da cevap veremeyeceği bir sürü başka soru doğurur. Oysa onun süreci kontrol edebilmesi gerekiyor.

Beyaz sıyrıntılara birkaç saniye bakıp düşündükten sonra internetten özel bir laboratuvara başvuruyor. Sahte isim kullanıyor, evlenmeden önceki soyadına kayıtlı kredi kartıyla ödeme yapıyor ve Hotmail uzantılı eski bir e-posta hesabını veriyor. Düzmece detayları bir mektuba yazıyor, ödemeyi yapıp göndermek üzere paketliyor.

6 Modern teknolojiye direnen, teknolojinin bir kısmının ya da tamamının daha ilkel bir düzeye dönmesini isteyenlerin oluşturduğu lidersiz bir hareket. -ç.n.

Paketi sokağın sonunda, köşedeki posta kutusuna götürüyor, saçları rüzgârda uçuşurken kimsenin görmemesini umarak sürekli arkasını kolluyor. Özellikle de o adamın görmemesini.

Karakola geri dönerken muhbiri Price'ı arıyor. İlk kez onun gelmesini beklemeden doğrudan kendi bilgi istiyor.

İlişkileri alışılmış biçimde başlamış olmasına rağmen hiçbir zaman güvenilir olmazdı: Price uyuşturucu satarken yakalanmıştı, üzerinde bıçak vardı. Julia ona tedarikçisini sormuş, karşılığında bıçak taşıma suçunu düşürmeyi teklif etmişti. Price bunu kabul etmişti ama zamanla bir çeşit kriminal değişime uğramış gibi görünmeye başlamıştı: Her iki tarafa da ait olmamaktan gerçekten keyif alıyordu. Tehlike peşinde koşmak hoşuna gitmişti, suçlaması düştükten sonra bile muhbirlik yapmaya devam etti. Bazı suçlular hakkında konuştuğu, bazıları hakkında konuşmadığı ahlak dışı ilkelerle yaşamaya başladı: Julia bu kriterlerin ne olduğunu hiç anlamamıştı.

Julia'nın Price'la ilişkisini onaylamayan tek kişi Art'tı. Güçlü bir sahiplenme duygusu vardı ve Price'ın gizli bir amacı olduğunu düşünüyordu.

"Zac Harper," diyor Julia, Price telefonu açınca. "Hırsız, kapkaççı. Geçen yıl başını derde soktu ve öldü."

"Evet," diyor Price. Julia onun Zac'ı tanıyor olmasına şaşırıyor. Suç dünyasında en iyi bağlantıları olan adamlardan biri ve mükemmel bir hafızası var. Julia'nın şimdiye kadarki en iyi muhbirlerden biri.

"İletişiminiz var mıydı?"

"*Más a menos,*" diyor Price.

"İngilizce, lütfen," diyor. Price'ın konuştuğu kişinin kafasını karıştırmak için yabancı dil kullanmak gibi bir alışkanlığı var.

"Başka kimlerle takılırdı?"

Price sanki seri katil olmak daha iyi bir şeymiş gibi, "En nihayetinde adi bir hırsızdı," diyor aşağılarcasına. Julia bu ifadeye cevap verme gereği duymuyor. İhtiyaç duyduğu tek şey Zac'ın

ölmeden önce kimlerle konuşmuş olabileceğini öğrenmek. Bu da onu arabadaki adama götürecektir.

“Arkadaşları kimlerdi? Sadece yakın olanları sormuyorum, diğerlerini de merak ediyorum.”

“Sanırım bir erkek kardeşi vardı. Gerçek arkadaşı yoktu. Adını hatırlamıyorum ama kardeşini bulmak zor.”

Julia iç çekiyor. “Hımm.”

“Aklında ne var, Başmüfettiş Day?” diye soruyor Price nazikçe. Julia düşünüyor. Price’ın olayı bu: Julia onun neden bazı insanlara sadık olduğunu, bazılarınıysa olmadığını çözemiyor olabilir ama kendisine bağlı olduğunu biliyor. İsteseydi bilgi vermeyi bırakıp kaçabilirdi ama yapmadı. Ayrıca Julia’nın bildiği kadarıyla ona söylenen hiçbir şeyi kendi suç çıkarları için kullanmadı. Sadece Julia’ya bilgi veriyor. Price ilişkilerinin hassas ekosistemine saygı duyuyor. Bir keresinde, Julia’nın kariyerinin başlarında, zor zamanlar geçirdiğini söylediği bir dönemde ona bir buket nergis getirmişti. Beraberinde bir not bırakmamıştı. Julia çiçekleri arabanın ön camına koyup gittiğini görmüş, kendisini korkutmak istemediğini varsaymıştı.

“Hiçbir şey. Sadece zor bir dava,” diyor.

Bu doğru ve Price da ısrar etmiyor. “Haber verirsin,” diyor. Bu, yardıma ihtiyacın olursa demenin kısa yolu.

“Elbette.”

“Bu arada, Day?”

“Hım?”

“Kendine dikkat et, tamam mı?”

Zac’in ölümünden sonra onunla buluştuğunda erkek kardeşi de aynı cümleyi kurmuştu.

Havanın mevsim normallerinin üzerinde, yirmi beş derece olduğu bir gündü. Bill’in burnunun ucu güneşten yanmıştı. Bill, Julia’ya hiç benzemiyordu. Julia sarışın, o esmerdi, genelde sakallı dolaşırdı ama o gün tıraşlıydı. Bir ayı gibi iri yarı olan

kardeşi ona çekingen bir tavırla el sallamıştı. Getirdiği iki kahve bir duvarın üstünde duruyordu.

“Merhaba,” demişti.

Pençe büyüklüğündeki ellerinden biriyle Julia’ya kahvesini uzatırken, “Kayıt dışı bir tavsiyeye ihtiyacım var,” demişti Julia.

“Ah, önce bir hâl hatır sor,” demişti Bill kendine has kahkahasını atarak.

“Haklısın, üzgünüm,” demişti Julia kızarak. “İşler nasıl?”

“Yoğun: Bir sürü kayıt dışı hayır işi,” demişti Bill yan gözle Julia’ya bakarak. Julia dudak bükerek karşılık vermişti. “Onun dışında bilirsin. Paralarımı sayıyorum. Bir de *itiraz ediyorum* diye bağıryorum...”

“Tabii.”

“Ya sen?”

“Bilirsin, yüksek hızlı araba kovalamacaları, silahlı çatışmalar... çörek ve kahve.” Bill’in kahkahasını ılık rüzgâr ânında alıp götürmüştü.

Yan yana yürümeye başlamışlardı. Güneş *Truman Show* filminin mükemmel gökyüzünde olduğu gibi tepede parlıyordu.

Ebeveynleri, Julia ve Bill yirmi üç ve yirmi bir yaşlarındayken iki ay arayla ölmüştü. Anneleri kanserden vefat etmiş, babaları intihar etmişti. Bir yıl içinde Bill hukuka geçiş yapmış, Julia polis kuvvetlerine katılmıştı. Bunun ardında psikolojik bir neden olmalıydı ama Julia ne olduğunu bilmiyordu. Belki de bir şeyleri çözmek içindi. Yakalanması zor olan netliği aramaktı. Belki konuyla ilgili biraz bilgisi olsa en azından babasının ölümüne engel olabilirdi. Bir şekilde anlayabilirdi.

Bill canı istediğinde insanları okuma konusunda çok iyiydi, çok geçmeden konuyu Julia’nın isteğine getirmişti: “Ne tavsiyesi?” demişti ona bakarak.

Bir köşeyi dönmüşlerdi. Ana cadde marinaya doğru iniyordu. Rüzgâr şiddetlenmişti. Sanki onları sürükleyebilirmiş gibi kuvvetle üzerlerine esiyordu.

“Ne oldu?” demişti Bill. “Yarım saatim var, bir tedbir kararı için mahkemede dosya doldurmam gerekiyor.”

“Sharlé yapamaz mı?” diye sormuştu Julia. Bill’in yeni havalı sekreteri. Bill yakın zaman önce Sharlé’nin tüm hayatını yeniden şekillendirdiğini söylemişti.

“O pantolonumu ütölemekle meşgul,” diye takılmıştı Bill hafif bir tebessümle.

“Diyelim soyuldum, tamam mı? Tepki gösterdim ve ben de soyguncuya saldırdım.”

Bill düşünürken yaptığı gibi kahvesini yudumlamıştı. Bazen Julia karşısındakinin gerçekten o olduğuna inanamıyordu. Küçük kardeşi takım elbiseler içindeydi. Tavırlarına, yaptıkları şakalara, ikisi de artık kırklı yaşlarında olmasına rağmen, Julia’ya her gün *Simpsons* görselleri atmasına rağmen konuyla ilgili uzmanlığı vardı. Uzmanlığı, Julia’nın sahip olduğu bilgiyle ilgili ama aynı zamanda farklıydı. Ve o anda aşırı tatlı olan *lattesini* yudumlarken bu bilgileri süzüyordu.

“Soyguncu sana nasıl saldırdı, sen nasıl tepki verdin ve soyguncu öldü mi?” demişti. Sesi sakın olsa da bakışları merak doluydu. İkisi de aynı özellikleri taşıyordu. Çocukken dedikodu yapmayı severlerdi ve şimdi ikisi de dünyanın en ihtiraslı işlerini yapıyorlardı; en azından teoride.

Portishead yat limanı yakınındaki berrak yeşil su bir gölü andırıyordu. Julia konuşmaya başlamıştı. “Mesela... soyguncu telefonumu almaya çalıştı diyelim, ben de anahtarları tuttuğum elimle... bilirsin.” Julia boğazına doğru kaba, canice bir kesik hareketi yapınca Bill’in gözleri kocaman açılmıştı.

“Neden?” diye sormuştu. Basit, tek bir kelimeydi.

“Korku.”

“Bu farazi kişi soyguncunun ona saldıracağını mı düşünüyordu?”

Julia yüzünü buruşturmuştu. “Olabilir. Belki de panikledi. Ama sonra olay yerinden ayrıldı.”

“Hımm.”

“Ama diyelim ki soyguncu ölmedi. Yara görüldüğü kadar kötü değildi. Ancak sonra öldü. Kan zehirlenmesi yüzünden.”

“Yarayla mı alakalı?”

“Evet. Bunun nefsi müdafaa olma şansı var mı?”

“Telefonunu almak istedi diye birini öldüremezsın. Bu çok açık. Julia?” Bill ona şaşkın gözlerle bakmıştı. “Orantılı bir karşılık olmalı...”

Julia başını öne eğmişti. “Biliyorum.”

Bill dudaklarını birbirine bastırıp, “Bu işleri biliyorsun, değil mi?” demişti usulca.

“Evet.”

Bill ona bakmaya devam etmişti.

“Ne ceza alırdım?”

“Müebbet. Eğer hafifletici neden göz önüne alınırsa on yıl.”

Bunu zaten biliyordu. Doğru tahmin etmişti. Yine de duymanın hem yardımı olmuş hem de canını acıtmıştı.

“Teşekkürler,” demişti.

“Ne zaman istersen,” diye karşılık vermişti Bill ama vedalaşırlarken Julia’ya biraz fazla uzun bakmıştı. Bir ya da iki saniye sonra karakola doğru gitmek için arkasını dönen Julia’nın omzuna dokunup, “Juls,” demişti. “Bunların hiçbirini bilmiyorum, tamam mı? İşim yüzünden, biliyorsun...”

“Biliyorum.”

Göz göze gelmişlerdi. “Kendine dikkat et, tamam mı?”

Julia’nın, Olivia’nın babasıyla yapacağı görüşmeye hazırlanması gerekirken o ofislerin arkasındaki kanıt odasına gidiyor. En sevdiği yer. Yirmi yıldır kanıtların peşinden koşuyor ve durmaya niyeti yok. Olivia’yı bulmak gerçekten de ona yardım edecek

tek şey. Ağır yangın kapısını itiyor, ayakkabılarını çıkarıp loş ve tozlu odaya adım atıyor.

Burası büyük, ılık bir oda ve Julia buraya her geldiğinde Sadie davası üzerinde çalışırken Art'ın uzun çalışma saatlerinde onunla zaman geçirmek için gelmiş gibi görüldüğü ama sonunda sadece rafları alfabetik olarak düzenlediği tek seferi hatırlıyor.

O. Johnson 1-10. Onları hemen buluyor. Bir ve iki numaralı kutularda Olivia'nın kıyafetleri var. Julia'nın ilk aklına gelen fazla bir şeyi olmaması. Ama geri kalanlar yeni evine götürülmek üzere bir depoda olabilir. Genevieve'de bunun on katı giysi var. Ama öte yandan... belki de sadece Genevieve öyledir.

Julia eski moda, dar kesim, uçuk pembe bir bluzla doku-
nuyor, ardından plastik kanıt torbasından turuncu renkli saç örgüsü bir kazak çıkarıyor. Sarımsı yeşil, kocaman. Kıyafetleri odanın gerisinde, gün ışığının daha az, eski kanıt kutularının daha güzel koktuğu metal bir rafın üzerine seriyor. Pembe bir bluz, yeşil bir kazak. İki kot pantolon, iki siyah tişört, bir de üzerinde yazı olan bir tişört. *Belki de kaçıyordu*, diye düşünüyor kaşlarını çatarak kıyafetlere bakarken. Burada neredeyse hiçbir şey yok. Olivia'nın başka bir yerde deposu olup olmadığını babasına sorması gerekiyor.

Etiketleri kontrol ediyor. Hah. Bazıları tasarım, bazıları sıradan mağazalardan alınmış ama asıl göze çarpan farklı bedenler olmaları. Otuz altı, otuz sekiz, kırk, kırk iki. Bir tane XL.

Instagram hesabına göre modayı takip ediyor. Belki de büyük beden giymeyi seviyor. Gençlerin ne giyseler yakışan figürleri. Telefonunu çıkarıp Genevieve'i arıyor. Aslında bunu yapmaması gerektiğini biliyor.

Kızı üçüncü çalışta açıyor. Öğle molası. Etrafında bir uğultu var, rüzgâr sesi duyuluyor.

“Kendine farklı bedenlerde giysi alıyor musun?” diye soruyor Julia.

“Sana da merhaba,” diyor Genevieve. Daha sessiz bir yere gidiyor, belki de içeri giriyor çünkü rüzgârın sesi kesiliyor. “Hayır,” diyerek cevap veriyor. O tam bir polis çocuğu, uzatmadan cevap vermeyi biliyor.

“Mesela *oversize* kazak alırken bile mi?”

“Hayır, genellikle kendi bedenini alırsın, ürün zaten kendi bol kesimdir. *Boyfriend* kesim gibi.”

“Ah, tamam. *Boyfriend* kesim. Anladım,” diyor Julia.

“Hepsi bu mu, dedektif?”

“Hepsi bu,” diye cevaplıyor gülümseyerek. “Olivia’da farklı bedenler var.”

“Ne kadar farklı?”

“Otuz altıdan XL’a kadar değişiyor.”

“Ne tuhaf,” diyor Genevieve düşünceli bir tonla. “Insta’daki resimlerde bunlardan herhangi biri görünüyor mu?”

“Hayır. Aslında yok. Daha ziyade başka şeylerin fotoğrafını çekmiş.”

“Sen onun kaç beden olduğunu düşünüyorsun?”

“Zayıf, otuz altı ya da otuz sekiz.”

“Benim gibi. Ben kırk iki beden giyemem,” diyor Genevieve. “Büyük olmasını istesem bile.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diyor Julia bakışlarını giysilerin üzerinde gezdirirken. Onlarla ilgili doğru olmayan bir şey var...

Telefonu kapatıyorlar.

Kanıt kutularında dikkat çeken başka bir şey yok. Birkaç eşya, eski bir çalar saat, içinde hiçbir şey yazmayan ama birkaç sayfası koparılmış bir not defteri. Rahat uyumak için yastık spreysi. Fotoğrafı net olan bir pasaport.

Julia kıyafetleri incelerken düşünüyor. Bu vakada tuhaf olan birkaç şey var. Yeni iş, yeni ev. Facebook’ta da dikkatini çeken bir şey vardı: Şu Doug Adams, Olivia’nın güzel akşam yemekleriyle ilgili gönderisine, paylaşıldıktan yaklaşık bir yıl

sonra yorum yapmıştı. Tüm bunların bir anlamı olabilir ya da olmayabilir ama...

Julia kıyafetleri katlayıp geri koyarken, *Belki de kar maskeli adam Olivia tarafından gönderilmiştir*, diye düşünüyor. Genelde nereden çıktığını bilmediği bu tür düşünceler hoşuna gider. *Ya durum buysa...*

Peki, bu mantıklı mı? Orada fikir alabileceği bir ekip olmadan tek başına durup çözmeye çalışıyor.

Ya da onu başkası kaçırdı veya öldürdüyse neden suçu özellikle Matthew'a yıkmak istiyor?

Belki ev arkadaşları giysiler ve diğer şeyler hakkında bazı cevaplar verebilirler. Olivia'yı yeni tanıdılar ama yine de onlar tanık. Ekip tarafından bir kez sorgulandılar ancak henüz Julia'yla konuşmadılar. Şantajcıyı bulmak dışında bir şey yapacak olmak Julia'ya iyi geliyor.

Olivia'nın evine tekrar gitme niyetiyle kanıt odasından çıkıyor. Jonathan'ın koridordan ona doğru yürüdüğünü görüyor.

"Erkek arkadaşla konuştum," diyor Jonathan. İçinde Olivia'nın kişisel eşyaları, evrakları ve mücevherleri olan ağır bir kanıt kutusu taşıyor.

Onu görmeyi ya da sorun olabilecek erkek arkadaş hakkında konuşmayı beklemeyen Julia, "Ee?" derken sesindeki titremeyi duyabiliyor.

"Şimdiye kadar duyduğum en iyi mazereti söyledi," diyor Jonathan duygusuz bir sesle. "Ülke dışındaymış. Olivia kaybolmadan önce ve sonra pasaportu iki havaalanında kullanılmış. Bunu söylediğim için üzgünüm ama o gece başka bir yerde olmasına imkân yok."

Rahat bir nefes alan Julia'nın omuzları gevşiyor. Jonathan üzgün olabilir ama o değil. "Pekâlâ, devam edelim," diyor.

"Tamam." Jonathan kanıt odasının kapısını kalçasıyla iterek açıyor ama sonra başını çevirip bir süre Julia'ya bakıyor. Nor-

malde Julia bu mazeretin tüm ayrıntılarını dinlemek isterdi. Nasıl, neden, nerede? Ancak bugün hiçbir şey sormuyor.

“Eski ev arkadaşlarıyla konuştun mu?” diyor Jonathan.

“Listemde,” diyor Julia. Pek çok şey gibi. Genellikle bunların takibinde başarısız olmaz. Fakat bu sefer yapacak çok işi var: Hem Olivia’yı bulmaya hem şantajcısının kimliğini öğrenmeye hem de Genevieve’i korumaya çalışıyor.

Jonathan arkasına dönüyor.

Kapı kapanmadan önce, “Nasıl biri?” diye soruyor Julia kendini tutamayıp. “Erkek arkadaşı?”

“Normal. Çekingen.”

“Panikli mi?”

Jonathan dudaklarını sarkıtıyor. “Söylemesi zor. Heyecanını saklayan bir tip.”

“Tamam,” diyor Julia sakince.

“Yani eğer istersen biraz daha üzerine gidebiliriz, gözetleme falan...”

“Hayır, gerek yok,” diyor Julia hızlıca.

“Her şey yolunda mı?” diyor Baş Komiser Alfie köşeden çıkarken, görünüşte sadece oradan geçiyor ama Julia’yı gözlüyor da olabilir. Julia ne zamandır orada olduğunu bilmiyor.

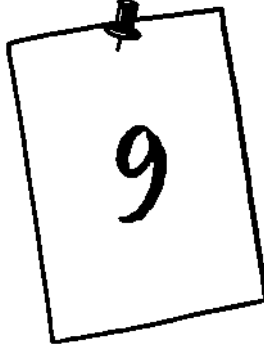
“Tabii,” diyor.

“Şu erkek arkadaşı daha fazla araştırmayacak mısınız?”

“Gerek yok,” diyor Julia. “Mazereti çok sağlam. Değil mi?” Jonathan’a bakıyor.

“Doğru,” diyor Jonathan yumuşak bir sesle. Üçü nadiren kullanılan koridorda küçük bir üçgen hâlinde duruyorlar.

Julia daha fazla dayanamıyor. Bir bahane bulup oradan ayrılırken baş komiserin gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu hissediyor.

LEWIS

Pazar sabahı, oldukça erken bir saat. Artık iki gecedir kayıpsın. Karakolda bekliyoruz. Sanırım şu anda tek yapabileceğimiz tüm farklı, işkenceli biçimleriyle beklemek. Buraya ayrıntılı ifadelerimizi vermeye geldiğimizi biliyoruz ama bedenlerimiz en kötüsünü duymak için burada olduğumuzu düşünüyor. O sorgu odasına götürülüp vurulacak olsaydım da yemin ederim aynı şekilde hissederdim. Yolanda yanımda oturuyor, ellerimiz sıkıca birbirine kenetlenmiş durumda.

Dün Molly'den haberi aldıktan sonra Yolanda telefonuna cevap vermedi. Bu yüzden ona eve gittiğimde söylemek zorunda kaldım. Benim sadece yarım saat önce yaşadığım süreçlerin aynısını o da yaşadı. İnkâr etti, bir hata olmalıydı, kesinlikle kaybolmuş olamazdın...

O gece, yani dün gece hiç uyumadık. *Alacakaranlık Kuşağı* dizisindeki gibi bütün gece ayaktaydık. Sokak kapısı açıktı. Seni bekledik. Saat iki, üç, dört oldu. Gelmedin.

Yolanda ve ben birlikte mahsur kaldığımız bir asansörde tanışmıştık. Bu senin hep sevdiğin bir hikâyeye oldu, hatta bir keresinde, *Romantik komedi filmi gibi*, demiştin. Dört saat bo-

yunca baş başaydık, yere oturup sırtlarımızı duvara dayadık, ayakkabılarımızı çıkardıktan sonra bacaklarımızı uzattık.

Yolanda'nın yanında olan tek şeyi –Werther's Original– yedik ve sevdiğimiz her şeyi sıraladık: filmler, yemekler, kitaplar, hava durumu. Ortak hiçbir yanımız yoktu. O zengin aromalı, tuzlu İtalyan yemeklerini sever, duygularını saklar. Benimse yemekler umurumda değil, karnımı doyurmak için her şeyi yerim, senin de bildiğin ve söyleyeceğin gibi *evhamlı*yımdır. O ödüllü romanları sever. Bense Lee Child⁷ hayranıyım. O güneşi ve yirmi iki dereceyi sever. Benim için abartılı olanlar daha iyi: fırtına, yirmi santim kar, kaldırımları eritip haberlere çıkacak türden bir sıcak hava dalgası. O düşündüren alt yazılı filmleri tercih eder. Ben aptal aksiyon-gerilim filmlerini.

Ama yine de o eski moda, akordeon kapılı asansörde aramızda en nadir bulunan şeylerden birinin olduğunu görmüştük: Kimya. Flörtleşmekten bahsetmiyorum –panik yapma– sadece bir evliliği yürütmeyi, tartışmanın tam ortasında kahkahalarla gülmeyi, uzun saatlere ve uykusuz gecelere, horlamalara ve asla olmayacağını düşündüğünüz şeylere katlanmanızı sağlayan özenli şakalaşmalardan bahsediyorum.

Ama bugün bunların hiçbiri yok. Elimizde karakolun derin sessizliğinden başka bir şey yok.

Girişte iki bordo halı serili, ikisinin de uçları aşınmış. Köşede suçluların ve bitkisel hayatta gibi görünen insanların kullandığı küflenmiş bir kahve makinesi duruyor. Bankların sırtları süzgeç misali delikli. Çevredeki şeyler karmaşaya katkıda bulunuyor. Çoktan hapı yuttuğunu düşünmüyorsan da zemine çivilenmiş bir banka oturmak zorunda olmak senin de söyleyeceğin gibi o *vibe*'i artırıyor.

Bir polis memuru başını kapıdan uzatıp, “Böyle gelin,” diyor. Kısa boylu, kel ve hayli genç biri. Başmüfettiş Day'in sağ

7 İngiliz gerilim romanı yazarı. –ç.n.

kolu olmamasını ummaktan kendimi alamıyorum. O kişinin iri yarı ya da belki sigara içen bir alkolik olmasını istiyorum. Mantar panoda ipuçlarından kolajlar yapan, gece yarısı aklına parlak fikirler gelen biri olmasını.

Yeni kokan gri bir halıyla kaplı sorgu odasına götürülüyoruz. Üç sandalye, boş bir masa ve odanın köşesinde duran beyaz bir kamera kayıt cihazı var. Üzerindeki takım elbisenin kolunu çay lekesini silmek için kullanan bir kadın polis memurundan başka kimse yok. Gözlerime bakıp başını sallıyor.

O, senin davana bakan Başmüfettiş Day olmalı. Minyon, sarışın, zeki bakışlı. Umarım odur. Nazik ve çok stresli görünüyor, bir dedektif için mükemmel kombinasyon. “Başmüfettiş Julia Day,” derken sandalyesinden hafifçe kalkıp elimi sıkmak için uzanıyor. “Bana Julia deyin.”

“Komiser Robert Poole,” diyor kel adam. Sandalyeye otururken dizleri çıtırdıyor. Lanet olsun, yani bu adam onun yardımcı dedektifi. Kaleminin kapağını açıyor, belli ki zaman kaybetmek istemiyor. Julia bize dikkatle bakmak dışında bir şey yapmıyor, ifadesini okuyamıyorum. “Görüşme başlangıç saati dokuz otuz dokuz. Kızınızı en son ne zaman gördünüz?” diyen Poole, Julia hakkındaki düşüncelerimi bölüyor.

“Üç gün önce. Birlikte yaşıyoruz.”

“Peki?” Poole bakışlarını Yolanda’ya çeviriyor.

“Ben o zaman görmedim,” diyor Yolanda kısık sesle, o kadar kısık ki buna pişman olup olmadığını merak ediyorum. Geç saate kadar çalışıyordu. Biz ikimiz *Selling Sunset* dizisinde Christine’in siyah gelinlik giydiği bölümü izlemiştik. Bana dönüp, “Aman *Tanrım*, evet tam şu anda bir ikona bakıyoruz,” demiştin.

“Peki, en son ne zaman haber aldınız?” diyor Poole bana. Day hâlâ konuşmuyor. Gözleri, koyu renk uzun saç örgüsü omzundan dökülen Yolanda’da. Yolanda saçının ucuyla oynuyor,

kimseyle göz teması kurmuyor. Saç modeli hiç değişmedi, hep örgü ama onun dışında şu anda asansördeki kadından eser yok.

“Dün ona mesaj atıp her zamanki gibi perşembe gelip gelmeyeceğini sordum,” diyorum.

Poole’un gözleri bende. Hiçbir şey not almıyor.

“Genelde,” diye düzeltiyor Yolanda. “Her perşembe değil, değil mi?” Çenesindeki bir kas seğiriyor. Bir bakıma soruların net doğasına alışkın olmalı. Danışanlarıyla birçok polis sorgusuna katılıyor.

“Onu son gördüğünüzde nasıldı?”

“İyiymiş, normaldi,” diyorum. “Konuşkandı.”

İlk kez Day konuşuyor. Sesi başta boğuk, çatlak çıkıyor, ardından boğazını temizliyor. “Nasıl biridir?”

“Şey, benlik duygusu güçlü biri, değil mi?” diyorum Yolanda’ya.

“Evet, kesinlikle. Ahlaklı...”

“Sol görüşlü...”

“Yemeyi sever. Komiktir.”

“Evet, modayı da sever. Ayakkabıları. Sürdürülebilirlikle sevdiği şeyi satın almak arasındaki çekişme,” diye ekliyorum. Day’ın bana çevirdiği bakışları sevecen.

“Anlıyorum,” diyor kısaca ve durduk yere kızımızı bu kadar çok sevdiğimiz için utanıyorum. Sanki tüm dünya bunu ve ne çok acı çektiğimizi görebilir gibi hissediyorum.

“Onu son gördüğünüz akşam ne yaptınız?” diye soruyor Poole sakince.

İşte o zaman anlıyorum: Biz şüpheliyiz. Bu artık çok açık. Hep baba suçlanmaz mı? “Ne alakası var?” diye soruyorum ama Yolanda masanın altından elini bacağıma koyuyor.

“Yemek yedik, televizyon izledik,” diyorum Yolanda’nın elini hissedince.

Elini çekip yine masanın üstüne koyuyor. Alyansı ters dönmüş, taşı masaya çarpıyor. Şimdiden kilo verdi. Stresli zaman-

larda ilk önce iştahı kaçıyor ama yemek pişirmeyi kesmiyor. Sürekli, sürekli, durmadan pişiriyor fakat hiçbir şey yemiyor.

“Ne yediniz?” diye soruyor Poole.

Ânında terlemeye başlıyorum. Tanrım, şu polislerin gücü. Polisler partilerde, ebeveyn buluşmalarında, hiçbir yerde kimi tutuklamak üzere olduklarını söylemeden tek bir soru sormamalılar. “Şey,” diyorum. Ve sonra aklıma geliyor. Hatırlıyor musun? Lanet Hello Fresh zımbırtısı. Sloganı zamandan tasarruf ama tam bir baş belası. “Balkabaklı *risotto*,” diyorum. “Hello Fresh’ten, bilirsiniz, bütün malzemeleri onlar getiriyor, siz pişiriyorsunuz...”

“Biliyorum,” diyor Day. Ağzının kenarında iki gamze belirliyor.

“Kimsenin Hello Fresh’ten ne kadar nefret ettiğini bilmesine gerek yok,” diyor Yolanda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda ilk kez gülümseyerek. Gözlerini bana çeviriyor ve işte, asansördeki kadın orada.

“Güya zaman kazandırması gerek ama o lanet minik peynir paketlerini açmak çok uzun sürüyor,” diye söyleniyorum.

“Orada olsaydım ben pişirirdim,” diyor Yolanda yumuşacık bir sesle, minnettar oluyorum. Onun sözleri ortamı değiştiriyor, saçmalıklarımın, her daim kontrolden çıkan küfürlerimden uzaklaştırıp bizi hüzne geri getiriyor. Ve tabii sana.

Her neyse. *Risotto* berbatı. Aramızda birbirimize yemeklerimizi mesajla gönderdiğimiz –mesela geçenlerde sen Portishead kumsalındaki *churroları* göndermiştin– ve sonra diğerimizin onlara not verdiği bir oyun var. Bir keresinde benim kruvasanıma on bir vermiştin. Ama o gece o *risottoya* ikimiz de iki vermiştik.

“Ne izlediniz?”

“*Selling Sunset*.” Poole’un yazdığı ilk şeyin bu olması beni utandırıyor. “Sonra da *Dogs Behaving (Very) Badly* izledik.”

“Evet, tamam. Peki kızınız, nasıl görünüyordu?”

“Tamamen kendi gibiydi.” Gözlerim buğulanıyor. Sen tamamen, sonuna kadar kendindin. Engelli ayrımcılığı hakkında, konut piyasasındaki adaletsizlik hakkında bağırıp çağırdın, Taylor Swift’in şarkı sözlerini bana okudun. Dokusu hamur yapıştırıcıya beziyor demene rağmen iki tabak *risotto* yedin. Tamamen kendin gibiydin.

“Neşesiz, gizlediği bir şey varmış gibi miydi, telefonunu saklıyor muydu?”

“Hayır... ama...”

Day başını bana çevirse de bir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor. Gözleriyle önce sol gözüne, sonra sağdakine, sonra tekrar soldakine ve tekrar sağdakine baktığın o şeyi yaparak küçük bir dans sergiliyor.

Yolanda iç çekiyor. Ne söyleyeceğimi biliyor. Düşünce okuma konusunda uzman değil ama benimkileri tahmin edebiliyor.

“Bir saniye,” diyor Poole. “Evden çıktığında saat kaçtı, Lewis? Sadece bütünlük için soruyorum.” Şimdi not tutuyor. Onun kurallara titizlikle bağlı kalıp önemli detayları kaçırmayı dert etmeyen türde biri olduğunu sanıyorum. Julia ona yan gözle bakıyor ama devam etmesine izin veriyor.

“Bilmiyorum.” Adımı kullanmış olması beni rahatsız ediyor. *EastEnders* dizisinde değiliz. “On bir buçuk gibi gitti sanırım.” Sokak kapısının dışındaki ışığın yandığını ve saçlarını örümcek ağları gibi aydınlattığını hatırlıyorum. Seni en son o zaman gördüm.

“Sadece ikiniz miydiniz?” diye soruyor bunu zaten biliyor olmasına rağmen.

“Evet,” diyor Yolanda. “Bunu söylemiştik. Benim iş yerimde acil bir durum çıkmıştı.”

“Ne iş yapıyorsunuz?” diye soruyor Day ilgiyle.

“Sosyal hizmetlerde çalışıyorum.”

Day anladığını gösterir gibi başıyla onaylıyor, ardından bana dönüyor. “Ama?” diyerek birkaç dakika önceki cümlemi tamamlamamı istiyor.

“Şu erkek arkadaşı.”

Sanki masanın üstüne bir el bombası bırakmışım gibi oluyor. Day ve Poole’un beden dili tamamıyla değişiyor. Poole doğruluyor, Day öne eğilip gözlerime bakıyor. “Bana ondan bahsedin,” diyor.

“Andrew Zamos. İyi biri değil.”

Onunla birkaç ay önce tanıştın. Bir iş sonrası etkinliğinde. Bana bütün detayları anlatmıştın, hatırlıyor musun? Boktan bir içki resepsiyonu sırasında –tam da iş dünyasından beklendiği gibi demiştin– soğuk bir balkonda hoş bir karşılaşma. Sen ufuk çizgisine bakmak için çıkmıştın, o da oradaydı. Sıkılmış görüldüğünü söylemişti ve bu doğrudu. İkiniz, senin yanakların kızarıp ayakların uyuşana kadar iki saat boyunca orada durmuştunuz. İş arkadaşların gelip gidiyordu ama siz sohbet etmeye devam ediyordunuz. *Soluk bile almadan*, demiştin. Bir-birinize telefon numaralarınızı vermemiştiniz ama bir hafta sonra o seni sosyal medyadan eklemişti.

Bundan iki hafta sonra onunla tanıştım. Elimi sıkmak için eğildiğini sanmıştım, oysa o arkamdaki sokak kapısını açmak için uzanıyormuş. Benim evimin kapısını.

Bundan da iki hafta sonra sonsuza dek birlikte olacağınızı söyledin.

Yolanda araya giriyor. “Ben iyi biri olmadığından emin değilim. O... bilirsiniz, biraz güvensiz, sosyal anlamda sıkıntılı...” diyor. İş yerinde *onun gibi* çok kişi gördüğünü söylüyor. Belki bana nazaran daha fazla empati kurabiliyordur.

“O bir pislik,” diyorum. Ama tam olarak ne açıdan bir pislik olduğunu söylemek benim için zor. Her olay kulağa önemli bir şey değilmiş gibi geliyor ama ben de zaten niyetinin bu olduğundan eminim. Mücbir kontrol. Durum bu, değil mi?

Day, Poole'un elindeki kalemi alıp kusursuz bir liste yapmaya başlıyor. "Ne kadardır birlikteler?"

"En fazla üç aydır. Ama istikrarsız olduğunu söyleyebilirim."

"İstikrarsız mı?" diyor Yolanda. "Bakın." Örgüsünden çıkan bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bakmaya değer olabilir. Ama bilin ki ben bu konuda hiç endişelenmedim."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Ben endişelendim."

"Onunla konuşacağız," diyor Day bana bakarak. "Tamam mı?"

"İyi."

"Ama ona fazla odaklanmayın," diyor Yolanda hemen. Bana bakıyor, yüzündeki ifade, *Sakin bana karşı çıkma*, diyor, ben de çıkmıyorum.

"İstikrarsız derken ne kastettiniz?" diye soruyor Day.

"İstikrarsız değildi," diyor Yolanda.

"Çok sık bozuşuyorlardı," diyorum. Ölçülü olmaya çalışıyorum. Tüm bunları sana yardım etmek için yapıyor olsam da yine de kendimi suçlu hissediyorum. Sanki bir başkasının günlüğünün sayfalarını gösteriyormuşum gibi hissediyorum.

"Neden?"

"Çünkü... mesela bir keresinde şöyle dedi, *Futbol oynamamı izlemeye gelecek misin yoksa zahmet etmeyecek misin?* Kızım önceden plan yaptığını söyleyince de, *Tabii, beni hesaba katmana gerek yok*, demişti. Sonra koridorda önünü kesti, gördüm."

"Yani fiziksel olarak önünü mü kesti?"

"Evet, tam olarak."

"Onu sık sık korkuttuğunu söyleyebilir misiniz?"

"Küçük küçük eleştiriyordu, çoğunlukla bu tür yorumlarla." Ben bunu söylerken Yolanda sandalyesinde kıpırdanıyor. "Onun gibi davrandığında da aşırı tepki vermekle suçluyordu. Ama tabii ki bilirsiniz, kendi çocuğunuzu kontrol edemezsiniz..."

"Ne yazık ki," diyor Day kuru bir sesle. "Peki bu aralarında tartışmalara yol açıyor muydu?"

“Kesinlikle. Bir keresinde önemli bir şeye –arkadaşlarıyla ilk buluşmaya– geç kaldığı için delirdi. Arkadaşlarıyla ilk kez buluşacaklardı. Çok sinirlenmişti, kızımı aradı, nerede olduğunu sordu. Benimleydi. Ve daha on dakika mı ne olmuştu. Sadece çıkmadan önce vakit geçiriyordu.” Dudağımı ısırıyorum. Bunu polise gerçekte olduğu gibi ciddi gösterecek şekilde aktaramıyorum. Seni nasıl ciddiye almadığını. Sanki yaz sıcaklığında başının etrafında vızıldayan bir sinekmişsin gibi umursamazlığını. Tavrını. Samimiyetsizliğini. Hepsi duman gibi soyut. Bunu düşünmek bile grip olmuşum gibi ateşimin yükselmesine neden oluyor. “Ayrıca ne zaman plan yapsa adam onları bozuyordu. Gıda zehirlenmesi falan geçirmiş oluyor, iptal olunca da mucizevi biçimde iyileşiyordu.”

“Öfkesini ondan çıkardığını söyleyebilir misiniz?” diye soruyor Day. Sesini biraz yükseltmesi gerekiyor: Üstümüzde düz bir tavan var ve dışarıda şakır şakır yağmur yağıyor.

“Bilmiyorum,” diyorum dürüstçe. “Ama bu bir davranış şekli, değil mi? Ona ne yapacağını söyleyebileceğini sanıyor. Bir keresinde, daha ilişkilerinin başında, akşam yemeği sırasında telefonu çaldı ve adam telefonu alıp onun yerine çağrıyı reddetti.”

“Hımm,” diyor Day.

“Bir başka seferinde de,” diyorum, çaresizce onun gerçekte nasıl olduğunu görmesini istiyorum, “tanışmalarının ikinci ay dönümü falan gibi bir şeydi, onun, *Açık konuşayım, onları bu gece görmeyeceksin. Benimlesin*, dediğini duydum.”

“Yani kiminle görüşeceğini kontrol mu ediyordu?”

“Kesinlikle. Sonra, kaybolmadan hemen önce ona dedi ki –o zaman şaka olduğunu düşünmüştüm– *Tanrım, yemin ederim seni bir yerlerde sadece kendime saklamak istiyorum.*”

Bu sözlerim üzerine Day’in gözleri kocaman açılıyor. “Bunu hangi anlamda söyledi?”

“Ben tesadüfen kulak misafiri oldum. Sanırım romantik olması gerekiyordu. Ama... tehditkârdı.”

“Sana göre,” diyor Yolanda.

Day, *Belki öyle, belki değil*, der gibi dudaklarını sarkıtıyor.

Duygusal olarak bir şey hissettiğinde olan budur. Beden dilini fark ettiğinde. Bir şeyi *bildiğin* ama kanıtlayamadığında. “Bunu söylerken bileğini sımsıkı tutuyordu, gördüm. Baktığımı fark edince bıraktı.”

“Bu ne zamandı?”

“Bir buçuk hafta önce.”

“Yani aşağı yukarı kaybolmadan bir hafta önce,” diyor Day bana bakarak.

“Evet.”

“Öyle mi?” diyor Yolanda bana dönerek. Hareket edince mis gibi kokan eski moda parfümü odaya yayılıyor. Parfüm sıkılmış olmasına şaşıyorum. “Baktığını görünce bıraktığını hiç söylememiştin.”

“Şey, hayır. Söyledim. Neden bundan şüphe ediyorsun?” diye soruyorum sesimi sakın tutmaya çalışarak ama başaramıyorum. Karım kızımız hakkında ne söylediğimi hatırlamıyor.

“Bakın,” diyor Yolanda Day’e. “Ben zorluk çıkarmaya çalışmıyorum. Ama geç saatte tek başına dışarıdaydı. “O...” Sesi sanki az önce bir tek atmış gibi sert çıkıyor. “O... bir yerde *tutuluyor* olabilir ve biz tüm dikkatimizi... tüm dikkatimizi... çünkü sen... bazen yaptığın gibi... kafayı oraya taktın...”

Yolanda’nın endişelenmesi her zaman olduğu gibi bende güçlü bir etki yaratıyor. Sandalyemi geri itiyorum. Lanet olsun. Bir yerde *tutulmak*. Bu kelime çok kötü bir şey ima ediyor. Kaçırılma. Belki daha da kötüsü. “O iyi olacak,” diyorum yarı histerik bir tavırla. “O *iyi*.”

“Her şeyi araştıracağız,” diyor Day. “Ancak... İlişkileri hızlı mı gelişti, Lewis?” Neyse ki başmüfettiş Yolanda’nın takıntı kabiliyetimle ilgili yorumunu duymazdan geliyor. *Bazen yaptığım gibi*.

“Evet. Kesinlikle. Sıfırdan altmışa,” diyorum Yolanda’ya bakmadan. “Yeni tanıştığı biri olmaktan ne bileyim... hayatının merkezi olmaya geçti.”

“Tamam. İşinden bu yüzden mi ayrıldı?”

“Sanmıyorum,” diyorum. “Hayır. Bilirsiniz. O iş geçiciydi.”

“Ama aynı zamanda arkadaşlarıyla da daha az görüşüyor.” Day, Poole’un not defterine okunaksız bir şey yazıyor. “Ev arkadaşlarını tanıyor musu—”

“Bakın, Başmüfettiş Day...” diye araya giriyorum.

“Bana Julia deyin.”

“Julia... burada çok fazla kanıt barındırmayan bir resim çizdiğimi biliyorum,” derken tüm ciddiyetimle masaya eğilip cevaplar arayarak ona bakıyorum. Aniden parmak uçlarının titrediğini fark ediyorum. Şarkı bittikten sonra birkaç saniye titreyen gitar teli gibi belli belirsiz. “Ama gördüklerim hoşuma gitmedi.”

“Bize iletişim bilgilerini verin, onu alalım. Ev arkadaşlarını resmî ifadelerini almak için tekrar çağıracağız.” Day çizgili bir kâğıt uzatıyor. “Hepsini buraya yazın. Tüm arkadaşlarını, erkek arkadaşını, geçen birkaç haftada görüşmüş olabileceği herkesi. Tamam mı?”

“Tamam.” Onun adını en başa yazıyorum. *Andrew Zamos, erkek arkadaş.*

“Anladım,” diyor Day ben altını çizerken. Bir avuç arkadaşının adını yazıp Yolanda’ya veriyorum, o da iki kişi ekliyor.

“Başmüfettiş Day.” Gözlerini bana çeviriyor. “Burada olasılıklar nedir?” diye soruyorum. Poole sandalyesinde huzursuzca kıpırdanıyor ama ben onunla ilgilenmiyorum. Bir müzik grubunun solisti gibi, bir CEO gibi, bir takım kaptanı gibi, karizması olan herhangi birinin liderliği elinde tutması gibi burada sorumlunun Day olduğu belli.

Dışarıda yağmur şiddetleniyor, sanki teneke çatıya mermer parçaları dökülüyor. Bu da soruşturmaya kaotik bir hava katıyor.

“Lewis,” diyor Yolanda. Ama ses tonunu çözemiyorum. Soruma cevap istiyor mu istemiyor mu anlamıyorum. Onun isteyip istemediğini kontrol etmeden sormamalıydım ama kendimi tutamadım.

“Bu gibi soruları sormanın zamanı değil,” diye araya giriyor Poole. Onu ukala olarak not ediyorum.

“Bu aşamada yüzde doksanı zarar görmeden evlerine döner,” diyen Day cevap vererek bana bir iyilik yapıyor. Gözlerinin nemli olduğunu görmek beni şaşırtıyor. Gözlerini kırptırıp saklamak için çayını yudumluyor.

Yüzde doksan. Omuzlarım sanki biri iskeletimi çekip çıkarmış gibi sertçe düşüyor. Yüzde doksan. Yüzde doksanla idare edebilirim. Yüzde doksan iyi bir olasılık. Bir sınavda A almak demek.

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim,” diyorum hemen, rahatlama beni fazla samimi yapıyor. “Yüzde doksan.” Düşünmeden cüzdanımı açıyorum. Şeffaf cepte fotoğrafın var. Sen hangisi olduğunu biliyorsun, şu kumsalda, gözünde kalp şeklinde gözlüğün, elinde dondurma olan. Senden fotoğrafın yedeğini isteyip oraya koyduğumda, “Çok retro,” demiştin ama benim umurumda değil.

Nasıl burada, ellerimde, cüzdanımda oluyorsun ama hiçbir yerde yoksun? *Bu fotoğrafı yırtıp atabilirim*, diye düşünürken buluyorum kendimi. Yırtarsam –tıpkı Dorian Gray gibi– başka bir yerde ortaya çıkarsın belki, portren ölünce sen serbest kalırsın.

Day’e bakıyorum. Gözü senin fotoğrafında. “Çok güzel,” diyor. Yolanda azimle fotoğrafa bakmıyor, çenesi titriyor.

“Biliyorum. O da biliyor,” diyorum küçük bir kahkahayla. Umarım bunu söylememin senin için sakıncası yoktur. Ama doğru olduğunu biliyorum.

Ayağa kalkarken bunu bir düşünüyorum. Yüzde doksan.

Ama bir de yüzde onluk kısım var. İşte benim beynim böyle çalışıyor. Önce rahatlama oluyor. Ardından ama geliyor.

Gözümün önünde bir görüntü canlanıyor: Tek başına تنها bir sokakta yürüyorsun. Kaybolduğun gece yağmur vardı. Kaygan sokak yağmurla parlıyor. Bir araba yanaşıp seni gideceğin yere bırakmayı teklif ediyor. Tehlikede olduğunu anlayamadan kendini otoyolda buluyorsun. Kapılar kilitli. Şoför söylediği gibi biri değil.

Cüzdanımı kaldırmak istiyorum. Gözlerin elimi yakıyor. Cüzdanı kapayıp seni cebime sokamıyorum. Gözyaşlarım boğazımı tıkıyor. Sana söylemek istiyorum. Fotoğraftaki minik sana söylemek istiyorum: *Eve gel. Lanet olası eve gel, Küçük O. Sana ihtiyacımız var.*

“Bu vakayla en iyi araştırmacılarımız ilgileniyor, Lewis,” diyor Poole. “Gece telefonunun sesini kapatma. Bir haber çıkacağından eminim.”

“Biz uyumuyoruz.”

“...Doğru,” diyor Poole bir ya da iki saniye sonra. “Uyumazsınız, elbette. Yani eğer uyursanız sesi açık bırakın.” İnsanlarla iletişim becerileri çok çok daha iyi olan Day’e bakıyorum ama onun gözü kapıdaki minik pencereden telefonuyla kendisini işaret eden bir polis memurunda.

“Özür dilerim,” diye mırıldanıyor. Alnı kırışıyor. Telefonunu sallayan meslektaşı tarafından dikkati dağıtılmış gibi görünüyor. Hayır, dikkati dağılmış gibi değil. Nasıl peki? Ona daha dikkatli bakıyorum. Korkmuş gibi mi?

“Tamam mı?” diyor Poole, sahnede tek başına kalmış yardımcı oyuncu gibi. Onun Hollywood filmlerine özgü, son derece heyecan verici bir şey söylemek üzere olabileceğini düşünüyorum, *Hadi kızını eve getirelim, Lewis*, ama böyle bir şey olmuyor. Aksine başka bir şey demeden bize gitmemiz işaret ediyor: Bizi kendi cehennemimize bırakıyorlar. Karakoldan dışarıdaki ıslak sokağa çıkıyoruz.

Tipik, fırtınalı bir bahar havası var. Yağmur hafiflemiş, güneş ileri sarılan bir film misali bir görünüp bir kayboluyor.

BİR KAYIP DAHA

Hava soğuk, güneş sıcak, yağmur dondurucu. Hava da tıpkı bizim gibi ne yapacağını bilmiyor.

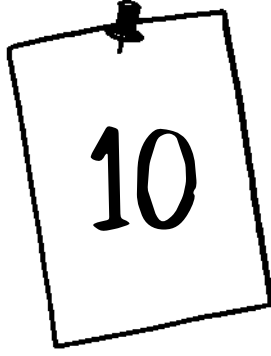
Gökyüzüne bakarken başka bir şey hatırlıyorum. Geçen perşembe bana bir şey söylemek istediğinden emindim. Mutfakta bir an tereddüt ettin, elin saçına gitti, *Baba* dedin... Ama sonra ben sorunca bir şey olmadığını söyledin. Önüne bakıp soğanları doğrarken yüzün kızardı, gözlerin yaşardı. Sen soğanı suçladın.

Somut olan, polis açısından önem arz eden bir şey yok. Ama yine de bir şey var: Tıpkı yukarıdaki bulutlar gibi.

Bir yerlerde tek başınasın.

Ya da daha beteri: Tek başına değilsin.

Yolanda'yı eve bıraktıktan sonra senin soğan doğradığını anlatmak niyetiyle karakola geri dönüyorum. Ama ben gelirken Başmüfettiş Day çıkıyor ve işte onu ilk kez o zaman takip ediyorum.

JULIA

O gece Julia, Zac'ın erkek kardeşini bulmaya çalışıyor ama Polis Ulusal Bilgisayar Sistemi'ni iz bırakmadan kullanamaz. Google'da hiçbir şey yok. Çenesini ellerinin arasına alıp düşünüyor. Zac'i tanıyan birinin kendisine karşı harekete geçmek için neden şimdiye kadar beklediğini anlayamıyor. Ya da tüm bunların Olivia'yla ne ilgisi olduğunu.

Belki de Matthew, Olivia'ya *bir şey* yaptı ve şimdi de Olivia onun üstüne suç atıyor...

Dışarıda ay yükseliyor, etrafında beyaz bir hale var, sokaklar sessiz ve karanlık. Julia kar maskeli adamı bulmayı denemeye karar veriyor. Güneşin battığı yerde pembe turuncu damarlı Jüpiter'in yüzeyini andıran bir gökyüzü var. Portishead'de hep olduğu gibi hava nem kokuyor. Bir ocak sabahı olabilir. Noel günü olabilir. Arabasına biniyor ama önce arka koltuğu kontrol ediyor. Bundan sonra hep böyle mi yapacağını merak ediyor.

Etrafındaki dünya normal seyrinde dönmeye devam ediyor. Gününü Olivia'nın ev arkadaşlarının izini sürerek geçirdi. Kızın babası onunla iletişime geçeceğini söyledi. Ama Julia'nın gerçekten şantajcısını bulması gerek. Bir yaya geçidinde duruyor.

Yola adım atmak üzere olanın o adam olduğunu hayal ediyor. Dışarı çıkıp onu tehdit ettiğini. Onu tutukladığını. Bir şekilde onu susturduğunu.

Geçen yılki soruşturmayı ve Sadie'yi düşünüyor. Genevieve'e yapılan saldırı soruşturmanın ilk haftasının ortasında, Julia'nın Sadie'nin tüm arkadaşlarını sorgulaması gereken günde gerçekleşmişti. Sonraki birkaç günü ofisinde Genevieve'in iyi olduğundan emin olmak, Zac'ın gelmediğinden (ki gelmişti) emin olmak, emin olmak, emin olmak için harcamıştı. Ama belli ki yanlış şeylere odaklanmıştı. Sadie, belki de Julia'nın ihmali yüzünden –daha önce hiçbir sorguyu kaçırmamıştı– bulunamamıştı. Ve birkaç gün sonra Zac öldüğünde iki gün boyunca panik yapmış, Sadie davasının telefon kayıtlarına ve adli tıp raporlarına bizzat bakmak yerine Jonathan'ın kendisini bilgilendirmesine izin vermişti. Ancak Julia ilk elden yapılan araştırmanın yerini hiçbir şeyin tutmayacağını biliyor. Bazen suçluluk duygusuyla Sadie'nin Facebook hesabını açıyor, fotoğraflarına bakıyor. Bu bir nevi bulması gereken kadından özür dileme şekli.

Genevieve'in yaptığı şeyi kimsenin öğrenmemesi adına gösterdiği çaba boşa çıkmış görünüyor. Şimdi de Olivia. O da kayıp ve soruşturma aynı ve farklı sebeplerden dolayı aksıyor.

Yaşlı bir çift kol kola karşıdan karşıya geçiyor. Parlak kırmızı gökyüzüne karşı iki silüet. Julia onları izliyor. Bazen, etrafı çok fazla suçla çevrili olduğu bu gibi günlerde, insanların bu yaşa gelmelerini hayret verici buluyor. Zarar görmeden, mutlu. Ne kurban ne de suçlu. Polis teşkilatında geçirilen yirmi yılın ardından insan böyle ürkek oluyor.

Bir türlü vazgeçemediği eski arabasını dün gece park ettiği yere sürüyor, arabadan inip soğukta yavaşça daire çizerek etrafa bakınıyor, araştırıyor. Bir dedektifin herhangi bir olay yerine geldiğinde yapması gereken ilk şey beş dakika boyunca

gözlem yapmak. Son dakikada fark edeceği şeyler gerçekten inanılmaz olabiliyor.

Birkaç şey dikkatini çekiyor: Kameralı kapı zilleri. Bir benzin istasyonu. Bir market. Hepsinde kamera var.

Buradan başlamaya karar veriyor. Kayıt dışı, acı verici, yalnız ama yine de deniyor.

Esso benzin istasyonunun marketine girerken kapının üstündeki zil çalıyor. İçerisi gazete ve araba parfümü kokuyor.

“Portishead Polisi,” diyor sahibine. “Kayıp bir kişiyle ilgili olarak kamera kayıtlarınıza bakabilir miyim?” Kolay bir yalan, hatta belki yalan bile değil. Rozetini göstermiyor, adını söylemiyor. Eğer ortaya çıkarsa kendisi de o kameralarda olacak ve inkâr edemeyecek ama yine de izi sürülmesin diye elinden geleni yapıyor.

Benzinliğin sahibi ona şaşkınlıkla bakıyor. Ya karşısında polis gördüğü için şokta ya da bir polisin minyon ve sarışın olmasını beklemediği için.

Yirmi beş yaşlarında, bir kulağında halka küpe, başındaysa yanlarını turta gibi kıvırdığı siyah bir bere var. “Şey, bir dakika bekleyin, buranın sahibi ben değilim,” diyor bir elini kaldırarak, ardından sigara ve kazı kazan kartlarının arasından geçerek gözden kayboluyor.

Julia *Pringles*ların, çikolataların, cam silme sularının ve bir kahve otomatının bulunduğu koridorda yavaşça dolaşıyor. Öyle yapmıyormuş gibi görünmeye çalışarak arka odadan gelen sesleri dinliyor. Bu eski bir alışkanlık. İnsan ilgisiz görünerek dinlerken çok şey öğrenebiliyor.

“Hangi gün?” diye soruyor odadan çıkan benzinliğin sahibi. Julia cevap veriyor, adam yeniden arkaya gidiyor ve o sırada Julia’nın telefonu Genevieve’den gelen mesajlar için tanımladığı neşeli ses tonuyla çalıyor. Alışkanlık hâline getirdiği üzere mesajı açıyor: “TikTok’ta Olivia hakkında bir sürü şey var,” yazıyor mesajda. “Teorileri olan bir sürü amatör dedektif.”

BİR KAYIP DAHA

Julia dudaklarını bükerek gülümsüyor. Modern polisliğin bu tuhaf yönü onu rahatsız etmiyor. Hatta keyif bile alıyor. Çoğu dedektif kabul etmeyecektir ama Z kuşağı sosyal medya aracılığıyla ara sıra yardımcı olabiliyor. Eğlenceli olması da cabası.

Kızının suça olan ilgisini beslememesi gerektiğini bilse de kendini tutamayıp, “Birkaç tanesini anlatsana,” diye yazıyor. Genevieve’in polis teşkilatına katılması herkes için en kötüsü olur: Julia polisliği kimseye tavsiye etmez, bir tür bağımlılık olduğunu düşünüyor. Kendi zaten hapi yutmuş durumda ama Genevieve de aynı kaderi yaşamak zorunda değil. Tanrı aşkına, bir suç işledikten sonra polis olmaya kalkmaz, öyle değil mi?

Benzinliğin sahibine dönüyor, yuvarlak yüzlü, kırmızı yanaklı biri. Adam ona rüşvet teklif eder gibi işaret ve orta parmağı arasına sıkıştırdığı bir USB bellek uzatıyor.

Julia yine soğuk havaya çıkıyor, arabasını çevreleyen yolu, mağazaları dolaşiyor, elinde görüntüleri kopyalayacağı bir sürü USB birikiyor. Polis sistemi bir karmaşa içinde olduğu, her türden USB belleğin yüklendiği ve bu yüzden kimse ne yaptığını sorgulamayacağı için minnettar. Adli tıp uzmanlarının bunu daha önce yaptığını varsayıyor ama onlar bir erkek yerine bir kadını arıyor.

Saat on bir buçukta USB’lerle birlikte karakola dönüp hepsini tek tek oynatmaya başlıyor. Bir kahve daha içiyor. Bu kez ayakkabılarıyla birlikte çoraplarını da çıkarıyor ve çıplak ayaklarını eski halinin üzerine koyuyor.

Etrafındaki hareket sensörlü ışıklar sönüyor. Yanmamaları için kımıldamıyor, sadece bilgisayarın ekranından yansıyan ışıktaki tek başına oturmaktan memnun.

Yorgun hissetmiyor. Vücudunun adrenalini üzerine adrenalini salgılamasına izin veriyor, aklındaki tek şey kızını, kariyerini kurtarmak ve özgür kalmalarını sağlamak.

Dördüncü USB’yi kontrol ederken arabasındaki adamı buluyor. Daha doğrusu onun gidişini görüyor. Julia’nın arabası

çerçevenin sol alt köşesinde ve adamın başında hâlâ kar maskesi var, arabanın kapısını kapatıyor ve sağa doğru yürüyerek ekrandan kayboluyor. On bir kırk yedi.

Kimliğini tespit edebileceği hiçbir şey yok. Julia kaydı tekrar tekrar izliyor. Adam arabadan kendinden emin, rahat bir tavırla iniyor ve Julia içeriye de böyle girdiğini tahmin ediyor.

Sakin, rahat bir yürüyüşü var, hatırladığından daha zayıf görünüyor ama başka bir şey yok. Tamamen siyahlar içinde, sadece karanlık delikler hâlinde iki gözü görünüyor. Ceketinin alt kısmında fosforlu bir logo var. Bir sokak lambasının altından geçerken parlıyor ama Julia kaç kez izlediyse de ne olduğunu anlayamıyor. Dondurulan her karede görüntü dağılıyor. Her 0,1 saniyede ekran görüntüleri olarak yirmi kez daha izliyor. Hiçbirinden hiçbir şey çıkmıyor. Kahvesini bitirdikten sonra başını ellerinin arasına alıyor. O adam da kayıp bir kişi.

Tuvalete giderken baş başa veren Poole ve Best'in ona baktıklarını fark ediyor.

"DNA sonuçları çıktı," diyor Erin gecenin yarısı değilmiş gibi mutfığa girerken. Jonathan bir yandan kahve yaparken bir yandan da Olivia'nın verilerini paylaşmadıkları için Meta-Instagram ve Facebook- hakkında söyleniyor. Kızın sosyal medyasına bakabiliyorlar ancak Meta verileri vermeden içeri girip mesajlarını göremezler.

Jonathan önce kendi kahvesini, ardından Julia'nınkini karıştırıyor. "Kusura bakma, şimdi seninkinde de şeker tadı olacak," diyor.

"Ne DNA'sı?" diye araya giriyor Julia, Matthew'un DNA'sını oraya kendi yerleştirmemiş olsa yapacağı gibi.

Matthew'u cinayetle nasıl suçlayacağını hâlâ bilmiyor. Ortada bir ceset yok. DNA'sının Olivia'nın odasında bulunması

onu kaçırmayla suçlamak için yeterli mi? Sonra da cinayete çevirmek için? Belki. Ama o noktaya nasıl gelecek? Eğer daha önce bir suç işlemediyse sistemde eşleşme çıkma ihtimali yok.

“Bir sigara ve bardak bulduk,” diyor Erin başını kapı çerçevesine yaslayarak. Şaşırmış gibi görünmüyor. Erin’e göre bir olay yeri her zaman bir şeyler, bazı ipuçları verir. Adli tıp hem sanat hem de bilimdir. “Bilinmeyen bir kişi. Erkek. Sistemde eşleşme yok.”

Julia aşına olmadığı, huzursuz edici bir duygu yaşıyor: Uzun süredir alanlarında uzman olan eski arkadaşlarını kandırmanın ne kadar kolay olduğunu fark ediyor. İçeriden biri olduğunda her şeyin ne kadar kolay olduğunu anlıyor. Ve tüm bunların ne kadar utanç verici olduğunu düşünüyor.

Jonathan kahvesine süt ekliyor ama Julia’nınkine gelince tereddüt ediyor. “Sen detay adamısın, Jonathan,” diyor Julia. “Yirmi yıldır sütsüz içiyorum.”

“Ben sadece önemli detayları hatırlıyorum,” diyor Jonathan. Bu doğru. Jonathan’ın önemsiz ıvır zıvırlarla hatırlanması gereken şeyleri ayıran olağanüstü bir hafızası var. Daha geçen yaz Sadie’nin davası üzerinde çalışırlarken –Sadie’nin görüldüğü iddia edildikten sonra– Julia ona Sadie’nin boyunu sormuş, Jonathan da hiç beklemeden, “Facebook’ta 1.62, tıbbi kayıtlarda 1.60 yazıyor,” demişti.

“Onun dışında oda tam bir DNA cenneti. Ev arkadaşlarının DNA’ları,” diyor Erin ellerini pantolonunun arka ceplerine sokarak. “Tipik paylaşımlı ev.”

Doğru söylüyor. Çok fazla sakini olan evler tam bir DNA kâbusudur ama Julia’nın Matthew’a odaklanması gerekiyor. “Ev arkadaşlarını eleyebiliriz,” diyor normalde söylemeyeceği bir şey olmasına rağmen. O genellikle onların peşine düşer: Ne kadar ihtimal dışı olsa da her ipucunu kovalar.

“Neden?”

Julia'nın buna verecek bir cevabı yok ama beyni bir tane bulmaya çalışıyor. "Ah... DNA'larının orada olması normal."

"Onun odasında değil ama."

"Ah, sen Olivia'nın odasını mı kastettin?" diyor izlerini örtme çabasıyla.

Erin şaşkınlıkla ona bakıyor ama bir şey söylemiyor. Julia gerçekleri kontrol edemiyor.

Erin'in arkasındaki koridor karanlık, tavandaki floresanlardan sert, çirkin bir ışık yansıyor. "Her neyse," diye devam ediyor, "sigaradaki DNA ev arkadaşlarınıninkiyle uyumlu değil. Yakın zaman önce içilmiş, gerçi o gece olup olmadığından emin değilim; hafiften sertleşmiş. Belki bir gece önceden kalmadır. Üzerine basarak değil, bir şeye bastırılarak söndürülmüş. Oda'nın önceki sakini uzun zaman önce taşınmış, yani onun da olamaz. Her neyse, ben gidiyorum. Miles hayli geç bir akşam yemeği hazırlamış."

"O nasıl?" diye soruyor Julia.

Erin elini sallıyor. "Evet, iyi, yine evi taşımak istiyor."

Erin'in kocası yerinde duramayan biri. Ya parti planlıyor ya da tadilat yapıyor. On yıl içinde dört kez taşındılar. "Nereye?" diye soruyor Julia gülümseyerek.

"Bristol. Tadilat isteyen bir sıra ev bulmuş, çok potansiyeli varmış falan filan..."

"Sakın yapma," diyor Jonathan. "Banyoda tadilat var. Bütün gece bebek ayakta, bütün gün ustalar evde, sürekli korkunç Ed Sheeran şarkıları dinliyorlar."

Sohbetleri, normal olmaları Julia'yı gülümsetiyor. Ve sonra aklına geliyor. Tam o anda, gecenin geç vaktinde, yorgun hâlde, sorunlarından uzaklaşmak için havadan sudan sohbetler yapmaya çalıştığı sırada Matthew James'i nasıl tutuklayacağını buluyor.

"Bence gönüllü DNA taraması yapmalıyız," diyor neredeyse kendi dalaveresinden memnun olarak. "Ara sokağı çevreleyen,

Olivia'nın telefonunun sinyal verdiği üç sokaktaki herkes DNA'sını vermeli. Sadece erkekler. Bakalım nereye varacağız.”

“Ah, evet...” diyor Erin bunu düşünürken. Topuklarının üzerinde hafifçe sallanarak Julia'ya bakıyor. Julia bu fikri değerlendirdiğini düşünüyor. “Evet. Eğer reddederlerse...”

“Yani bu bile tek başına bir şey söyler,” diyor Julia ama aslında aklından Matthew'un muhtemelen örnek vereceği, vermemesi için bir neden olmadığı geçiyor. Korkacak bir şeyi yok ya da olmadığını sanıyor çünkü gizli bir düşmanı olduğundan haberi yok.

Erin gittikten ve Julia hafiften *şeker* tadı aldığı kahvesini bitirdikten sonra amiri ofisin kapısından başını uzatıyor. Alfie Breeze, ellilerinin sonunda. Eskiden harika bir dedektifti ama sonra yönetime, bütçe takibine ve İK konularına memnuniyetle geçiş yaptı. Karakoldan saat beş gibi çıkıyor, bahar ve yaz aylarında golf oynuyor. Devreden çıkmış gibi, en iyi yıllarının geride kaldığına inanıyor. Bu gece ofiste olmasının sebebi çok çalışıyor olması değil, Portishead'de bir restorana gitmesi ve arabasını buraya park ederek otopark ücretinden yırtmayı sevmesi.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyor. Pantolonunun paçalarını yukarı çekerek Julia'nın karşısındaki sandalyeye oturuyor. Çıtalı jaluzinin arasından sızan sokak lambasının sarı ışığı üzerinde kaplan deseni oluşturuyor. Puro kokuyor. O yanık, keskin koku hamileyken Julia'nın midesini bulandırıyor. O günlere duyulan bir özlem dalgası sarıyor benliğini. Koca hamile karnıyla hâlâ suçları çözmeye uğraşmasının kendini güldürdüğünü söyleyen Art'a çok âşıktı.

Gözlerini kırıştıran Julia, bir an geçmişin sisleri arasında, her şey kötüye gitmeden önceki dönemlerde kayboluyor. Art'ın onu ihmal ettiğini söylemediği dönemlerde. Art başkasıyla –*sadece bir kez*, diye bağırmıştı yüzü bir bebek gibi öfkeden kızarmış hâlde– yatmadan önceki dönemlerde.

“Nasıl gidiyor?” diye soruyor Alfie ısrarla. Dışarıda hava tuhaf. Geçen arabaların farları sulusepkeni andıran beyaz yağmur damllarını aydınlatıyor.

“İyi. Olay yerinde kimliği bilinmeyen bir erkek DNA’sı bulduk,” diyor Julia donuk bir ifadeyle.

“Sence olasılıklar ne?” diye soruyor Alfie.

Julia yaptığı şeyi unutmaya çalışarak karla karışık yağmura bakıp Olivia’yı düşünüyor. “Öldüğünü düşünmüyorum,” diyor sonunda ve buna gerçekten de inandığına şaşırıyor. Hiç mantıklı gelmiyor. Öyle olduğuna dair bir kanıt yok, sadece bir önsezi. Belki Olivia hayat dolu bir insan olduğundan, belki ara sokağın tuhaf oluşundan, kesinlikle arabasının arkasındaki adam yüzünden ve bir ceset olmamasından...

Bir an için Alfie’ye anlatırsa ne olacağını düşünüyor. Muhtemelen yolsuzlukla mücadele ekibine telefon eder. Genevieve hakkında suç duyurusunda bulunur. Kızı otuzuna gelene kadar dışarı çıkamaz. Peki ya Art... O ne yapar? Julia bunu kestiremiyor. O (genellikle) doğru olanı yapma taraftarı. Genevieve’i hapiste ziyaret eder ve Julia’yı problemsiz bir iş arkadaşı için terk etmeden önce ona bir süre aşırı şefkat gösterir.

“Aklını kurcalayan bir şey mi var?” diye soruyor Alfie usulca. Ayağa kalkıp yavaşça, kontrollü hareketlerle üstüne çekidüzen vermeye başlıyor. Kendine özgü yumuşak sorgu tekniği.

Alfie’nin yarı emekliliği boyunca Julia onun ne kadar zorlu bir dedektif olduğunu unuttuğunu fark ediyor. Ansızın kendini, *Keşke tüm arkadaşlarım polis olmasaydı*, diye düşünürken buluyor. Yaşadıklarını bir kız arkadaşına, kız kardeşine anlatabilirdi ama hayatında öyle biri yok. İşi yüzünden sosyal hayatı kalmadı. Elinde sadece eğitimli soruşturmacılar var. Eskiden oyun arkadaşı olan ve sonsuza dek küçük kalacak erkek kardeşini bile artık zar zor görüyor.

“Hayır, sadece onu bulmayı düşünüyorum,” diyor Julia ikna edici olmayan bir sesle.

“Ekipten birkaç kişi endişeli görüldüğünü söyledi. İşleri takip etmediğini.” Alfie jaluziye doğru yürüyor, onu kapayan metal çubuğu kurcalamaya başlıyor. Çevirip kapatıyor. “Hiç bahar gibi gelmiyor, değil mi?” diyor arkasını dönmeden. “Mayıs ayında kar.”

Demek bunun için burada. Şöyle bir göz atmak için değil, kontrol etmek için.

“Kim söyledi?”

“Sadece davayı senden almamı ister misin diye merak ediyorum,” diyor Alfie. Julia gözlerini kapatıyor. Bunu her şeyden çok ister. Ama bu onun ölüm fermanı olur. Daha doğrusu Genevieve’in.

“Lütfen bunu yapma,” diyor. “Sadece karmaşık. Hepsi bu.”

“Peki planın ne?”

“Devriye ekipleri kapı kapı dolaşüyor. DNA için gönüllü tarama yapacağız. Yakınlarda yaşayan erkekler örnek vermeli. Örnek vermeyenleri sorgulayacağız.”

“Bu epey bütçe gerektirir.”

Julia ellerini iki yana açıyor. Matthew’u mahkûm etmesi istenmemiş olsaydı bile yapacağı şeyin bu olduğuna gerçekten inanıyor. “Beni bilirsin,” diyor. “Hep çok harcarım. Ve genellikle kayıp kişiyi bulurum.”

“Sadie hariç,” diyor Alfie. Jaluziden uzaklaşıyor, şimdi oda karanlık.

“Olivia’nın ailesi bir şey mi söyledi?” diye soruyor Julia, Alfie’nin o ismi söylemesinin sebep olduğu acıyı duymazdan gelerek.

“Bana nasıl ilerlediğini haber ver. Umarım hava bir an önce ısınır,” diyor Alfie sohbet eder gibi, bir eli pantolonunun cebinde, odanın diğer tarafına doğru yürürken Julia’nın sorusuna cevap vermiyor.

Art ve Genevieve, Bristol'de tiyatroya gitmişlerdi. Geç saatte, neredeyse bire doğru geri dönüyorlar.

Julia, garaj yolunda motoru çalışır hâlde duran arabayı izleyerek kahvesini yudumlarken Olivia'yı düşünüyor, bir yandan da kızının ve kocasının eve dönüşüne eşlik edecek sevinç ve endişe karışımı duyguları bekliyor. Her biri için ayrı duygu.

Gece çok verimli geçti. Parmak izi inceleme sonuçlarını tekrar gözden geçirdi. Olivia'nın Twitter, Instagram ve Facebook hesaplarının açılması işini takip etti, ara sokağı da gösterebilecek çok daha fazla görüntü izledi. Erkek kardeşi aradı, yarım saat süren konuşmalarında *South Park*'ı yeniden izlediğini söyledi ve Julia neredeyse mide spazmını andıran çok güçlü bir zlem sancısı çekti. Karmaşık olmayan, zgr bir yaşama duyduğu zlem. ocukluklarına duyduğu zlem.

İşte şimdi burada, mutfakta duruyor. Tek ışık dolapların altından geliyor. Bacaklarını temiz, beyaz bir çizgi hâlinde kesen ışık dışında her yer karanlık.

Yalnız, tek, bir başına. Adına ne derseniz deyin Julia bir ada gibi kendi başına. O artık kimsenin bilmediği, hakkında konuşulamaz, berbat şeyler yapmış biri. Birdenbire hayatında ilk kez suçluların itiraf etme arzusunun nedenini anlıyor. Belirsizliği sonlandırmak ve cezalandırılmak için. Kahvesini yudumlarken gözlerini kapatıyor, yutarken de başını geri atıyor. Bitmesine izin vermek. Eğer tek olsaydı bunu yapardı. Hapis cezasını göze alırdı. Ama Genevieve de söz konusu. Genevieve'in alacağı ceza, itibarı, annelik güdüsüyle büyüttüğü hatası söz konusu.

Art farları kapatıyor. Arabadan inerlerken üzerlerine vuran ışıklar ana hatları karanlıkta bir siletтен ibaret olan Genevieve'i yer yer renkli parçaları olan titrek bir resme dönüştürüyor.

"Bu gece fazla kum var," diyor Genevieve kapıdan girerlerken. "ok fazla." Gerçekten kum ayaklarının altında tırıyor. Kumları hiç sprmemiş olan Julia suçluluk duygusuyla bunu Art'ın yapması gerektiğini düşünüyor. Ansızın birbirlerine

gönderdikleri mesaj ve e-postaları özlüyor. Art mesaj atmayı, e-posta göndermeyi severdi, yazı ustasıydı. Dışarıda başkalarıyla yemekten tuvaletten Julia'ya mesaj atardı: "Tanrım, Janet çok sıkıcı değil mi?" Julia da cevap yazardı: "Bence de! Puding paylaşalım mı?" Kelimeler: Art'ın hayatının ikinci aşkıydı, en azından Julia öyle olduğunu umuyordu.

"Oyun nasıldı?" diye soruyor Julia mutfaktan çıkarken.

"Neden orada saklanıyorsun?" diyor Genevieve ve Julia utançla kızarıyor. Ergenler. Gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor.

"Sadece kahve alıyordum," diyor zayıf bir sesle.

"Ne istersen onu yap, anne."

Julia kızına bakarak kaşlarını kaldırıyor. Bazen kızının tartışmacı karakterinin özellikle onu hedef aldığını hissediyor.

Art'ın üzerinde kırıxık bir tişört ve –her nasılsa– kırıxık bir kot var. Her zamanki gibi salaş, rahat, gösterişsiz. Bir keresinde takım elbise giyen bir köpek gibi görüldüğünü söylemiş, Julia da tam olarak ne demek istediğini anlamıştı.

Etrafında polis olmayan birinin varlığına duyduğu özlemi hatırlıyor ve işte karşısında o biri duruyor.

"Merhaba," diyor Art, Julia'ya bakmadan. Julia onun yazlık giysilerini her şey farklı olsaydı yatak odaları olacak yerden alıp misafir odasına taşıdığının farkında. Bu, birbirlerinden uzaklaştıklarının bir başka kanıtı.

"Çok uzundu," diye cevaplıyor Genevieve, Julia'nın sorusunu. "Arada çıkabilirdik."

Julia, Art'ın bakışlarını yakalıyor. Sevgililerken aynı cümleyi ona birçok kez kendisi söylemişti. İnsanın kendisinin yaptığını bile unuttuğu şeyleri bir başkasına aktarmış olması ne tuhaf.

"Ben de hep böyle düşünürüm," diyor. "Üç saat, olması gerekenden iki saat daha fazla."

"İki buçuk saat," diyor Genevieve.

"Bu bir Tennessee Williams oyunu. Zaten sıkılman gerekiyor," diyor Art.

“Ayrıca konsantrasyonunu da artırır,” diye ekliyor Julia.

“Benim konsantrasyonumun nesi var?” diye soruyor Genevieve sertçe, ses tonu o kadar sert ki Julia gerçekten bir sorunu olup olmadığını merak ediyor.

“Bir şey yok,” diyor ellerini havaya kaldırarak. “Öylesine söyledim.”

“Tamam.” Genevieve alnını ovalıyor. “Pek iyi uyuyamadım,” diyor. “Kusura bakma.”

Annesiyle göz göze gelip bakışlarıyla bir şeyler söylüyor ama Julia bunun ne olduğundan emin değil. “İyi misin?” diye soruyor usulca. Genevieve hızlıca başıyla onaylıyor.

“Sadece kendimi Tennessee Williams yerine koyuyorum. Her şeyi kişisel algılıyor olmalı,” diyor.

Her şeyden habersiz olan Art görünüşe göre kendine hâkim olamayıp gülümsemeye başlıyor. Dudaklarının önce sol tarafı, ardından sağ tarafı bir anlığına yamuluyor.

Julia bunun kocasının gece yarısı yüzü olduğunu düşünüyor. Sadece birkaç ay önce –sekiz ya da dokuz ay önce– aynı yataktaydılar. Yaz sonuydu, çatı penceresinden görünen gökyüzü pastel rengindeydi. Art her gece yaptığı gibi eğilip not defterini almıştı. Ama o geceyle ilgili bir şey Julia’yı etkilemişti. Başlarının üstündeki badem şekeri rengi gökyüzü. Ve Art’ın not tutmaya hazır hâlde hiç düşünmeden defteri alması.

“Pekâlâ, bir numara: şu kayıp kadın,” demişti Julia. Sadie. Polis protokollerine göre yapmaması gerektiği hâlde Sadie’nin telefonuna kaydettiği fotoğrafını göstermişti. “Ben sadece... Yani bilmiyorum ama bu konuda delirmiş gibi hissediyorum. Sürekli kendime kızıyorum, bir şeyleri gözden kaçırdığıma eminim.” Ona doğru dönmüştü, gökyüzünden ziyade kocasına bakmıştı. Art bütün yazı dışarıda geçirmiş biri gibi bronzlaşmıştı. Teni reçine kokuyordu.

“Ayrıca,” diye devam etmişti Julia. “Genevieve’in dersleri için de endişeleniyorum. Kendine çok güveniyor ama ya yanılıyorsa

ve hayal kırıklığına uğrarsa? Hep A alacağını düşünüyor. Ve yediğimiz levreğin bozuk olduğunu düşünüyorum. Kızartmak her şeyi öldürmez...”

“Tamam,” demişti Art, “Şu notları aldım... Delirmiş: Evet, evet öyle gibisin ama elinden geleni yaptın. Genevieve: O iyi ve muhtemelen A alacak, ayrıca bu gelecek yılın konusu, bu yılın değil.” Julia’ya göz atmıştı. “Son notum kızartma. Evet, öldürür. Mikropları öldürür. Tamam mı? Bu endişeler artık benim. Onlarla ben ilgileneceğim.” Sonra da o gülümseme gelmişti. O yarım gülümseme. Bazen, karşısındaki kişi şanslıysa tam bir sırtışı dönüşürdü.

“Teşekkür ederim,” demişti Julia mavi göğün altında.

“Artık senin onları düşünmene gerek yok,” demişti Art defterini göğsüne bastırarak. “Onlar artık bana ait.”

Ancak Julia daha sonra en büyük endişesini onunla paylaşmamıştı ve belki de o küçük gülümseme dudaklarında hâlâ bu yüzden belirebiliyor. Bu da Julia’nın aklını başından alıyor. Bakışlarını dudaklarından ayıramıyor. Sadece bir tane, sadece bir tane, sadece bir tane diye düşünüyor. O çok belirgin, geniş, bazen aptalca olan sırtışlardan sadece bir tane istiyor. Bu, Art’ın çok nadir yaptığı bir şey ve Julia bugünlerde o sırtışları hiç göremiyor. Onu artık yeterince mutlu edemiyor.

“Yatma vakti,” diyor Genevieve’e, gözleri arkalarındaki loş mutfaktaki saate kayıyor, sesi ıslak pamuk gibi. “Yarın okul var.”

“Kayıp kızı bulabildin mi?” diye soruyor Genevieve, açık mavi gözlerini Julia’nın kılere dikerek.

“Hayır.”

“Çıkmaz sokakta kaybolmak,” diyor Genevieve. “Podcast gibi.”

“Boktan bir podcast,” diyor Julia, “çünkü onu bulsak bile buna bir cevabı olacağından emin değilim.” Ne demek istediğini açıklamaya gerek duymuyor.

Genevieve homurdanıyor. “Vay canına, ne kadar iyimser-sin,” diyor alay eder gibi. “Şimidansı,” diye ekliyor elini sallayarak. Julia arkasından bakarken uykusuzlukla ilgili sözlerini düşünüyor ve bunun tek seferlik olmasını umuyor. Art, elleri ceketinin cebinde orada duruyor. Julia’ya bakıyor, kısacık bir an göz göze geliyorlar. Julia, onun gidip gitmeyeceğini merak ediyor. Tek başlarına dişlerini fırçalayıp ince bir duvarın iki tarafında yattıkları sıkıcı yeni rutinlerini sürdürecek mi? Önce-leri çatı penceresinin altında beraber yatarlarken şimdi misafir odasında uyuyor. Geçici bir çözüm kalıcı bir hâl alıyor.

“Genevieve bununla inanılmaz derecede ilgili,” diyor. “Se-nin kayıp kişininle.”

“Biliyorum,” diyor Julia. Ona sebebini açıklayamıyor. Art ceketini çıkarıyor, merdivene bakıyor, arkasını dönüp yatmaya gidiyor. Julia bir yandan rahatlarken bir yandan hayal kırıklı-ğına uğruyor. Otuz yıldır sevdiği ve kesinlikle bir aralar onu seven adam bu. Polis olmayan ve onun endişelerinin koruyucu-su olan adam. Ona Genevieve’i neden anlatmadığını merak ediyor, o zamana geri dönebilse anlatır mıydı bilmiyor. Hem kızını hem de kendisini yargılamasından korkuyordu. İkisini birbirine bağlamasından. Mantıksız olduğunu biliyordu ama Art’ın, Genevieve’in başını belaya sokanın onun işi olduğunu söyleyeceğini düşünüyordu. Çünkü Art’ın onun işinden nefret ettiğine emindi. Ona göre Julia suçlularla arkadaşlık kuruyordu ve şimdi de buna Genevieve’i bulaştırmıştı.

Yoksa bundan fazlası mıydı?

“Bu öyle...” diye başlıyor Julia. “Bu öyle kolay bir dava değil.” Bunu neden söylediğini bilmiyor. Yatmasına engel olmak için mi? Eğer öyleyse çok acınası.

Ama.

Ama bu dünyada onu gerçekten tamamen tanıyan tek kişi o: Nasıl bir anneye dönüştüğünü, eskiden nasıl bir kız olduğunu o biliyor. Julia’yı on beş yaşından beri tanıyor. Tekrar

âşık olsa da yeniden evlense de hiç kimse çocuklarını gerçek anne babaları gibi sevemez ve Julia tam şu anda kendisinin anlaşılabilmesi için insanların çocuğunu ne kadar sevdiğini bilmelerine ihtiyaç duyuyor.

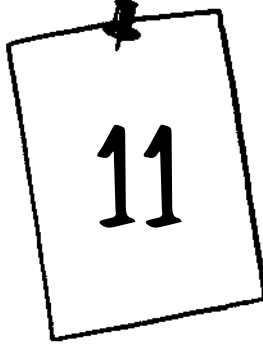
“Öyle mi?” diyor Art tereddütle. “Sen iyi misin?” diye soruyor. Birazdan her ikisi de kendi odalarına gidecek. Julia onun giysilerini çıkardığını, en üst çekmeceyi açtığını ve pijamasını aradığını duyacak. Diş macununun kapağının açıldığını, pilli diş fırçasının vızıltısını. Yatağına girerken iç çektiğini. Bir romanın sayfalarını çevirdiğini. Ve çok sonra, aynı yatağı paylaştıkları zamana göre çok ama çok sonra ışığın kapandığını duyacak. Artık durumları bu. Bir zamanlar birlikte yaptıkları rutinleri artık ayrı seslere bölünmüş durumda.

“Sadece... sadece zor bir dava,” diyor bunların yerine.

“Tamam.”

“O... neyse. Karışık biraz. Sana anlatırdım ama o zaman senin de endişen olur.”

Art ona dönüyor ve espriye, eski hâllerine dair bu hatırlatmaya şaşkınlıkla gülümsüyor. İşte orada. O gülümseme. Önce bir taraf, ardından diğer taraf, düz bir çizgi hâlinde beliren beyaz dişler, alaycı bir kahkahanın küçük bir hecesi, hepsi bir güneş ışığı gibi üzerine vuruyor. Julia doğruca ona bakıyor ve bir saniye sonra gözlerini kaçırıyor. Çünkü güneşe bakmak acı veriyor.

OLIVIA

Instagram fotoğrafı: bir kumsalda bir golden retriever

Instagram açıklaması: Hâlâ kalbimde. Sugar Loaf sahilinde güneşli bir pazar ve güneşin ta kendisi: Bir golden retriever, köpeklerin kralı. Bir vitamin reklamı gibi ortalıkta dolaşıyor.

Instagram fotoğrafı: B&M'de bir indirim reyonu.

Instagram açıklaması: İşte yeni Zoflora – dağ havası. Evet, Zoflora'nın hastasıyım. Bununla masamı cilalamak için sabırsızlanıyorum.

Tweet: Göz maskem, dağınık topuzum ve dudağımda uçukla marketteyim. Eğer bu bir film olsaydı şimdi eski erkek arkadaşım ile karşılaştırdım. Eğer romantik komedi olsaydı büyük şehirden onun yanına taşınmamı istemeyen oduncu gömleği giymiş seksi ama huysuz kasabalı bir adamla tanıştırdım. Ama tabii ki bu gerçek hayat ve hiçbir şey olmuyor.

BİR KAYIP DAHA

Gönderilenler:

26/04: KucukO@gmail.com'dan

newt62930@hotmail.com'a

Pekâlâ, bara doğru yola çıktım, sana ne telefonda ne de WhatsApp'tan ulaşabiliyorum, orada olacak mısın?

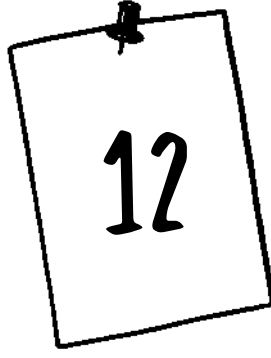
Facebook gönderisi: Babamla telefonda konuştum.

Bana kırk bulmaca sorusu sordu ve SIFIR aldım.

Yorum: Aslında eksi bir aldın çünkü bir tanesini yanlış yazdırmışsın. x

KAYBOLUŞUNUN
ÜÇÜNCÜ GÜNÜ

EMMA

“Ah, tabii,” diyorsun kapı eşiğimizde duran bir adama. Az önce geldin, nereden geldiğini söylemedin ve sorduğumda konuyu değiştirdin. Koridor bahar kokulu oda spreyi kokuyor ama dışarıdaki gerçek, asıl bahar kokusu bambaşka.

“Özür dilerim, konu nedir?” diyorum. Akşamın erken saatleri, bir ünlünün Instagram hesabında on sekiz hafta geriye giderek nişan yüzüklerini ne zaman çıkardıklarını (neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok) görmeye çalışıyorum. Diğer elimde çamaşır sepeti var. Eskiden çok daha ilginç biri olduğumdan eminim ama ne açıdan öyleydim pek hatırlayamıyorum.

Hava güneşli ama yine de buz gibi. Senin üzerinde sadece bir tişört var ve kollarındaki tüyler diken diken. Kapıdakinin bir polis memuru olduğunu görüyorum. Sivil giyimli ama sanki bir filmdeymiş gibi rozetini uzatıyor. Kalbim ânında hızlanıyor. Geçen yıl başka bir polis kapımızı çaldığında içine düştüğüm kendi cehennemime, senin cehennemine geri dönüyorum. Başka bir kapı, aynı polis teşkilatı.

“Çok basit,” diyor sana. İçinde kulak çubuğuna benzer bir şey bulunan şeffaf bir torbayı elinde sallıyor. “Şey, bunu yanağınızın iç kısmına sürmenizi rica ediyorum,” diyor içtenlikle, sanki polis veri tabanı için DNA değil de bir hayır kurumu için bağış istiyor. “Sonra da bana geri verin.”

“Pardon, neden...” diyerek hızla kapıya yaklaşıyorum ve uzanıp omzuna dokunuyorum.

Bana bakıyorsun. “Sorun yok,” diyorsun mavi gözlerini bana dikerek. “Sadece DNA. Gönüllü tarama. Şu kayıp kadın için.”

Kayıp kadın. Onu dün gece haberlerde gördüm. Sarışın, zayıf, yirmilerinin başında. Her şey fazlasıyla tanıdıktı. Önce BBC Haber bülteninin müziğini, ardından anonsu duydum ve kendime şunu hatırlatmam gerekti: O, o zamandı, bu şimdi. Tarih tekerrür etmiyor.

Ama işte... Portishead’de kayboldu. Hemen telefonumdan polisin onun kaybolduğunu söylediği geceki fotoğraflara bakmış, benimle olduğunu görünce rahatlamıştım. İşte böyle. Birine tam olarak güvenmediğinde hayat dışarıdan bakıldığında aynı olsa da içeride düşünmeye, değerlendirmeye, kontrol etmeye daha fazla zaman harcarsın. Bir şeylerin üzerinden sürekli geçersin.

Birbirimize manalı manalı bakıyoruz. Kendimi tutamayıp, “Bunu yapmanın bir sakıncası olmadığından emin misin?” diyorum sakince. Aklımdan, *Yaşanan her şeyden sonra ne halt etmeye polise yardım ediyorsun?* ile başlayıp, *Biliyorlar mı?* ile biten milyonlarca soru geçiyor.

“Seve seve yardım ederim.” Bunu çok rahat söylüyorsun, pamuklu çubuğu alıp yanağının içinde gezdiriyorsun. Bunu yapmanı izliyorum. En azından beceriksizce, acemice yapıyorsun. Hafiften öksürüyorsun, ardından çubuğu poşete koyuyorsun. Panik içimde hızla artmaya başlıyor. Başının arkasına bakıyorum. Bunun bir taktik mi yoksa aptallık mı olduğunu bilmiyorum. Duygularını saklama konusunda çok iyisin.

“Çok teşekkür ederiz,” diyor polis. “Sadece kontrol etmek için soruyorum. Bu kadını tanıyor musunuz? Onu daha önce hiç gördünüz mü?” Bir poster kaldırıyor. İşte orada, dün gece çok yorgunum, gözlerim kapanıyor ve uyumam gerek dedikten sonra Google’da arattığım kadın. (Gördün mü? Söylediklerimizle içimizde olup bitenler ne kadar farklı). En altta kırmızı harflerle KAYIP yazıyor.

“Hayır,” diyorsun rahatça.

“Emin misiniz?”

“Kesinlikle.”

“Tamam o zaman,” diyor polis aceleyle, “vakit ayırdığınız için teşekkürler.” Etiketli numune poşetini sallıyor, yan kapıya gidip zili çalıyor. Bunu görünce rahatlıyorum. Sadece senden örnek alınmıyor.

Tabaklar hâlâ sıcak olduğundan ellerimi yakmasına rağmen bulaşık makinesini boşaltmaya başlıyorum. Sırf bir şeyle oyalanmak için. Böylece sana sormam gerekenleri ev işleriyle maskeleyerek sorabilirim.

“Sen iyi misin?” diye soruyorsun. “Çamaşır. Bulaşık. Pek çalışkansın. Özel hizmetlere falan katılmalıydın.” Söylediklerin kulağa dostça geliyor ama değil: Bu senin kendi masken, kendi dikkat dağıtma yöntemin. Seni yirmi yıldır tanıyorum ve sen asla umursamaz biri değilsin. Genelde beceriksizsin. Çok komiksin. Ama asla gerçekten rahat biri değilsin. Yapın bu. Bir keresinde okuldan eve gelmiştin, on altı yaşında falandın ve okulun çok sahte, içindeki insanlarınsa daha beter olduğunu söylemiştin. Yatak odanda, okul çantan hâlâ sırtında asılı dururken bunun hakkında uzun süre konuşmuştuk. Ertesi sabah bu konuşma hiç yaşanmamış gibi davranmıştın, sanırım bu yakınlaşma seni utandırmıştı.

“Az önce olanlar hiç yaşanmamış gibi mi davranacağız?” diyorum.

BİR KAYIP DAHA

Omuz silkiyorsun. Gerçekten omuz silkip doğrudan bana bakıyorsun, bazen olduğu gibi incinmiş görünüyorsun. Sen benim kırılgan, camdan biblo oğlumsun. “Yardım ediyorum.”

“Ama...”

“Geçen yıl,” diyorsun, sesin buz gibi, “gerçekten de aklan-
dığımı hatırlamıyor musun?”

“Hatırlıyorum.” Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştiriyorum ama önemli, büyük, tehlikeli bir şey olduğunu bildiğinizde olduğu gibi kafa derim karıncalanıyor.

Saat geç oldu. Sıklıkla yaptığımız gibi ikimiz akşam yemeğine çıktık. İnsanların çocuk sahibi olmakla ilgili söylemediği şey şudur: Çocuklar tam ve duyarlı bir yetişkin hâline o kadar çabuk, o kadar hızlı gelirler ki neredeyse farkına bile varamazsınız. Ve yardıma, fedakârlıklara en çok ihtiyaç duydukları zaman budur. Emzirmek ya da mamayla beslemek, ağlamasına izin vermek ya da yanınıza yatırmak, hormonlarınız aksini söylese de aslında hiç önemli değildir. Bebeğinizin sizin duygusal desteğinize gerçekten ihtiyaç duyduğu zaman şimdidir: Ergenlik ve sonrası.

İçinde olduğumuz Uber’de ağız çalkalama suyunun ve her virajı döndüğümüzde sallanan araba esansının yapay kokusu birbirine karışıyor. Az önce bana her ne kadar seni zavallı gibi gösterse de eve gidip *DIY SOS* izlemek istediğini söyledin, ben de bu yüzden seni daha çok sevdiğimi söyledim.

Aramızdaki sohbet rahatça akıyor ama ben geçen yılı ve daha önce söylediğin şeyi düşünüyorum: *Aklanmak*. Kullandığın kelime buydu. Ama sorun şu, sen aklanmadın, değil mi? Tam olarak değil. Kız arkadaşın kaybolduğu için sorgulandın ve evet, serbest bırakıldın. Ama o asla bulunamadı. Buna aklanmak denebilir mi?

Arabada senden hafifçe uzaklaşıyorum. Bana göre her şey bir bakıma, en azından entelektüel düzeyde çözülmesi kolay bir problem. Sıklıkla aklımda şu yanıt beliriyor: polis daha fazla kurcalamadı, ben neden yapayım? İşte geçen bahardan beri sürekli olarak kendime söylediğim bu. Koruyucu bir ebeveyn gibi davranıyorum, *öyleyim* de ama içten içe... aklım karışık.

Bazen eve geç geldiğinde ya da tanımadığım arkadaşlarıyla buluştuğunda ya da gecenin karanlığında bir o yana bir bu yana dolandığında kendimi rahatlatıcı düşüncelerimin diğer tarafında yürürken buluyorum: Seni sorguladılar.

Bu konuda benimle pek konuşmadın. Şu diğer kadın, Olivia Johnson kaybolduğunda da aynısı oldu. Hiçbir şey söylemedin. Bütün haberlerde çıktı, bütün sosyal medya mecralarında yayımlandı ama sen... hiçbir şey demedin. Ne konuyu gündeme getirdin ne de bana doğrudan bir şey söyledin. DNA örneği verdin. Hepsi bu.

İkisinin birbirine ne kadar benzediğinden de bahsetmedin. “O yuvarlak ekmekler,” diyorsun oflayarak. “Sanırım kırk tane yememeliydim.”

Gülümsememe engel olamıyorum. *Seni serbest bıraktılar.* Hep basit yiyecekleri sevdin, küçük bir çocukken bile. Patates, cips, ekmek, bej renkli olan her şey. Şimdi de aynısın.

“Tereyağı,” diyorsun. “Nasıl o kadar güzel yapıyorlar? Sanki çırpılmış gibi.”

Gözlerimi kapatıyorum. İki kadın da sarı saçlı. Benzer durumlar. Benzer konum... bunu düşünmeyi kes. Sadece kes.

“Üstelik sanırım tuzluydu,” diyorsun. Yan gözle bana bakarken aklımdan neler geçtiğinden habersizsin.

“Anlaşılan bizim de biraz yapmamız gerekecek,” diyorum zayıf bir sesle.

Bizim evin yakınında duruyoruz ve bir anda ortam değişiyor.

Akşam yemeğinin sonrasındaki o özel duygular, bulanık şehir ışıkları, yağmur, alkol, neşe hepsi birdenbire kayboluyor.

Neden biliyor musun? Çünkü sokak mavi. Parlak, fosforlu bir mavi.

Buna inanamıyorum ama aklıma ilk gelen şey içgüdülerimde yanılmadığım.

Hayır! Bu düşünce aklımda belirdiği gibi silmeye çalışıyorum. Bu sadece bir yanlış anlaşılma. Kötü bir tesadüf.

Tüm hislerim mavi ışığa odaklanıyor. Birbirimize bakmıyoruz. Belki de en çok şeyi bu anlatıyor. Şaşırmıyoruz. Şok olmuyoruz. Yanımda sessiz sakın duruyorsun. Taksiden teneke adamlar gibi iniyoruz.

“Ah,” diyor kel bir polis memuru bize doğru gelerek. “Matthew James,” diyor sana.

Kâr ve zarar tablosunu ânında dengeleyebilen, hiçbir şeyi olmadan büyüyen ben, “Pardon, konu nedir?” diye soruyorum otoriter bir sesle ama hiç de öyle hissetmiyorum. Kendimi gerçek ben gibi –her birimizin içinde gizlenen ben gibi– paramparça olmuş hissediyorum.

“Çavuş Poole,” diyor elini uzatarak. El sıkışırken ikimizin de bilekleri evimizin önünde duran arabanın üzerindeki ışıktan yansıyan mavi renkle parlıyor. “Matthew’a birkaç soru sormamın sakıncası var mı?” Kendini Başmüfettiş Day olarak tanıtan sarışın kadınla polis arabasının yanında duruyor.

Benim işim seni bundan korumak. Ne yapmış olursan ol sana inanmak.

Polislerin ikisi de üniforma giymiyor. İkisi de sokak lambalarının turuncu ışığının altında yorgun ve ciddi görünüyor. Kel olanın etrafına bakınmasından bir baba figürü aradığını varsayıyorum. Ona beni bırakıp kaçan, her Noel yüz sterlin gönderen lise sevgilimle ilgili bütün iğrenç hikâyeyi anlatmak istiyorum ama yapmıyorum. Bunları bilerek seni dünyaya getirmeyi seçtim, şimdi bunların seni tanımlamasına nasıl izin verebilirim? Bunu asla ama asla yapmam.

“Özür dilerim, neden Matthew’la konuşmanız gerekiyor?” diyorum şüphelerime rağmen seni koruyarak. Biraz arkamda duruyorsun. Karanlıkta arkaya uzanıyorum ama elini yakalayamıyorum.

“Kısa bir ifade almamız gerekiyor,” diyor Başmüfettiş Day nazikçe ya da nezakete yakın bir sesle.

“Neler oluyor?” diyorsun sonunda, safir rengi ışığa doğru bir adım atarak.

Aklıma ilk gelen şey çok saçma ama ikimizin de iyi bir izlenim bırakmadığını düşünüyorum, ikimiz de bira içtik. Çok değil, iki tane ama ağzımızın kokmasına yeter. Yetişkin oğlumla içki içmemeliymişim gibi içimi utanç kaplıyor. Fakir büyüdüğünde olan budur: Gardını indirdiğinde her şeyin elinden alınacağını düşünürsün.

“İçeri girmemizin sakıncası var mı?” diye soruyor Poole.

“Bütün evlerden ifade alıyor musunuz? DNA verenlerden yani?” diyorum.

“İçeride konuşsak daha iyi olur. Böyle şeylerin bir kanepede ve çay eşliğinde yapılması daha makbuldür,” diyor Başmüfettiş Day, sanki saat gecenin on biri ve kendileri polis değilmiş gibi. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Şimdi anlıyorum: Sahte nezaket, telaşsız tavırlar. Bunların hiçbirisi görüldüğü gibi değil.

“Öyle mi?” diyorsun her şeyden habersiz. *İçeri girin*, der gibi. Ön kapıyı işaret ettikten sonra kilidi açıyorsun. *Hayır, hayır, hayır*, demek istiyorum. *Bu kuzu kılığına girmiş kurtlara güvenme*. Peki onlara gerçekten güveniyor musun? Yüz ifadeni okuyamıyorum. Her zaman utangaç, biraz içe kapanıktın, geçen yıldan bu yana daha da arttı. Artık tam bir politikacı gibisin. Bazı şeyler geçirtilir, unutulmuş gibi yapılır, önemsizmiş gibi davranılırsa gerçekler değişebilir sanıyorsun.

İçeri bir adım atıyorsun, polisler peşinden geliyor, ben arkadayım. Kapıyı kapamak için döndüğümde birkaç saniye sokağımıza, sokak lambalarının ışığında parlayan yağmura

bakıyorum. Her şey bir kez daha değişmeden önce bir damla yakalamak için avucumu uzatıp açıyorum.

Geldiğimde hepinizin oturma odasında olduğunu görüyorum. Polisler ölüm meleği gibi odanın ortasında duruyorlar. Nemli giysileri ve ayakkabıları ortamda tuhaf görünüyor. Elle tutulamayan bir dış mekân kokusu var ve bu tamamen yanlış geliyor: Rengârenk yastıkları, yumuşacık halısıyla oturma odamız loş ve rahat bir alan. Bu odanın polislere değil, çıplak ayaklara, Noel terliklerine ve eski kitaplara ihtiyacı var.

Sen bitişikteki mutfaktan çaydanlığı alırken Poole, “Hayır, hayır, kısa bir sohbet olacak,” diyor. “Çaya gerek yok.”

“Özür dilerim ama neden?” diyorum. “Bu resmî bir sorgu mu? Yoksa ne?” Ses tonum histerik bir hâl alıyor.

Poole ışıklarımızı açınca ahşap zemin parlıyor. “Bakın,” demek istiyorum. “Burası almak için çok çalıştığımız güzel bir ev ve biz suçlu değiliz. Bizim sorgulanmamıza gerek yok.” Bunun yerine bir koltuğa oturup hiçbir şey söylemiyorum. Gözlerimi aşağı indirdiğimde bacaklarımın titrediğini görüyorum.

“Sadece üstünden geçmek istediğimiz birkaç şey var,” diyor Poole. Bu, sorunun cevabı değil. Bana değil, doğrudan sana hitap ediyor. Mantıklı. Sen bir yetişkinsin, hâlâ benim bebeğim olduğunu bilmiyorlar.

“Tamam,” deyip beni susturmak için bir bakış atıyorsun. Buraya taşındığımız zamanı düşünüyorum, önceki evimizde barda çalıştığın insanların kız arkadaşınla olanlardan sonra seninle mesaiye kalmak istemediklerini söylediklerini. Nasıl kaçtığımızı düşünüyorum. Yeni bir barda yeni bir iş buldun. Öyle bir şey bir daha hiç olmadı.

“Matthew James, DNA’n kayıp kadın Olivia Johnson’ın yatak odasında bulundu,” diyor Başmüfettiş Day.

Beş saniye öncesinde olduğu gibi aynı koltukta oturuyorum, montum ve ayakkabılarım hâlâ üzerimde. Ama sanki her şey,

her şey ama *her şey* değişiyor. Yemin ederim ayağımın altından yerin çekildiğini hissediyorum. DNA. DNA'ya karşı çıkamazsın.

Day bunu bir e-postadan okuyor. Ses tonu sanki başka bir şey yapmayı tercih edermiş, sanki bu odada değilmiş gibi kayıtsız. Okuma gözlüğünü çıkarıp sana bakıyor. "Gitmeden önce tek istediğimiz bunun nasıl mümkün olabileceğini açıklamak."

Bazen anne olduğunuzda hissettiğiniz gibi gözleri seninkilerle buluştuğunda hissediyorum. Sana titrek, cesaret verici bir gülümsemeyle bakıyor. İşin en acı tarafıysa tamamen duyarsız olması.

Bakışlarımı sana çeviriyorum. İfaden hiç değişmiyor.

"Açıklama mı?" diye soruyorsun. Zaman kazanmaya çalışıyorsun. Seni çok iyi tanıyorum ve bu senin düşündüğün zaman yaptığın bir şey. Tam olarak geçen yıl yaptığın şey. Bedenimden ayrıldığımı, yukarı doğru süzöldüğümü ve sadece sana baktığımı hissediyorum. Yirmi yıldır sevdiğim o koyu saçlar, düşünürken çenene giden o elin.

"Evet... açıklama. Nasıl olduğunu anlat. Bak eğer onunla tanışırıyorsan geçen gün söylediğin şey yalan olur ve o zaman..." Başmüfettiş Day'ın sesi sakın ama kelimeleri öyle değil. Tuzaklarla dolu. Ya o zaman yalan söyledin ya da şimdi söylüyorsun. İki seçeneğin var ve ikisi de kötü. Tanrım, lanet DNA'n, *benim* DNA'mın yarısı kayıp bir kadının odasında ve sen hiç tanışmadığınızı söylüyorsun. Belki de bunun nedeni bir baba figürünün olmayışı. Belki de sana kadınlara yeterince saygı duymayı aşılayamadım, belki de...

Dışarıda yağan yağmura bakıyorum, penceredeki damlalar sokak lambasının turuncu ışığıyla aydınlanıyor ve bu konuşmanın bir tutuklamayla sonuçlanacağını anlıyorum.

"Olivia Johnson'la hiç tanışmadım," diyorsun. Panik dışarıda sokaklara vuran farlar gibi yüzüne yansıyor. Birden bütün haberlerde gösterilen kamera kayıtlarını hatırlıyorum. Olivia o ara sokakta gözden kayboluyor ve bir daha da dışarı çıkmı-

yor. Bu nasıl olabilir? Senin buna verecek cevabının olması mümkün mü?

“29 Nisan gecesi neredeydiniz?” diye soruyor Poole. Müsade istemeden kanepemize oturuyor ve bir not defteri çıkarıyor. Gözleriyle Başmüfettiş Day’e mana veremediğimiz bir şeyler söylüyor.

Ben bu sorunun cevabını biliyorum. Linda’yı, terapisti görmeye gittin, sonra birlikte Portishead One’a gittik. Bu somut gerçeğe ufukta bir serapmış ve gözlerimi ayırırsam kaybolabilmiş gibi bakıyorum.

“Şey,” diyorsun düşünerek. “Terapi. Sonra da annemle yemeğe çıktık.”

“Terapi,” diyen Poole’un parmaklarının arasında kapağı ısırılmış tükenmez kalem duruyor. Not defterine yazdığı ilk ve tek kelime bu.

Bunu söylememiş olmanı dilerdim, en azından ilk olarak. O terapinin kamu için ve özellikle de polis için delilik anlamı taşımasından endişeleniyorum. Hasta odaları. Zihinsel sağlık sorunları. Bir tür karanlık. Senin için, bizim içinse Linda’nın güzel, hafifçe aydınlatılmış odası anlamına geliyor. Tamamıyla kendin olmana izin veren nazik kadının.

“Nerede?”

“Portishead One.”

“Ya sonra?”

“Ev.”

“Tek başınıza mı?” diye soruyor Poole.

“Bir dakika,” diyorum kendime gelerek. “Bu ne tür bir sorgulama? Ona haklarını okudunuz mu?”

“Biz sadece bazı şeyleri anlamaya çalışıyoruz,” diyor Başmüfettiş Day. “Oğlunuzun DNA’sının Olivia’nın yatak odasına nasıl geldiğini bulmak istiyoruz.”

Serap görünüp kayboluyor. Senin DNA’n onun yatak odasında. Mazeretin olmasına rağmen... bu nasıl olabilir? Bir yanlış

suçlama kötü şans diyelim. Peki ya iki olunca? Kim iki kere suçlanır?

“Adresi ne?” diye soruyorsun.

“17. Cadde, East View Yolu.”

“Ben... ben oraya gittiğimi hiç sanmıyorum,” derken neresi olduğunu bulmak için Google’da aratıyorsun. Rahatlıyorum çünkü ben de olsam aynısını yapardım.

“Şey,” diyorsun haritayı bir o yana bir bu yana kaydırıp. “Evet, tamam, ana caddenin bir sokak altı, yani sanmıyorum. Ama olabilir... bilmiyorum. Bazen arkadaşlarımla evlerine ve partilere falan giderim. Adres konusunda çok berbatım.” Bu bir gerçek. Sahiden de bu konuda çok kötüsün. Bir sokak ötedeki marketi bile bulmakta zorlanırsın.

Poole, Day’e sanki suçlu olduğunu kabul etmişsin gibi bir bakış atıyor.

“O eve ne zaman gittin?” diye soruyor Poole.

“Hiç gitmedim,” diyorsun. “Muhtemelen yanından geçmişimdir çünkü civarda yaşıyorum.”

“Parti ne zamandı?” diye soruyor Poole.

“Ne partisi?”

“Az önce bazı arkadaşlarımla ev partilerine falan gittiğini söyledin: Ne zaman ve nerede, bu partilerden biri bu evde miydi?”

“Hayır, oraya hiç gitmedim. Sadece farazi olarak söyledim. Eski partileri kastettim.”

“Bu farazi parti neredeydi?”

“Parti falan yok,” diyorsun.

“O zaman neden var dedin?” Poole başını yana eğiyor. Bu merak, ilgi hatta kafa karışıklığı maskesine bürünmüş bir sorgulama. Seni bir çıkmaza soktu.

“Yani o evde hiç bulunmadığını mı söylüyorsun?” diyor Poole. “Bu partiler falan sebebiyle.”

“Sanmıyorum,” diye yanıtlıyorsun.

“Emin misin?”

“Şey, açıkçası hayır,” diyorsun. “Ama hiç sanmıyorum. Siz herhangi bir evde hiç bulunmadığınızı kesin olarak söyleyebilir misiniz? Ben oraya gittiğimi sanmıyorum,” diyorsun. “Söyleyebileceğim sadece bu.” Onlara bakıyorsun, sonra bana dönüyorsun, tıpkı bebekliğinde dünyayı anlamlandırmaya çalışırken yaptığın gibi gözlerinle, *Bu iyi mi?* diye soruyorsun. Başımla onaylıyorum. Ahşap sehpanızın üzerinde ters duran telefonun titremeye başlayıp minik bir böcek gibi yavaşça kayıyor. Herkes bunu görmezden geliyor. Bense onu alıp açmak, kim olduğunu öğrenmek, iç dünyana girmek ve emin olmak için inanılmaz bir dürtü hissediyorum. Daha düşüncelerim kendini tamamlayamadan sen telefonu alıyorsun, ekranı birkaç kez kaydırıp geri bırakıyorsun.

“Tamam,” diyor Poole, gözleri telefonunda ve senin parmaklarında. “DNA’nın olduğu bir izmarit ve bir bardak bulduk.”

Kalbim korkudan patlayacak gibi oluyor. İzmarit. Sigara içiyorsun. Geriye kalan birkaç kötü alışkanlığından biri.

“Doğru düzgün sigara içmem bile!” diyorsun.

Ama içiyorsun. Hem de herkesin yanında. Bir şey söylemiyorum. Bir an için belki de seni korumamam gerektiğini düşünüyorum. Belki ben de günün birinde iş birlikçin olarak haberlere çıkarım. Hayal dünyasında yaşayan biri. *Otuz dokuz yaşındaki annesi bugün bile oğlunun suçlu olduğuna inanmayı reddediyor.* Onlara söylemeli miyim? Onlara geçen yılı anlatmalı mıyım? Yoksa zaten biliyorlar mı?

Poole hiçbir şey söylemeden gözlerini kırptırıyor, ardından sana telefonundan bir şey gösteriyor. Sen ona bakarken ben Day’e bakıyorum. Gözleri sende ve o gözlerde... tam olarak ne var? Keder mi? Endişe mi? Bunlar bir polis memurunda görmeyi bekleyeceğiniz ifadeler değil. Bir tür... bilemiyorum. Acaba şaşkınlık mı? Baktığımı fark edince gözlerini kucağına çeviriyor.

“Bu rapor. DNA’nın sana ait olmama ihtimali bir milyonda bir. Yani belki de onu kaybolmadan hemen önce gördün, panikledin...” Poole cümlesinin sonunu havada bırakıyor. Bir süre sonra ekliyor: “Eğer öyleyse şimdi anlatmanın tam zamanı. Hele ki o gece ara sokağa çok yakın olan Portishead One’da bulunduğun da göze alınıncı.”

“Ama o ara sokağa hiç gitmedi,” diyorum. Ben seninleydim.

“Onunla hiç tanışmadım. Onunla hiç konuşmadım,” diyorsun.

“Tamam o zaman, Matthew. Kimse bu şekilde olsun istemiyor...”

“Nasıl?” diyorsun yutkunarak.

Poole ayağa kalkıyor. “Matthew James, seni Olivia Johnson’ı kaçırmaya şüphesiyle tutukluyorum. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Ancak sorgu sırasında daha sonra mahkemede dayanak olarak sunacağın bir durumdan bahsetmemen savunmana zarar verebilir. Söyleyeceğin her şey aleyhine delil olarak kullanılabilir. Az önce söylediklerimi anladın mı?”

“Ben... ben... kaçırmadım?” diyorsun dehşet içinde. “Ben onunla...” Kolunu sallayarak beni işaret ediyorsun.

“Tutuklama konuyla ilgili hızlı ve acil bir soruşturma yürütebilme amacıyla yapıyor.”

“Mazeretim varken nasıl birini öldürmüş olabilirim?” diyorsun. Sesinin tonu. Acın. Ama *mazeret* kelimesi tamamen taktiktir: Bir savunma yöntemi.

Sen bunu söylerken sana bakıyorum. Şüphe sinsi bir dalga misali bedenimi sarmaya başlıyor.

Çavuş Poole sanki az önce sıkıcı bir iş toplantısını bitirmişler gibi kâğıtları düzeltiyor. Sanki gecenin bir yarısı değilmiş gibi. Sanki ölüm kalım meselesi değilmiş gibi. “Arama yapılacak mı?” diye soruyor Başmüfettiş Day’e, kadın da başıyla onaylıyor. Poole avucunu açıyor ve sen telefonunu ona veriyorsun.

“Birini kaçırmak... Bodrumumda olacak hâli yok, değil mi?” diyorsun şaşkınlıkla ve etrafı işaret ediyorsun. Telekineziye benzer bir yöntemle seni susturmak için elimi sallıyorum. Benim ne düşündüğümün önemi yok.

Tişörtünün yakası boğazını sıkıyor. Onu çekiştiriyorsun. Öğürme sesleri çıkararak evimizdeki bütün saygınlığını kaybediyorsun. Yardım için bana, annene dönüyorsun. Ama çaresizim. Senin kadar şaşkınım.

“Bunu yapamam,” diyorsun soluk almaya çalışarak.

“Sizin,” diyorum, “sizin arama iznine ihtiyacınız var, öyle değil mi? Onun avukata ihtiyacı var mı?”

“Resen takibi gereken bir suçtan tutuklama yapılıyorsa hayır,” diyor Poole kısaca. “Başlıyoruz, Başmüfettiş Day.”

“Ben arama ekibiyle üst kata çıkacağım,” diyor Day. “Sen de aşağısıyla ilgilen. Devriye memurlarından biri onlarla kalsın.”

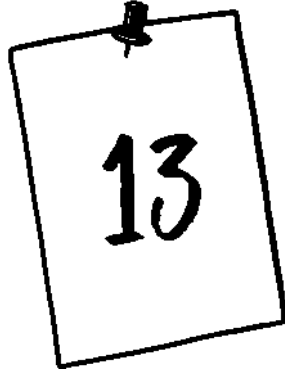
Poole bizi mutfığa götürüyor, sadece sen ve ben. Sonra dışarı çıkıyor, sanırım yeterli personel yok. “Hiçbir şeye dokunmayın,” diyor ve biz orada, güzelim mermer mutfak adamızın yanında sanki mahkûmmuşuz gibi oturuyoruz.

“Bak,” diyorum sana.

“Onu kaçırmadım,” diyorsun. “Onu tanımıyorum. Ben yapma—” Sesin zayıflıyor, kafan karışıyor.

Bakışlarımı senden ayırmıyorum. Beş saniye, on saniye. Giderek daha fazla polis sokak kapısından içeri giriyor. Dışarıda gizlenerek bir işaret beklemiş olmalılar.

Bana dönüyorsun. O kederli gözler. Gözlerini bir kez kırptıyorsun ama hiçbir şey söylemiyorsun. Her zamanki gibi. Ama sonra konuşuyorsun. Bana fısıltıyla itirafta bulunuyorsun. “Onunla konuştum. İnternette,” diyorsun kısık sesle. O kadar kısık ki duymakta zorlanıyorum. “Mesajları az önce sildim.”

JULIA

Gözyaşları Julia'nın yanaklarından akıyor. Dirsekleri bir bara dayalı, elleri yanaklarında, kalbi ağzında. Matthew'un evinden az önce çıktı. O daha bir çocuk. Genevieve'den biraz büyük. Julia bu görüşmeye katılmamalıydı ama görmek istedi. Bir tür temel gözetleme dürtüsü onu kendi yozlaşmış eylemlerinin etkisine tanık olmaya itti.

DNA'nın Matthew'a ait olduğu kanıtlandı. Julia suçlamayı cinayet olarak yapmayı denediğinde ekibi ona sanki karşılardaki bir uzaylıymış gibi bakmıştı. Normalde, hele de ortada bir ceset olmadığında böyle bir teklifte bulunmazdı. Nedenini açıklamaya çalıştı ama başaramadı. Sonra Matthew'u tutukladı. Ve oradan ayrıldı.

Şimdiyse tutuklama gerçekleştiğinden beri olmak istediği yerde, karakolun karşısındaki barda tek başına oturuyor. JAMESLERİN güzel oturma odalarında otururken –gerçek ahşap döşemeler, her yerde Matthew'un çerçeveli fotoğrafları, havada bir yerlerden gelen zambak kokusu– bir anda burada, neredeyse hiç uğramadığı bu köhne barda olmayı o kadar istedi ki Matthew'un işlemleri biter bitmez oradan ayrılıp buraya geldi.

Şimdiyse Matthew karakolda parmaklıklar ardında ve o burada, özgür. Yaptığı anlaşma buydu. Julia'nın tek çocuğunun kurtulması için Matthew feda edildi. Bunu düşününce ürperiyor. Şeytanla anlaşma yaptı. Ve bir gün bunun bedelini ödeyecek.

Gece tutuklama yapmak eski bir taktik. Geç saatte tutukla, erkenden sorgula. Yasal çerçeveye uygun ama sadece görünüşte. Şüpheliler o ilk gecenin ardından serbest bırakılmak için her şeyi söyler. Bu genelde Julia'nın sorun ettiği bir şey değildi, ta ki bugüne kadar.

Matthew'un annesi. Onu düşünmeden edemiyor. Matthew da onun tek çocuğu. Kadının yaşadığı şokun ötesindeydi. Sersemlemişti, sanki biri ona tokat atmış gibi gözleri buğulanmış, yüzü kızarmıştı.

Julia ve Art bir çocuk daha istemişlerdi. Uzun bir süre Julia'nın vaka yükünün azalmasını, uygun bir zaman olmasını beklemişlerdi ama o zaman hiç gelmemişti. Ardından Julia başmüfettiş olmuştu ve Art bir hafta boyunca onunla konuşmamıştı.

Julia buraya pek sık gelmiyor. Polisler soyulmuş deri taburelerin ve yukarıdaki rafta asılı, sallanan lekeli bardakların bulunduğu bu turuncu ışıklı mekân yerine eski moda barları tercih ediyorlar. Aslında şu an evde olmalı. Yine de araba kullanacak olmasına rağmen burada lanet viskisini içiyor. Tam bir polis klişesi.

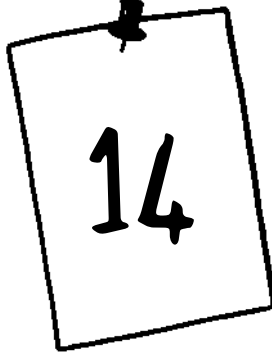
Saçlarının geriye atıyor. *Matthew, Matthew, Matthew*, diye zonkluyor beyni. Viskinin unutmamasına yardım edeceğini, en azından onu uyuşturacağını düşünmüştü ama aksine şimdi eskisinden daha canlı.

Olivia'yı düşünüp duruyor. Yaşadığı travma, suçluluk duygusu ve utanç arasında dedektif zihninin bulmaya çalıştığı bir şey var. Instagram gönderileriyle ilgili bir şey. Zoflora ile cila yapamazsın. Julia bunu biliyor olmaktan nefret ediyor ama durum bu. Dışarıya göz maskesiyle çıkamazsın. Bu sanki... Ne?

Dedektif güdöleri tünel kazarak yolunu bulmaya çalışan bir hayvan gibi bir orayı bir burayı tırmalıyor.

Barmen –kırk yaşlarında, kızıl saçını topuz yapmış bir adam– önündeki eski mumu yenisiyle değiştirip yakıyor. Çok geçmeden balmumu yanlardan gözyaşları gibi damlamaya başlıyor. Ortama yaranın üzerine yapıştırılan bant havası veriyor: bar cansız, neredeyse boş. Bir mum pek bir şey değiştirmez. Julia elini mumum üstünden geçiriyor, avucunu yalayan alev hissedilmese de gerçek.

Bir sonraki eylemini de bu düşünce belirliyor: Bir viski daha söylüyor, Olivia'nın Instagram hesabına bir kez daha bakıyor ve ardından Olivia'nın babasını arıyor.

OLIVIA

Instagram fotoğrafı: Hindistancevizli saç kremi.

Instagram açıklaması: Şu anda yeni bir saç kremi deniyorum. Saçlarımı yağlandırdı. Başka bir tane denedim. Saçlarımı yağlandırdı. Duş jeliyle yıkadım. Şimdi Brian May gibi görünüyor. Teşekkürler hormonlar.

Tweet: Günün korkusu: Kendiliğinden tutuşma.

Korku cephaneliğine yeni eklenen güzel bir şey. Yanmadıklarından emin olmak için kollarımı kontrol edip duruyorum. 90'larda böyle bir şey için endişelenen biri var mıydı? O zamanlardan kalma bir şey olduğunu hissediyorum. Bunu 2023'e kadar sürdüren var mı?

Tweet: İlişki durumu: Erkek arkadaşım kaslanıyor, ben çikolata gömüyorum.

Instagram fotoğrafı: Buharlı bir banyo.

Instagram açıklaması: Burcum bu ay suyumun kaynayacağını söylüyor.

Gönderilenler:

27/04: KucukO@gmail.com'dan

amydeshaun@gmail.com'a

Hey selam, n'aber? Üniversite biteli çok oldu. Sana bir e-posta atayım dedim... WhatsApp'ın yok. Eğer bunu annenin sürekli aldığı Noel mektuplarından biri gibi gördüysen kusura bakma. Ahahaha. Eski moda. Her neyse, nasılsın?

Ben gayet iyiyim. ET'den ayrıldım. Yeni iş bakıyorum. Bir yere girmeden ayrılmış olmam doğru mu bilmiyorum ama... Ne bileyim, bazen öyle yapmak zorunda kalıyorsun, değil mi?

Üstelik burç yorumumda bunu yapmam gerektiği yazıyordu! Merkür retrosu olacakmış! Pazarlamadan kaçıyorum. Dürüst olmak gerekirse satış bana göre değil. Personel sapıklardan oluşuyor.

Yakında konuşuruz!

O x

Gelen kutusu:

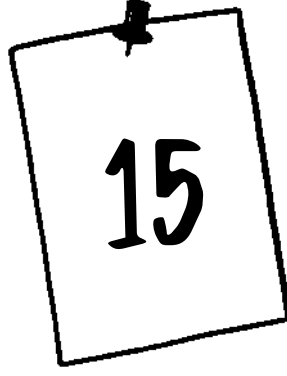
28/04: amydeshaun@gmail.com'dan

KucukO@gmail.com'a

Aman Tanrım, seni hemen arayacağım!

KAYBOLUŞUNUN
DÖRDÜNCÜ
GÜNÜ

JULIA

“Yorum yok moduna geçti,” diyor Poole ertesi sabah Julia’nın ofisine dalarken. Julia yerinden sıçırıyor. Art’ı düşünüyordu, dün gecenin ardından sabah onu Genevieve’e tiyatronun sıkıcı olmadığını, yanlış anlaşılmış olabileceğini düşündüğünü söylerken duymuştu. Art ve Julia bir iki yıl önce birlikte bir oyun izlemeye gitmişlerdi ve Julia perde arasında onu çıkmaya ikna etmişti. Antrakta dışarı çıkıp yağmurun altında eve koşmuşlardı. O gece kocasına söylediği endişelerinden biri tiyatrodaki sıkıntıdan öleceğini sanması olmuştu ve Art o kadar çok gülmüştü ki yatak sallanmıştı.

Poole’un üstünde Reebok kazak ve kot pantolon var, gözleri ıslıl ıslıl. Julia ayağa kalkıyor. “Kapıyı çalamaz mısın?” diyor sertçe. “Neden beden eğitimi dersine gidecekmiş gibi giyindin?” Bilgisayarının ekranını kapatıyor. Zac’in abisi olup olmadığını öğrenmek için David Harper diye biri hakkında bir şeyler okuyordu.

“Yıllık iznimdeyim,” diyor Poole.

“Öyle bir şey yok. Cinayetle suçlama olayı nasıl gidiyor?” Olivia’nın babası kısa süre içinde Julia’yı geri arayacak. Julia gerginlikle onu bekliyor.

Poole gözlerini devirmemeyi başarıyor. “Bu çok yüksek bir çıta, öyle değil mi? Ayrıca avukatı Bay Jackson.”

“Ah,” diyor Julia masasına bakarak. Bu, yorum yok meselesini açıklıyor. Bay Jackson müthiş biri. Her taşın altına bakar ve neredeyse hiçbir davanın mahkûmiyetle sonuçlanmasına izin vermez. Bütün yolları tıkar. Her davayı ya ön duruşmada ya da mahkeme salonunda düşürür. Julia’nın cinayet suçlamasında bulunmasının imkânı yok. Bir ceset bulmadan olmaz.

“Ama... elimizde DNA var,” diyor Poole görünüşe bakılırsa endişeli değil. “Yani kaçırma suçlaması tamam. Sanırım.”

Julia hızlıca başını sallarken midesinin bulandığını hissediyor. Zavallı çocuk, yolsuz bir polis memuruyla karşı karşıya olduğundan habersiz hukuk sistemine atıldı.

Ancak tutuklama sadece başlangıç. Suçlamada bulunmak sadece başlangıç. Suçsuzum savunması yapacak, neden yapmasın ki? Ve sonra birkaç yıl içinde mahkeme başlayacak. O zamana kadar bu durum Julia ve Matthew’un üstünde kara bir bulut gibi asılı kalacak, mahkemelerin iş yükü de bunu garanti edecek. Avukatlar, uzmanlar ve jüri üyeleri Julia’nın sahte, amatör kanıtlarını inceleyecek. Julia tüm bunların nerede sonlanacağını merak ediyor. Matthew’un mahkemesinde mi yoksa kendisinininde mi?

Hüzünlü, içgüdüsel bir şey onu polis nezarethanesine gidip Matthew’a bakmaya zorluyor. Bir açıklama yapmadan Poole’un yanından geçiyor. Bunu yaparken Poole’un bakışlarını üzerinde hissediyor.

Girişte her biri hareket eden bir figürü gösteren bir dizi güvenlik monitörü var.

Gözetimdeki insanların çoğu hiçbir şey yapmaz. Oturup boşluğa bakarlar. Kimisi sarhoştur. Çoğu korkar ve kendini

aptal gibi hisseder çünkü –genellikle uyuşturucu ve hırsızlık yüzünden– uzun süredir kaçtıkları polis hiç akıllarına gelmedik biçimde onları yakalamıştır.

Matthew tipik bir tutuklu değil. Tam şu anda ekrandaki versiyonu Julia'nın başının üstünde volta atıyor. Julia onun bir o tarafa bir bu tarafa yürümesini, tırnağını yemesini, elleriyle başını ovuşturmasını izliyor.

Bir şeyi çözmeye çalıştığı belli. Masum insanlar tamamen şaşkına dönerler. İşlerin çözüleceğinden o kadar emindirler ki kapının önünde beklerler. Suçlu olanlarsa genellikle rol yaparlar. Herhangi bir gerginlik gösterge niteliğindedir fakat yalnızken Matthew gibi davranmazlar. Julia bir tahminde bulunacak olursa onun tam olarak suçlu olmadığını ama tam olarak masum da olmadığını söylerdi. İlginç.

Hüccresine gidip ona, *Hiç düşmanın var mı?* diye sormak istiyor. *Ortak bir düşmanımızın olması mümkün mü?* Ama yapamıyor. Matthew rastgele mi seçildi? Kaçırma olayına yakın bir evde oturuyor. O gece annesiyle birlikte sokağın yakınındaki bir bardaydı. Kusursuz aday: Hiçbir şeyden şüphelenmeyen bir çocuk.

Eğer öyle değilse o zaman biri onu bir sebepten ötürü suçlamak istiyor. Julia'nın akli bir kez daha Olivia'ya kayıyor. Acaba Matthew'la travmatik bir olay yaşadı da şimdi ondan intikam mı almak istiyor?

Giriş salonunda yürürken Bay Jackson'la karşılaşılıyor.

Julia'nın baş selamına Bay Jackson kaşlarını kaldırarak karşılık veriyor. “Başmüfettiş Day,” diyor. Julia bunun bir selamlama mı yoksa bir cümlenin girişi mi olduğundan emin değil.

Bay Jackson yaşlı, fazla yıpranmış bir adam ve Julia'nın tanıdığı en iyi avukatlardan biri. Başarının gösterişli müvekkillerde veya ünlü davalarda yattığını düşünmeyen dikkatli bir hukuk adamı. Bay Jackson'ın ahlak anlayışı ayrıntılarda gizli. Her bir evrakı iki kere inceler, bütün gece sürse bile. Bunu

yapmayanlara, yani dosyaların sadece ilk sayfasını okuyanlara “ilk sayfa avukatları” der.

En iyi avukatlar filmlerdeki gibi değildir. Gösterişli, pahalı, yıldız tipler değildir. Aksine onlar dikkatli ve düşüncelidir, tek bir sayfasında gizlenmiş küçücük bir hatayı bulmak için dört bin sayfayı seve seve okurlar ve bu süreçte odaklarını asla kaybetmezler.

“Ben de sizi yakalamayı umuyordum,” diyor içtenlikle. “Biraz bilgi aldık ama eksikler var.”

“Bu işler böyledir,” diyor Julia.

“Eninde sonunda bunu sağlamak sizin göreviniz,” diyor avukat. “Neden hemen olmasın?”

Julia iç çekiyor. “Ne istiyorsunuz?”

Elindeki deftere bakıyor. Julia’nın tüyleri diken diken oluyor. Arabasındaki adamın geri döndüğünü söyleyen aynı hayvani korku. Başka bir düşman: Bu kez hiçbir şeyi gözden kaçırmayan bir avukat.

“Olay yerindeki polis memurları vücut kameraları takıyordu ama görüntüleri izlemedim. Bunu ayarlayabilir misiniz?”

“Vücut kameraları mı?” diyor. Omuzları ve göğsü alev alıyor. “Takıyorlar mıymış?”

“Evet, burada öyle yazıyor.”

“Tamam, tabii,” diyor Julia. Yutkunuyor. Boğazı kupkuru. Vücut kameraları. Bunu fark etmemişti. Polis memurları her zaman kamera takmaz ve Julia da notları okumamıştı... eğer polisler odaya dikkatlice baktılsa çekimlerde sigara ve bardağın orada olmadığının yanı sıra zaman damgası da görülecek. Sonrasında odaya tek giren kendisiydi, olay yeri tutanağını imzalamıştı. “Halledeceğim,” diyor kupkuru bir sesle.

“Her şeyin üzerinden titizlikle geçeceğim, malum ince eliyip sık dokumak gerek,” diyor Bay Jackson. Bu cümleyi çoğu kişi gibi “ince eliyip sıkı dokumak” demeden düzgün telaffuz ediyor. O da Art gibi kelimeleri yanlış kullanan insanlardan

hazzetmiyor. “Elinizde DNA barındıran iki parça dışında bir şey yok.”

Başka bir şey eklemiyor. Julia hızla başını aşağı yukarı sallıyor. “Daha azını beklemiyordum.”

“Ceset olmadan cinayet suçlamasında bulunmayı düşünüyorsanız bir kez daha düşünmenizi tavsiye ederim,” diyor.

Julia’nın arkasında biri boğazını temizliyor. Yanından geçerken Julia’nın gözlerine bakmayan Erin.

Julia ofisine geçmeden yangın alarmı çalmaya başlıyor. Dışarıda hâlâ yağmur var ve Julia’nın istediği son şey bu yağmurun ortasında meslektaşlarının onu duyabileceği bir mesafede durmak. Özellikle de onunla konuşmak isteyen biri olduğu için: Savcılıktan Patricia. Julia daha önce aramış, bir şüphelileri olduğunu söylemişti ama Patricia’nın çıkıp gelmesini beklemiyordu.

“Burası da gayet uygun bir yer, değil mi?” diyor Julia’ya doğru yürürken. Bir eli cebinde, diğeriyle pembe bir dosya tutuyor. Üzerinde çalışılmış bir poz.

Julia’nın vücudunun her yerinden ter damlıyor. Dizlerinin arkası bile su içinde. Sırtı. Elleri. Aklında sadece vücut kameraları var. Patricia’yı orada gördüğü an kaçmak istiyor. Patricia kitabına göre hareket eden bir kadın, “sürekli profesyonel gelişim sürecinden geçtiklerini” söyleyecek türden biri. İşten sonra dışarıda da yönetim jargonu kullanan, duruşunu asla bozmayan, sınırları olan, eski kafalı, uygun bir ortamda olmadığı sürece komik bulduğu şakalara kasıtlı olarak gülmeyen bir tip. İşte bu yüzden tahmin edilebileceği gibi Julia onunla hiç anlaşıyor. O, ofislerinde kendi hâlinde olan ve duygusal patlamalar yaşayan insanları seviyor.

Patricia kısa boylu, hiç yaşlanmayan, yaşı otuz dokuz-altmış arasında bir yerde, kısa kıvrık saçları ve de çok sık sergilemediği geniş gülümsemesi olan biri.

“Matthew James hakkında,” diyor Patricia. Dosyayı işaret ediyor, pembe kartonun üzerine düşen yağmur damlaları kartonun rengi koyulaştırıp kan kırmızısına çeviriyor.

“Evet,” diyor Julia.

Julia gibi Patricia da sıklıkla yalanlara maruz kaldığından bu tür şeyleri algılayacak güçlü bir radarı var. Julia omuzlarını dikleştirmeye çalışıyor, avuçlarındaki teri kuruluyor. Ansızın Art’ı ve tam şu anda onunla konuşabilmeyi ne çok istediğini düşünüyor. Ona mesaj atmayı ya da e-posta göndermeyi. Bu konuyla ilgili değil. Sadece... eskiden olduğu gibi. E-posta olmasa da belki bahçede bir bira, sadece ikisi. Güneş. Bütün bu olanlar hakkında ne söyleyeceğini merak ediyor: Genevieve’in başına gelenler hakkında, Matthew’un başına açtıkları hakkında...

“Elimdeki bir bardak, bir de izmarit var,” diyor Patricia doğruca konuya girerek. “Ve sen onu sadece kaçırmayla değil cinayetle mi suçlamak istiyorsun?”

“Doğru,” diyor Julia. Bu onun görevi. Cinayet. Bunu yapmak zorunda.

“Bugüne kadar hiçbir şeyle suçlanmamış bir adam. Bildiğimiz kadarıyla kurbanla arasında hiç iletişim yok.”

“Birkaç şey bekliyoruz,” diyor Julia telaşla. Burnunun ucuna bir damla düşüyor. “Meta henüz Matthew ve Olivia’nın hesaplarına erişim izni vermedi. Özel mesajlarını göremiyoruz. Olivia’nın babası kızının Facebook ve Instagram şifrelerini bilmiyor.” Julia konuşuyor ama kendisi bile söylediklerini doğru düzgün dinlemiyor. O vücut kamerası görüntülerine nasıl ulaşabilir? Nasıl kontrol edebilir? Ortada bir ceset yokken bu çocuğu cinayetle nasıl suçlayabilir? Kanayan bir yaranın üstüne bant üzerine bant yapıştırıyor.

“Şunu söylemeliyim ki,” Patricia kollarını göğsünde kavuşturuyor, “şaşırdım.” Saçları giderek daha da ıslanıyor, yağmur damlaları saçlarının üzerinde minik inci taneleri gibi birikiyor. Farkında değil gibi görünüyor. “Sen suçlama konusunda bilhassa dikkatlisindir.” Bunu söylerken doğrudan Julia’nın gözlerinin içine bakıyor, yüzünde inceleyen bir ifade belirliyor. Etrafındaki meslektaşları sabırsızlıkla mırıldanmaya başlıyor. Alarm hâlâ çalıyor.

“Odasında bulduğumuz o iki nesnenin oraya nasıl geldiğine dair hiçbir açıklaması yok.”

“Sadece yirmi dört saattir ona ait olan bir oda. Önceki kiracısı kimmiş?”

“Jonathan kontrol etti. Çok uzun zaman önce taşınmış. Ayrıca Matthew oraya hiç gitmediğini söylüyor. Bu bir...” Julia yutkunuyor, “yalan olmalı. DNA Matthew’la eşleşiyor, bir önceki kiracıyla değil.”

“Dürüst olmam gerekirse bunun bırak cinayeti, kaçırma için bile yeterli bir kanıt olduğunu sanmıyorum,” diyen Patricia kollarını iki yana açıp dosyayı sallıyor. “Suçlamada bulunmayacağım demiyorum. Sadece biraz daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu söylüyorum. Şüpheleri destekleyecek herhangi bir şey, başka şüpheli bir DNA, kan, olay yerinde görülme, tüm bunlara... Sana engel çıkarmaya çalışmıyorum,” diye ekliyor sonunda, ki bu tam da kendini engel olarak gören birinin söyleyeceği bir şey.

Bir yılan Julia’nın vücuduna dolanıp tüm vücudunu, nefes borusunu, boğazını sıkıyor. Böyle olmamalı. Julia onun suçlu bulunmasını sağlamalı. Ne kadar vakti olduğunu bilmiyor. Tek bildiği bunu yapması gerektiği ve o zamana kadar da izleniyor olacağı.

Matthew suçlanmak yerine soruşturma süresinde serbest bırakılırsa arabadaki adam ne yapacak? Julia’yla iletişime geçecek mi? Yoksa tetiği mi çekecek? Horozu çoktan kaldırdı.

Genevieve'e bir şey olmayacağını bilseydi suçu üstlenir miydi? Muhtemelen yapardı.

Julia gözlerini kırptırıyor. "Pekâlâ, biraz daha araştıracağım," diyor. "Daha fazla kanıt bulacağım," diye ekliyor düşünmeden. "Demek istediğim, ben..."

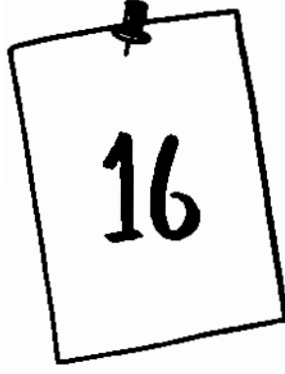
"Ne demek istediğini biliyorum," diyor Patricia. Elbette sorun ilk yorumu değil. Julia'nın paniği. Alarm birden susuyor ve beklenmedik sessizlik Julia'nın kulaklarını sağır ediyor. Görevli herkesi içeri alıyor. Patricia Julia'ya el sallayıp arabasına gidiyor. "Kısa ve hoş," diyor arkasına dönüp, Julia başıyla onaylıyor.

Julia da diğerleriyle birlikte içeri giriyor ama ofisine gitmiyor. Bunun yerine vücut kamera görüntülerinin günlük olarak yüklendiği açık ofisteki bağlantı istasyonuna gidiyor. İstasyonların boş olduğunu görüyor, yine de etrafa bakıyor, altlarındaki rafları arıyor ama burada hiç kamera yok.

Üç gün öncenin görüntüleri çoktan bir yerlere yüklenmiş olmalı. Ofisine geri dönüyor ve sunucuda buluyor.

Aynı anda iki görüntüyü birden oynatıyor, polisler olay mahallini kontrol ederken polis prosedürünün yanlış gösterildiği bir televizyon dizisi hakkında konuşuyorlar. Julia izlemeye devam ediyor. Ve sonra olan oluyor. Memur eğiliyor. Vücut kamerası yatağın altını görüyor. Bardak yok.

Julia'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oluyor. Titreyen elini ağzına götürüyor. Bu onun bitişi. Kesinlikle. Bu Julia'nın sonu.

LEWIS

Annele senin çok sevdiğin, benimse nefret ettiğim devasa açık plan mutfağımıza inen dört basamak var. Burada rahatlayamıyorum, sırf burada yaşamak bile gösteriş yapıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor. Kaygan, koyu renk parke zemin, diğer uçta katlanır kapı ve tezgâhta bir KitchenAid mikseri. *Biz orta sınıfınız ve son derece, iç karartıcı biçimde sıradan geleneksel bir aileyiz,* diyor bana. Bir keresinde bunları Yolanda'ya da söyledim ve o gözlerinin içi gülerek, “Ben sadece iyi bir mikser olduğunu düşündüm,” diye cevap verdi.

Diğerlerinden farkı olmayan bir salı. Yolanda makarna hamuru açıyor, gümüş renkli kesme aleti tezgâhın kenarına sabitlenmiş, hamuru keserken gözlerini aletten ayırmıyor.

Çalışma odama gidiyorum. Burası sessiz, dışarıdan tek tük araba geçiyor, bir de dinmek bilmeyen yağmur var.

Eski dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Bazen buraya geldiğinde kullanırdın. Çok sık değil –hep telefonunla ilgilenirdin– ama sırf gidip bir bakmak için açmak istememe yetecek kadar sık.

Parmağımı izleme dörtgeninde hareket ettirir ettirmez bir pencere açılıyor. Günlerdir bilgisayara elimi sürmedim. Bunu sen

açmış olmalısın. Lanet olsun, polislere söylemem gerek ama şu an kendimi bakmaktan alamıyorum. Özel ve aleni. Sen benim kızımsın ve her şeyi onlardan önce ben öğrenmek istiyorum. Bu kâbus, içinde barındırdığı şeyleri –acı, sevgi, kafa karışıklığı, arayış– bürokratik ve çılgınca bir şeye dönüştürmeden önce. Basın, mahkemeler...

Birkaç saniye bekliyorum. İzleme dörtgenine ve tuşlara dokunuyorum. Senin zarif parmakların da burada gezinmiş olmalı. Önce, gitmeden ya da götürülmeden önce.

Andrew Zamos

Gözlerimi kırpıştırarak ekrana bakıyorum. Onun adını Google’da aratmışsın. Daha da kötüsü haberler sekmesine tıklamışsın. İyi de neden?

Julia’ya ulaşamıyorum ama Poole’u buluyorum. Ona bunları –yani bir kısmını– anlatıyorum, o da dinliyor. “Pekâlâ, bunu onun yazdığından emin misiniz?”

“Kesinlikle ben ya da Yolanda yazmadık.”

“Peki. Bakacağım. Tamam mı?”

Ama sesi kulağa beni geçiştiriyormuş gibi geliyor. “Onu Google’da aratarak geçmişine ulaşmaya çalıştığını düşünmüyor musunuz? Belki de onunla ilgili şüpheleri vardı? Şu Clare Yasası⁸ tarzı bir şey yapmaya çalışmış olamaz mı? Kulağa delirmiş maço baba gibi geldiğimi biliyorum ama yemin öderim öyle biri değilim.”

Benim abartılı dilimi kullanmak zorunda kalmasına rağmen profesyonel tavrını bozmadan, “Kimse sizin delirmiş maço baba olduğunuzu düşünmüyor,” diyor. “Sadece adamın güçlü bir mazereti var.”

“Ne yani? Bu kadar mı? Başka şüpheliniz var mı?”

8 İngiltere’de kadınların internette tanıştıkları erkeklerin suç geçmişini araştırmasına izin vermek üzere tasarlan bir yasa. –ç.n.

“Buna cevap veremem.”

Çaresizlikle inliyorum. “Neden gelip dizüstü bilgisayarımı almıyorsunuz?”

“Bir polis memuru göndereceğim. Her şey tamamıyla kontrol altında.”

“Öyle mi?” diyorum. “O hâlde neden kızım hâlâ bulunamadı?”

“Başmüfettiş Day...”

“O nerede?”

“Tamamen bu davaya odaklanmış durumda,” diyor.

“Ben aksini söylemedim.” Yine de söylediği şey dikkatimden kaçmıyor. O da duraksıyor. Hata yaptığını, çok fazla şey söylediğini biliyor. Ve bazen minicik bir gaf en önemlisi olabiliyor. “Ama bir sonuç göremiyorum,” diye ekliyorum. Bunun haksızlık olduğunu biliyorum ama umurumda değil.

“Elimizden geleni yaptığımız konusunda bize güvenmelisiniz,” diyor Poole ama onu dinlemiyorum. Bazen insanların aşırı olumlu ifadeler kullandığını düşünüyorum. *Tamamen bu davaya odaklanmış durumda.*

“Bu doğru olsa iyi olur, aksi hâlde amirlerinizle görüşmek zorunda kalacağım,” diyorum.

Telefonu kapayıp ekrandaki Google aramasına bakmaya devam ediyorum. Sonra bilgisayarı kapayıp orada bırakıyorum. Burası senin dokunduğun, hissettiğin ve düşündüğün şeylerden oluşan bir müze, son ikisinin görünmez olduğunu biliyorum. Arka planda olan, göremediğim şeyler. Ama yine de oradalar. Tıpkı senin gibi.

“Peki, elinize ulaştı mı?”

“Evet, üzerinde çalışıyoruz,” diyor Başmüfettiş Day ama gözlerime bakmıyor. Sürekli telefonunu kontrol ediyor.

“Onunla yeniden konuşacak mısınız? Andrew’la?”

BİR KAYIP DAHA

“Bak, Lewis,” diyor, sesinin nazik olduğunu düşünüyorum ama dikkati hâlâ dağınık. “Bu bir Google araması.” Omzunun üstünden bir kez daha geriye bakıyor.

“Haberler sekmesinde.”

“Evet, haberler sekmesinde.” Yaşlı bir adamın dışarı çıktığı karakola doğru bakıyor. “Bak, seni arayacağım tamam mı?” diyor. “Ama unutma Lewis: Andrew’un mazereti var.”

“Bunu biliyorum.”

“Kızını o kaçırmış olamaz.”

“Yani hepsi bu kadar,” diyorum duygusuzca.

“Gitmem gerek. Yapılacak çok iş var.”

Öylece arkasına dönüyor ve karakol otoparkından çıkıp akşam serinliğinde sokağın aşağısına doğru ilerliyor. Seni bulması için para ödenen kadın beni kesinlikle ciddiye almıyor.

Nereye gittiğini görmekten başka çarem yok. Bunu ilk yaptığımda onu beş dakikadan az takip ettim. Yetkili kişilerin zamanlarını nasıl kullandıklarını öğrenme dürtüsünün tuhaf olduğunu hissedince de bıraktım. Ama bu kez daha uzun sürdürüyorum. Portishead Ana Caddesi’ne doğru yürüyor, ben de birkaç adım gerisinden takip ediyorum.

Caddede peşi sıra ilerlerken ürperiyorum. Bu ben değilim, değil mi? Ne yapıyorum ben? Seni bulmaya çalışıyorum, yaptığım bu. Riskler umurumda değil.

Day, alışveriş yapanların arasından geçiyor, ben birkaç kişi arkasındayım. Sanırım yemeğe çıkmadığını, bir ipucunu kovaladığını görmek istiyorum. Ne var biliyor musun? Gerçekten ilgilendiğini, elinden geleni yaptığını bilmek istiyorum.

İşte burada: son görüldüğün yerde, sokakta daire çizip etrafa bakınıyor. İçimin rahatlamasıyla omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. Mesaisi bittikten sonra buraya gelip etrafa, duvarlara, geçen arabalara bakarken düşüncelere dalmış durumda. Birkaç adım ötesindeyim, alışveriş yapanlar, caddenin kalabalığı ve hayatın akışı tarafından gizlenerek onu izliyorum. Julia bir kez daha daire çiziyor, sonra

yukarıya bakarak güvenlik kameralarını arıyor. Gözleri etrafı dikkatle tarıyor ve onları cebinden çıkardığı listeye karşılaştırıyor.

Onu izlerken boğazım düğümleniyor. Seni bulmak için bizim kadar çabalıyor. Memnun bir hâlde ama aynı zamanda bir şey kanıtlamak için risk alıp bunu başaramamış birinin suçluluğunu taşıyarak oradan ayrılmaya karar veriyorum. Kendimi karısının mesajlarını karıştırıp bir şey bulamayan bir adam gibi hissediyorum.

Birkaç dakika sonra genç bir kadın yanına yaklaşıp ona selam veriyor. Hiç şüphesiz onun kızı: aynı saçlar, aynı kemik yapısı. Onların birbirlerine sarılmalarını izlerken bir an için tereddüt ediyorum ama sonra gidiyorum. Fazlasıyla izledim. Tanrım. Ben normal bir insanım ve bu yaptığım kesinlikle normal bir şey değil. Birlikte, kol kola, gülerek McDonald's'a giriyorlar ve birdenbire nereden geldiğini bilmediğim bir ok sırtıma saplanmış gibi güçlü bir kıskançlık duygusuna kapılıyorum.

Bu gece kayboluşunu ilk kez andık. Biri tarafından, seni sevenler tarafından, evren tarafından son görüldüğün saatte. Seni kaçıran kişi tarafından son görüldüğün saatte. Kaybolduğun saatte küçük bir mum ışığında sessizce oturduk, önceden konuşulmamış, resmî olmayan, planlanmamış bir anmaydı ama doğru gibi geldi. Sen bu saatte ortadan yok oldun.

Yolanda yatmaya gitti –artık ara ara uyuyabiliyor– ve ben de Twitter'da soruşturmanın ilerlemesine bakıyorum. Gönderi üstüne gönderi. Herhangi bir bilgi, dişe dokunur bir şey yok: Twitter böyle. Sadece duyar kasma, tartışma ve birçok insanın zaten gördüğü paylaşımları *retweetleme*.

Bu insanlar seni tanımıyor. Senin politik görüşünü, feminist duruşunu, liberal olduğunu bilmiyorlar. Mumları ne çok sevdiğini, on tanesini yakmadan bir tür sanat heykeli misali oturup televizyon izleyemediğini bilmiyorlar.

BİR KAYIP DAHA

Twitter'dan çıkıp Facebook'a giriyorum. Mesaj kutum dolmuş, eski tanıdıklar. Üniversiteye birlikte gittiğim insanlar. Hepsi üzüntülerini bildiriyor ama fazlası da var. İçlerinden birine, eski iş arkadaşım Ray'in mesajına tıklıyorum.

Lewis, uzun zaman oldu. Olanlardan dolayı çok üzgün olduğumu söylemek istedim. Umarım kızın yakında eve döner. Dostum, yapabileceğim bir şey olursa muhakkak haber ver. R.

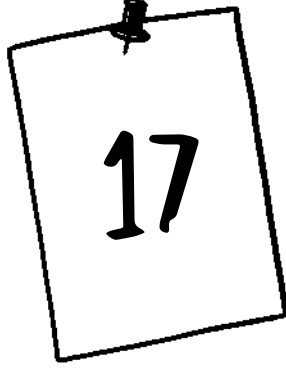
Kendi sayfasına tıklıyorum. Polisin seninle ilgili yaptığı paylaşımı alıntılıyıp bir de yorum eklemiş: *En eski arkadaşlarımdan birinin kızı. Lütfen onu bulmamıza yardım edin.*

Kanepede arkama yaslanıyorum, bir gözüm pencerede, hâlâ seni bekliyorum, hâlâ ortadan kaybolduğun için neden bu kadar yaygara koparıldığını anlamayarak pişman olmuş hâlde ortaya çıkacağını umuyorum... ve de Ray'in paylaşımının beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyorum. Yolanda yanımda olsaydı onun kibarlık ettiğini, yardımcı olmaya çalıştığını söylerdi: O hep insanların iyi yanını görür. Ama gerçekten öyle mi? Bana kalırsa bu mesaj sadece birinin ününden yaralanmaya çalışmak. *Onları tanıyorum!!!* Paylaşımın açıklaması bu. Ben Ray'in en eski arkadaşlarından biri falan değilim. Üstelik seninle tanışmadı bile.

Öfkeyle Facebook'tan çıkacağım sırada önerilen arkadaşları görüyorum. Andrew.

Daha gerçekten yapmadan ne yapacağımı biliyorum. Birkaç saniye direniyorum, elim tuşun üzerinde oyalanırken pencereye bakıyorum ama sonra pes edip daha önce birkaç kez yaptığım gibi profiline tıklıyorum.

Bu fikir de o sırada aklıma geliyor. Sanki ben değil de başka biri önermiş gibi tamamen şekillenmiş olarak aklımda beliriyor: Andrew'la konuşmanın iyi olacağını düşünüyorum ama eğer benimle konuşmadığını sanırsa bize daha çok faydası olur.

OLIVIA

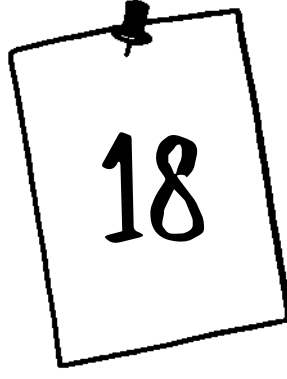
Instagram fotoğrafı: Meyve kokulu Diptyque marka mum

Instagram açıklaması: Tamam ama neden bu kadar güzel kokuyorlar? Pahalı eşyaların ilaç mağazalarında satılanlardan daha iyi olması GERÇEKTEN tuhaf değil mi?

Tweet: Bundan sonra hayatımın her günü yeni boktan paylaşımlı evimdeki yeni merdivenimin ahşabında bulunan bu budağın bir örümcek olduğunu mu düşüneceğim?

KAYBOLUŞUNUN
BEŞİNCİ GÜNÜ

JULIA

Julia oturma odasında e-postayla gönderilen özel DNA raporuna bakarken Olivia'nın Amerikalıların kullandığı *ilaç mağazası* deyimini düşünüyor. Tuhaf.

Rapor 900 sterlin karşılığında hızlıca geldi ve işte şimdi karşısında. Raporda yazanları okuyor, ardından Erin'in numarasını tuşlayıp telefonu omzuyla çenesinin arasına sıkıştırıyor. Burada yazan tek şey şantajcısının bir erkek olduğu, bir de DNA profili paylaşılmış. Oturma odasının ötesinde, dışarıda aralıksız esen şiddetli bahar rüzgârı çöpleri evlerin üstlerine savuruyor. Torbalar, balık ve patates kızartması ambalajları, piyango biletleri. “Benim için bir DNA örneğine bakabilir misin?” diye sorarken çaresizliği sesine yansıyor. Sorunların ardı arkası kesilmiyor. Dün gece pervasızca, tam on kez vücut kamerası görüntülerini silmeye çalıştı ama bu kayıtlar yedeği alınan bir sunucuda saklanıyor. Görüntüleri silip yeniden giriş yaptığı her seferde asla sönmeyen sihirli doğum günü mumları gibi yeniden ortaya çıkıyorlar.

Kimse ona yardım edemez. Başkomiser? Hayır. Jonathan? Hayır. Bir arkadaşını asla öyle bir duruma sokmaz. Art? O ne

yapabilir ki? Kardeşi? Eh, o zaten mahkemede onu savunacaktır ama şimdi bir şey yapamaz.

Kayıtların silinmesi gerek. Bunlar koca parkurun ortasında meydana çıkan bir engel, yine de onları yok etmesi gerek. Çaresizce oturma odasında duruyor. Art'la düğün fotoğraflarından biri hâlâ şömine rafının üstünde. İkisi de henüz onu kaldıracak kadar birbirinden nefret emiyor. Julia, kocasının kendi yazmakta ısrar ettiği evlilik yeminini bozarken onu düşünüp düşünmediğini merak ediyor. Öte yandan kendisi tekrar tekrar işini tercih ederken kocasını düşündü mü?

Erin konuşmaya başlayınca akli diğer sorunlarına odaklanıyor. "Selam vermene gerek yok tabii. Ben nasılım, n'apıyorum falan," diyor Erin. Julia arkadan gelen çocuk seslerini ve Erin'in onları susturduğunu duyuyor. "Tanrım, kusura bakma," diyor Erin. "Lanet akşam koşturmacası," diye ekliyor. "On yıl sonra sessiz sakın bir fincan çay içeceğim günü iple çekiyorum."

"Özür dilerim. Nasılsın?" diyor Julia.

"Harika," diyor Erin karamsar bir sesle. "Taşınma işleri falan biliyorsun, ben sadece..."

"Eski bir dava. Şey, geçen yıldan," diye yalan söylüyor Julia, Erin'in anlattıklarını duymazdan gelerek. "Bir erkek DNA raporum var."

"Öyle mi? Tamam," diyor Erin ama sesi şaşkın. Çok da haklı: Normal bir başmüfettiş kayıp bir kişi soruşturmasının kritik saatleri sürerken eski bir davayla ilgilenmez. Julia inatçı ve aynı anda bir sürü iş takibi konusundaki itibarının bu konuda kendisini koruyabileceğini umuyor. "Olivia'dan haber var mı?" diye soruyor Erin, biraz da pasif-agresif bir tavırla.

"Hayır, yok," diyor Julia.

"Tanrım. Dün gece onun Küçük O Instagram hesabına baktım. Yani başkası onu öldürmezse ben yapabilirim. Çok sinir bozucu. Sanki... ne bileyim, parodi gibi."

Julia'nın dudakları tatsız bir tebessümle kıvrılıyor. Kara mizah: Bu işte hayatta kalmak için gerekli. Onlar kadar otopsiye katılmış herkes gülmek için her türlü karanlık espriyi yapar. "Ben kızı sevdim," diyor. "Bakabilir misin?" diye soruyor Erin'e. "DNA'ya. Eğer detayları gönderirsem bakar mısınız?" Yapılacaklar listesindekilerden birine tik atıyor. Raporu test edilmek üzere gönderirken verdiği sahte ismi gizlemek için ekran resmini çekip atacak, o kadar.

"Tabii," diyor Erin soğuk bir sesle. Julia telefonu kapatırken Erin'in çocuklardan birine bağırdığını duyuyor. Arkadaşının dikkati dağılıp ânında başka yöne kaydığı için rahatlayarak gözlerini kapatıyor. Etrafı polislerle çevrili Julia, en azından Erin'in olabilecek en kötü şeyi yapmadığını biliyor: Düşünmek. Kınayıcı, yargılayıcı bir suskunluk, şüpheli bir sessizlik olmadı.

"Sistemde yok," diyor Erin, Julia'nın ofisine girip sorgulama koltuğuna otururken. Yeni bir DNA raporunu masaya bırakıyor. Kenarı kıvrık tek bir sayfa. "Üzgünüm. Kime ait olabileceğine dair bir fikrin yok mu?"

"Hiçbir yerde yok mu?" diyor Julia çaresizce düşünürken. Bunu yapamaz. O, dobra, açık sözlü olmaya alışkın. Bu dalavere işi onun için dünyadaki en kötü şey.

Erin dudaklarını büküyor. Bakışları az önce Julia'nın masasına bıraktığı kâğıtta.

"Hayır, üzgünüm, hiç tutuklanmamış, kefaletle serbest bırakılma da yok." Duraksıyor. "Bu hangi eski dava?" Julia başını ona çeviriyor. Erin'in ses tonu ilgili ama üzerinde çalışılmış gibi. Erin'in şüpheliği Julia'nın dedektif beynini bu isimsiz, kim olduğu bilinmeyen adamın bir kez bile tutuklanmamış olması kadar korkutuyor. Adam ya bu işlerde daha yeni ya da dört dörtlük bir profesyonel.

“Ah, çok eski,” diyor hemen, saldırganının DNA’sını hiç kimseyle ilişkilendirmek istemiyor. Elini şöyle bir sallıyor. “DNA tekrar edilen bir testten geldi.”

“Tekrar test edilen ne?”

“Sadece, olay yerindeki bir ceket.”

“O hâlde ilk başta onu bizim ekipten biri mi test etmiş?” diye soruyor Erin. Julia ondan bunu hiç istememeliydi. Mesleği ve doğası gereği adli tıp uzmanı olan Erin, Julia’yı sorgulamayı aklına bile getirmiyor.

“Evet,” diyor Julia. Asla şikâyet etme, asla açıklama. Bu kimin düsturuydu? Ünlü birinin. Erin bir an tereddüt ediyor. Gözleri Julia’ninkilerle buluşuyor ve bakışlarıyla bir şeyler konuşuyorlar. Erin’in gözlerinin sorduğu soruyu Julia’nın gözleri yanıtsız bırakıyor. Sessiz. Görünmez. Ama gerçek. İkisi de bunu onaylayabilir. Julia bir an için onun da bildiğinden emin oluyor. “Bak... Olivia’nın evine gitmeliyim. Şu ev arkadaşlarını merak ediyorum,” diyor Julia. Raporları okumuştı ama geçen yıl Sadie vakasından öğrendiği gibi hiçbir şey ilk elden edinilen bilginin yerini tutmuyor.

“Tabii,” diyor Erin sakince ama birlikte ofisten çıkarlar-ken Julia onun gözlerini hâlâ üzerinde hissediyor. Erin sadece polislerin bazen yaptığı gibi doğru zamanı kolluyor. Vücut kamerası bağlantı istasyonunun önünden geçerlerken Julia, her bir kamera yavaşça dönüp arkasından bakıyormuş gibi hissediyor. Bay Jackson yakında görüntüleri yine soracak. Julia zamanının tükendiğinin farkında.

Ev arkadaşlarından sadece biri evde: Annie. On dokuz yaşında, medya iletişim sektöründe stajyer, artık her ne demekse. Julia’yı gördüğüne şaşırıyor ama rütbesini bilecek kadar bilgili.

“Başmüfettiş, tamam, Tanrım,” diyerek Julia’nın geçmesi için kenara çekiliyor. Uzun boylu. Koyu sarı saçları, ince bir yüzü ve içten bir gülüşü var.

Yeniden burada olmak Julia’ya tuhaf geliyor. Ev tam olarak hatırladığı gibi değil ama bir kez gidilen bir yer için böyle hissedilmesi doğal. Burayı gündüz vakti, berrak bir kafayla, korku dolu olmadan görmek güzel. Koridorda birlikte yürüyorlar. Julia kararlı ve odaklanmış durumda. Kar maskeli adamı bulamıyor. Olivia’yı bulması gerek. Buna mecbur. Merdivene bakıyor, orada onu rahatsız eden bir şey var. Bakışları orada oyalanıyor ama ne olduğunu çözemiyor.

Diğer ucunda banyo bulunan uzun Viktoryen mutfığa gidiyorlar. Alt katta, ön tarafta bir yatak odası var. Aralık duran arka kapıdan içeriye bahar havası doluyor. Paylaşımlı ev yaşamının ayırt edici işaretleri etrafa yayılmış durumda: ev işleri çizelgesi, yakınlardaki kulüplerin ilanları, kuponlar. Julia gözlerini üzerlerinde gezdiriyor. Şimdilik her şey normal.

“Ben sadece... Sakıncası yoksa... İfadelerinizi okudum ama onun hakkında ne düşündüğünle ilgili kendim de bir fikir edinmek istedim,” diyor Julia. “Kafama pek yatmayan bazı şeyler var.”

“Ya, öyle mi?” diyor Annie. Normal davranılması güzel. Hanımefendi ya da bayan yok, hürmetkâr davranışlar yok, terfi için fırsat kollamak yok. Şüphe de yok.

Annie, Julia’ya şaşırtıcı derecede lüks bir kahve makinesinde latte yapıyor. “Bu şeyin... sağı solu belli olmuyor,” diyor. Birkaç düğmeye bastıktan sonra süt akmaya başlıyor. Annie ve Olivia, kira sözleşmesini imzaladıktan sonra ve eve taşınmadan önce sık sık yazışmışlardı. En sonuncusu şöyleydi: *Aman Tanrım taşınmana çok az kaldı!* Julia gayet net hatırlıyor.

“Mesela ne gibi, aklınıza yatmayan ne?” diye soruyor Annie.

Julia farklı bedenlerdeki giysileri sormayı düşünüyor ama daha yeni tanıştılar. Annie bunu bilmiyor olabilir.

BİR KAYIP DAHA

“Kaybolmadan önce yeni bir hat almış,” diyor Julia. “Yeni bir ev. Ve yeni bir iş.”

“Evet.”

“Bu yeni bir başlangıç mı yoksa onun ötesinde bir şey mi?”

“Olabilir.”

“Hiç ona sordun mu?” Julia sırtı ona dönük hâlde kendine kahve yapmaya başlayan Annie’ye hızlıca bir bakış atıyor. İşte o sırada aklına yine geliyor: Merdiven. Olivia tweetinde budakların örümceklere benzediğini düşündüğünü yazmıştı. “Bir saniye,” diyor ve basamaklara bakmak için koridora geri dönüyor. İşte onu rahatsız eden bu: Basamaklar ahşap ama üzerlerinde hiç budak yok. Vücudunu öne eğip gözlerini üzerlerine dikerek bir aşağı bir yukarı yürürken dikkatle bakıyor. Hiçbir şey yok. Bunlar ucuz, MDF tipi ahşap. Tweet yeni, kaybolmadan önce ve taşındıktan hemen sonra attığı son tweetlerden biri. Kesinlikle bu ev hakkında olmalı. Olivia vakasındaki kanıtlar bu açıdan tuhaf. Elle tutulur hiçbir şey yok. Kimseyi sorgulayabileceği, tutuklayabileceği bir şey yok. Ama yine de aklına yatmayan bir şeyler var. Julia mutfığa geri dönüp, “Özür dilerim,” diyor. “Evet, ona sordun mu? Neden taşındığını?”

“Hayır,” diyen Annie, Julia’nın evlerini araştırmasından pek rahatsız olmamış gibi. Siyah bir kedi kapıya gelip içeri giriyor. “Bizim bile değil,” diyor Annie. “Alt kattaki yatak odasında uyumaya geliyor.”

“Sence o... nasıl desem... buraya taşındığında endişeli görünüyor muydu?” diye soruyor Julia.

Annie, o kadar hızlı geri çekiliyor ki kedi bile bahçeye geri kaçıyor. Bu, köşeye sıkışmış birinin klasik hareketi. Julia bunlardan binlercesini gördü.

“Bak, eğer bir şey biliyorsan...” diyor. Annie’nin kapıda *Başmüfettiş, tamam, Tanrım*, deyişini hatırlayarak doğrudan iletişim kuran biri olduğunu düşünüyor. “Eğer... bize yardım

edecek herhangi bir şey biliyorsan. Sebeplerini açıklayamayacağım ama bu tuhaf bir vaka.”

Annie başını öne eğip çoraplı ayaklarına bakıyor ama sonra gözlerini Julia'ya çeviriyor. Kahve makinesi sütü akıtmaya başlıyor fakat ikisi de umursamıyor. “Mesele şu ki,” diyor tereddütle.

Julia bekliyor. Bütün gün bekleyebilir.

Annie sonunda tıpkı Julia'nın yapacağını tahmin ettiği gibi cümlesini bitiriyor. “Onun için çok endişelendik, polisin vakit kaybetmesini istemedik, biz zaten yeterince zaman kaybetmiştik. O mesaj... mesaj bizi çok korkuttu.”

“Elbette,” diyen Julia beklemeye devam ediyor.

“Yani demek istediğim, kaybolduğunu bildirmek için acil durum hattını aradığımızda operatör onu en son ne zaman gördüğümüz konusunda çok ısrarcıydı ve ev arkadaşım, o birden... birden söyleyiverdi. Eşyalarını onunla birlikte odasına taşıdığımızı söyledi. Olivia'nın banyosunda sesler duymuştu ama... O sadece...”

“Ne?”

“Yani biz onunla gerçekten... Olivia buraya taşındı, biz çok mesajlaştık ama...”

“Ama ne?”

“...hiç tanışmadık.”

Julia gözlerini kırıştırtıyor. “*Sen mi* tanışmadın, hiçbiriniz mi?”

“Hiçbirimiz.”

“Ama sen... siz ifade verdiniz...”

Annie dönüp kahve makinesini kurcalayarak kapatmaya çalışıyor. Makine, süt köpürtücü kısmından sıcak hava püskürterek kendini temizlemeye başlıyor. “Sorun şu ki ev arkadaşım yalan söyledikten sonra... hepimiz numara yapmak zorunda kaldık. Operatöre hepimizin onunla tanıştığını söyledi. Bunu geri alamayız diye düşündük.... Onu sadece beş dakika gör-

düğümüzü de söyledi. Mesajlar... Onunla o kadar çok yazıştık ki sanki tanışmış gibiydik...”

Julia, Annie’ye bakıyor. “Yani hepiniz yalan mı söylediniz?”

“Biz sadece onunla tanışmadığımız hâlde tanıştığımızı söyledik. WhatsApp’tan çok yazıştık, birbirimizi tanıyoruz. Ev arkadaşısı olarak bir geceyi birlikte geçirdik! Sadece onu fiziksel olarak görmedik.”

“Birini fiziksel olarak görmek önemlidir,” diyor Julia.

“Öyle mi? Benim hiç buluşmadığım bir sürü internet arkadaşım var.”

“Ne düşündünüz, bu vakayı araştırmayacağımızı mı?”

“Belki de. Hiç görülmemiş birinin kaybolduğunu nasıl söyleyebilirdik?”

Julia, Annie’ye bakıyor. O kadar uzun süre bakıyor ki durum tuhaf bir hâl almaya başlıyor. “Ne?” diyor Annie. Julia bir elini sallayarak karşılık veriyor. Annie haklı mı? *Hem evet hem hayır*, diye düşünüyor Julia. Bu vakayı yine soruştururlardı. Ama ev arkadaşlarının Olivia’yı hiç görmediklerini bilselerdi buradan başlamayabilirlerdi.

“Bakalım doğru anlamış mıyım, Olivia buraya taşındı, öyle değil mi?”

“Ah, evet, onu *duyduk*. Aşırı geç bir saatti, gece yarısını geçmişti. Yolda olduğuna dair mesaj attı ve sonra hepimiz onun eşyalarını taşıdığını duyduk ama sabah merhaba deriz diye düşündük. Sonra birimiz onun duş aldığını duydu. Sabah olduğunda mesaj atıp iş görüşmesine gideceğini, bizimle sonra görüşeceğini söyledi.”

Julia iç çekiyor. Biriyle tanışmak pek çok nedenden dolayı *önemlidir*. Bu durumda ev arkadaşlarının Olivia’nın duygusal durumu hakkında hiçbir fikri olamaz. Polis de onun nerede olabileceği hakkında fikir sahibi değil. Ayrıca kim gecenin bir yarısı taşınır?

“Endişelenme,” diyor Julia nazikçe ve Olivia’yla ilgili yakında görmezden gelemeyeceği bazı gerçeklerin farkına varmak üzere olduğunu düşünüyor.

Julia karakola geri döndüğünde Jonathan’ın ceketini giydiğini görüyor. Bir sandviç paketini katlamış, masasının çekmecesine koymak üzere.

“Sen iyi misin?” diye soruyor Jonathan onu dikkatle süzerek.

“Ekiple konuşmam gerek,” diyor Julia. “Ev arkadaşları onunla şahsen tanışmamış. Olivia’yla.”

“Ne?”

“Evet. Yalan söylemişler.”

Jonathan elinde paketle durup ona bakıyor. Telefonunu Julia’ya veriyor, ekranda Olivia’nın Instagram hesabı açık. “Bir yerlerde ikinci bir telefonu var mı diye düşünüyordum. Belki önemli olmayabilir ama...”

“Neden?” diyor Julia şaşkınlıkla. Telefonu alıp Instagram gönderilerini kaydırmaya başlıyor, bu arada ilaç mağazası deyimini, dışarıda göz maskesi takmayı ve ahşaptaki lanet budakları düşünüyor. Bu sanki... bir tür karakter gibi.

“Bu telefondan, bu WhatsApp’tan, e-postadan, Facebook’tan iletişim kurduğu hemen herkesin iki ortak özelliği var.” Paketi bırakıyor. Kâğıtta yağ lekeleri var. Her gün aynı şeyi yiyor: Pastırmalı sandviç. Kötü bir seçim değil ama her gün aynı şey yenir mi? “Bir,” bunu söylerken parmağını kaldırıyor, “yakın zaman önce arkadaş olmuş. İki, öylesine tanıdığı biri. Hiç eski bir arkadaş ya da aile üyesi yok.”

“Doğru,” diyor Julia başıyla onaylarken. “Ev arkadaşları da bu duruma uyuyor. Facebook hesabını ne zaman açmış?”

“Bir yıl önce, Instagram gibi. Sadece e-postası –Küçük O e-posta adresi– çok eski. Neredeyse on yıl kadar önce almış.

BİR KAYIP DAHA

Gerçi zaman zaman seyrek kullanmış. Sadece dikkatimi çekti. Hepsi çok yüzeysel. Bilmiyorum. Onun yaşındaki kadınlardan beklenen... benim tecrübelerime göre,” diyor ve Julia başını yana eğip onu dikkatle dinliyor. Jonathan’ın her gün aynı şeyi yaparak elde edilecek türden harika bir uzmanlığı var. “Arada sesli mesajın da kullanıldığı derin sohbetler. Bir sürü mesaj. Çok, çok ama çok yakın kız arkadaşlar. Buysa tamamen farklı. Mesela babası bize eski ev arkadaşlarının iletişim bilgilerini göndermedi, değil mi? Olivia da onlarla iletişim kurmamış.”

Julia utançtan kızarıyor. Bunu kendisi araştırmış olmalıydı. Bir kayıp daha. Bir hata daha. İkisinde de iyi nedenleri vardı ama bu, durumu düzeltir mi? Kendini ve kızını kurtarmakla çok meşguldü. Bu vakadaki asıl önemli şeylere odaklanamayacak kadar meşgul. Elindeki en iyi ipuçlarıyla Olivia’yı bulmak ve Matthew’a hüküm giydirmeye çalışmak. Yapması gerekenler bunlar.

“Şimdi de bu,” diye devam ediyor Jonathan, “ev arkadaşları onunla tanışmamış. Elimizdeki tek işe yarar kişi babası ki gerçekçi olalım, adam hayli zor biri. Bir de yıllar önce geçici bir işte birlikte çalıştığı bir adam var. Birlikte üniversiteye gittiği bir arkadaşını da aradım. Ama Julia, elimizdekiler çok yetersiz.”

“Yalnız olmayı seven biri mi? Olabilir. Ailesiyle konuşuyor ama...”

“Belki de. Geniş sosyal ağa sahip olanlar gerçek hayatta genellikle içe dönük ve yalnız oluyorlar, doğru,” diyor Jonathan. “Ama şöyle ki... bilmiyorum. Burada tuhaf bir şey var. Ev arkadaşları da buna dâhil.”

“Biliyorum,” diyor Julia usulca. “Sanırım şahsen tanışmak bu nesil için pek önemli değil. Çok mesajlaşmışlar. Olivia’nın taşındığını duymuşlar. Onlara göre bu, tanışmakla aynı şey.”

Julia, ekranda hâlâ Olivia’nın Instagram hesabının açık olduğu telefonu bırakıyor. “Sence de Instagram hesabı... bilemiyorum. Biraz kurgulanmış gibi değil mi? Zoflora paylaşımı,

hemen her gönderide Y kuşağının abartılı argosu... her gönderide *ilaç mağazası* gibi tuhaf deyimler.”

“YouTube yüzünden. Güzellik-Tuber’ları,” diyor Jonathan hemen. “Hepsi Amerikalı.”

“Evet. Tamam ama ne bileyim? Sanki... bilmiyorum.” Julia susuyor. Ağzından çıkan kelimelerin, dedektif dudaklarında bıraktığı tat ve histen bir şey yakaladığını biliyor. “Ne demek istediğimi bilmiyorum,” diye eklerken onu rahatsız edenin ev arkadaşlarının söylediği yalan olmadığını düşünüyor: Onun canını sıkan Olivia’yla hiç tanışmamış olmaları.

Jonathan telefonu eline alıyor. “Sugar Loaf plajında bir golden retriever gördüğünü yazmış,” diyor, “ama köpeklerin o plaja girmesi yasak. Baktım. Sana söyleyecektim. Yani bir şey var mı yok mu bilemiyorum. Köpekler oraya giriyor mu?”

“İnsanlar kuralları hep çiğnerler. Ama kızın paylaşımlarının geneli böyle,” diyor Julia. “Evden göz maskesiyle çıktığını söylemiş. Demek istediğim... Evden göz maskesiyle çıkmak ciddi anlamda tuhaf bir şey. Ama o sanki bunu bilmiyor gibi.”

“Çok ilginç.” Jonathan duraksıyor, düşünürken çekmecesinin kilidini kurcalıyor. Julia onun düşünürken takındığı bu ifadeyi gayet iyi biliyor. Tanrı aşkına, burada olmak, bir şeyler saklamak yerine biriyle sohbet etmek ona çok iyi geliyor. Jonathan polis memuru olmak isteyen bir analist olduğu zamanlarda da aynı bu ifadeyi takınırdı. Julia, o bunu başardığı için çok mutlu. Ona yardım ettiği için de.

“İçgüdülerin ne diyor?”

Jonathan yanağının iç kısmını çiğniyor. “Bu tür önemsiz görünen şeylerin çoğunlukla bağlantılı çıktığını söyleyebilirim,” diyor sonunda. “Her zaman beklendiği gibi olmasa da. Ayrıca biliyorsun. Ararsan bulursun.”

Julia başıyla onaylıyor. *Ararsan bulursun*, her araştırmada ortak bir gerçektir. Elindeki tek şey anlık bir görüntü. Doğal olarak dikkati başka yöne çekecek şeylerle dolu olacak. Bir kişi

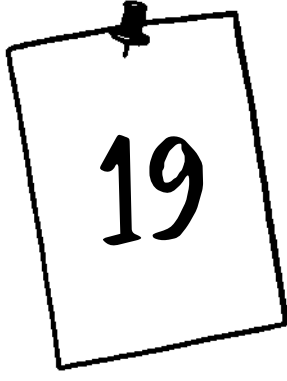
hayatının herhangi bir aşamasında ortadan kaybolursa bunda elbette bir tuhaflık olacak. İnsanlar robot değildir. Eski bir tanıdıkla karşılaşmamak için farklı bir yol kullanırlar. Bir kahve alıp sırf süt tadı ekşi diye atarlar. Julia bunların ikisini de yakın zamanda yapmıştı, eğer nitelikli suçlar birimi inceleyecek olsa bunlar tuhaf görünüp araştırılırdı.

Elbette Julia çok daha kötü şeyler de yaptı. Şayet hakkında soruşturma başlatılırsa mahvolur.

Jonathan çıkmak üzere. Karısının ve bebeğinin onu beklediği evine gidecek. Julia da kızının ve dişlerini onunla birlikte fırçalamayan kocasının olduğu eve gidecek.

“*Mañana*,” diyor Jonathan. “Duolingo’dan İspanyolca öğreniyorum.”

Yabancı kelime... Bu, Julia’nın aklına bir fikir getiriyor: Vücut kamerası görüntülerinden kurtulmanın bir yolu. Belki de suç dünyasına girme kararı aslında tüm bunların başladığı gece, adamın arabasına bindiği ve onu yolsuzluk yapmaya zorladığı gece alındı. Birkaç saat öncesinde Price’ı gördüğü gece. Eski muhbiri Price’ı. İhtiyacınız olan her türlü hizmeti size sağlayabilecek (suçlu) insanları tanıyan adam. Tek yapması gereken etik değerlerden vazgeçmek. Bir kez daha.

EMMA

Karakoldaki bu toplantı odasında bilhassa benim tarafımdan söylenmeyen çok şey var. Üzerinden geçip duruyorum. Kısık sesle yaptığın itirafının. Olivia Johnson'la konuşuyormuşsun. Sanki bir rahiple konuşmuş gibi tek bir satır söyledin, sonra seni aldılar ve işte şimdi buradayız.

Ama onun kaybolduğu gece... tutunduğum şey bu. Sen benimleydin. *Benimleydin*. Seni Linda'nın ofisinden aldım. Eve geldik, sonra *taco* yemek için Portishead One'a gittik. Bardaki yeni işinden hoşlandığını söyledin. Diğer her şey için sıfır hırsın var gibi görünse de bu tür işleri seviyorsun ama seninle ilgili pek çok şeyde olduğu gibi tam olarak emin değilim. Gecenin geç saatlerini, vardiya sonrası etrafın sessizliğini seviyorsun.

Taco yedikten sonra eve döndük, geç olmuştu... Ama o kadar da geç değildi... Bütün gece yatağında olduğundan emin miyim?.. Bana sordukları ilk şey bu oldu. Olabildiğince dürüst cevap vermeye çalıştım. Sonrasında bir avukat bulduk.

İşte şimdi yanımda oturuyorsun, karşımızda da adının Bay Jackson olduğunu söyleyen bir avukat var. Bu resmiyet hoşuma gidiyor. İşini düzgün yapan düzgün bir insan. İçinde

bulduğumuz bu saçma durumu çözebilecek biri. Çok gergin olduğunu ve yanında güvendiğin bir yetişkine ihtiyaç duyduğunu söyleyerek beni de içeri aldı.

Geceyi bir hücrede geçirdin. Saçların darmadağın, üzerinde gözaltındayken giyilen ucuz bordo eşofman takımı var. Kendin gibi, biz gibi kokmuyorsun. Çamaşır deterjanı kokmuyorsun. Onlar gibi kokuyorsun. Devlet, kamu sektörü gibi. Üzerinde hapishanenin nemli bayat kokusu var.

Küçücük, minicik görünüyorsun. Hep öyle görünürsün. Anaokulunda öğretmeninin bacağına yapışıp beni bekler, oradan da doğruca benim bacağıma transfer olurdun benim minik sülüğüm. Daha geçen yıl o zamanki kız arkadaşınla ilk tanıştığında, sana her mesaj attığında kendini aptal gibi hissettiğini, nasıl cevap vereceğini bilmediğini söylemiştin. “Ama rahatladığında sohbet konusunda gayet iyisindir,” dediğimdeyse omuz silkmiştin. Her daim özgüvensizsin. Keşke bunu senden söküp alabilsem.

“Pekâlâ,” diyor Bay Jackson, bir dolma kalemin kapağını açarken. Parfümü Old Spice. İnce çizgili takım elbise, mürekkep kartuşları ve dolaylı yoldan tekraren suç işleyenler tarafından alınan abartısız saatiyle onun bir klişe olmaya doğru sürüklenip sürüklenmediğini merak ediyorum. Sanırım bu benim oligarkların sıradan alıcılardan daha yüksek teklif vermesine izin vermem, Bristol ve Portishead’deki çatı katı dairelerini boş tutmamla aynı şey.

“Bana baştan sona her şeyi anlat,” diyor Bay Jackson sana. Yaşlı, altmışlarına yakın olabilir, saçları beyaz, kaşları siyah. Boğazını temizleme alışkanlığının beni rahatsız etmemesi için çabalıyorum.

“En önemlisi şu,” diyorsun, “ben o evde hiç bulunmadım.” Mıknatıs gibi bana çekilen bakışların kısa süreliğine benimkilerle buluşuyor.

Bay Jackson masanın öbür tarafından sana bakıyor. Burası standart bir polis sorgu odası. Plastik sandalyeler. Mavi halı. Duvarın tam ortasından sandalyeliğe benzer bir alarm sistemi geçiyor.

“DNA kanıtı çok nadir yanlıştır.” Bunu söylerken göz temasını bir saniye olsun kesmiyor.

“Tamam ama ben de yalan söylemiyorum.”

“Bana olay yerinde bulunmadıklarını söyleyen müvekkillerim oldu. Orada olan kişinin tek yumurta ikizlerinin olduğunu söyleyen. Üzerlerine suç atıldığını iddia eden.”

Damarlarımda kurşun ağırlığında bir şey dolanıyor. Korkunç, ürperten bir farkındalık. Saatine 300 sterlin alan bu savunma avukatı bile sana inanmıyor, üstelik benim bildiklerimin yarısını dahi bilmiyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Zihnimde görüntüler beliriyor. Uydurma, farazi şeyler ama benim için çok gerçek. Saat sabah bir. Sen yatağından kalkıyorsun. Peki ne arıyorsun? Seks mi? Öldürecek biri mi? Gizlice dışarı çıkıyorsun, onu buluyorsun, ara sokağa kadar takip ediyorsun...

Bay Jackson'ın sözlerine cevap vermeyip sadece hüznle kaşlarını kaldırıyorsun ve o devam ediyor. “Şu kadarını söyleyeyim,” sanki sen doğruyu söyleyene kadar tek bir adım bile atmayacakmış gibi kalemin kapağını kapatıyor, “adalet sistemi her şeyi ortaya çıkarma konusunda iyidir.”

“Yani, benim bir ikizim yok,” diyorsun. “Ama diğer söyledikleriniz...”

Sana bakıyorum. Oyalanıyorsun. Karar vermeye çalışıyorsun. Avukatlar hakkında, avukat müvekkil gizliliği hakkında, içinde bulunduğumuz durum hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

“Bunun düzmece olduğunu mu düşünüyorsun?” diyor Bay Jackson.

“Orada olmadığımı biliyorum,” diyorsun dikkatle.

“Kadının ara sokakta kaybolduğu gece,” diyerek araya giriyorum, “oğlumun benimle birlikte olması önemli değil mi?”

“Savcı onu koruduğunuz sonucuna varacak.”

“Yani onların delilleri kapı gibi sağlam ama bizimkiler uydurmaca.”

“Sizin oğlunuza bir mazeret bulmak için kapı gibi sağlam nedenleriniz var.”

“Ever çünkü benimleydi,” diyorum. Ve *öyleydi*. Benimleydin. Terapiden sonra sıklıkla yaptığın gibi yukarı çıktın. Ben bahçede yabancı otları temizliyordum. Yine her zaman yaptığın gibi beni odandan aradın, Portishead One’a gitmek istedin ve gittik. Benimle sokak kapısında buluştun.

“Sorun şu ki,” diyor Bay Jackson sertçe, “Matthew, DNA’sının Olivia’nın yatak odasında bulunma nedenini açıklayamıyor. DNA ile ilgili herhangi bir açıklaması olsaydı üzerinde çalışabileceğimiz bir şey olurdu.”

“Bir açıklamam yok çünkü oraya hiç gitmedim,” diyorsun. “Eğer gitmiş olsaydım az önce söylediklerinizi göz önünde bulundurarak size doğruyu anlatırdım.”

“Onunla hiç tanışmadın yani?” diye soruyor Bay Jackson. Kalemim kapağı yine açılıyor.

“Hayır,” diyorsun dikkatle. Esasen yalan değil. Tanrım, keşke daha spesifik olsaydın. Etrafımızda kaos patlak verirken keşke seni daha çok sıkıştırısaydım. Şu an duyduklarımın hangisinin yalan olduğunu, bunların ne anlama geldiklerini bile bilmiyorum.

“Peki, onun kim olduğunu biliyor musun?”

İşte o an. Nefesimi tutuyorum.

“Hayır.” Bunu söylerken kımıldamıyorsun. Üstelik en kötüsü yalan söylüyor olman bile değil. En kötüsü ne biliyor musun? Yani bilmesem yalan söylediğini anlayamazdım. Hiçbir şekilde bunu belli etmiyorsun. Bakışlarını kaçırmıyorsun, vücudun

hareketsiz, ifaden rahat. Tüylerim diken diken oluyor. Hem buz gibi hem de yakıcı bir panik tüm bedenimi ele geçiriyor.

Görüşmeden sonra eve gidiyorum ve odanı aramaya başlıyorum.

Yatağının altında atmadığın eski okul ödevlerin var. Bir maaş makbuzu. Masa çekmecende yarısı yenmiş Polo şeker paketi. Boş bir Coco Cola Zero kutusu. Kullanılmış kibrit –sigaraları eski moda yakmayı seviyor, kendini bir romanda gibi hissettirdiğini söylüyorsun– ve madeni para. PIN koduna benzer bir şey yazılmış bir kâğıt parçası. Ona bakıyorum. Garip. Bu, senin banka kartının değil, onun şifresini biliyorum. Bu başka bir şey.

Şimdilik polisin geride bıraktıkları arasında yaptığım aramaların verdiği meyveler bunlar. Sen hâlâ gözaltındasın ve ben burada yalnızım. Geçen bahar, kız arkadaşın ortadan kaybolduğunda her şeyin böyle biteceğinden korkmuştum. Sadece bu kadar uzun süreceğini beklememiştim.

Polis geçen sene senin olaya karışmış olabileceğini çok çabuk göz ardı etti, buna rağmen daha sonra birkaç gazetede seninle ilgili yazılar çıktı. Ulusal gazetelerde değil, sadece yerel gazetelerde. İftiraya hayli yakın, spekülasyondan ibaret şeylerdi: *iddiaya göre, şüpheli sıfatıyla*. Ama insanlar neyşe odur. Konuşmaya başladılar. Senin iş yerinde, benim iş yerimde, oturduğumuz sokakta. Sonunda taşındık ama sadece şehrin diğer yakasına. Ben buralardan tamamen gitmek istediysem de sen Portishead'de kalmayı arzu ettin. Şimdi ne yapacağını merak ediyorum. O sakalla farklı görünüyorsun, pek tanınmıyorsun. Belki de çok uzağa gitmediğimize memnunsundur.

Sonuçsuz aramalarımın ardından ter ve kir içinde başka bir yere, önce koridorun karşısındaki minimalist ve modern döşeli yatak odama, sonra oradan çıkıp alt kattaki mutfığa

BİR KAYIP DAHA

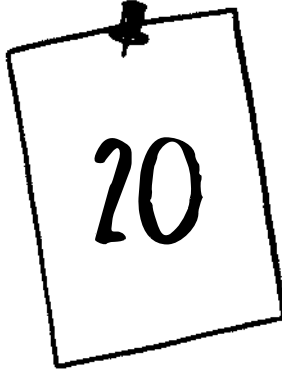
gidiyorum. Ben olsam bir şeyi nereye saklardım? Tuhaf bir yere. Dışarıdaki kulübeye bakıyorum, soğuk bahar havası bir çift göz misali enseme ürpertiyor. Garajı kontrol ediyorum. Odun sobasının içini kontrol ediyorum, parmaklarıma kül bulaşıyor. Dikkatlice yokluyorum ama külden başka bir şey yok. Tanrım, ne bulmayı bekliyordum? Kemik mi? Diş mi? Tiksintiyle oradan uzaklaşıyorum.

Ampullerin, şarj aletlerinin ve her nedense hâlâ sakladığımız eski uzaktan kumandaların olduğu çekmeceleri karıştırıyorum. Dolabın arka tarafında duran, hiç kullanmadığımız kupaların içine bakıyorum. Mutfak dolaplarının üstünü kontrol ediyorum, kül bulaşmış ellerime şimdi de toz ve yağ yapışıyor. Kapı çerçevelerinin üstlerini kontrol ediyorum.

Bir mafya karısı gibi, bir uyuşturucu baronu gibi, kolayca kandırılabilen bir anne gibi sifonun içine, şiltenin altına, kanepe'nin arkasına bakıyorum.

Her tarafı, olmayacak yerleri kontrol edip çılgınca şeyler ararken –Ne mesela? Ceset mi?– kız arkadaşını düşünüyorum. Bir gece evine dönerken ortadan kaybolan Sadie'yi.

Son olarak banyo dolabının üstüne bakıyorum. İşte orada, aradığım şey: Kanıt. Bir parça kâğıt, üzerinde bir QR kodu. Kesinlikle bana ait değil. Bir not defterinden koparılmış A4 sayfası, QR kodu çizgilerin üzerine yanlamasına basılmış. Hiç düşünmeden telefonumu çıkarıp kodu tarıyorum. Ekranda şöyle yazıyor: “Bitcoin transferi bekleniyor. Senin İçin Prudence Jones'um var.”

LEWIS

Başım misafir yatağının altında, bir kimlik arıyorum. Hatırlıyor musun? Yanımda çalıştığın yaz damgalanması, kişisel verilerin girilmesi ve hologram baskı yapılması için Hollanda'dan ofise gönderilen bir sürü boş pasaportu mahvetmiştik. Pasaport ofisi normal olarak yanlış baskıları önleme konusunda titiz davranıyordu ama biz *bir sürüsünü* ziyan etmiştik. Onları gizlice alıp misafir yatağının altına saklamış, yaptığımıza kimi zaman gülmüş çoğu zaman endişelenmiştik. Burada yamuk ya da silik basılmış bir sürü pasaport olmalı.

Burada bir yerde olduklarını sanıyorum. Onları bulana kadar toz yığınlarını, ayakkabı kutularını ve dosya klasörlerini kenara itiyorum: İşte, tam da hatırladığım gibi pembe bir kutunun içindeler. Yolanda'yla birlikte seçtiğiniz yün halının üzerine oturup kutuyu kucağıma alıyor ve açıyorum. Aynı pasaporttan beş tane var, bir kadına ait. Onlarca da farklı pasaport. İçlerinden birini seçip Facebook'u açarak yeni çevrimiçi kişiliğimin hobilerini, ilgi alanlarını ve sevdiği grupları işaretleyip hesap ayarlarımı bitiriyorum. Sonrasında oturup etrafıma bakıyorum.

Burada uyuyan son kişi sendin ve burası daha şimdiden boş odaların o soğuk, tozlu havasına bürünmüş. Bundan bir anlam çıkarmamaya çalışıyorum. Batıl inançlı olmamaya çalışıyorum. Bir odanın kokusu senin gittiğin anlamına gelemmez. *Olmaz.*

Facebook'a dönüp yeni kadın adımla Andrew'un hesabını buluyorum.

Selam, mesaj atmadan yapamadım, yazıyorum. Profiline bayıldım xx. Ardından *Arkadaşı Ekle* seçeneğine tıklıyorum.

Bekleyip görelim.

Yolanda misafir odasına giriyor, elleri belinde. Tuhaf giyinmiş: eşofman altı ve eski, kışlık bir kazak. Çıplak ayak parmakları halıya gömülü.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor sıradan ama anlayışlı bir tavırla.

"Hiç," diyorum bir ergen gibi aksi bir sesle.

Yolanda şüpheli biri değil. Beni bu kadar iyi tanıyan bir insan olarak bazen sıklıkla faydasız şeylerle uğraştığımı bilmiyormuş gibi görünüyor. Bunlar genellikle büyük paketlerde şeker sipariş etmek gibi zararsız şeyler oluyor. Belki de bunu biliyor ama görmezden geliyor. "Başmüfettiş Day aradı," diyor.

Bir anda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. "Ne dedi?" diyorum telaşla.

"Kaybolduğu yere tekrar bakacaklarmış," diyor. "Hepsi bu. Yani sayılır. Başmüfettiş Day'ın Andrew'la görüşmeye katılmadığını biliyor muydun? Orada değilmiş, kıızıyla ilgili bir durum olmuş."

"Ne?" diyorum, tüm dünyam sarsılıyor. "Yani, o... onun gözlerinin içine bakma zahmetine girmemiş mi? Bu şekilde onun harika mazeretini nasıl test edebilirler?"

"Bilmiyorum," diyor Yolanda dalgın bir tavırla, bakışları benim üzerimde.

"O hâlde onu neden tekrar çağırmadı?"

"Bilmiyorum."

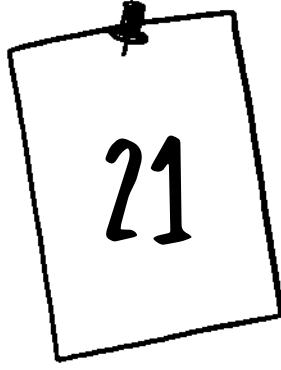
GILLIAN McALLISTER

“Ben...” diyorum. Annenin çıplak ayak parmaklarına bakıp seninkilere ne kadar benzediklerini düşünüyorum: Uzun ve zarif.

Tam ona cevap vereceğim, onunla ilgileneceğim, özür dileyeceğim sırada Andrew bir mesaj gönderiyor.

KAYBOLUŞUNUN
ALTINCI GÜNÜ

OLIVIA

Instagram fotoğrafı: Güneşin altındaki bir bankta Starbucks şeftali çayı.

Instagram açıklaması: Mart ayı olabilir, dışarıda lanet bir soğuk olabilir ama ben son on bir günde bu şeftali çaylarından on dört tane içtim. Peki, barista benim buna bağımlı olduğumu fark etti mi? Hayır. New York'ta geçen filmlerdeki gibi siparişimi önden tahmin edebildi mi? Yine hayır. Belki on beşincisinde şansım yaver gider.

Facebook gönderisi: On sekiz arkadaşım oldu haha. Zuckerberg'ün kapitalizme karşı tutumu nedeniyle her gün paylaşım yapmaya korkuyorum ama hattımı değiştirdim, lütfen aşağıya iletişim bilgilerinizi yazın.

Michelle Smith'in Yorumu: Bana mesaj at, telefon numaramı Facebook'tan paylaşmayacağım (seninle aynı nedenlerden ötürü).

BİR KAYIP DAHA

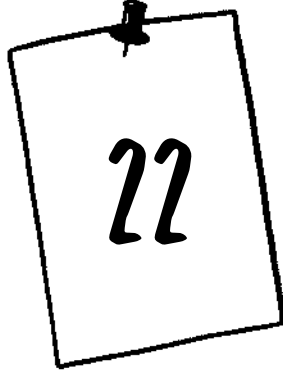
Doug Adams'ın Yorumu: Yine de Facebook'a ait olan WhatsApp'ı mı kullanıyorsun? Tamam o zaman...

Tweet: Belki de reglim bir türlü bitmediğindendir ama cidden bir dilim ekmek kızartmak istiyorum.

Gönderilenler:

26/04: KucukO@gmail.com'dan
returns@boohoo.com'a

Size telefondan ulaşmaya çalıştım ama başaramadım. 78304 numaralı siparişimi iade etmek istiyorum. Pantolon göndermişsiniz, üstelik bedenime göre değil (üzgün yüz) Lütfen beni arayın...

JULIA

Price telefonu ilk alışta açıp, “Başmüfettiş Day!” diyor. Julia karakoldan yeterince uzakta, soğuk rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyor. şimdi bile bu soğuk caddede durmak ona polis kuvvetlerine ilk katıldığı devriye günlerini hatırlatıyor. Sarhoşlar, aile içi şiddet vakaları, hepsini sevmişti. İlk gün bundan çok da farklı olmayan bir sokakta durup ilk kez bir sanığa haklarını okumuş, ardından rahat bir soluk alan mağdurla konuşmuştu ve işte bu kadarı yetmişti: O gün işine âşık olmuştu. İtiraf etmeye utansa bile bunun tek nedeni, babasının intiharına engel olamasa da bir başkasına yardım edebilmiş, bir başkasını durdurabilmiş olması değildi, aynı zamanda işini heyecan verici bulmasıydı.

“Seni görebilir miyim?” diye soruyor Julia doğrudan konuya girerek. “Benim... benim birine... bir şeye ihtiyacım var...”

“Söyle bakalım.”

“Hâlâ aynı adreste misin?”

“Elbette,” diyor. Julia onun şaka yaptığını sanıyor ama emin değil.

BİR KAYIP DAHA

Julia sabah, Matthew'un gözaltı süresinin uzatılması için bu kez de bir sulh hâkimine başvurdu. Başvurusunun kabul edileceğini biliyor olsa da huzursuzdu. Sonra Art'ı gördü. Ne yazık ki bugünlerde yolları çok nadir kesişiyor. Art çoğu zaman o kalkmadan önce evden çıkıyor.

Ama bu sabah misafir odasında üzerini giyinirken kapı aralık kalmıştı. Julia durup kısa bir süre bakmıştı. Kendisinininki kadar iyi tanıdığı çıplak vücudunu değil, hareketlerini izlemişti. Sorunlu bir evliliğin neden olduğu mesafe aradaki doğal dokuyu solduruyordu ve artık birlikte yaşadığınız kişiye istediğiniz gibi açıkça bakamıyordunuz. Birkaç saniye sonra Art dönmüş, onun baktığını görüp kapıyı kapamıştı. Julia dişlerini fırçalarken ona anlatırsa ne olacağını merak edip ağlamıştı.

Birkaç dakika sonra Art mesaj atmıştı: Bu her daim onun en sevdiği iletişim biçimi olmuştu. Kısa bir cümleydi ama Julia tekrar tekrar okumuştı: "Umarım iyisindir."

Şimdiyse kocasından daha uzun konuştuğu Price'a, "Teşekkürler," diyor usulca. "Evde misin?" Kayıtları Bay Jackson'dan şu âna kadar saklamayı başarmış olsa da fazla zamanı kalmadığını biliyor.

"Daha gündüz, değil mi?" diyor Price; bu, geceleri çalışan ya da sıklıkla hiç çalışmayan suçlular arasında yapılan eski bir şaka.

"Evet, sıkıntı yok," diye ekliyor ama hâlâ farkında değil: Özenli al-ver ilişkilerinin bambaşka bir şeye dönüşeceğini henüz bilmiyor.

Price çok katlı bir apartmanın en üst katında oturuyor. Bir keresinde Julia'ya gururlu bir tavırla oturma odasının iki cephesi olduğunu söylemişti.

Price ve Julia birbirlerini yaklaşık on dokuz yıldır, yani Julia'nın polis memuru olduğu zamandan beri tanıyorlar. O zamanlar Julia sürekli olarak Örtülü İnsan İstihbarat Kaynakları'yla çalışıyordu: Polislerin muhbirler için kullandığı jargon. Julia diğer polislere nazaran muhbir kullanmayı daha çok tercih ediyordu. Bunun nedeni belki gerçek zamanlı bilgiye ulaşmak belki de başka bir şeydi. İlişkinin dikkatle beslenmesi, nazik bir itme çekme stratejisi kullanılması gerekiyordu ve hem kendi hem de Price bu konuda iyiydi.

Price otomatige basıp onu sosyal konutların koyu yeşil renkli, küçük beyaz penceresi olan ve ne yazık ki bir hapishaninkinden pek de farklı görünmeyen şahsiyetsiz kapısından içeri alıyor. Julia hiç değişmemiş köhne koridorlarda ilerliyor. Asansör çalışmıyor, on iki yıl önceki son ziyaretinde de asansörün çalışmadığını hatırlıyor. Merdiven boşluğunun duvarları badanasız, katlar arasında keskin bir idrar kokusu var ve tırtabzanların boyası soyulmuş.

Price onu kapıda İskoç aksanıyla, “Merhaba,” diyerek karşıılıyor.

Çok sigara içiyor ve küçük dairesi temiz olsa da bayat tütün ve küllüklerde duran eski izmaritlerin kokusuyla kaplı. Julia'yı bir nostalji rüzgârı sarmalıyor. Eski günleri anımsıyor. Polis memuru olarak çalıştığı günler. Price'la yaptığı anlaşmalar. İçilen sigaralar, ankesörlü telefonda karakola yapılan aramalar ve Britpop tarzı müzik.

“Başmüfettiş Julia Day,” diyor Price kenara çekilirken. “Konu nedir? Seni bir haftada iki kez görmek benim için şeref.”

Julia sakın bir tavırla, “Çok önemli bir şey değil,” diyor ama Price'ın bunun sıradan bir sohbet olduğunu düşünecek kadar aptal olmadığını biliyor. Julia'nın ona ne söylediğinin önemi yok: Price da –onun tarzında yaşayan çoğu insan gibi– hayatta kalmak için kendisine söylenenden fazlasını duymak zorunda.

BİR KAYIP DAHA

Julia'yı oturma odasına doğru götürüyor. İki kahverengi kanep, bir küllük ve bir de guguklu saat var. Yakın zaman önce toz almış, mobilya cilası kokuyor.

Julia istemediği için sadece kendine çay yapıyor. Mutfakta arkası dönükken Julia konuşmaya başlıyor. “Şimdi senden iyilik isteme sırası bende,” diyor. Bilinçli olarak bu şekilde başlıyor: Cümlelerin altında bir baskı emaresi var. Price ona hayır diyemez, Julia'nın elinde ona karşı kullanabileceği çok şey var. Ancak Julia bu spesifik gerçeğin onu rahatsız etmeyeceğini bildiğinden kozunu baştan oynuyor.

Price hiçbir şey söylemeden yavaşça ona doğru dönüp tezgâha yaslanıyor. Elindeki kaşıktaki duran çay poşetinden çay damlarken kaşlarını kaldırıyor.

“Teknolojiden anlayan birini tanıyor musun?” diye soruyor Julia. “Bazı görüntülerin silinmesi gerek.” Bu cümleyi söylemek bile ona acı veriyor. Bunun tek nedeni kendisine bir kez olsun karşı gelmemiş birini kanunsuz bir işe bulaştıracak olması değil, aynı zamanda kendisinin de kanunsuz bir iş yapacak olması. Kanıt yerleştirme. Yasa dışı kamera kaydı aramaları. Ve şimdi de bu: Kayıt dışı yardım alma.

Ancak suçluların polislerin ulaşamadığı şeylere erişimi olduğu da bir gerçek. Üstelik Julia'nın seçenekleri tükenmiş durumda. Şu an elinde kalan tek şey bu: Geçici bir süreliğine de olsa yirmi yıldır mücadele ettiği dünyaya girmek.

“Ne tür bir teknoloji işi?” diye soruyor Price rahat bir tavırla. Çayını yudumluyor. Süt ve şeker eklemediği çayı sırf şov olsun diye ağzına götürmüş olmalı çünkü hâlâ çok sıcak.

Ağırlığını bir ayağından diğerine veren Julia bir süre bekledikten sonra sorusunu yanıtlıyor. “Bir şeyleri silebilen biri.”

“Hacker yani. Ne silecek?” diye soruyor Price merakla, kelimeyi şaşkın bir İskoç baykuşunun ötüşü gibi telaffuz ediyor.

“Elinde işe yarar biri var mı?”

“Bu iş kişisel mi profesyonel mi?”

“İkisi de,” diyor Julia dürüstçe.

Duvardaki guguklu saat o ikiyi vuruyor. Sanki bunu bekliyormuş gibi güneş çıkıyor, üstelik bu kış tarzı soluk bir güneş değil, bahara yakışır parlak bir güneş. Toz zerreleri âdeta dans ediyor. Tezgâhın üzerinde bulaşıklıkta duran iki fincan ve Price'ın muşamba üzerindeki minik çay damlasını silmek için kullandığı pembe bezden başka bir şey yok. O düzenli biri. Düzenli bir evi, düzenli bir görünüşü ve düzenli, hızlı bir zihni var.

“Güzel saat,” diyor Julia duvarı işaret ederek.

“Annemden.”

Elbette. Annesi bir Alman. Saat guguklamaya devam ederken bir nevi saygıyla onun susmasını bekliyor. “Bavyera,” diyor. “Annem oralı. Orada bunları yok pahasına satıyorlar.”

Duraksıyor, elinde tuttuğu bezle ona bakarken Julia birçok suç anlaşmasının bu şekilde yapıldığını anlıyor: Evlerde, hemen yanda komşular, dışarıda oynayan çocuklar varken.

Sonunda Price yeniden konuşmaya başlıyor. “Tamam,” diyor. “Peki. İlk ve en bariz soru.”

“Sor.”

“Benim çıkarım ne?”

Julia bunu bekliyordu, dolayısıyla bir cevabı var.

“Eh,” diyor nazikçe. “Geçmişin.” Kelimenin güneşin aydınlattığı toz zerreleriyle birlikte havada asılı kalmasına izin vererek arkasına dönüyor. Price alt metin okuma konusunda bir uzman: Ne demek istediği konusunda şüphesi yok.

Julia'yı şaşırtarak bir kahkaha patlatıyor. “Ah başmüfettiş, başmüfettiş, başmüfettiş,” diyor. “Şimdi anlıyorum. Neden baştan söylemedin?” Kızıl kahve saçlarına güneş ışığı vuruyor.

“Neyi?”

Bir sihirbaz gibi bulaşıklıkta fincanların yerlerini değiştiriyor, ardından doğruca Julia'nın gözlerine bakıyor. “Neden başka seçeneğim olmadığını söylemedin?”

Julia omuz silkmekle yetiniyor.

“Kanunun kolu uzun, değil mi?” diyor Price.

“Kesinlikle.”

Daha oynamasına gerek olmadan kozunun farkına vardı: Eğer yardım etmezse onu bu süreçte işlediği birçok suç sebebiyle tutuklayacağını biliyor. Uyuşturucu bulundurmak, satmak ve dahası.

“Muhbirler hapiste hoş karşılanmazlar, Price. Özellikle de kamuya açık bir duruşmada ifşa edilirlerse.”

Price meraklı ifadesini bozmasa da Julia onun yutkunduğunu görebiliyor, âdemelması ray üstündeki kablolu tren gibi bir aşağı bir yukarı yavaşça hareket ediyor. “Tamam,” diyor Price samimiyetle. “İspiyoncuların yanına kalmaz, değil mi? İyi anlaşma,” diye ekliyor ödevi öven öğretmen edasıyla.

“Haber verirsin,” diyen Julia sesinin telaşlı çıkmaması için çabalarken suçluların sadakatsizliği polisler göre daha çabuk kabul edip etmediklerini merak ediyor. Beklemediği bir şey olacakmış gibi bir huzursuzluğa kapılıyor.

“Sana ulaşamazsam karakola haber bırakırım, olur mu?” diyor Price. Bu bir test.

“Doğrudan benimle iletişime geçmen daha iyi,” diyor hemen. Gizlemeye çalışmıyor. Ve şimdi tıpkı bir körfezden içeri girip diğerinden çıkan dalgalar gibi kartlar el değiştiriyor: Price bu işin yasal olmadığını biliyor. Yüzünde usul usul bilmiş bir tebessüm beliriyor.

Bu bilgiyle şimdi mi bir şey yapacak yoksa sonra mı, Julia anlayamıyor. Pencereye doğru yürüyor. Onun yanında kendini hiç güvensiz hissetmemişti ama bu sabah öyle hissediyor. Kimse burada olduğunu bilmiyor. Aydınlık mutfak, sessiz ortam, yüksek manzara, aşağıdaki kaldırımda yürüyen minicik insanlar... Her şey tekinsiz görünüyor.

Julia gitmek için arkasına dönüyor, ahşap döşemeli koridorda ilerleyip dış dünyaya değil de koridorlardan oluşan bir labirente açılan kapıya doğru yürüyor.

“Kayıp güvenlik kamerası görüntüleri... Son zamanlarda çok insan kayboluyor,” diyor Price kayıtsız bir tavırla.

Julia ona dönüyor, parmaklarını koridordaki masaya dayıyor. Üzerinde sadece boş bir kül tablası var, yüzeyi ıslık ıslık. Aniden karşısında onca yıl önce çalışmaya başladığı genç çocuğu değil de kırkına yaklaşmış yetişkin bir adam görüyor.

“İnsanlar hep kaybolur,” diyor Julia. Bu, Price’ın ona ne üstünde çalıştığından haberdar olduğunu, parçaları bir araya getirebilecek kapasitesi olduğunu söyleme şekli.

Julia gözlerini ona diyor. Sakal bırakmış, o da kızıl kahve ama saçlarından daha turuncu. Sakalı Julia’nın rahatça okumaya alışkın olduğu ifadesini gölgeliyor. Aniden ondan kar maskeli adamı bulmasını isteyip isteyemeyeceğini merak ediyor. Kesin bulur. Bütün kameralı kapı zillerinin görüntülerine erişebilir, insanları korkutabilir, onları takip edebilir. Yasa dışı hareket etmeyi seven insanların kullanacağı tüm yolları kullanabilir.

“Başmüfettiş?” diyor, belki de bir şey sormak istiyor.

Julia cevap vermiyor. Bu ileri gitmek olur.

Price, “Bunun kayıp kadınlarla ilgisi var mı?” diye soruyor.

Julia çoğul konuştuğunu ânında fark ediyor.

“Kadınlar mı? Olivia mı demek istiyorsun?”

“Biri kayboldu. Çalıştığım biriyle çalışan biri.” Çalışma: Price suç eylemlerinden bu şekilde bahsediyor.

“Kim?”

“Onu tanımıyorum. Sarışındı. Marilyn diyorlardı. Gerçek adı olamaz, sadece... saçlarından ötürü,” diyor.

“Ne zaman?” diye soruyor Julia, Sadie ve Olivia’yı düşünerek.

“Altı ay kadar önce? Biri için çalışıyordu. Bir tür çete,” diyor. “Sonra bıraktı.”

“Tamam,” diyor Julia. Bunun, Olivia olamayacak kadar uzun, Sadie olamayacak kadar kısa bir süre olduğunu düşünüyor.

“Onlar için çalışmayı bıraktı.”

“Yani kaybolmadı. Sadece artık bir suçlu değil,” diyor Julia.

“Onu bir daha gören olmadı. Doğrusu onu öldürdüklerini düşünüyorum.”

“Neden?”

“Biri çeteden ayrıldığında böyle oluyordur diye düşünüyorum...”

“Doğru.”

“Biliyor musun?” diyor Price ve Julia hissediyor. Price’ın kozunun geliyor olması Julia’yı tüm düşüncelerinden, bu kadının kim olabileceği sorusundan uzaklaştırıyor. “Bu iş için uygun olduğumu sanmıyorum. Yine de beni düşündüğün için teşekkürler.”

“Neden?” diye soruyor Julia. Elini göstermek istememesine rağmen sesi sert, hatta belki çaresiz çıkıyor.

“Burada neye bulaştığımı bilmek istiyorum,” diyor. Julia içten içe çöktüğünü hissediyor. Bilmek istemesi doğal. Az sonra söyleyeceklerini söylemek istemiyor ama başka seçeneği yok.

“Sana hiçbir şey anlatamam,” diyor.

“Ben de bu işi yapamam. Beni içeri tık, umurumda değil.”

Julia ona kendi kozunu hatırlatıyor: “Bağlantılarının onları ihbar ettiğini öğrenmesini sorun etmediğinden emin misin?” diye soruyor yumuşak bir sesle. Gidebileceği yığınla suçlu var. Kimisi içeride, kimisinin çıkması yakın. Suçlulara yönelik asıl tehdit kanunlar değil, aynı işi yapanlardır. Bunu söylerken yüzünü buruşturuyor. İlk kez onun güvenini suistimal edip tehditkâr konuşuyor. Yaptıkları iş birliği tek bir cümleyle son buluyor.

“Siktir git, Julia,” diyor Price. İskoçyalı aksanı hızla geri dönüyor. Bir an duraksıyor, ardından isteksizce ekliyor: “Birini göndereceğim.” Julia şaşırıyor: Çoğu suçlu hapisten değil, öldürülmekten korkar.

“Hepsi bu,” diyor Julia. “Başka bir şey yok.” Hüzün, sarhoşluk gibi üzerine çöküyor.

Başka bir şey demeden giderken geleceği, kendi mahkemesinin nasıl olacağını düşünüyor. İddia makamından gelen evrak tomarında neler olacağını, bunların nasıl sunulacağını. Bir yıl önce Genevieve’in yaptığı tek bir şey. Ve sonrasında yavaş yavaş devrilen domino taşları. Kirlenmiş, yozlaşmış görünecek ama kendini öyle hissetmiyor. Tek hissettiği hayal kırıklığı ve sevgi. Tanrı aşkına, keşke Genevieve öyle bir şey yapmamış olsaydı. Bunu kendine bile nadiren itiraf ediyor ama durum bu. Bunun bir muhakeme hatası olduğunu, Genevieve’in bedelini ödediği aceleci bir karar olduğunu biliyor. Yine de Julia yapmamış olmasını istemekten kendini alamıyor. Bu kadar basit.

“Bir dostum bu gece giriş yapacak.”

“İyi.”

“Sen böyle değilsin,” diyor Price sohbet eder gibi, “dürüstsün.”

“Genellikle,” diyor Julia, sonra kendini düzeltiyor. “Yine öyleyim. Sadece içinde bulunduğum durum karışık.”

“Bana çok basit gibi geldi.”

Julia gözyaşlarını tutuyor. O iyi biri, değil mi? Bağışlanamaz şeyler yapmasına rağmen. Aniden ona şantaj yapan kişinin de tıpkı kendisi gibi iyi biri olabileceği düşüncesiyle hem dehşete kapılıyor hem de umutlanıyor. Çaresiz ama iyi biri. Birlikte olabilecek iki nitelik.

“Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum,” diyor Price. En uzun süreli müttefiki. Şantaja uğrayan şantajcı oluyor. En eski hikâye. Evden çıktıktan sonra Price’ın kapıyı arkasından kapadığını duyuyor.

Olivia'nın babası Julia'nın meslektaşlarıyla çoktan detaylı olarak konuşmuştu, belki de bu yüzden Julia'nın çağrısına bu kadar berbat bir bağlantı ve ondan da beter bir tavırla cevap veriyor.

Saat geç, Julia akşamın çoğunu kendine B2 diyen bir bilgisayar korsanına IP adresleri göndererek geçirdi.

“Üzgünüm,” deyip duruyor Olivia'nın babası. Rüzgâr, hattı mikrofonu tekrar tekrar kapayan bir el gibi kesiyor, ses cızırtılı geliyor. “Üzgünüm, dediğim gibi sinyal berbat. Dışarıda onu arıyorum. Ama bakın. Kısa keselim.”

Julia kanepede bağdaş kurup arkasına yaslanıyor, ayakları çıplak. Kaşlarını çatıyor. Lewis'in ona kızgın olduğunu düşünüyor. Adam kendini korumak için konuşmak istemiyor. Endişeli ve kararlı olmaktan ulaşılmaması zor ve kötü bağlantıya geçiş yapıyor. Julia durumu ifade edecek olsaydı bahaneler uyduruyor derdi. Muhtemelen bir şeyin peşinde. Kızını geri getireceğini düşündüğü bir şeyin ama bu olmayacak. Tanıklar bu şekilde öfkeli olduklarında kaçınılmaz olarak aptalca bir şey yaparlar.

“Bay Johnson, kızınızla ilgili birkaç sorumuz var.”

“Biliyorum, sadece... Acaba siz... Biliyorum,” diyor, bağlantı o kadar kötü ki Julia hiçbir şey anlamıyor.

“Sinyalin daha iyi olduğu bir yere geçemez misiniz? Mesela rüzgârın olmadığı bir yere gitseniz?”

“Tabii.”

“Zoom kullanıyor musunuz?”

“Kullanabilirim ama birkaç gün alabilir.”

“Anlıyorum,” diyor Julia düşünerek. “İyi bir iş çıkarmadığımı düşünüyorsunuz,” diyor. Bunu daha önce de yaşadı. Bazen kurbanların ve kurbanın ailelerinin ilişkiyi kesmekten başka seçeneği kalmıyor.

Jaluziden içeri süzülen sokak lambalarının ışığına bakıyor. Geçen bahar Genevieve'in Zac'i yaraladığı sıralarda Sadie kayboldu ve asla bulunamadı. Hâlâ önemli tanıkları sorgulamak yerine ofisinde oturduğu o günü düşünüyor. Ve sonrasında

olanları. Raporları doğru düzgün okumayıp göz gezdirdiğini, bunun yerine Genevieve'in yaptığını kimlerin bilebileceğini, nehirdeki bir ceset gibi günün birinde ortaya çıkabilecek başka hangi kanıtların olabileceğini tekrar tekrar düşündüğünü hatırlıyor. Gözlerini kırıştırıyor. Sadie'nin görüldüğüne dair yapılan ihbardan sonuç çıkmamıştı ama belki de bu onun ihmali yüzündendi. Aynı şeyin Olivia'nın da başına gelmesine izin veremez.

Gözlerinin buğulanmasına izin veriyor. Belki vakitli çıkar, kızıyla birlikte koltukta bacaklarını uzatıp bir film izler, arka kapı ardına kadar açık olur.

"Sadece birkaç soru, eğer beni duyabiliyorsanız."

Lewis hiçbir şey söylemeyince, "Erkek arkadaşı hakkında biraz daha konuşmak istiyorum," diye ekliyor. "Olivia'nın erkek arkadaşı. Ben sadece bu konuyu biraz daha araştırma yapmak istiyorum." Bunu söylerken kayıp kişi soruşturmalarında sıklıkla yaptığı gibi tek yapması gerekenin her taşın altına bakmak olduğunu ve o zaman onu bulabileceğini düşünüyor.

"Dinliyorum," diyor Lewis. Julia adamın sesindeki değişimi, beklentiye benzer tonu duyabiliyor. "Onunla ilgili bir şey mi buldunuz?"

"Henüz değil," diyor Julia. "Ama şunu sormak istiyorum..."

"Ben sinyalin daha iyi olduğu bir zaman sizi arayacağım, tamam mı?" diyor. Oysa sesi gayet net geliyor.

Çağrı sonlanıyor. Julia hayal kırıklığıyla telefona bakıyor. Belli ki Olivia'nın babasını çok kızdırmış.

Kalemini masanın üzerine bastırarak telefonuna bakarken düşünüyor, düşünüyor. Art haklı: Beynini asla kapatamıyor. Ve bu kez bir şey yakalamak üzere. Bunu hissedebiliyor. Marilyn. Bir çete için çalışıyordu. Peki ya onu bulmaya çalışırsa? Olivia onun ismini Polis Ulusal Bilgisayarı'na giriyor ama bir sürü sonuç çıkıyor, yüzlerce Marilyn var.

"Her şey yolunda mı?" diyor odasının önünden geçen Jonathan. Julia bir an için onun genç bir analist, kendisinin basa-

BİR KAYIP DAHA

makları tırmanmaya hevesli çavuş olduğu zamanlara dönüyor. Zaman zaman vaktinde çıkarlar, balık ve patates kızartması alıp arabalarına yürürlerdi. Julia, Art için de biraz alırdı. Art haftalarca ambalaj kâğıdına notlar yazardı. Mesaj yazmayla ve bunun gibi küçük jestlerle arası her zaman iyiydi. Bir ilişkiyi sürdürmek için gereken özen ve dikkat konusunda.

“Ah, evet,” diyor zayıfça, artık dürüstlük, doğruluk, masumiyet çoktan ortadan kayboldu.

Telefonunun çalmasıyla an bölünüyor ve Julia irkiliyor. Görüntülerin silindiğini söylemek üzere Price arıyor olabilir. BT’den biri arıyor olabilir.

Ama arayan Price değil. Ön masadaki çavuş. “Burada sizi görmek isteyen biri var,” diyor nazikçe. Julia adamın ses tonundan önemli biri olduğunu anlıyor. Aklı hemen Genevieve’e gidiyor.

“Kim?”

“Olivia Johnson olduğunu söylüyor.”

JULIA

Julia kulaklarına inanamıyor. Bir hata olmalı. Ama koridora çıktığında kanlı canlı orada durduğunu görüyor. Uzun boylu, sarışın, geniş burun, hafif çarpık dişler. Olivia Johnson. Julia gözlerini kırıştırmak, kendini çimdiklemek istiyor.

“Olivia,” diyor şaşkınlıkla.

Olivia hiçbir şey demeden başıyla onaylıyor. Pasaporttaki fotoğrafının aynısı. Güçlü bir burun. Sarı saçlar. Yüzünü kırmılatmazken bile gözlerinin kenarlarında hafif kırışıklıklar var. Julia ona hayretle bakıyor. İşte burada: Julia’nın kurtarıcısı. Gizem çözüldü. Peki, neden çözülmemiş gibi hissediyor?

“Ben kayıp değilim.” Olivia’nın söylediği ilk şey bu. Sesi Julia’nın beklediğinden daha sert ama beden dili daha sıkılgan. Julia, sanal dünyada sadece en iyi yönlerini gösteren biriyle tanıştığınızda durumun böyle olduğunu sanıyor. Ona bakmadan duramıyor. Ölümden geri döndü. Herkes onun öldüğünü düşünmüştü.

“Pekâlâ, şimdi sen geri dön—”

“Ben hiç kaybolmadım,” diyor Julia’nın sözünü keserek. Olivia’nın ince elleri kucağında düzgünce yan yana duruyor.

Kesinlikle bir yerlerden dönen birinin duruşu değil. Julia'nın rüyleri diken diken oluyor. *Hiçbir şey görüldüğü gibi değil*, diyor dedektif içgüdüleri ve Julia buna kulak veriyor. Olivia, "Daha önce gelmeliydim, biliyorum," diyor tek elini kaldırarak.

"Neden gelmedin?" Julia ona daha dikkatli bakıyor. Koridordaki ışıklardan birkaçı sönüyor.

"Bir dakika," diyor Olivia omzuna çaprazlama astığı çantasını karıştırarak. Üzerindeki açık renkli kotun paçaları bileğine kadar kıvrılmış, donuyor olmalı. Julia bu yersiz giyim tarzını pek de şaşırtıcı bulmuyor.

Olivia açıklamaya başlarken Julia, Matthew'un artık serbest bırakılması gerektiğini, Genevieve'in iyi olacağını düşünüyor ama bu düşündüklerine kendi bile inanmıyor. İpin ucundan bu şekilde kurtulmuş olmak onu tedirgin ediyor. Başka nelerin talep edileceğini kim bilebilir? "Açıkçası bunun gerçek olamayacağını düşündüm. Demek istediğim, ben o ara sokakta değildim. Kaybolmadım," diyor Olivia.

"Efendim?" diyor Julia. Bakışları kadının yüzünde geziniyor. Bu bir mantık sorusunu çözmek gibi. Onu sorgu odasına götürüp resmî ifadesini almalı ama Julia her nasılsa sorması gereken soruların cevaplarını zaten biliyor. "O paylaşımlı evde mi yaşıyorsun?"

Olivia gözlerine bakıyor. "Hayır."

"Portishead Ana Caddesi'ndeki ara sokakta mıydın?"

"Hayır."

"Ne demek istiyorsun, o sen değil miydin?"

"Buraya gelmem bu yüzden zaman aldı. Haberlerde gördüğüm ilk gece çok tuhaf olduğunu düşündüm ama adım çok da alışılmadık bir isim değil. Fakat ikinci gece fotoğraf yayımlandı... Pasaportumdaki fotoğraftı. Ama ben onun yaşadığı yerde yaşamıyorum. Bahsi geçen detayların hiçbiri benimle ilgili değil."

Julia'nın ağızı açık kalıyor. O, Olivia değil. En azından aradığı Olivia değil. "Ama yine de gelmek için birkaç gün bekle," diye ısrarla vurguluyor, meraklı bir ses tonuyla. Kim olsa ânında gelirdi, öyle değil mi? Peki o neden hemen gelmemiştii?

"Burada değildik... Bir akrabamın düğünü için beş günlüğüne gitmiştim. Çok uzak bir yere."

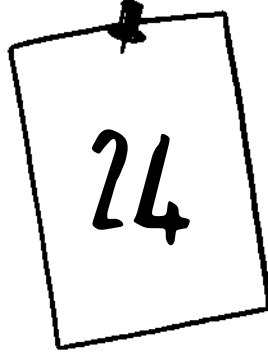
"Anlıyorum." Julia başını iki yana sallıyor. "O hâlde Instagram hesabı da mı sana ait değil?"

"Hayır. Sosyal medyada yokum. Anlamıyor musunuz?"

"Ama bu senin fotoğrafın. Senin adın."

Olivia ona baş ve işaret parmaklarının arasında bir bilet gibi tuttuğu pasaportunu uzatıyor. Julia pasaportu alıyor, gerçekten de aynı fotoğraf: Bire bir aynı. Bir yıl önce, Mayıs 2022'de hazırlanmış. Genevieve'in suç işlediği bahar. Şimdi 2023 olmasına rağmen Julia bir yıldan çok daha uzun bir süre geçmiş gibi hissediyor.

Ancak tek bir sorun var: Olivia Johnson'ın pasaportu zaten kanıt odasında.

EMMA

Tüm gün ne yapacağıma karar vermeye çalıştım ve sıklıkla olduğu gibi bunu ancak gece saat birde başarıyorum. İnsan gündüz kendine itiraf edemeyeceği şeyleri gece kabullenir.

Mutfak adasında oturmuş, eski kız arkadaşını düşünüyorum. Sigara içiyorum. Evin kokması önemli değil, sen burada değilsin, hâlâ nezarethanedesin, polis *soruşturmasını sürdürürken* gözaltı süren sürekli uzatılıyor. Sanırım sana dava açacak yeterli kanıtı bulmak için belirsiz stratejiler deniyorlar. Bu yüzden sigara içtiğimi saklamama ya da bahçede içmeme gerek yok. Tek bir cam kül tablamlar var, sen bebekken kullanırdım ve beni bağışla ama bahçede içtiğim o tek bir sigara günümün en güzel kısmıydı. Şimdi dumanın düz bir çizgi hâlinde yavaşça yukarı yükselip kaybolmasını izliyorum.

İki kadın, ikisi de kayıp. Eski kız arkadaşın ve mesajlaştığın kadın, Olivia. Şimdiyse bu üçüncü kadın çıktı. *Senin için Prudence Jones'um var*. Bunun ne anlama geldiği, bir QR kodundaki bu açıklamanın ne anlam taşıdığı, bitcoinlerin ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim... Ne?

Ne biliyorum? Dumana bakıp kahve telvesi gibi okumaya, zehirli sisin içinde bir cevap bulmaya çalışıyorum. *Senin için Prudence Jones'um var.* Bu, kulağa geldiğinden başka ne anlam taşıyor olabilir?

Tıpkı buz yutmak gibi. Bir şeyin doğru olduğunu anladığın ama olmamasını dilediğinde hissettiğin bu duygunun bir adı olmalı. Bizim yaptığımız gibi bir işi, bir eşi, bir kasabayı terk etmen gerektiğini anladığın zaman hissettiğin bu duygunun. Geçen yıl olanlardan sonra kaçtık, yine de tamamen kurtulamadık. Yeterince uzağa gidemedik.

Sigaradan bir nefes daha çekiyorum. Parmaklarımda sarı lekeler bırakacak. Mutfak kokacak. Koku asla tam olarak çıkmayacak. Sigara içtiğinde olan budur. Bu geceyi, bu mutfak adasını sonsuza dek hatırlayacağım.

Kız arkadaşının kaybolmasıyla ilgili bana bir kez olsun açıklama yapmadın. Belki de bir açıklaması yoktur. Ama daha kötüsü bir kez olsun benim neler olduğunu merak edebileceğimi, şüphelerim olabileceğini önemsemedi.

Sigara hâlâ ağızımda, montumu ve spor ayakkabılarımı giymeye başlıyorum, üç kadının adı da tıpkı sigaranın dumanı gibi kafamın içinde dönüp duruyor. Olivia. Prudence. Bir tanesi kötü tesadüf. İkincisi... Üçüncüsü... Sigara beni boğacakmış gibi hissediyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum. Bunların benim tercihlerim olduğuna.

Masum olduğuna dair kendimle o kadar mücadele ettim ki bir şeyi unuttum: Bazen ebeveyn olmak çocuğunuzu tekrar tekrar değerlendirdiğiniz içsel bir tartışma değildir. Bazen harekete geçmektir.

Anahtarlar elimde, düğmeye basıyorum ve arabanın sokağı kehribar rengi bir ışıkla aydınlatmasını izliyorum. Bu bağrına taş basmak mı? Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Bu başka bir şey.

BİR KAYIP DAHA

Babasını hatırlıyor musun? Tanrım, adam perişan olmuştu. Gerçekten mahvolmuştu. O adam bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Bu kesin. Tüm vücudu değişmiş gibiydi, sanki kızını kaybetmenin acısı onu paramparça etmiş, geriye ne kaldıysa çökmüş hâlde bırakmıştı.

Ne olduğunu bilmeyi hak ediyor. Buna herkesin hakkı var.

Dışarıda sokak nemli. Uzun süre şiddetli yağan yağmur bahar dallarından, çalılardan damlayan çiselemeye dönüştü.

Sigaramı bitiriyorum –Tanrım, sigaradan gerçekten nefret ediyorum– ve yere atıyorum. Üzerine yağmur damlayan bir su birikintisinin içine düşüyor. Arabaya binip kontağı çeviriyorum ve ne var biliyor musun? Her nasılsa doğruyu yaptığımı hissediyorum. Ön camda yağmur, içeride gözyaşları ve ben, tek başınayım. Her anlamda yalnız bir ebeveyn.

Gün içinde Prudence Jones’a baktım, bu isimde kayıp hiç kimse yok, en azından ben bulamadım. Bitcoinin ne için olabileceğini bilmiyorum, gerçi birkaç korkunç tahminim var. Kaçırma, cinayet, kaçakçılık. Hangisi?

Kırmızı ışığa aldırmadan geçebilecekken kimsenin olmadığı bir yaya geçidinde rölantide bekliyorum ve senin bunu yapıp yapmayacağını merak ediyorum. Belki de kumaşlarımız farklıdır ama seni bu kadar uzun süre tek başına büyütmüş olduğum, hayatın boyunca sana tek başına ebeveynlik yapmış olduğum için sadece bana bezeyeceğini düşünmüştüm. Belki de sadece görmek istediklerimi görmüşümdür. Belki de diğer insanlar, kırmızı ışıklar, kadınları öldürmemeni söyleyen yasalar umurunda bile değildir.

Tabii babanı da düşünüyorum. Zaman kaybı. İki pembe çizgi görünce arkasına bakmadan kaçan biri. Ama ya bundan daha kötü biriye? Arabayı hareket ettirirken gözlerimi kırptırıyorum. Onu doğru düzgün hatırlamıyorum. Aniden onunla yatmış olmamın, pervasızlığımın hayatımın en büyük kumarı

olduğu hissine kapılıyorum. Rulette bahsin ne kadar yüksek olduğunu bilmeden her şeyi kırmızıya yatırmak gibi bir şey.

Karakol görüş alanıma giriyor. Burası da itfaiye istasyonları, kiliseler, acil servisler gibi bir an bile kapanamayacak kadar önemli olan, ışıkları her daim açık kasvetli yerlerden biri.

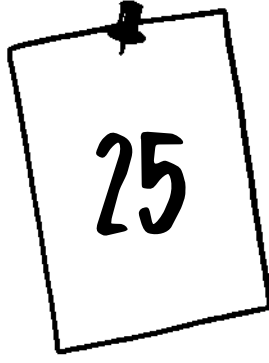
Arabayı park edip kendim için ve sanırım senin için birkaç derin nefes alıyorum. Bu QR kodunu polise vererek seni koruduğuma, hiç değilse kendinden koruduğuma kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Ayak seslerim otoparkta yankılanıyor. Elimde tuttuğum nemli, tüy kadar hafif kâğıt parçasından ibaret bilgi o kadar ağırlıksız ki neredeyse önemsizmiş gibi geliyor. Kâğıt parçası serin rüzgârda çırpınıyor.

Otomatik kapıdan geçip içeri giriyorum. Sanki beni bekliyormuş gibi koridorda duran Başmüfettiş Day çok çalışan bir polis memurunun tablosuna benziyor. Payıma düşeni söylemeye hazır hâlde kâğıt parçasını kaldırıyorum.

Day yavaşça bana dönüyor; önce bakışları, ardından başı, son olarak vücudu.

“Oğlum sorgulandı ve hâlâ burada tutuluyor,” diyorum. Yüz ifadesi değişmiyor ama ben konuşurken bakışları keskinleşiyor. “Elimde size yardımcı olabilecek bazı kanıtlar var. Şunu da bilmeniz gerek: Eskiden Andrew olarak tanınıyordu. Geçen yıl kız arkadaşı Sadie kayboldu.”

LEWIS

Karakolun önünde Başmüfettiş Day'le konuşan bir adam var. Onunla Andrew hakkında konuşmaya, sahte profilimden yaptığımız mesajlaşmaları göstermeye gelmişim ama şimdi bir elim arabanın tavanında, diğeri kapı kolunda durmuş sadece izliyorum.

Burada bir şey var: Polis ve vatandaş arasında normal bir konuşmadan fazlası. İkisi de duygusal görünüyor. Hava ılık olmasına rağmen üstünde parka olan adam tam onun karşısında duruyor, sarhoş gibi, geceyi dışarıda geçirmiş biri gibi vücudunu dedektife doğru eğmiş. Kadın konuşurken el kol hareketleri yapıyor, bunu yaptığını daha önce hiç görmemiştim. Bir kolunu bedenine sarıyor, diğerini dur der gibi kaldırıyor.

Son sözü onun söylediği belli çünkü adam gidiyor, gitmek için dönerken boynunda kalın, beyaz, hastane tipi bir gazlı bez ve onu tutan steril bir bant görüyorum. Üstü kapatılmış olmasına rağmen alttaki yaradan sızan kan beze bulaşmış, ortasında siyah nokta olan gelinciğe benzer koyu kırmızı bir leke göze çarpıyor. Pis, özensiz görünen gazlı bezin kenarları kirlenmiş.

Adamın arkasından bakıyorum. Caddenin sonuna doğru yavaşça yürüyor. Onun bir suçun kurbanı olup olmadığını, eğer öyleyse benim gibi Başmüfettiş Day'den hoşnutsuz olup olmadığını merak ediyorum.

Tam aklımdan bunlar geçerken arkasına dönüyor. "Canın cehenneme," diye bağıyor. Kuzeyli aksanı boş bir kış göğü kadar belirgin. "Senin de pis işlerinin de canı cehenneme!" diyor.

Kelimelerin Day üzerinde neredeyse fiziksel bir etkisi oluyor. Ona doğru uzattığı eli yanına düşüyor, kollarını beline doluyor. Yorgun görünüyor. Haftalardır uyumuyormuş gibi görünüyor, gözlerinin altında mor halkalar var, yanakları çökük. Sanki yumruk yemiş gibi hafifçe öne eğiliyor.

Pis işler.

Pis işler.

Day arkasına dönüp karakola girdiği anda kendimi adamın peşinden koşarken buluyorum. *Pis işler.* Ne demek istedi? Otoparkta koşarken nefesim kesiliyor. Day'i takip etmek içimde bir şeyleri açığa çıkardı, sanki birini dinlemek, birine yanaşmak, peşine takılmak normal bir davranışmış gibi geliyor. Sanırım tek söyleyebileceğim, günün birinde çocukların olursa bir haftadır yaptıklarımın bazılarını anlayabilirsin. Seni o kadar çok özledim ki bu özlem vücudumun tam ortasında yeni, üzgün bir organmışçasına ekşimiş, çürümüş bir parçam hâline geldi.

"Hey! Hey!" diye bağıyorum adama.

Bana doğru dönüyor. Boyu uzun, gözleri boş bakıyor, beden dili sebepsiz yere şiddete başvurmaya hazır biri gibi öfkeli. "Onu nereden tanıyorsun?" diyorum zayıf bir sesle. "Başmüfettiş Day'i?"

Boynunu ovuşturması istemsizce yüzümü buruşturmama neden oluyor. Yeni yarayı düşünmeden yapılan eski bir alışkanlık olsa gerek, parmakları oraya değince irkiliyor, ardından eline bakıp kan var mı diye kontrol ediyor. "Neden soruyorsun?" diyor.

Sonra her şeyi değiştirecek cümleyi kuruyor: “Senin de hayatının içine etmeyi mi denedi?”

“Ne?” diyorum, sesimi alıp götüren bahar rüzgârı taze ve mis gibi bir koku taşıyor. Otoparkın kenarlarında yabani maydanozlar büyümüş. Bakışlarım karakola dönüyor, Day içeride güvende. Hepsi öyle, cam fanuslarında. Düşüncesiz, duygusuz, umursamazlar. Suçları çözümeseler de yine de maaşlarını, emekli ikramiyelerini alıyorlar. Bu arada biz –şanssızlar– acı çekiyoruz, hayatlarımız altüst oluyor.

“Bir bok yapamaz. Eğer ona meydan okursan seni tehdit eder. Yıl olmuş 2022 ama polis hâlâ ağızımıza sıcıyor.”

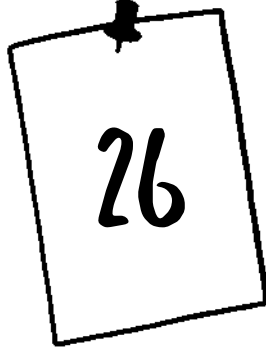
“Ne?”

Tabanca şeklini alan eliyle sertçe boynunu işaret ediyor. “Bunu bana kızı yaptı, dostum,” diyor. Sesi boğuk, gözleri ateşli. “Yani evet, ona bulaşma. Seni de tehdit edecektir, lanet olsun,” diye ekliyor kendi etrafında dönerek. “Bunu söylememeliydim.” Bana bakıyor, ardından kapüşonunu başına geçiriyor, yaktığı sigara kubbe biçimindeki başlığının içine gömülen yüzünü mükemmel biçimde aydınlatıyor. “Hiçbir şey söyleme. Sana söylediğimi söyleme.” Bir kez daha boynunu işaret ediyor, ardından beni orada düşüncelerimle baş başa bırakıp gidiyor: Bu Başmüfettiş Day aslında kim? Bu adam kim?

“Bekle,” diyorum. “Bekle.” Ama beklemiyor. Caddenin aşağısına doğru yürüyor. “Hayatımın içine etmeyi *denedi*,” diye bağıyorum.

Yavaşça dönüp bana bakıyor. İşte o anda zihnim onun da çoğu insan gibi hem suçlu *hem de* kurban olduğunu söylüyor. Bana doğru gelip selam vermek, teşekkür etmek, bir anlaşma yapmak üzere –yakında daha fazlası olacak el sıkışmaların ilki olarak– elimi sıkıyor.

“Ben Zac,” diyor.

LEWIS

Ev sessiz, sakın, uykuda. Ama bir yıl sonra ilk kez boş gibi gelmiyor. Ateşin yanına kıvrılmış bir kedi gibi huzurlu. Hayatın ritmi bana ve Yolanda'ya dönmeye başladı ama o kadar yavaş ki bazen bir dalganın hafifçe yükselişi misali gözden kaçırıyorsun. Dün bir şişe şarap ve büyük bir kutu çikolata aldım. Küçük şeyler ama benim için çok şey ifade ediyor: Bana umudu temsil ediyor. Geri döneceğin anlamında değil, aksine senden sonra da bir hayat olduğunu anlatıyor.

Artık kalkar kalkmaz ışıkları açmıyorum, sadece güneşin doğuşunu izliyorum, binlerce çocuğun ayak izleriyle damgalanmışa benzeyen bulutlar hızla geçiyor ve arka plan inci gibi parlıyor. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ama bu, her şeyin sakın olacağı zaman dilimlerinin olmayacağı anlamına gelmiyor. Bir şeyler değişti. Kumsaldaki en minik çakıl taşı hareket ediyor ve başka iki taşın devrilmesine, ardından da suyun kuma sızmasına neden oluyor. Seni bu denli çok sevdiğim için ödediğim bedel çektiğim acı.

Dışarı çıkıyorum. Yürüyorum, yürüyorum, bacaklarım mutlu olup titreyene, kalbim dolu ve güçlü hissedene kadar

yürüyeceğim. Bazen, daha iyi günlerimde hayatta olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Senin hayatın muhtemelen senden alındı ama her ne kadar öyleymiş gibi hissetsem de benimki tamamen alınmadı. Gökyüzü şafağa doğru sürüklenirken alacakaranlık yavaş yavaş gözden kayboluyor. Loş ve zayıf ışık yavaş yavaş parlaklaşıyor. En sevdiğim kayayı buluyorum.

Geçen yıl Zac'ın ölümünün ardından abisi David ve ben iki kez buluştuk; o kızgındı, bense bitkin. Zac ona Julia'yı anlatmış. Zac öldükten sonra David numaramı kardeşinin telefonundan bulmuş. Beni aradı. Julia'yı alt etmek, ona acı çektirmek için yardıma ihtiyacım olursa hazır olduğunu söyledi. O da iyi bağlantıları olan bir suçluydu. Eğer ihtiyacım olursa “ne gerekirse” yapacağını söyledi.

Sonunda Yolanda'ya Julia'nın benden başka bir düşmanı daha olduğunu anlattığımda bana bu işin peşini bırakmamı söyledi. Tam burada, bu kayanın üzerinde, kığımız donmuş ve ıslanmış hâlde oturup senden bahsettik. Kendimizden ve senden sonra ne olacağımızdan da konuştuk.

“Onu çok seviyorum,” dedi Yolanda, “bu sanki gidecek hiçbir yerin olmaması gibi.”

“Biliyorum,” dedim. “Volkan gibi.”

Yolanda başka bir şey söylemeden başıyla onayladı, onu anladığımı biliyordu.

Daha sonra, hava daha da soğuyup kararmaya başladığı sırada, “Eğer o...” diye konuşmaya başladı Yolanda.

“Bunu konuşamam,” dedim.

“Biz yine de onun...” Çenesi titredi. “Ben yine de onun...”

“Evet,” dedim. “Evet, Tanrım evet. Sen sonsuza dek onun annesi olacaksın.”

Yolanda yutkundu, bana baktı, gözleri buğulandı, sonra kurudu. Sanırım ağlamaya en yaklaştığı andı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Bana bunu söylediğin için.”

Yutkundum, bugünlerde sıklıkla olduğu gibi gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. Kaslarımız sertleşip tüm bedenimiz soğuktan uyuşana ve hava iyice kararana kadar saatlerce oturduk.

Ama eve döndüğümüzde sen hâlâ kayıptın. Bizim kalbimiz hâlâ kırıktı. Yine de ... Bilmiyorum. Bir şey işte. Hayat asla eskiye dönmez. Mars'a taşınmış gibi hissedebilirdik ama devam da edebilirdik. Ve Yolanda bunu görmemi sağladı. Geçtiğimiz on iki ay içinde David'le ara sıra iletişim kurdum, sokaktaki bir suçlunun Başmüfettiş Day'in ihmaliyle ilgili bir şey ortaya çıkaracağını ve bu şeyi ona karşı gerçek bir şikâyetle koz olarak kullanabileceğimi, soruşturmanın yeniden açılabilceğini umuyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Bildiğim kadarıyla David de hiçbir şey yapmadı.

Yapmaya devam ettiğim tek şey sahte sosyal medya hesabını bana seni hatırlatan günlük gönderilerle güncel tutmaktı.

Artık pencere pervazımızda dört yüz tane küçük mum var. Stokçu gibi görünüyoruz. Beşerli sıralar hâlinde, yedi kat yüksekliğinde pervaza yığılan mumlar bir şelale gibi altlarındaki zemine akıyorlar.

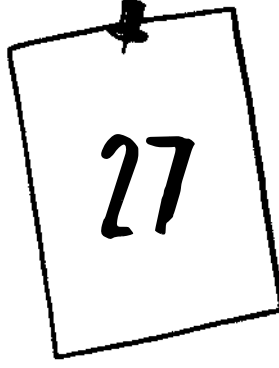
Bir tür batıl inanç hâlini aldı. Biliyorum, biliyorum bu çok mantıksız ve işe de yaramıyor. Mum yakmayı *bırakmak* en mantıklısı ama yapamıyoruz. Onlar bize seni hatırlatıyor. Kaybolduğun o nisan ayından bu yana yaz, sonbahar, kış boyunca neredeyse dört yüz tane biriktirdik ve şimdi her ne kadar bize hiç öyle gelmese de yine bahar mevsimine girdik. Her gece kaybolduğun saatte bir tanesini yakarak gerçekleştirdiğimiz mini bir anma töreni. Bizim için açıklayamayacağımız bir şey ifade ediyor. Hiçbir geceyi atlamadık.

Saat sekizi biraz geçte telefonuma bir mesaj geliyor. Nerede olduğumu merak eden Yolanda olmalı, senin hakkında bazı haberlere ulaştığım ya da daha kötüsü, benim de ortadan kaybolduğum düşüncesiyle hâlâ gergin. Telefonumu çıkarıyorum ama o değil. Sen de değilsin.

Selam, diyor. Facebook'tan gelmiş. Bir dakika, bu benim hesabım değil. Diğer sahte hesap. Ben Andrew, yazıyor mesajda ama Matthew isimli birinin adıyla geliyor. Yeni bir hesap kullanıyorum. Bir süre ortalarda olmadığım için senden özür dilemek istedim ama mecburdum. Ben... Ben geçmişte yaptığım bir şeyden dolayı pişmanlık yaşıyordum.

Sırtımdan aşağı bir elektrik dalgası geçmiş gibi hissediyorum. Serin sabah havasına rağmen vücudumu ateş basıyor. Bu o. Erkek arkadaşın. Eski erkek arkadaşın.

Yeni bir isim kullanıyor. Matthew. Bir yıldır kayıpsın Sadie ve işte o burada, geçmişte yaptığı bir şeyin pişmanlığını yaşıyor. Bu konuda benim yarattığım bir kadınla konuşuyor: Olivia Johnson.

LEWIS

Şaşkınlıkla telefonuma bakarken gözlerime inanamıyorum.
Geçmişte yaptığı bir şeyin pişmanlığını yaşıyor.

Koyu mavi bir sabah belki de bir itirafın başlangıcı oluyor. Her şeyi değiştirebilecek bir itirafın. Bu, her şeyin sonu olabilir. Sahte hesapla yapmayı amaçladığım kötü şeylerin. Yolanda'ya hayatıma devam etmeyi deneyeceğime dair verdiğim sözün.

Polisin yokluğunda, benden başka yardım edecek kimse yokken ve bu buz gibi kumsalda –kayıtlara geçen en soğuk bahar– ona cevap yazıyorum.

Ben: Selam :) Senden haber almak güzel ama ne demek istiyorsun?

Matthew: Ah, açıkçası benim acılarımı bilmek istemezsin.

Ben: Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yapmışızdır, bu konuda konuşmak sorun olmaz!

Matthew: Hımm. Neyse, seninle tanışmayı isterim. Geçen yıl seni görmezden geldiğim için kötü

BİR KAYIP DAHA

hissediyorum. Bir bakıma... bilirsin. Devam etmeye çalışıyordum.

Ben: Anlıyorum. Ben de isterim. Burada yaşıyorsun, değil mi?

Matthew: Evet. Portishead'de.

Ben: Ben de. Peki neden şimdi yazdın?

Matthew: Geçmişte yaptığım bazı şeyleri düşünüyordum.

Ben: Ne gibi?

Matthew: Uzun hikâye. Sadece bazı şeyleri düzeltmenin vakti geldi.

Ben: Öyle mi?

Matthew: Boş ver. Sana söyleyemem. Ama buluşmayı çok isterim.

İşte bu. Daha fazlasına gerek yok. Harekete geçiyorum. Sana ne olduğunu bana anlatmadıysa da belki başkasına anlatabilir. Hem yine tutuklanırsa o zaman polis onu soruşturabilir.

Adrenalin kanımda hızla dolaşiyor. Bir yıldır böyle hissetmedim, acıdan ve sürekli hayal kırıklığı yaşamaktan uyuşmuştum. Aniden çikolatalar ve şarap saçmalıklımış, hayatın yarısıymış gibi hissediyorum. Hayatımın gerçek amacı bu. Seni alan adamı bulmak. Onu adalete teslim etmek.

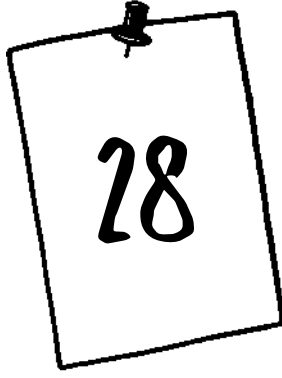
Altı ay önce biri seni gördüğünü iddia etti. Polis bir şey çıkmadığını söyledi ama Tanrım, o gün kalbimin göğsümden çıkıp bir roket gibi göğe fırlayacağını düşündüm. Sahilin yakınında, seni bıraktığımız, seni geçmişe emanet ettiğimiz yerde görülmüştün. Bunu doğrulayacak başka kimse yoktu. Ve seni gördüğünü iddia eden tanık –yetmiş beş yaşlarında yaşlıca bir kadın– sorgulandıkça daha da az emin olduğunu söyledi. Ke-

sinlikle sarışın, uzun boylu bir kadındı, seninki gibi bir mont giyiyordu ama başka bir şey yoktu. Yeterli değildi.

Üstelik hepsi buydu. O zamandan sonra hiçbir haber çıkmadı. Dosya kapanmadı, zaman aşımına uğramadı ama ateşi hızla söndü. Seni aramak için ayrılan kaynaklar giderek azaldı, güncellemeler sonunda sıfıra kadar indi. Sadece damıtılmamış, salt karamsarlık. Sen ölüsün. Bizimle konuşurken yüzlerindeki ifadede bu görölüyordu. Gerçek profesyonellerin bile tiksiniyor olması ne tuhaf. Belli oluyordu. Belki bulaşır diye çok yaklaşmak istemiyorlardı.

Ama şimdi. İşte o burada. *Geçmişte yaptığı bir şeyden dolayı pişmanlık yaşıyor.* Bana itiraf etmenin eşiğinde.

Çok komik, benim tarafımdan, geçmiş benliğim, bilinçaltım tarafından sanki bir gün bunu yapacağımı biliyormuşum gibi her şey hazırlanmış. Hepsi önümde duruyor. Olivia'nın bir pasaportu var. Benim yarattığım hesapları var. Tek yapmam gereken onlara girmek. Kendi karakterimi yaratmak ve sonra onun ortadan kaybolmasını sağlamak.

LEWIS

Olivia'nın kısa süreliğine de olsa ortadan kaybolmasının bu kadar kolay olması beni ürpertiyor. Şüphe uyandırmaya yetecek kadar bir süre. Andrew'un yeniden sorgulanmasına yetecek kadar bir süre. Polisin şu soruları sormasına yetecek kadar bir süre: Tanıdığı iki kadın birden neden ortadan kayboldu? İkinci kadınla ne ilgisi vardı, geçmiştekine ne yapmıştı?

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum, eskiden birlikte televizyon izlediğimiz koltuğa oturuyorum. Sen kaybolmadan önce kendimizi *Selling Sunset* dizisine kaptırmıştık, Tanrım, gerçekten berbattı. Ama sana katılıyorum, bir yanıyla da karşı konulmazdı. Kaybolmadan önceki Noel'de bana üzerinde Jason ve Brett Oppenheim'in fotoğrafları bulunan bir kupa almıştın. O benim en değerli hazinem, asla bulaşık makinesine atmıyorum.

Bu civarda kiraya verilecek boş odaların ilanını bulunduran bir internet sitesine bakıp hızla işe koyuluyorum. Herhangi bir inceleme gerektirmeyen, sadece yeni bir kiracı arayan, ev sahibinin *sanal başvuruları* kabul ettiği bir tane bulmaya çalışıyorum.

Kendi e-posta hesabımdan, *Sevgili Steve*, diye yazıyorum. Eski bir hesap ama kullanıcı adını değiştirdim. Aslında e-posta

adresini aynı alan adına sahip yenisiyle değiştirebileceğimi ve geçmişini saklayabileceğimi daha sonra fark ettim. Bu yüzden Küçük O'nun e-posta hesabı benim geçmişimle dolu ama beni işaret eden şeyleri sildim, sadece inanılır olmasına yetecek kadar şey bıraktım: abonelikler, internet siparişleri, taslaklar.

Portishead'deki boş odayı tutmak istiyorum.
Görmeme gerek yok, sadece bir hayal kırıklığı
yaşadım ve gerçekten taşınmam gerekiyor. Acaba
mümkün olan en kısa sürede taşınmam mümkün
mü? Yeterli olacağını düşünerek pasaportumun
taranmış görüntüsünü de ekliyorum.

Şöyle bir göz atıp genç bir kadına aitmiş gibi görünmesi
için senin yazacağın birkaç cümle daha ekliyorum. Ama bir
şey oluyor: Sesin kulağımda çınlıyor. Sesin de tıpkı senin her
daim olacağın gibi benimle. Bunu düşünmek gözlerimin bu-
ğulanmasına neden oluyor. Nasıl bu kadar canlı olabilirken
hiçbir yerde olmazsın?

*Umarım yeterlidir :,) diye ekliyorum. Üzgünüm yan
taratmışım, haha.*

Sen bir şeyleri asla yan taramazdın ama belgeleri eklemeyi hep
unuturdun: e-postalar genellikle çiftler hâlinde gelirdi. Ve nokta
koymak yerine haha yazardın. Bunun eskiden hoş olmadığını,
sonra insanların bunu ironi yapmak için kullanmaya başladığını
ve sonra yine havalı olduğunu söylemiştin. Bir keresinde, “Hâlâ
gülmek anlamında mı kullanılıyor?” diye sormuştum, sen de
gülerek, “Pek değil,” demiştin.

Ev sahibi bir süre sonra e-posta ile cevap verdiğinde Yolanda
yemek pişiriyor, ben de mutfak adasında oturmuş, Yolanda'nın
dediğine göre kıpırdanıyorum. Ekrana bakmıyorum, bilse beni

durdurur diye düşünerek anneni izliyorum. Bu, başarmak için uğruna çaba sarf ettiğimiz şeyi, Mars'taki gerçekliğimizi elimizden alacak. Ama aynı zamanda belki bir gün bana teşekkür eder diye de düşünüyorum.

Ev sahibi Olivia'nın bir sonraki gün taşınabileceğini yazmış.

“Marketten bir şey lazım mı?” diye soruyorum ayağa kalkarken.

“Ne?” diyor Yolanda. “Şimdi mi gidiyorsun? Neden?” Saate bakıyor, onu geçmiş.

“Sadece kafa dağıtmak için. Biraz yürüyeceğim,” diyorum o da daha fazlasını sormuyor. Konu şu ki gidişinin üzerinden bir yıl geçmiş olmasına rağmen ikimiz de zaman zaman tuhaf, dengesiz davranışlar sergiliyoruz. Restoranda, yemeğin tam ortasında ikimizden birinin müsaade isteyip utanç verici derecede uzun bir süre sonra kıpkırmızı gözlerle geri dönmesi alışılmadık bir durum değil.

Tesco market suç dehalarının gittiği bir yer değil, biliyorum. Arabayı oraya çok hızlı sürüyorum, ardından otoparkta yürüyorum. Nisan ayının sonu olmasına rağmen hava hâlâ buz gibi. Burası bir alışveriş merkezinin içinde bir süpermarket, havaalanını andırıyor, belki de sadece günün bu saatinde böyledir. Hemen karşısında vardiyalı çalışanların ya da benim gibi tuhaf saatlerde tuhaf şeylere ihtiyacı olanların takıldığı bir kahve zincirinin mağazası var.

Marketin cep telefonu bölümü hâlâ açık. 2004'ten kalma bir yere benziyor. Küçük, oyuncak model telefonlar kablolarla masaya bağlanmış. Kriptolu ucuz bir tane alıyorum. *Bunu gerçekten yapacak mıyım?* diye merak ediyorum. Evet yapacağım. Senin için. Adalet için, senin için. Gelecekte senin gibiler olmaması için. Andrew gibi adamlar tarafından ortadan yok edilecekler için.

Otomatik kasada gaz ilacı alan bir kadının arkasında sıraya giriyorum. *Dürüst olmak gerekirse dışarı çıkıp uzaklaşmak gü-*

zel, diye mesaj atıyor kadın. Okuduğum hâlde okumuyormuş gibi davranıyorum. Çevrimiçi yaşadığımız hayatlar. Arkamızda bıraktığımız ayak izleri. Sadece o elektronik ayak izlerinden ibaret olduğunu, başka bir şey olmadığını hayal et: Dünya senin gerçek olduğuna inanır mıydı? Böyle bir şey olabilir miydi?

Onun önündeki kadın terlik ve bikini alıyor. Bense var olmayan bir insan için bir telefon alıyorum. Ne yazık ki bu telefonu senin geçmişinle dolduramayacağım. Ama ne yapalım? Planda bir boşluk daha olması gerekecek. *Önemli olan onu tutuklatmak, önemli olan onu tutuklatmak, önemli olan onu tutuklatmak.*

Dışarı çıkıp devasa otoparka gidiyorum, tepemdeki gökyüzü kapkara. Dünyada yalnız ben varmışım gibi hissediyorum. Beni izleyecek kimse yok. Kasabaların ve şehirlerin anonimliği. Otoparkın ötesindeki yol boyunca bir mıcıır tanesi yavaşça hareket ediyor ve hava kirliliğini andıran soğuk sis etrafımı sarıyor. Zihnimin gerilerinde bir yerde Yolanda var. Bana, *Lewis, bu delilik*, diyor. Eminim sen de ona katılırdın. Ama umurumda değil. Bu sefer gerçekten tutuklandığını hayal ediyorum: arama, haklarının okunması, avukatlar, hepsi. Bir de... Hayır, aklı-mın oralara, senin canlı olarak bulunduğun yıldız kadar parlak yerlere gitmesine izin veremem.

Kutuyu açıp telefonu avucumun içine alıyorum. Bu bir akıllı telefon. Hiçbir genç kapaklı telefon kullanmaz. Tanrım, bunu hayatta kabul etmezdin: Yedi yirmi dört Instagram'a giremediğinde kopacak yaygarayı hayal edebiliyor musun? Avucumun içinde bir çakıl taşı gibi soğuk. Olivia'nın yeni telefonu.

Benim için her şeyin burada olması çok tuhaf. Facebook hesabını bir yıl önce Andrew'la iletişim kurmak için açmıştım. Onu Instagram'dan da takip etmiştim. İnternette mankenlerin Olivia'nın pasaport fotoğrafına benzeyen buzlu fotoğraflarını bulmuştum.

Ve sonra çok tuhaf bir şey oldu: Onu adalete teslim etmekten vazgeçmiş olmama rağmen hesapları silmedim. Yerel kahvecilerin, şakayıkların, oturmayı sevdiğin pencere pervazlarının fotoğraflarını paylaştım. Seni hâlâ hayattaymışsın gibi gösterecek şeyleri. Ara sıra kontrol edip senin ağzından yazdığım şeylere güldüm. Aşağı doğru kaydırduğımda sanki hâlâ buradaymışsın gibi geliyordu. Sanırım bu seni yanımda tutmanın bir yoluydu. Sanki Instagram'da bir avatarının olması, ışığının henüz sönmediği anlamına geliyordu. Daha değil, daha değil, daha değil.

Olivia, senin hatırladığım cümlelerini kullanıyor ve sana benziyor. Senin sevdiğin şeyler, senin söylediğin sözler, o da senin gibi işten ayrılmış. Hepsi uydurma. Senin esprilerin, zekân, enerjin. Bu benim seni anma şeklim. Sonsuza dek, Sadie.

Sahilde oturup *churro* yerken HIIT antrenmanı yapan insanları izleyişin. Alışverişe gitmenin hep söylediğin gibi seni heyecanlandırması. Yaptığın küçük büyük her şey. Düşündüğün ve söylediğin tüm o tuhaf şeyler. Hepsi orada. Andrew fark etmedi bile, erkekler böyle, değil mi? Muhtemelen herkesin senin gibi komik, ışıltılı ve göz kamaştırıcı olduğunu düşünüyor.

Gerçekten kolay oldu. Nihayetinde kimlik dediğin ne ki? Bende onlarcası var. Hatalı basılmış pasaportlarla dolu o kutu. En sıradan ismi olanı –Olivia Johnson– ve bana seni, bebekken dudaklarını sarkıttığında yüzünün aldığı o güzel hâli hatırlatanı seçtim, Küçük O'm.

Öncelikle Andrew'ı oltaya düşürmek için ve ikinci olarak da sana bağlılığımı göstermek için profilini hazırladım.

Bana mesaj at, diyorum artık adı Matthew olan Andrew'a, sonra yeni telefonumun numarasını yazıyorum.

Yarından sonraki gün akşam sekizde burada buluşalım mı? diyor senin seveceğin bir kafenin konumunu ekleyerek. *Bana çok yakın :) Kabul ediyorum. Elbette buluşmayacağız. Ama sen zaten biliyorsun.*

Arabada beş Facebook hesabı açıyorum, hepsinin kimlikleri beklemede, evdeki kutudan bulacağım. Sonra Olivia'dan onlara mesaj gönderip yeni numaramı söylüyorum. Durum güncellemesine birkaç yorum yapıyorum, yanlışlıkla eski bir gönderiyse Doug Adams adında biri olarak yorum yazıyorum. Olivia'dan Amy De Shaun adında birine e-posta atıyorum, sonra Amy'nin hesabından Olivia'ya cevap gönderiyorum. Matthew'la mesajlaşmaları bulunamazsa ve onun Olivia'yla çıktığına inanırlarsa diye Facebook'ta Olivia'nın sevgilisi olabilecek birini buluyorum. Eğer oklar bana dönmeye ya da Olivia'nın varlığından şüphe ediyorlarmış gibi görünmeye başlarsa o zaman benim, bu yabancıнын, erkek arkadaş olduğunu söyleyebilirim, mazeretimse şehir dışında olmam.

Çok kolay, Sadie. Var olmayan birini var etmek o kadar kolay ki neredeyse seni de geri getirebilir miyim diye merak ediyorum. Artık tamam: Olivia Johnson hiç var olmamış olmasına rağmen kaybolmak üzere.

Ertesi sabah oluyor, saat daha erken, elimde bir insanı varmış gibi gösteren şeylerin listesi var. Bir ev, bir iş, bir e-posta hesabı, Instagram... ve giysiler.

İkinci el mağazası. Bu yerlerde, sadece yağmurlu bahar günlerinde, nemin giysilerden yükselip havada asılı kaldığı gibi bir küf kokusu oluyor. Kasanın arkasında bir kadın paraları küçük yığınlar hâlinde sayıyor.

Terlemeye başlıyorum. Yarın Matthew'la buluşacağım. Kendi kendine koyduğu bir son tarih ama yine de son tarih. Olivia'nın o zamana kadar benim tarafımdan, başkasından yardım almadan ayarlanmış olması gerek.

Oradan buradan bir şeyler toplamaya başlıyorum. Marka giysiler, sıradan giysiler, artık Oxfam'ın elinde ne varsa. Yeşil

BİR KAYIP DAHA

bir kazak. Beyaz bir üst. Rastgele takılar. Fiyatlarına bakmadan hepsini kucaklayıp kasaya götürüyorum.

Giysileri yeni eve götürüyorum ama motor çalışır hâlde sokakta dururken içeri kimseye görünmeden girmemin imkânsız olduğunu anlıyorum. Bu işi daha sonra, etraf sessizliğe ve gecenin karanlığına bürünmüşken yapmalıyım. Görülme riskini göze alamam.

Eve gidiyorum. Olivia'nın çok yönlü, gerçek bir insan gibi görünmesini sağlamak için yapmam gereken şeylerin sonsuz listesini hazırlıyorum. Bir marketten üç kullan at telefon alıp bunları sahte Facebook hesaplarıyla ilişkilendiriyorum. Sonra bu numaraları Olivia'nın kişilerine ekliyorum. Bir erkek arkadaş uydurup oymuş gibi yapabilmek için de bir telefon alıyorum. Olivia bu kişilere mesaj gönderebilir ve onlar da Olivia'ya yanıt verir. Polisler onlardan birini aramaya kalkarsa ben açarım, ne de olsa hepsi erkek. Yıllar önce onunla geçici bir işte çalışmış olan Doug. Darren isminde, eski bir üniversite arkadaşı. Ve babası. Ulaşılması zor, genellikle telefonu çekmeyen biri, aksi hâlde polisler onun ben olduğumu anlarlar.

Bookoo'ya e-posta atıp bir iadem varmış gibi yapıyorum. Olivia'nın bazı durum güncellemelerine yorum yapıyorum. Gönderileri kontrol edip temizleyerek sahici göründüklerinden emin oluyorum. Yolanda eve gelip yatmaya gidiyor ve vakit geliyor.

Gece yarısından sonra Olivia'nın taşınması için evine gidiyorum. Anahtarı güvenli bir yere bırakmalarını istemiştım.

İzi sürülebilsin diye ekmek kırıntıları bırakıyorum: mutfağa birkaç şey koyuyorum, ses çıkardığımdan emin oluyorum. Duş alıyorum, banyo kapısı kilitli, böylece kimse gerçekte kim olduğumu göremez. Şampuan ve nemlendiriciyi kullanıp kapaklarını açık bırakıyorum. Lavabonun kenarına satın aldığım diş fırçamı bırakıyorum. Uyuduğunu bildiğim ev arkadaşlarıma birkaç mesaj atıyorum.

Eşyalarımı boşaltırken biri odamın kapısını çalıyor, uymuş numarası yapıyorum, oda kapım da kilitli. Kimse beni görmüyor. Çarşafı buruşturuyorum. Instagram'a yatağın fotoğrafını koyuyorum.

Bunların hepsi delil, delil, delil. Olivia'yı ne kadar çok insan görür ya da gördüğünü düşünürse o kadar iyi. O bir optik yanılsama.

Hemen hemen hazırım. Olivia kaybolmak üzere. Eve gidiyorum ama gözümü bile kırpmıyorum. Bunun yerine seni düşünüyorum. Bu hain, yasa dışı faaliyetin senin için, sana ne olduğunu öğrenmek için, Matthew'un pişmanlık mesajıyla ne kastettiğini bulmak için olduğunu düşünüyorum. *Buna değer, buna değer, buna değer*, diye düşünürken Yolanda uykusunda bilinçsizce bana uzanıyor ve ben doğduğun gün senin elini tuttuğum gibi bu kez onunkini tutuyorum.

Saat sekizi biraz geçiyor. Andrew kafede olmalı. Bilirsin, şu iddialı, sözde salaş yerlerden biri. Eskiden depo ve yoga stüdyosu olarak kullanılmış. Açıkta kalan atık boruları, tavandan yağan asbest, aklına ne gelirse var. Yakında yenilikçilik adına bu kafelerde açıkta bir tuvalet olacağına eminim. İçerisi aydınlık, kehribar rengi bir ışık yanıyor. Andrew içeride. Hava sert, bahar soğuğu var, kışın son demleri. Umarım dışarıda tek başına değilsindir. Bir yıl geçmesine rağmen hâlâ böyle düşünüyorum.

Yaklaşık on beş dakikam var. Birinin ancak bu kadar bekleyeceğini düşünüyorum, doğru mu? Olivia'yı çeyrek geçeye kadar bekleyecek.

Her zamanki arabasını kullanıyor, sokakta, ona ait olduğunu düşündüğüm bir evin önüne park edilmiş. Bu gece ay çok büyük ve alçakta, kristal bir küreye benziyor. Şehrin pusunun ardında kaldığından doğru düzgün ışık vermiyor. Aya bakıp

BİR KAYIP DAHA

burada tarihin doğru tarafında yer alıp almadığımı düşünüyorum. İnsanlar beni anlayıp affedecek mi? Yolanda? Sen? Her neredeysen.

Montumun cebinden bir tenis topu çıkarıyorum. Yanımda üç şey getirdim: bu, elbise askısı ve bir tuğla. Sonuncusu acil durum için. Ama arabada boğuşma izleri varmış gibi görünürse işe yarayabilir.

Çilingirlik falan gibi kurslara gidip bir şeyler öğrenme ve bunları hatırlama konusunda iyiyim. Topta bir delik açmıştım zaten, şimdi onu anahtar deliğinin üzerine yerleştirip vakum oluşturacağım. Avucumla elimden geldiğince sertçe itiyorum. Bir kez, iki kez, üç kez. Üçüncüsü kapıya hissedebildiğim bir şok dalgası gönderiyor, sadece bana özel bir ses patlaması duyuyorum. Ve böylece kapıdaki dikey plastik pim dışarı çıkarak kilidin açıldığını gösteriyor. İşte bu kadar kolay. Saatiye bakarken omuzlarımin gevşediğini hissediyorum. İki dakikamı alıyor. Geriye on üç kaldı.

Şimdi tek yapmam gereken ev arkadaşlarıma konumumu göndermek ve sonra da telefonu bagaja atmak. İki adım. Çok basit. Bu polisi doğruca ona yönlendirecek. Kapısına geldiklerinde de Andrew'un telefonunda Olivia'yla buluşma ayarladığını gösteren bir mesaj olacak.

Sıklıkla olduğu gibi aniden seni düşünüyorum. Ellerin bağlı, ağzın tıkanmış, zorla götürülüyorsun, tecavüze uğramışsın, öldürülmüşsün. Bu arabada hangisi oldu? Her olasılık zihnimin derinliklerinde bir spot ışığı gibi parlayıp içimi yakıyor. Umarım korku içinde ölmemişsindir.

Acıdan bitkin düşüp bir an için arabaya yaslanıyorum. Bu hep en tuhaf anlarda oluyor. Nefes almaya çalışıyorum, sonra bagaja yöneliyorum ama açılmıyor.

Ellerim terlemeye başlıyor. Ön tarafa biniyorum, avuçlarıımı gösterge panelinde gezdirip bagaj açma düğmesini arıyorum ama semboller tanıdık gelmiyor. Belki klima. Fanlı ısıtıcı... Tanrım,

nerede? Şoför kapısını kapayıp kilidi indirip kaldırıyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Bir dakika daha geçiyor. Bütün düğmelere basmaya başlıyorum. Sinyal ışıkları sokağı parlak, buzlu portakal rengine boyuyor, hemen kapatıyorum. Lanet olsun, bu araba ne kadar eski? Hiçbir şey tanıdık görünmüyor. Belki bagaj açma düğmesi anahtarın üzerindedir... ama anahtar da onda. Kalbimde bir sızıyla ne yapacağımı düşünüyorum.

Olivia'nın telefonu çalıyor, kuşkusuz nerede olduğunu merak eden Andrew. Çağrıyı reddediyorum, kafeden çıkarsa ve yakınlardayken arayıp çaldığını duyarsa diye sessize alıyorum.

Bagaj düğmesinin nerede olduğunu Google'da aratıyorum. Quora adında bir internet sitesi yolcu koltuğunun altında olduğunu söylüyor. Ellerimi koltuğun altında gezdiriyorum, parmaklarıma toz ve çamura benzer bir şey bulaşıyor ama düğmeyi bulamıyorum.

Kahretsin. Arka tarafa gidip bagajı zorlamayı denemeye karar veriyorum.

Ancak kapıyı kilitleyip arabanın diğer tarafına geçtiğim sırada onu görüyorum. Bu kibirli duruşu nerede görsem tanıyım. Kafeden çıkarken kapıyı arkasındaki biri için tutuyor ve sonra bana doğru gelmeye başlıyor. Sokak lambaları etrafında sarı bir pus oluşturuyor. Zaman doldu. Daha fazla beklemedi.

Arabanın arkasına çömelip mesaj göndermeye çalışıyorum. Tek yapabileceğim bu. *Lütfen gelin x*, yazıp gönderiyorum. Şimdi de konum. Lanet olsun, bunu hızlıca nasıl yapacağıma bakmadım. Ekranda GÖNDERME BAŞARISIZ yazısı beliriyor. Önce ateş basıyor, sonra buz kesiyorum. Bunu berbat edemem. Mesaj gönderildi ama konum gitmedi. Andrew benden üç metre kadar uzakta. Kahretsin, cep telefonunda internet paketi yok. Sadece mesaj ve arama paketi var. Ben hepsi dâhil sanmıştım.

Bagaj açılmıyor, açılmıyor ve ona görünmeden kapılardan hiçbirine ulaşamam. Yeterince zamanım yok, yok, yok. Vaz-

geçmek zorundayım. Cep telefonumu beceriksizce kurcalarken titreyen ellerimin arasından kayıp kanalizasyona düşüyor. Bir saniyelik sessizliğin ardından boğuk bir su sesi geliyor.

Arabanın arkasında çömelirken titremeye başlıyorum. Bir anda ateşim çıkıyor. Batırdım, batırdım, batırdım. Senin için elimden gelenin en iyisini yapmak adına tek şansımı ama mahvettim.

Andrew yaklaşıyor. Telefonda konuştuğunu duyuyorum. “Yemeğe gidebilir miyiz?”

Bir duraksama oluyor. “Neresi?”

“Tamam, Portishead One. Anladım.”

Geçmişte yaptığım bir şeyin pişmanlığını yaşıyorum

Geçmişte yaptığım bir şeyin pişmanlığını yaşıyorum.

Orada saklanırken Andrew’un Olivia’ya yazdığı mesajı düşünüyorum. Keşke, keşke, keşke. Ama gerçek ulaşamayacak kadar uzakta.

Motoru çalıştırıp hızla uzaklaşıyor. O gider gitmez kanalizasyona bakıyorum ama derin, karanlık ve suyla dolu. Telefon görünmüyor, muhtemelen kırıldı, kapandı ve sudan zarar gördü. Onu Olivia’ya bağlayan tek kanıtım yok oldu.

Orada, soğuk sokakta, hiçbir planım olmadan tek başıma duruyorum. Yeni bir pasaporta ihtiyaç duyan zavallı bir kadından yola çıkarak yarattığım bir kadın kayboldu. Tanrım, belki de birden ortaya çıkar. Ellerimi başıma koyuyorum, tam anlamıyla çaresiz durumdayım.

Sonucunu düşünmeden telefonumu çıkarıp ona, Zac’in abisi David’e mesaj atıyorum. *Konuşmayalı çok oldu*, yazıyorum. *Bana bir konuda yardım edebilir misin?*

David’in talimatıyla Andrew’un gideceğini söylediği, kuaförün yanındaki bara gidiyorum. Portishead One. Dışarıda anne-

sinin yanında durmuş, içkisini içiyor ve her zamanki tuhaf sırıtışıyla ona gülümsüyor. Arabayı park edip birkaç dakika onları izliyorum. Saat geç. David şu an o işi yapıyor olmalı. Karanlık ağıdaki kamera kayıtlarından bir sarışını kopyalayıp onu Portishead One'a doğru giden ana caddedeki güvenlik görüntülerine ekleyebileceğini söyledi. Bunu yapabilmek uğruna kuaförü görüntüleri kendisine vermesi ve kimseye söylememesi için tehdit edecek. O ve ben yirmi dakika konuştuk. Tamamen strateji odaklıydı ve ânında harekete geçmeye hazırды. Yaptığım şeyi hiç yargılamıyormuş gibiydi. Bu işi daha da güçlendirecek şeyin Andrew'un Olivia'yla birlikte olduğuna dair sağlam bir kanıt olduğunu söyledi.

Andrew sigarasını duvara iliştirilmiş aşırı dolu metal kül-lüğün üzerinde söndürüyor, izmarit yere düşüyor, hâlâ yanıyor, bana yolu gösteren minik bir kor. Daha sonra boş bira bardağını kaldırıma, içki içtiği, çalıştığı barın duvarına yakın bir yere koyuyor. Saatine bakıyor ve annesine işaret ediyor.

Sağlam bir kanıt. DNA. Bir bira bardağı ve bir sigara. Tam orada. Yarın ev arkadaşları çıkana kadar bekleyip onları Olivia'nın odasına koyacağım.

Ertesi sabah erkenden kalkıyorum. Doğru düzgün uyumadım. Yolanda işte ve bütün gece rüyamda yaptıklarımı gördüm. Gizlenen telefonlar, sahte kimlikler, düzenbazlıklar. Sabaha karşı dörtte Yolanda –hayli sert bir tavırla– dönüp durmaya devam mı edecek miyim yoksa uyuyacak mıyım diye sordu.

Şimdi devasa mutfığımızda sert bir sade kahve yaparken BBC Haberler kanalını açıyorum, karşımdaki televizyonda görüntü beliriyor. Bu televizyonu ben astım ve her baktığımda biraz eğri durduğunu düşünüyorum. Sol tarafı biraz daha aşağıda. Su terazisiyle haklı olduğumu kanıtlamış olmama rağmen bunu

her söylediğimde Yolanda düz olduğu konusunda ısrar ediyor. “Bana düz gibi geliyor,” diyor.

Şimdilik haberlerde bir şey yok. Mutfak adasının üzerinde dizüstü bilgisayarımı açıp yerel sitelere giriyorum ve işte orada: Tam da tahmin ettiğim gibi Olivia ev arkadaşları tarafından kayıp olarak bildirilmiş. Ancak polislerin yaptığı açıklamadan planımın henüz işe yaramadığını anlıyorum. Kimseyi tutuklamamışlar. Julia’nın yüzü yerel haber sitelerinde görülüyor, hatta aşağı doğru kaydırduğımda bir video bile buluyorum: “Son olarak bir ara sokakta görülmüş,” diyor: David sözünü tutmuş: Hızlıca çalışmış ve Portishead One’in yakınındaki ara sokakta işi halletmiş. Tanrım, belki de başarabiliriz. Belki de sonunda tüm bunlara değecektir. Benim hayatımla Zac’inkinin birbirine karışması: bir kurban ve bir suçlunun hayatı, birbirine karışan ve sonunda tek bir renk hâlini alan iki farklı boya.

ÇIKMAZ SOKAKTA KAYBOLAN KIZ? başlıklı bir habere tıklıyorum, şaşkınlıkla metni kaydırırken şok göğsümde bir şimşek gibi çakıyor. Çıkmaz Sokakta Kaybolan Kız.

David’in sahte video kaydı yaptığı sokak. Ayağa kalkıp tekrar oturuyorum. Google Haritalar’a giriyorum, bana sokağın kapalı olduğunu söylüyor. David’e bu sokağın Portishead One’a giden kestirme bir yol olduğunu söylemiştim. Ama artık öyle değilmiş. Sokak birkaç yıl önce kapatılmış. David itiraz edecek kadar bilgi sahibi değildi.

Yani Olivia bara gidemedi. Lanet olası bir hayalet gibi ortadan kayboldu. Ben ne yarattım?

Dizüstü bilgisayarımı mutfak adasının üzerinde itiyorum, bir şeyleri yumruklamak istiyorum. Kazağımın kollarını çekiştiriyorum. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Neredeyse başarıyordum.

Geçmişte yaptığım bir şeyin pişmanlığını yaşıyorum.

Adalet arayışı göğsümü alev gibi yakıyor.

O suçlu. Bunu biliyorum. Eve gelir gelmez dikkatlice iki poşetin içine koyduğum sigarayı ve bardağı düşünüyorum.

Bunu yapmaktan başka çarem yok.

Ben çok safım ve ne kadar suç işlesem de bu değişmez. Ev polis kaynıyor. Gece oldu, etrafın daha sakin olacağını sanmıştım ama sürü hâlinde buradalar. Adli tıp uzmanları daha geçen gün aldığım giysileri kanıt torbasıyla evden çıkarıyor, telefonda yapılacak testler hakkında konuşuyorlar, sokak lambalarının ışığında başlarının tepesi beyaz renkte parlayan iki polis gardiyan misali kapının yanında duruyor. Ben mi? Ben arabadayım, dışarı çıkmaya korkuyorum.

İnanılır gibi değil. Andrew'u tutuklayacak kadar bir süre Olivia'nın var olduğuna inanacaklarını sanıyordum. Ama tam tersi oldu: onun varlığına o kadar inandılar ki geniş çaplı bir soruşturma başlattılar ve Andrew'dan hiç şüphelenmiyorlar.

İçeri girmemin imkânı yok. Kesinlikle olmaz. Andrew'un DNA'sı yanımdaki yolcu koltuğunda duruyor, ortadan kayboluşuna dair gizemin son ipucu ama onu kullanamıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Etrafta anlamsız bir tur atıyorum, park edip iki objeyi montumun içine saklayarak arabadan iniyorum.

Önlerinden geçerken polis memurlarından biri, "Yardımcı olabilir miyim?" diyor.

"Affedersiniz, anlamadım," diyorum neler olduğundan habersizmişim gibi görünmeye çalışarak.

"Bu alan kordon altına alındı, o yüzden lütfen," diyor bana, aslında ricada bulunmak istemiyor. Defol buradan demek istiyor. Ben arkama dönüp arabama giderken polislerin bazen yaptıkları gibi yüzüme dikkatle baktığını fark ediyorum. Tüm vücudum ısınıyor, panik göğsüme doğru tırmanıyor. Harekete geçmeliyim. Bu kanıtı o eve sokmam gerekiyor ama bunu kendim yapamam, daha fazla dikkat çekmemeliyim.

Evin etrafında arabamla yavaşça bir tur daha atıp ana caddeye çıkıyorum, karakolun yanından geçiyorum. İşte o sırada onu görüyorum. Bir yere gidiyor. Belki de Olivia'nın evine.

Julia. Adımları ağır, yorgun hatta belki de bitkin.

Geçmişte yaptığım bir şeyin pişmanlığını yaşıyorum.

Beremi yüzüme doğru çekiyorum, dürtülerimle hareket edip torpidodan aldığım bir İsviçre çakısıyla gözler ve ağız için üç delik açıyorum, sonra onun önüne geçiyorum.

Geçen yıl senin kaybolmanı araştırırken kullandığı araba bir parkın yanında. Camı indirmek için kendi arabamın anahatarını kullanıyorum. İnanılmaz derecede kolay oluyor. Tenis topuna gerek bile yok. Arabası eski, hurda. Ona yaptığı şeye dair elimde kanıt olduğunu söyleyeceğim. Kamera görüntüsü falan.

İçeri girip ağlamamaya çalışıyorum. Senin için, kendimi soktuğum durum için ağlayacak gibiyim. Çaresiz babaların kızları için yapamayacağı şey yoktur.

Julia arabaya biniyor, varlığını fark ettiği ânı anlıyorum. Omuzları azıcık kasılıyor, belki bir ya da iki milimetre.

İçinden ona kadar sayıyor gibi görünüyor, kucağına bakıyor, kendini topluyor. *Sen de mi böyle hissettin?* diye düşünüyorum ve tüm bunların simetrisinden nefret ediyorum, mağdurken faile dönüşmekten *nefret* ediyorum.

Dikiz aynasından gözlerime bakıyor, orada olduğumu hissettiğine emin olsam da aynı zamanda şaşırdığını da düşünüyorum. Haklı olduğuna şaşırdı, belki bu eski bir kaygıydı, belki de hep kontrol ediyordu.

Julia bana bakıyor, ben de bakışlarına karşılık veriyorum. Konuşmam gerektiğini biliyorum. Sesimi tanımamasını umuyorum. Bu işleri ayarlarken o kadar çok sahte ses kullandım ki artık kalmadı.

Derin bir nefes alarak gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyorum. Asla bu şekilde biteceğini düşünmemiştim. Asla ama asla. Göz-

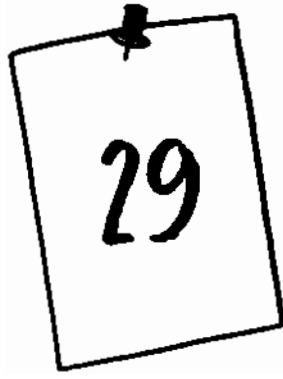
lerim dolmaya başlıyor, hissedebiliyorum. Yüce Tanrım, burada ağlayamam. Yapamam. Yutkunuyorum, sonra elimden geldiğince az konuşmaya çalışıp sadece tek kelime söylüyorum: “Sür.”

İKİNCİ BÖLÜM
SADIE

KAYBOLUŞUNUN
ÜÇ YÜZ YETMİŞ
BİRİNCİ GÜNÜ

JULIA

Saat gecenin bir buçuğu ve Julia'nın yine yapacak çok işi var. Sorgu odalarından birinde Emma, diğerinde Olivia oturuyor. Aslında ona yaklaşık bir saat önce, “Bu BENİM İÇİN BİLE çok geç! İyi geceler!!!” diye mesaj atan Genevieve'in yanında olmak istiyor.

Olivia gerçekten ürkütücü görünüyor. Günlerdir baktığı pasaport fotoğrafının yürüyen avatarı. Konuşurken kaşları havaya kalkıyor, dudakları hafifçe bükülüyor. “Demek istediğim, ben buradayım,” derken vücudunu, kendini işaret ediyor. Üzerinde beyaz bir tişört, açık renkli bir kot var, omzunda çantası asılı. Bu saatte bile, bu çirkin floresan ışıklarının altında bile çok güzel görünüyor. “Kocam artık yeter dedi,” diye devam ediyor. “Ben de ona sorun yok dedim. Ama sonra yatakta yatarken hayır diye düşündüm. Gitmem gerek. Hâlâ kaybolanın ben olduğumu düşünüyorsanız diye.”

“Bak,” diyor Julia. Sonra ihtiyacı olan cevabı almak için sorması gerektiğini bildiği soruyu soruyor: “Pasaportunu nerede yenilettin?”

Sadie'nin babası Bristol'daki pasaport ofisinde çalışıyordu.

“Bristol.”

Gerçeğin açığa çıkmasının o kendine has hissi Julia’nın tüm vücudunu kaplıyor. O ve Jonathan bu duygu hakkında çok konuşturlardı. Hatta bir keresinde Jonathan, “Kalbinden yayılan bir elektrik akımı gibi,” diye tarif etmiş, Julia da onaylarcasına başını sallamıştı.

Tek yönlü camdaki yansıması gözüne iliştiğinde işkoliklikle tutkunun ne zaman başka bir şeye, belki de zehirli, yıkıcı bir şeye dönüştüğünü merak ediyor. Kocasından uzaklaşmasına neden olacak bir şeye. Julia bu düşüncelerle sadece burada otururken yüzleşebiliyor. Heyecan verici, canlandırıcı, etrafında koruyucu bir kalkan oluşturan, tadına doyumaz eski moda polis adrenali içinde dolup taşarken. Peki, her şey yolunda giderken insan gerçekten kendine karşı dürüst olabilir mi?

Polislikte –ki Julia’yı gerçekten bağımlı yapan şey de bu– bütün bir davanın çözüldüğü tek bir an vardır. Rastgele bir bilgi parçası, biraz fazla ihtimal dışı görünen bir tesadüf, sıkıcı evrak işleriyle uğraşırken “bir dakika” dediğin an. Bazen Julia böyle kaç tane “evreka” ânını kaçırdığını düşündüğünde donup kalıyor ama şimdi bunları düşünmenin zamanı değil, bu gece, Tanrı’ya şükür yeniden olmuşken zamanı değil.

Bu davayı açan anahtar o kadar gerçek ki Julia neredeyse onu ellerinin arasında hissedebiliyor: metalik, eski, dökme demir. Bir yıl önceki bir davanın anahtarı. Genevieve yüzünden dikkatinin dağıldığı bir dava. Kurbanın babasının ihanete uğradığını hissettiği bir dava. Bir babanın kızını geri getirmek için her şeyi yapabileceği bir dava mı? Yoksa kendi izlerini kapatmak için her şeyi yaptığı bir dava mı?

Kapı ardına kadar açılıyor ve Julia içeri bakıyor.

Sadie.

Telefonunu alıp Google’da Sadie olayını aratıyor. İşte orada. Onun hakkında pek de hoş olmayan bir avuç makale yazılmış. Erkek arkadaşı: Andrew.

Artık Matthew olarak tanınıyor.

Andrew, Sadie'nin kaybolmasından sonraki ilk gün, işinde iyi olan –ama Julia olmayan– bir uzman tarafından sorgulanmıştı. Görüşmeyi yapan kişi olaydan kısa süre sonra oradan ayrılmış, başka bir yere taşınmıştı, onu teşhis etmeye gelemezdi. Gerçi burada olsaydı da onu tanımak kolay olmayabilirdi: Matthew'un tüm yüzünü gizleyen gür sakalları var. Julia, Andrew'la hiç tanışmamıştı. Genevieve ve Zac yüzünden akli dikkatini haberlere veremeyecek kadar dağınıktı. Gazeteler suçlunun sıklıkla erkek arkadaş olduğuna dair spekülasyon yapmıştı ve bu bir kişiyi uzaklaştırmak için yeterliydi.

Andrew'un mazereti sağlamdı –annesi, birkaç garson, bir apartman güvenlik kamerası– ve ânında şüpheli olmaktan çıkarılmıştı. Hakları okunmadığı için görüşme kayda alınmamıştı. Kayıp kişiyi ararken görüşülen birçok kişiden biriydi: Bu tür vakalarda kayıp kişiyi tanıyan herkesle görüşülür, başta kimse şüpheli olarak kabul edilmez, bu yüzden de polis bilgisayarına hiçbir şey girilmez. Kayıp kişinin arkadaşlarıyla, eşiyle, ebeveynleriyle, birlikte çalıştığı kişilerle, eskiden birlikte çalıştığı kişilerle, çıktığı insanlarla konuşulur. Doğrulanabilir mazereti olan Andrew da karakola bir kez çağırılmıştı. Julia'nın meslektaşları tarafından resmî olmayan bir sorgu yapılmış ve DNA'sı alınmamıştı. Lewis ne derse desin –kayıp kişinin yakınları genellikle polislerin görmezden gelmesi gereken taleplerde bulunurdu– Julia ve ekibi Andrew'u soruşturmanın doğru olmadığını düşünmüştü. Bunun için geçerli hiçbir neden yoktu.

Bu nedenle resmî olmayan görüşme Andrew'un kayıtlarında yer almamıştı. Hakları okunana ya da tutuklanana kadar kayıtlar kimsenin siciline işlenmezdi.

Andrew Zamos. Artık Matthew James'ti. Şehrin öteki yakasına taşınmıştı. Yeni bir isim, yeni sosyal medya hesapları. Oldukça mantıklı. Haberlere çıkmış olsalar belki Julia da Genevieve ve kendi için aynısını yapardı. Yeterince uzağa gitmezsen

BİR KAYIP DAHA

herkesten saklanamazsın ama bir iş görüşmesine gittiğinde ya da biriyle ilk tanıştığında seni Google’da aratan kişilerden saklanmayı başarırınsın. Sana yakın olanlara gerçeği söyleyebilirsin ama onun ötesinde dikkat çekmezsin. Tek taraflı akit yoluyla yapılan isim değişikliği konusunda hiçbir uyarıda bulunmayan Polis Ulusal Bilgisayar Sistemi’ni kandırmak için oldukça basit bir kamuflej yöntemi. Modası geçmiş bir sistem, yazılımı çok eski, Birleşik Krallık’ta kimlik kartı sistemi olmaması da cabası. Tanrı aşkına, kim bilir daha kaç kişi aynısını yaptı?

Julia’nın akli dağınık olmasaydı haberleri daha dikkatli okurdu. Onları, onu hatırlar ve tüm bu karmaşayı önlerdi.

“Yani iki tane Olivia Johnson mı var?” diye soruyor Olivia. Elleri masanın üzerinde piyano çalacakmış gibi duruyor.

“Hayır,” diyor Julia. “Sadece sen varsın.”

İşte bu. Anahtar.

Olivia.

Arkadaşları yok.

Ev arkadaşları onunla hiç karşılaşmadı.

Farklı bedenlerde giysilerle dolu bir dolap.

İnternette kullandığı tuhaf dil. Bulanık *selfi*ler, kullanabilecekleri tek fotoğrafın pasaportundaki vesikalık resim olması. Bir *sesi* vardı. Kurgu bir karakter gibi. Bir icat gibi. Hatalar yaptı: reglinin çok uzun olması, Sugar Loaf Sahili’nde köpeklerin dolaşabildiğine dair yanlış bilgi, kadınların markete göz maskeyle gittiğine inanması, kadınların ama sadece Amerika’daki kadınların kullanacağı *ilaç mağazası* tarzı ifadeler kullanması. *Şişirme araştırmalar*, diye düşünüyor Julia sert bir tebessümle. Bulmacayı çözmüş olmanın verdiği tatmin duygusunu, o coşkuyu hissetmekten kendini alamıyor.

Cesedin üzerinden çarşafın çekilmesiyle her şeyi görmüş gibi bir an için gözlerini yumuyor.

İki kayıp kadın. Marilyn'i de sayarsa üç. Sadie'nin öldüğü varsayılıyor. Olivia muhtemelen uydurma. Julia bunca zamandır yanlış kadını aradığını anlıyor.

Üniformalı bir polis memuru Olivia'ya bir fincan çay getiriyor ama çaya içi giderek bakan Julia'ya hiçbir şey vermiyor. En son ne zaman sıvı almıştı? Saçlarını alnından geriye itiyor. *Jonathan da burada olsaydı*, diye düşünüyor.

"Pasaportum yenilendi," diye devam ediyor Olivia. "Geçen yaz. Evlendim. Artık Olivia Davis'im."

Julia hızla başını aşağı yukarı sallarken rahatlamış olması gerektiğini düşünüyor. İpuçları takip edildi, gerçekler ortaya çıktı. Ama hâlâ kayıp bir kadın var: Sadece o, Olivia değil.

"Bak, bunu bana bırak," diyor Julia. Julia'nın, oğlunu suçlayan deliller getiren, bir sorgu odasında tek başına oturan Emma'nın yanına dönmesi gerek. Alnını ovuşturuyor. Henüz kimseyi arayamaz. Bunu tek başına halletmesi, tüm bunların ne anlama geldiğini anlaması, sonra talimatlar vermesi lazım. Saatin gece yarısını geçmiş olması sanki tüm bunlar gerçekten sabahın ikisinde olmuyormuş gibi bu düşüncelerini uygulayabilmesine, işleri gayriresmî yürütmesine yardımcı oluyor. Gerçek amacını gizlemesine olanak tanıyor: Olivia'nın soruşturmasını kapamak dışında bir şey yapmak istiyorsa o zaman bunu gizli yapması gerekecek.

Meslektaşlarından hiçbiri Olivia'nın uydurma olduğunu bilmiyor. En fazla geri döndüğünü biliyor olabilirler. Kimse Matthew James'in eskiden Andrew Zamos olduğunu bilmiyor: Emma sadece Julia'ya söyledi. Kimse Julia'ya şantaj yapıldığını bilmiyor ve en önemlisi kimse bunların arkasında Sadie Owen'in babası Lewis'in olduğunu bilmiyor. Tüm bunlardan başı dönen Julia bir iki saniyeliğine gözlerini kapatıyor.

“Bana pasaportumu kimin kopyaladığını söyleyecek misiniz? Acaba benim *bulunduğuma* dair bir duyuru yapılacak mı?”

Julia bu sorulara cevap veremiyor. Olivia’ya eliyle işaret ediyor. “Tamam,” diyor. “Bana bir gece ver.”

Olivia gözlerini kırpmadan, tek kelime etmeden ona bakıyor. Julia bunu sözsüz bir anlaşma olarak kabul ediyor ve koridoru hızlı adımlarla arşınlayarak Emma’nın yanına gidiyor. Sadece ön büro çavuşu ve gözaltı memuru burada neler olup bittiğine dair az da olsa fikir sahibi. Haber duyulmadan önce fazla zamanı yok. Ne yapmak için? Bu soruya kendi aklından bile olsa cevap vermekten kaçınıyor.

“Özür dilerim,” diyor ve el hareketiyle Emma’dan daha önce yapmak üzere olduğu itirafa devam etmesini istiyor.

Emma ona QR kodunu uzatıyor.

“Tamam,” diyor Julia kâğıda bakarak.

“Kodu tarattığınızda bir bitcoin transferi olduğunu göreceksiniz, açıklamada *Senin için Prudence Jones’um* var yazıyor. Ve oğlum... Olivia Johnson ile konuşuyormuş. İnternette.”

Julia karşısındaki kadına dikkatle bakıyor, saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınık, tişörtü kırışık.

“Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum,” diyor Emma. “Sadece bilin istedim.”

Julia, Olivia hakkındaki yorumunu duymazdan gelip, “Bitcoin geldi mi?” diye soruyor.

“Bilmiyorum. Nasıl anlayabilirim?”

“Hımm,” diyor Julia düşünerek. *Senin için Prudence Jones’um var.*

Sabahı hatırlıyor. Matthew James’in masum olduğunu düşünüyordu. Şimdi kadın kaçakçılığı yapıp yapmadığını merak ediyor.

“Görmemi istedim,” diyor Emma’ya kadının yüz ifadesini izleyerek. Emma ellerine, uzayan tırnak etlerine bakıyor, ardından gözlerini Julia’ya çevirip göz teması kurarak başıyla

onaylıyor. Ve işte o an Julia anlıyor: O ve Emma kesinlikle aynı şeyi düşünüyorlar.

“Sence ne demek?” diye bastırıyor Julia.

Emma masanın üzerinden uzanıp soyulan formika kaplamaya dokunuyor. O hareket ederken Julia kokusunu alıyor. Muhtemelen bayat karakol, adrenalin ve stres kokan Julia’nın aksine çamaşır yumuşatıcısı kokuyor.

“Sadie ilkti,” diyor Emma. “Oğlum sorgulandı, biliyorsun. Ama benimleydi. Olivia ikinci. Ve ben... kendimi... her iki seferde de benimle olduğuna ikna etmeye çalıştım, yani o *olamazdı*. Olamazdı, anlıyor musun? Ama şimdi bu Prudence...”

Julia başıyla onaylıyor, içi huzursuz ama yine de kartlarını Emma’ya göstermek istemiyor. “Sadie kaybolduğunda seninle miydi? Bundan yüzde yüz emin misin?” diyor, aklında hem sahte mazeretler hem de başka şeyler var. Her iki olayda da annesinin yanında olması çok ilginç.

“Evet, benimleydi.”

“Ama yine de taşındınız, isimlerinizi değiştirdiniz.”

“Sadie’nin babasının intikamı, bilirsin işte... Basın. Suçlu hep erkek arkadaşdır. Onun peşine düştüler.”

Julia hızlıca başıyla onaylıyor, masanın üzerinde, önlerinde duran QR koduna bakıyor. “Şimdi de Prudence,” diye ekliyor Emma ama buna gerek yok, kod tıpkı kederli ifadesi gibi kendi adına konuşuyor.

Julia, Emma’ya bakarken kendi çocuğunun tamamen masum olup olmadığını bilmemenin neden olduğu o çok derin acıyı düşünüyor. QR koduna uzanıyor. “Sen doğru olanı yaptın,” diyor.

Emma başını kaldırıp ona bakıyor. “Umarım öyledir,” diyor. Gözleri ıslak. “Şimdi ne olacak?”

“Lütfen bana bir gece ver,” diyor Julia.

BİR KAYIP DAHA

Julia kendini gecenin soğuşuna atıyor. Olivia'nın geri döndüğünü kimseye söylemedi ya da herhangi bir evrak doldurmadı. Sadece kimse konuşmadan önce Lewis'e ulaşabilmeyi umuyor.

Mayıs ayı olmasına rağmen kaldırımlar hafiften buzlu, sokaklar tamamen boş ve Julia sonsuza kadar burada olacakmış, ölen kadınları, kayıp kadınları, insanların kurbanla fail arasında gidip geldiği bu korkunç, kafa karıştırıcı suçları araştırıcakmış gibi hissediyor. Arabasına vardığında kilidi açmak için anahtarın düğmesine basıyor ve ışıklar yanıp sönerken arabanın boş olduğunu görünce –içindekinin kim olduğunu ve neden bunu yaptığını artık biliyor olmasına rağmen– rahatlıyor.

Lewis, Portishead'in eteklerinde, orta sınıf bir banliyöde yaşıyor. Julia'nın şimdi hatırladığı kadarıyla kırk yaşlarında, zayıf, uzun boylu biri, genellikle ünlülerde ve sporcularda görülen sert bir karizması var. Julia'nın ânında yakınlık duyduğu, şimdiyse nefret ettiği takıntılı biri. Ne cüretle Matthew'a tuzak kurup onu yakalama arayışına Julia'yı dâhil eder? Julia, Emma ve Olivia'nın eve gitmek için karakoldan çıktıklarını, yarın sabah saat dokuzda şaşkın ve kafaları karışmış hâlde geri geleceklerini düşünüyor.

Saat gece yarısını çoktan geçti, Julia mesaide değil. Rozetini yanına almadı bile. Eskimiş, hurdaya dönmüş arabasında tek başına, ona eşlik eden bir ekip yok, neler olup bittiğini bilen bile yok. Sadece o, soğuk gece ve Lewis olacak. Tıpkı Lewis'in arabasına bindiği ilk gece olduğu gibi.

Oraya varmak on dakikasını alıyor. Durumu anladığında, davanın anahtarı elinde olduğunda işlerin kolayca ilerlemesi ne tuhaf. Şantajcısı başından beri karakolun birkaç kilometre uzağındaymış. Jonathan bilse ne derdi, merak ediyor. Cevaplar almak için gerekenlerin yapılmasından yana olmasına rağmen bu gece onun bile kendisini yargılayacağını düşünüyor.

Lewis'in evi yolun gerisinde, ahşap sokak kapısının iki yanında birer sütun var, garaj yoluna giden asfalt tertemiz,

üzerinde *Hoş Geldiniz* yazan paspasın yanındaki mavi saksıya bir gül ekili.

Kapıyı çalarken yağmur başlıyor, inceden soğuk bir çiseleme.

Lewis'in kapıyı kot ve tişörtle tamamen giyinik hâlde hemen açmasına şaşırıyor. Gözlerinin altında sadece mor renkli değil, aynı zamanda şişkin, yarım ay şeklini almış, sanki bir keskiyle oyulmuş gibi belirgin torbalar var. Geçen bir yılda on yaş yaşlanmış.

Önce arkasına, ardından Julia'ya bakıyor. Bir karar vermeye çalıştığı belli. Zihninin çalıştığı kolayca görülüyor: O bütün duygularını, bütün düşündüklerini yüzüne yansıtan biri. Dudaklarını ısırıyor, yüzünü buruşturuyor, ardından kararını veriyor, gece soğuk ve ıslak olmasına rağmen çıplak ayakla kapıdan dışarı adım atıyor. Bembeyaz, kanı çekilmiş avuçlarını kaldırıyor; Julia bunu belli edecek, hissettirecek bir şey yapmış olmamasına rağmen adamın onun gelme nedenini gayet iyi bildiğini fark ediyor.

"İyi geceler," diyor duygusuz bir sesle.

"Şantajcı sensin," diyor Julia ama sesinin gecenin soğukunda uçuşan bir kurdele misali yumuşacık çıkmasına şaşırıyor. "Hayatımı mahveden kişi sensin." Bunu söylediği anda doğru olduğunu anlıyor. Artık bir zamanlar olduğu gibi yenilgiye uğramış durumda değil ama yine de köşeye sıkışmış hâlde: Kendi rolünü açıklamadan bunu nasıl anlatabilir? Nasıl çözdüğünü anlatmadan Olivia'nın gerçek olmadığını nasıl itiraf edebilir? Kaybolan Olivia'nın var olmadığı, daha da beteri kanıtları Julia'nın yerleştirdiği anlaşıldıktan sonra Matthew'u araştırmaya nasıl devam edebilir?

Başını öfkeyle sallayarak etrafındaki soğuk havayı dağıtıyor. "Beni ve ailemi tehdit ettin," diyor.

"Olivia olduğumu sanıp bana mesaj attı," diyor Lewis bitkin bir sesle. "Geçmişindeki bir şeyden pişman olduğunu söyledi. Sana onun kızımı kontrol etmeye çalıştığını anlatabilirim. Kızımın

kaybolmasıyla bir ilgisi olduğundan emin olduğuma, senin ve ekibinin gerçekten araştırıp ne olduğunu bulmadığınıza emin olduğumu söyleyebilirim. Sen onu bizzat sorgulamadın bile.”

Bir bacağını diğerinin önüne atarak ağırlığını öteki bacağına veriyor. Kollarını göğsünde kavuşturuyor, Julia’ya değil uzaklara bakıyor. Giysileri koyu renk, karanlıkta sadece solgun yüzü, soluk ayakları ve soluk kolları görülüyor.

“Peki bunların yerine ne diyeceksin?” diye soruyor Julia, nefesinin oluşturduğu beyaz buhar bulutu bir an havada asılı kaldıktan sonra yok oluyor.

Lewis ayak parmaklarını mavi saksıya sürtüyor. Hâlâ Julia’ya bakmıyor. Ayağının üzerinde yağmur damlaları var. İşte Julia ne olduğunu o an anlıyor ve algısı bir kez daha değişiyor.

Tam da beklediği gibi Lewis ona bakıp ağır ve yorgun bir ses tonuyla şöyle diyor: “Hadi durma, beni sahtekârlıktan ya da adı her neyse o suçtan tutukla, Başmüfettiş Day. Umurumda bile değil.” Ve sonra karısı muhtemelen yukarıda uyurken, kızı hâlâ kayıpken garaj yolunda yalınayak durarak bileklerini uzatıyor. Julia ona bakıyor. Hareketsiz vücudu, öne uzatıp birleştirdiği bilekleriyle kelepçelenmeyi beklerken insanın kalbinin kırıldığını göstermemeye çalıştığı zamanlardaki gibi çenesi titriyor.

O titreme artık başına gelecekleri umursamayacak kadar üzgün ve kedere gömülmüş bir adamın göstergesi. Julia’nın da sokak hayvanlarını, ağlayan çocukları, yalnız yaşlı insanları gördüğünde kalbi aynı şekilde sızlıyor.

Lewis başta çaresiz bir babayken şantajcı olmuştu, şimdi bir kez daha eski hâline dönüyor. Kızını zaten kaybetmiş bu adamın kaybedecek hiçbir şeyi yok. Yakalanmak üzere olduğunu biliyor. Sorun, trajedi yaşayan insanların bazen yaptığı gibi sınırı çoktan geçmiş ve bunu umursamıyor olması. Çocuğunu kaybeden bir baba: Bunu tarif edecek bir kelime bile yok.

“Pasaportu nereden buldun?” Julia’nın yumuşak sesi Lewis’i şaşırtıyor. “İş yerinden mi?”

“Evet.” Lewis, Julia’ya bakıyor. “Hatalı baskı. Yanlışlıkla bir sürü basıldı. İtiraf etmek istemedim ve eve getirdim.”

“Sonra da birini yaratmak istediğinde içlerinden birini mi aldın?”

“Hadi,” diyor bileklerini işaret ederek.

“Ara sokağa giren kimdi?”

“Görüntülerle oynandı.”

Julia anlayarak başıyla onaylıyor. “Biz almadan önce mi oynandı?”

“Evet. Kaynağında değiştirildi. Kuaförde.”

“Kimse anlamadı. Karakolda yani.”

Lewis umursamadan omuzlarını silkiyor. “Yardım aldım.”

“Kimden?”

Lewis gözlerinin içine baktığı anda Julia kim, nasıl ve neden gibi birçok sorunun cevabını öğrenmek üzere olduğunu anlıyor. “Zac’in abisi,” diyor Lewis.

Ah. Bir binanın yerle bir olmadan çok önce yıkılmaya başlamasını andıran idrakin o yavaş çöküşü. Zac’in abisi. Zac’ten şüphelenmekte hem haklı hem de haksızdı.

“Zac’le geçen yaz o seninle yüzleştikten hemen sonra tanıştım. Seninle konuşmak için karakola gelmişim ve seni onunla konuşurken gördüm. Bana anlattı. Sonra o öldüğünde abisi... intikam almak istedi. Kardeşinin ölümünün.”

“Bundan eminim,” diyor Julia “Abisi... Zac’in ölümünden sonra insanlarla görüşürken orada yoktu, değil mi?”

“Hayır. Senden kaçıyordu. Yeraltına indi.”

Lewis bir kez daha ona kelepçe takmasını işaret ediyor ama Julia görmezden geliyor.

Lewis’in hemen arkasında, sokak lambasının turuncu ışığıyla aydınlanan odanın penceresi minik mumlara benzeyen şeylerle dolu; Julia yerel bir gazetenin yazdığı makaleyi hatırlıyor: Andrew Zamos’un, iftiraya uğradığını iddia edemeyeceği şekilde özenli bir dille dolaylı olarak suçlandığı yazıda Lewis ve

metanetli bir sosyal hizmetler çalışanı olan karısı Yolanda'nın her gece Sadie'nin kaybolduğu saatte bir adak mumu yaktıkları yazıyordu. Julia o mumlara bakarken adını koyamadığı bir şey hissediyor. Somut olmayan, hoş olmayan bir karışım. Belki şefkat ama aynı zamanda tiksinti, bazı insanların trajedilere tanık olduklarında veya evrenin başlarına sardığı bir felaketle başa çıkmak zorunda kaldıklarında yaptıkları şeylerden tiksilmeleri gibi. İnsanların bazıları başkalarının talihsizliklerini izlemekten –Tanrı'ya şükür benim başıma gelmedi diyerek– keyif alırlar, bazılarıysa onlardan uzak durur. Julia şu âna kadar her ikisini de yapmadı. Lewis'in acısına yakından bakmak tabu olan, zalimce bir şeye bakmak gibi: kesik bir bilek, morgda bir çift morarmış ayak, bir intihar anlaşımasının kalıntıları.

"Hadi," diyor yine Lewis, sesi kısık ve bitkin. Julia ona bakıyor, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış. Ona doğru bir adım atıyor.

"Seni tutuklamak istemiyorum, Lewis," diyor. Sonra da adamın duymayı beklediğini bildiği o cümleyi kuruyor. "Kızını bulmalıydım."

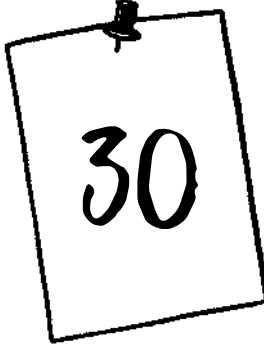
Lewis gözlerini hayali güneş ışığından koruyormuş gibi bir elini alnına koyuyor. Julia onun ağladığını anlıyor. Belki de hiç susmamıştı.

"Kızına ne olduğunu öğreneceğim," diyor usulca.

"Kayboldu," diyor Lewis, sesi gecenin kendisi kadar nemli.

Julia'nın Lewis'e karşı duyduğu tüm öfke, yargılayıcı sözleriyle birlikte gecenin içinde buharlaşıyor. Adamın gözlerinin içine bakarken kaybolan Genevieve olsaydı kendisinin de aynı şeyi yapacağını düşünüyor. Bir bakıma yaptı da.

Julia artık karşısındaki adamın esasında kim olduğunu görüyor: Tıpkı kendisi gibi kalbi kırık bir ebeveyn.

JULIA

Saat sabahın üçü ve bir planı, bir misyonu olan Julia heyecanlı. Az uykuyla idare etmeye alışkın ama en azından genellikle yatakta olur. Şimdiyse kendisinin olduğu kadar başka insanların hataları ve sorunlarıyla kuşatılmış hâlde nezarethanede.

Julia nezarethaneyi hiçbir zaman sevmemi, her seferinde mecburiyetten geliyor. Burası insan haklarına özen gösterilmesi, kanunlarla koruma altına alınması gereken bir yer, aksi hâlde tüm bunlar unutulabilir. Bir dizi mavi kapı ve bir dizi tutuklu. İçlerinden biri Matthew adında bir çocuk.

Yalan artık daha kolay aklına geliyor. Matthew'la konuşmak için kameraların, kayıt cihazlarının olmadığı bir yere ihtiyacı var, tıpkı ondan önceki yolsuzluğa bulaşmış meslektaşlarının ihtiyacı gibi. Julia yapmak zorunda kalacağı şeyleri düşündükçe tiksiniyor: zorla alınan itiraflar, bir şüpheliyi konuşmadan önce tartaklamak, hatta daha kötüsü. *Ama burada durum farklı*, diye düşünüyor. Bu tam bir karmaşa. Şantaj, çaresiz babalar, kaybolup bulunan kimlikler ve bu adam. Bu çocuk. Bir şekilde hepsinin merkezinde o var. Julia ise onun konuşacağını umuyor.

“Basın Olivia Johnson olayıyla çok ilgili,” diye yalan söylüyor gözaltı memuruna. “Bu yüzden Matthew’un yeri değiştirilecek.”

“Tamamdır,” diyor kadın memur sikkın bir sesle. Julia onun yüzüne bakıyor ama hiçbir şey yok. Demek ki bilmiyor. Nezarethane girişe yakın değil. Şimdilik bir şey duymamış. Bir elinde iPhone’u, diğerinde bir dizi anahtar bulunan ve ikisi arasında bir yerde Julia’ya duyduğu sağlam güven olan memur başını bile kaldırmadan ona bir anahtar uzatıyor. Julia bir an için durup yapmak üzere olduğu şeyin bir kırmızı çizgiyi daha geçmek anlamına geldiğini düşünüyor. İlk seferinden bu yana bu adımların sanki nadir bulunan korkunç bir yetenek kazanmışçasına kolaylaşıp kolaylaşmadığını merak ediyor.

“*Love Island*” bir aya başlayacak,” diyor gözaltı memuru sakız çiğneyerek. “Acaba güvenlik monitörlerinden birinin kullanım amacını değiştirip oradan izleyebilir miyiz?”

“Olmaz,” diyor Julia. Belli ki ruhsuz cevabı karakterine aykırı değil çünkü polis sadece omuz silkiyor ve telefonunun ekranını kaydırmaya devam ediyor. Julia ve Art eskiden fırsat bulduklarında *Love Island*’ı birlikte izlerlerdi. İkisinin de hiç tarzı değildi ve Julia bu kadar keyif almalarının nedeninin bu olduğunu düşünüyordu. Evvelki yaz Art ona dönüp, “Gelecek sezon bu baba vücudumla ben de başvuracağım,” demişti. O gece Julia endişe listesine bunu da eklemişti ve o kadar çok gülmüşlerdi ki kahkahaları Genevieve’i uyandırmıştı.

Julia anahtarı alıyor, parmakları soğuk metali kavırıyor. Bu konuda daha fazla düşünme fırsatı olmasın diye Matthew’u almak için hemen harekete geçiyor.

En sondaki hücrede. Julia bir an için onu monitörden izliyor. Yatağın ucuna oturmuş, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturmuş, yere bakıyor. Bir tablo gibi. Meditasyon yapıyor gibi.

9 İngiliz yapımı bir flört yarışma programı. -ç.n.

Julia yakında onu serbest bırakması gerekeceğini biliyor. Annesine de söylemesi gerekecek. Birini var olmayan bir kadını kaçırmaktan gözaltında tutamaz, ayrıca ön büro memurunun olanları anlatmaya başlayacağını da farkında. Fazla zamanı yok. Ama aradığı cevapları bulmak için geçici bir süre Matthew'u tutması gerek. Sadie ve Prudence hakkında cevaplar.

Şimdilik kimsenin gecenin köründe bir saatliğine gittiklerini fark etmemesini umuyor. Kimsenin kamera görüntülerine bakmamasını. Kimsenin asla Julia'nın bir haftadır ne yaptığını kontrol etmemesini. Bunun gerçekçi olmadığını biliyor ama Julia ihtiyat, suçluluk ya da etik değerlerden daha büyük bir güçle hareket ediyor: Dedektif zihni bu davanın üzerinde, Sadie'ye ne olduğunu bulmaya çalışıyor.

"Nakil için benimle geliyorsun," diyor kapıdaki pencerenin ardından. Matthew irkiliyor. Yatakta o kadar küçük görünüyor ve pek çok açıdan hâlâ o kadar çocuksu ki Julia kalbinin sızladığını hissediyor.

"Neden?" diye soruyor Matthew, küçük aralıktan ona bakan gözlerinde farkındalık var. Bu çoğu suçlunun soracağı bir soru değil. Çoğu, polislerin onlara komplo kurduğunu varsayarak bunu reddeder ama Matthew sadece gerçekleri bilmek istiyor gibi. Julia da aynı şeyin peşinde. Matthew isteksizce ayağa kalkıyor, Julia'ya bakarak kapıya yanaşıyor.

"Açıklayacağım. Hazır mısınız?" diyor Julia. Matthew hızlı hareket ediyor, hareketleri kıvrak ve akıcı.

Diğer hücrelerin aksine onunkinde hiç koku yok. Ne banyo kahve ne çay, ne berbat hazır yemek ne ter ne de korku: Matthew tamamıyla kontrollü görünüyor.

Julia onu dışarı çıkarıyor. Gözaltı memuru kelepçeli olmadığını fark ediyor ama bir şey demiyor. İster suçlu ister masum olsun Julia kaçma riski olduğunda anlayabilir ama burada öyle bir şey söz konusu değil.

Vücut tarayıcıdan ve otomatik kapıdan geçip dışarı çıktıklarında gece, soğuk bir gölete atlamışlar gibi yüzlerine çarpıyor. Julia, Matthew'un titremeye başlamasını, ardından da bunu gizlemeye çalışmasını izliyor. Matthew, "Nereye naklediliyorum?" diye soruyor.

Julia'nın cevap vermeyeceğini anlayınca yavaş adımlarla yürüyor, ya oyalanıyor ya da bir şeyler düşünüyor. Julia onun her kelimesini, her adımını önceden tarttığını anlıyor: Saklayacak bir şeyi olan biri gibi mi yoksa bu sadece onun yapısı mı?

Julia'nın arabası yaklaşık bir kilometre ileride ve güvenle içine girene kadar bir şey söylemeyecek: Şimdilik elde edebileceği mahremiyet bu kadar.

Matthew başka soru sormuyor. Julia uysallığının ne anlama geldiğini bilmiyor. Yine de o da bir şey söylemiyor.

Ana caddedeki dükkânların üzerindeki evlerin hepsinin ışıkları sönük. Kapalı dükkânların bazılarında kepenkler indirilmiş, diğerlerinde sadece ışıklar söndürölüp kapılar kilitlenmiş. Yaşayan bir müze gibi, 2023'e övgü, artık gelecekte ne anlama gelecekse. Park hâlindeki araçlar, kaldırımında solmaya yüz tutmuş sosyal mesafe işaretleri, sodyumlu sokak lambaları.

Matthew aptal değil, huzursuzlanmaya başlıyor, başını sağa sola çevirip gecenin karanlığına, tamamıyla boş olan sokaklara bakıyor. Kayıt cihazı, başka polis, avukat, hiçbir şey yok. Farkındalık ifadesine yansıyor: Gözleri kocaman açılıyor, iki yanında duran elleri titriyor. Arabaya varıyorlar.

"Annen QR kodunu bulduğunu söyledi," diyor Julia.

Matthew hiçbir şey söylemiyor ama duruşu değişiyor. Hareketleri yavaşlıyor: Düşünüyor. Julia gizlilik, pazarlık ya da buna benzer bir şey önerebilmeyi istiyor ama yapamaz. O, hep dürüst olmaya çalıştı. Olan biten her şeyin ortasında bile. Yalanların içine gömülü küçük gerçekler. Kapıların kilidini açarken Matthew'a bakıyor. Gümüş rengi ıslak gecenin içinde yüzünü profilden görüyor. O daha bir çocuk.

“Onun ne olduğunu bilmiyorum,” diyor sonunda. Bilinen en eski ve en kolay yalan: *Bilmiyorum*.

“Bir daha düşün,” diyor Julia.

“Avukatım neden burada değil?” Matthew arabaya girdiğinde iç ışık gözlerinin beyazını sarıya boyuyor. Julia onun arabaya binmesine şaşırıyor ama onun yerinde olsa, yanında sadece bir dedektif olan genç bir çocuk olsa aynısını yapacağını düşünüyor.

Julia da içeri giriyor, kapıları kapatıyor ve Matthew’a, pembe renkli genç tenine, bebekken gamzeden ibaret olan parmak eklemelerine bakarken kendini bir canavar gibi hissediyor. Julia onun nasıl bir çocuk olduğunu hayal edebiliyor: utangaç, kendine hâkim, ilginç. Julia, Emma’nın yerinde olsaydı yaptığı her şeyi yapardı. Yalan olsa bile ona tanıklık ederdi. Hatta Matthew’ı teslim de ederdi.

Ama o Emma değil. O, Genevieve’in annesi, Lewis için Sadie’ye ne olduğunu bulmaya çalışan Julia. Bu gerçekler her nasılsa bazılarını düşman hâline getiriyor ancak Julia kimin ne olduğunu çözemiyor.

Zamana ihtiyacı var. Bir şeyleri halletmeye çalışırken bir yandan da Olivia soruşturması devam ediyormuş gibi davranması gerek.

Hepsinin içinde oldukları bu karışıklığı sonlandırmak için Sadie’ye ne olduğunu bulması gerek: Meslektaşlarına Olivia’nın uydurma olduğunu nasıl anladığını ya da şantajı açıklayamayacağı bir çıkmazın içinde. Kızını koruması gerekiyor. Lewis’i kurtarmak, huzur bulmasını sağlamak için Sadie’ye ne olduğunu bulması gerekiyor.

Ama bunların ötesinde Sadie’yi bulması gerekiyor çünkü Julia böyle yapar. O bir anne ve bir polis, her zaman iki gömleği de üstünde. İki büyük aşkı yirmi yıla yakındır birbiriyle yarışıyor. Ancak bu rekabet bu yıl sembolik olmanın ötesine geçti.

“Söyledim ya, nakledileceksin,” derken daha önceki hamlelerinin —ona komplo kurmanın, olayı örtbas etmenin, Olivia’nın ev arkadaşlarıyla kayıt dışı görüşmenin— ne kadar yanlış geldiğini ama bunun ne kadar doğru olduğunu hissettiğini düşünüyor.

Hayvani bir dürtüyle gerçeği kovalıyor. Julia vahşi doğada geyik kovalayan bir aslan. Gerçeğin burada, kapalı dükkânların, sokağın sessizliğinin ortasında bir yerde olduğunu biliyor. Bunu *biliyor*.

“Eğer beni geri götürmezsen... Bunu bildireceğim...”

“Kime?”

“Beni yürüyüşe çıkardığını ve sormaman gereken sorular sorduğunu söyleyeceğim.”

“İnkâr ederim. Nakil formun burada,” diyor Julia içinde hiçbir şey olmayan cebine dokunarak. “Basın bu davayla çok ilgili. Başka bir yere nakledilmen gerek,” diye yalan söylüyor.

Matthew tam iç ışıklar sönerken dönüp ona bakıyor. Araba sokakta karanlık bir kar küresi, kimse orada olduklarının farkında değil, kimse onları aramıyor. Julia, Matthew korktuğu için üzgün.

“Basın neden ilgileniyor?”

“Neden adını değiştirdin?”

“Yorum yok.”

“QR kodu ne? Prudence Jones kim?”

“Yorum yok.”

“Sadie Owen’in kaybolmasındaki rolün ne?” diye sorarken ses tonu öfkeli. Bunun yasa dışı olduğunu biliyor. Sınırları zorladığının farkında. Hatta aştığının. Ancak tıpkı bir bağımlı gibi evrenden yardım istemeye, Sadie’yi bulmaya, katilini bulmaya, Lewis için cevaplar bulmaya ve elinden geldiğince kalbini iyileştirmeye ihtiyacı var. İçi bu dürtüyle dolu. Lewis ona ne yapmış olursa olsun, Julia’nın içinde bulunduğu çıkmaz ne olursa olsun *bu* onun işi; etik değerlerinden, ailesinden ve kendisinden ödün vermesi gerekse bile yaptığı iş bu.

Julia motoru çalıştırıyor ve yola koyuluyorlar, tıpkı –her nasılsa– sadece birkaç gece önce olduğu gibi. Amaçsızca dolaşılıyor ve Matthew bunun hiçbir yere varmayan bir yolculuk olduğunu anlıyor.

Matthew konuşmaya başlamadan önce kırk dakika geçiyor. Konuşursa öldürülecek en küçük çete üyesinden bile daha ira-

deli. Etkili bir polis olmak için itirafa zorlamaya ya da şiddet kullanmaya gerek yok. Bu hiçbir zaman gerekmez. İhtiyacınız olan tek şey huzursuz edici bir sessizlik.

Güneş doğmaya başlıyor. Altı haftaya gün dönümünde alacakaranlık ve şafak birbirine iki parmak arasındaki mesafe kadar yaklaşacak. En yüksek binalar sanki diğerlerinin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi güneşin ilk ışınlarını yakalıyor. Tepeleri belli belirsiz altın rengine boyanıyor, öyle ki kolayca gözden kaçabilir.

Matthew ayaklarını öndeki boşluğa doğru uzatmış ama rahat olduğunu gösteren tek şey bu. Omuzları gergin, öne doğru eğilerek oturuyor, belki sabırsız, belki endişeli, belki her ikisi de. Koyu renkli saçları güneşte kara bir kedinin tüyleri gibi parlıyor.

“Sadie’nin nereye gittiğini bilmiyorum. QR kodunun ne olduğunu bilmiyorum. Yorum yok, yorum yok, yorum yok,” diyor Julia’nın gözlerine bakarak. Sonra Julia’nın ilgisini çeken, nedenini açıklayamasa da gözünden kaçmayan başka bir şey daha söylüyor: “Bir şey bilseydim de söyleyeceğin son kişi bir polis olurdu.”

Saat beş buçuk. Genevieve’den mesaj geliyor: *Tuvalete kalktım, bütün gece çalıştın mı?*

Matthew hücrelerinde. Julia, gözaltı memuruna idari bir hata olduğunu, gittikleri yerde boş yer olmadığını söyledi. Jonathan erkenci, altıdan önce geliyor. Ona göre sabah, Julia’ya göre gece. Elinde kahve var, bir tane de Julia’ya almış.

Julia nereden baktığına bağlı olarak günün üçüncü ya da ilk kahvesini minnetle alıyor. Bilgisayarını açıyor, kollarını ovuşturuyor. Matthew’la yaptığı başarısız konuşmanın utançıyla tüm vücudu gerilmiş durumda. Ondan işe yarar bir şey öğrenemedi. Gece yarısı itirafı, gözyaşları içinde anlatılan acı gerçekler yok. Hiçbir şey yok. Oysa olacağından çok emindi. Neden böyle düşünmüştü ki?

Şimdi tamamen açık, savunmasız ve her açıdan pisliğe batmış vaziyette Matthew'un birilerine anlatmasını bekliyor.

"Yeni bir şey var mı?" diye soruyor Jonathan kapının çerçevesine yaslanarak.

Julia'nın yüzünde sert bir gülümseme belirliyor. "Bir sürü," diyor. Jonathan hemen içeri giriyor. "Kahveci bu saatte açık mı?" "Hep açık."

"Benimkini sen mi ödedin?"

"İki bedavam vardı," diyor Jonathan ve Julia şaşırmıyor. Jonathan, bir keresinde eBay'de plak sattığı bir iş kurmuştu ve bu nedenle, az kalsın (kendi) polislik zamanını boşa harcadığı gerekçesiyle kovulacaktı. Jonathan bedava şeylere, karşılıksız aldığı hiçbir şeye karşı koyamıyor.

"Tahmin et ne oldu?" diye soruyor Julia.

"Ne oldu?"

"Dün gece Olivia Johnson geldi. Gece saat birde," diyor.

Jonathan kahvesini Julia'nın masasına bırakıyor, montunu çıkarıyor, kollarının üzerine asıyor, ardından Julia'ya dönüyor. "Tanrım, dün gece benim tek yaptığım mama hazırlamak oldu. Sense bir olayı çözmüşsün."

Julia sorgu koltuğuna hafifçe vuruyor ve güneş jaluzinin arasından yavaşça süzülürken genelde yaptığı gibi Jonathan'ı bilgilendiriyor. Yıllardır burada oturup bir şeyleri parçalara ayırıp birleştiriyor, birlikte çözüyorlar.

Julia ona anlatıyor. Ona, Olivia'nın bir kopyasının yaratıldığını, bunu kimin yaptığını, Matthew'un gerçekte kim olduğunu ve Sadie'yi anlatacak kadar güveniyor. Şantaj kısmına girmiyor ama Jonathan'ın yakında sorular sormaya başlayacağını biliyor.

Jonathan yanaklarını şişiriyor. "Tamam." Telefonuna bakıyor ama ekran kilitli. Julia beyninin içinden bir sürü şey geçtiğine emin. Bir parmağını masaya vuruyor. "Fotoşopla oraya konulmuş," diyor. "Ara sokağa. O, bu konuda bir uzman mı? Görüntü kusursuzdu."

“Anlamamış olmana şaşırdım. Sadie’nin babası... Adam bunu yapacak birini tutmuş,” diyen Julia, Jonathan’ın adli tıp zekâsının bu konuya hemen odaklanmamasını umuyor: Yap-bozun ondan sakladığı tek parçasına. Neden sorusuna.

“Kimi?”

“Bir suçluyu.”

“Ne? Neden? Onu nereden bulmuş? O sadece bir baba değil mi?” diye soruyor Jonathan. Julia onu yeni ebeveynliğin başlarında, daha olağan bir şey düşünemeyen biri olarak görüyor. Beş yıla bugünlerinin en güzel günleri olduğunu anlayacak.

“Bilmiyorum,” diye yalan söylüyor.

“Ne yapacaksın, suç duyurusunda bulunacak mısın?”

“Gerçekten bilmiyorum.”

“Biliyor musun, aslında ben de sana davayla ilgili bir şey soracaktım ama artık bir önemi kalmadı,” diyor Jonathan.

“Sor hadi.”

“Geçen gün polis memurlarının vücut kamera kayıtlarını izliyordum,” diyor. “Beni rahatsız eden bir şey vardı ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Sonra dün gece, bebeği beslemek için kalktığımda ne olduğunu buldum.”

“Öyle mi?” diyor Julia tedirginliğini belli etmemeye çalışarak. Hatta genellikle yaptığı gibi Jonathan’ın bu müthiş dedektiflik becerisinden etkilenmiş gibi görünmeye çalışıyor: Üzerinde uzun uzadıya düşünülen ve anlamı gece netleşen bir ipucu. Neredeyse –gülünç derecede– olması gerektiği gibi.

Ama şimdi uzun kariyerleri boyunca ilk kez Jonathan’ın keskin zekâsından, hafızasından, muhakeme yeteneğinden rahatsız oluyor. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

“Görüntülerde bardak yoktu. Ama sonra tekrar bakmak istediğimde kayıtların silindiğini gördüm, bu da şüphelerimi kuvvetlendirdi. Ne yapacağımı düşünüyorum. Ne diyeceğimi...”

Jonathan kollarını göğsünde kavuşturuyor, başını yana eğiyor, görünüşe göre sözlerine nasıl devam edeceğini tartıyor. Yapılan bir

suçlama asla geri alınamaz ama Jonathan onu şimdiye kadar hiçbir şeyle suçlamadı. On beş yıldır sıkı müttefikler. O tuğla duvarın üstünde sandviçlerini paylaştıkları o günlerden bugüne kadar. “Sen olay yerine gittin, değil mi? Onun odasına?” diye soruyor.

“Evet, gittim, o gece,” diye yanıtıyor Julia. Orada yan yana otururlarken Jonathan’ın gözlerinin içine bakıyor. Bu işten nasıl kurtulacağını düşünürken adamın tüm yeteneklerinin yanı sıra zihin okuma becerisi de olmadığı için minnettar. Biliyor olamaz. Julia’yı o kameraya bağlayan hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Neredeyse bütün olay mahallilerine gider. Her zaman.

Birbirlerine bakarlar, iki zihin hızla çalışırken Julia’nın telefonu ötüyor. Genevieve’den mesaj geldiğini görüyor ama açmıyor. Ah, aynı anda bir sürü tabak çeviriyor. İçlerinden biri yakında düşüp kırılacak: Julia camdan olanın olmamasını umuyor.

“Vücut kameran var mıydı?” diye soruyor Jonathan.

“Hayır, oraya gitmeye bir anda karar verdim,” diyor. “Sadece bir bakmak istedim. Nasıl olduğunu bilirsin. Ara sokakta olduğu gibi.”

“Sen gittiğinde orada mıydı? Bardak?”

“Bilmiyorum. Erin yatağın altında bulmamış mıydı?”

“Sorun şu ki... Sunucuya göre vücut kamerası kayıtlarına iki kez girmişsin, sonuncusu dün gece. Şimdiyse kayıtlar kayıp.”

Julia buz kesiyor. Demek Jonathan onu kameralarla ilişkilendirebiliyor. Bunu bilmiyordu, vücut kameraları piyasaya çıktığından beri doğrudan sahada çalışmamıştı. Bir sürü iş dedektifler adına başkaları tarafından hallediliyordu, dolayısıyla zamanla bazı beceriler kaybolurdu. Ayrıca teknolojiden asla izlerini kapayacak kadar anlamamıştı, böyle bir şeye gerek duyacak kadar şüpheli bir işlem de yapmamıştı.

Julia göz temasını kesiyor. Her şey bitti. Öyle olmalı.

“Yanılmıyorum, değil mi?” diye soruyor Jonathan, bakışları nazik, elleri kucağında. Julia aniden bu karışıklığa sürüklediği

aşırı dürüst meslektaşları için üzüyor. Şimdi o da kendisi gibi ahlaki bir ikilemin içinde.

“Hatırlamıyorum,” diyor Julia usulca. “Her yere giriş yapıyorum.”

Jonathan ona sessiz ama şaşkın ve bir ifadeyle –ifadeler konusunda çok iyi– bakıyor, bakışları bol miktarda öfke de içeriyor.

Aralarında bir şeyler havada kalmış gibi görünüyor. Jonathan bunun kendi yetki alanının dışında olduğunu biliyor olmalı. Julia konuyu kolayca kapayabilir, rütbesini hatırlatabilir ama kesinlikle böyle bir şey yapacak biri değil.

Jonathan bir süre düşündükten sonra, “Hatırlamıyorsun,” demeye karar veriyor. Jonathan’ın onu daha fazla sorgulamasına gerek yok. Julia’nın böyle bir şeyi hatırlamaması karakterine o kadar aykırı ki...

“Neden bunu Lewis olayını çözdükten sonra konuşmuyoruz?” diyor Jonathan. Julia şaşıyor, gözlerinin içine bakıyor ve sabah güneşi odanın içine dolup üzerlerine vurmaya başlarken anlıyor. Jonathan’ın merhameti karşısında ağlayacak gibi oluyor. Meslektaşları neler olduğunu biliyor ya da en azından bir fikri var ve ona bir çıkış yolu sunuyor. Bir ya da iki gün. Ne yapacağına karar vermesi için zaman tanıyor. Julia’ya bakan kahverengi gözleri hüznü. Bakışlarıyla ona bir mesaj iletiyor: Ateşkes.

“Öyle yapalım,” diyor yumuşak bir sesle.

“Matthew’u bırak. Ya da Andrew, adı her neyse. Herkese Olivia’nın döndüğünü haber ver ve Lewis’i sahtekârlıkla suçla. Yaygara çıkmasın, basın bu meselenin üzerine gitmesine izin verme,” diyor. Bu arada Julia’nın aklı onun ne bildiğini, bunun kendisi için ne anlama geldiğini, Jonathan’ın bir sonraki adımının ne olacağını çözmeye çalışıyor. “Akbabaların üşüşmesine ihtiyacımız yok. Bu bir trajedi, kötü bir karar, bundan fazlası değil, öyle değil mi?”

“Ama Matthew... O...”

“Ne?” diye soruyor Jonathan merakla ama kelimeler Julia’nın dudaklarından dökülmüyor. Matthew’un gitmesine izin veremez, bunu yapamaz. Ama onu daha fazla gözaltında da tutamaz, kimseye ondan neden şüphelendiğini de söyleyemez. Lewis’i hiçbir şeyle suçlayamaz. Kalbi kırık bir babayı hapse gönderemez.

Julia sessizce başıyla onaylıyor, hiçbir şey söylemiyor, bundan sonra her ne yaparsa yakalanacağını düşünüyor, hatta yakalandı bile. Yaptığı yolsuzluk artık geçmişte kaldı ama tüm geleceğini bu belirleyecek.

Julia saat altı buçukta evine bakıyor. Bir odanın ışığı yanık. Art’ın uyuduğu odanın. Genevieve hâlâ uyuyor olmalı. Julia, Art’ın içeride bir roman okuduğunu gözünde canlandırabiliyor. Başka zamandan gelen biri gibi. O asla zaman geçirmek için telefonuna bakmaz ya da oyun oynamaz. Art 1980’lerde, 1910’larda, 1950’lerde doğmuş olsaydı da yine aynı Art olurdu. Zamandan bağımsız bir kumaşı var onun. Julia, ihanetinin bu denli büyük bir şok yaratmasının nedenin bu olduğunu düşünüyor. Diğer yandan aslında kendinden önceki birçok erkek gibi yaptığı şey de zamandan bağımsız bir şey.

Dışarısı donmuş yosun kokuyor. Üzerine sıkıca giydiği montuyla kapıya doğru yürürken kendini bir gemi enkazı gibi yalnız ve kaybolmuş hissediyor.

İç çekerek boş hissi veren eve girip üst kata yöneliyor. Genevieve’in odasına giriyor, kızı uyuyor, tıpkı bebekken olduğu gibi tek bacağı havada. Julia bunu ilk gördüğünde ne çok korkmuştu. Ama daha yakından bakınca kızının gözlerinin açık olduğunu fark ediyor. “Uyanık mısın?” diye fısıldıyor.

Genevieve başını aşağı yukarı sallıyor.

“Neden?”

“Kâbus gördüm.”

“Öyle mi?” diyor Julia çekinerek. Onu korkutmak istemiyor. Çok merak etmiş gibi yapmak istemiyor.

Genevieve yan dönüp başını dirseğine dayıyor. Gözleri Julia’nıninkilerle buluşuyor. “Neredeyse her gece rüyamda onu görüyorum,” diyor bir anda. “Biliyor musun?” Kolu başının ağırlığıyla hafifçe titriyor. Aniden yatağında çok küçük görünüyor. Bir çocuk gibi.

“Zac’i mi?” diye soruyor Julia kısık sesle.

“Hı hı.”

“Anlat bana.”

“Sonsuza dek,” diyor Genevieve. Julia kaşlarını çatıyor. Genevieve cümlesini bitirene kadar anlayamıyor: “Birinin canını almış olacağım. Yaşadığım sürece.”

“Ah, ama...” diye başlıyor Julia onu düzeltmek, Zac’in onu soyma kararından, kan zehirlenmesinden, neden sonuç ilişkisinden bahsetmek istiyor ama Genevieve onu susturuyor.

“Bu doğru,” diyor. “Gerçeği değiştiremezsin. Ama onu rüyamda görüyorum. Kan...”

Julia başını eğiyor. “Özür dilerim,” diyor. “Orada olmadığım için özür dilerim,” diye devam ederken kızını kurtarmak uğruna şu an yaptıklarını söyleyebilmeyi istiyor.

“Keşke bedelini ödmeden bunu telafi edecek bir şey yapabilseydim,” diyor Genevieve üzgünce.

“Biliyorum. Bunu ben de isterdim.”

Genevieve yutkunuyor, bir şey söylemeyip sadece başıyla onaylıyor, gözleri yaşlı. “Teşekkür ederim,” diyor ve Julia onun tıpkı kendisinininkine benzeyen eline uzanıp tutuyor. Bir süre yanında duruyor ama hiç konuşmuyor, zaten bir şey söylemesine gerek yok.

Daha sonra, Art misafir odasına taşındığından beri Julia ilk kez onun kapısını çalıyor. Art, Julia’nın kendi misafir odasına girmesine izin verme hakkı olup olmadığını bilmiyormuş gibi şaşkın bir ses tonuyla, “Gel?” diyor.

Julia kapıyı açıyor. Art'ın arkasında bir lamba var. Yatağın üzerinde de bir roman –Sally Rooney– duruyor. Julia'nın midesi düğümleniyor.

Art'ın üzerinde gri tişört ve eşofman altı var. Beyaz çoraplarını pantolon paçalarının üzerine çekmiş. Sıkıcı misafir odalarının kişisel olmayan ortamında rahat ve güvende görünüyor. Deniz manzarası, pembe bir lamba ve o.

“İyi misin?” diye soruyor şaşkınlıkla.

“Emin değilim.”

İçeri girmesini işaret ediyor.

Julia arkasından kapıyı usulca kapatıyor. Art yatakta doğruluyor. Çift kişilik yatağın ancak sığıdığı küçük odada sandalye yok, bu yüzden Julia yere oturup sırtını kürek kemiklerini aşırı ısıtan kalorifer peteğine yaslıyor. Kaloriferler bile hâlâ kış olduğunu düşünüyor.

Art kitabın sayfasını köşesinden kıvrıdıktan sonra komodinin üstündeki çalar saatin yanına koyuyor. Ayak başparmaklarıyla çoraplarını çıkarmaya başlıyor. Karısına bakmıyor. Julia; Olivia'yı, Lewis ve Sadie'yi, Matthew ve Emma'yı, Genevieve'i ve son olarak kendini düşünüyor.

“Sence iyi bir insanı tanımlayan nedir?” diye soruyor Art'a.

Art, Art olduğundan bu soruyu ciddiye alıyor. “Bencil olmamak,” diyor.

Julia başını peteğe yaslıyor. Bencillik yapıyor mu? Yaptığını düşünmüyor. Sadie'nin cesedini bulmaya çalışıyor. Yaptığı tek şey, istediği tek şey bu. Üstelik bu Lewis'e fayda sağlar, ona değil.

Peki, bunu kendi izlerini kapamak için mi yapıyor? Doğru şekilde mi yapıyor? Matthew'un arabanın iç ışıklarında sarı gibi görünen korkmuş gözlerini düşünerek ürperiyor.

Art birkaç saniye sonra konuşuyor: “Sence bir iyi bir insanı tanımlayan nedir?”

“Artık bunu bildiğimden emin değilim,” diyor Julia. Her şeye rağmen şu an evde, Art'ın odasında. Herhangi bir açıklama

yapmadan, giriş cümleleri olmadan istediği şeyi söyleyebilir. Ya da hiçbir şey söylemeyebilir.

Sessizliğe bürünüyorlar. Art komodinin üzerindeki çayı hiçbir şey söylemeden Julia'ya uzatıyor. Julia elini sallayarak reddediyor. "Zaten çok fazla kahve içtim," diyor.

"Hep içersin."

"Evet. Uyuyabildin mi?"

"Biraz," diyor Art.

Julia başını yine geriye yaslıyor. Arkasındaki petek gıcırıyor. Birkaç dakika sonra konuşuyor.

"İyi bir insan adaleti sağlamak için her şeyi yapar mı?" diye soruyor. Kendinden mi yoksa Lewis'ten mi bahsettiğinden emin değil.

"Bir sorun mu var?"

"Belki." Julia başını kaldırıp ona bakıyor. "Bir yol ayrımındayım," diyor. "Bir şeyi araştırmam gerek ama... Elimde bir şey yok..."

Art yataktan Julia'ya bakıyor. Aralarındaki atmosferde, Art'ın kararsız ifadesinde tuhaf bir şeyler var. Işık, deniz, tuza bulanmış pencere pervazları, dışarıda sürekli ve bozulmayan dalgalardan oluşan huzurlu arka plana hiç yakışmıyor.

"Yasal anlamda," diyerek tamamlıyor cümlesini.

Art'ın sanki bunun hiç önemi yokmuş gibi omuz silkmesine şaşırıyor. *Doğru*, diye düşünüyor. Art yargılayıcı biri değil. Kanun onun için aslında pek bir şey ifade etmiyor. Belki Julia için de hiçbir şey ifade etmiyordur, bunca zaman sonra mide bulandırsa da böyle düşünmek rahatlatıcı geliyor.

Art, "Bir yolunu bulacaksın, Julia," derken ansızın çok yorgun görünüyor. "Hep bulursun. Bulamazsan da... Bana her zaman bir endişe listesi gönderebilirsin."

Matthew'u, kanunlara uymayı, yozlaşmayı, Art'ı ve onun eski zamanlara yaptığı göndermeyi düşünürken Julia'nın gözleri doluyor.

EMMA

Şu an gözaltındasın ve ben hiç uyumadım. Odandayım ama aynı zamanda her zaman olduğum gibi masumiyetinin ve suçluluğunun arasında bir yerdeyim. Sadie, Olivia, Prudence. Bu görüntüsü olmayan, en azından benim göremediğim bir yapboz. Belki de bakmak istemiyorum.

Yatağının ucunda oturmuş, terapistini arayacak cesareti toplamaya çalışıyorum.

Yatak tek kişilik. Buraya taşındığımız zaman aceleyle satın aldık. İsimlerimizi değiştirdikten, ben Cooper's'tan ayrıldıktan sonra. Geri çekildiğimi, yöneticilikten vazgeçtiğimi, emekli olduğumu söyledik, kiminle konuştuğumuza bağlı olarak bir sürü hikâye uydurduk. Bizimki gibi nedenlerden dolayı isim değiştirdiğinde olan budur: İnsanlara farklı şeyler anlatman gerekir.

Ucuz çamdan yapılma, üzerinde mavi kareli nevresim serili bu yatak planladığımızdan daha fazla zaman ve beyin gücü harcadığımız şeylerden biri. Bunun için mesajlar gönderilip alındı, bir teslim tarihi üzerinde anlaşıldı ama sonra başka bir tarih belirlemek gerekti.

Tüm bunların nedeni çok hızlı taşınmamız. Son iftiradan sonra –İK seni kenara çekip personelden birkaçının barda seninle yalnız kalmak istemediğini söyledi– oradan ayrılmamız gerektiğine karar verdik, kiralık bir ev bulduk ve hızlıca taşındık. Ben daha uzağa gitmek istedim –Somerset, hatta Devon, hiç olmazsa Bristol, artık neresi olursa– ama sen sadece şehrin diğer tarafına gitmeyi arzuladın. Nedenini hâlâ bilmiyorum. Eski hayatından hiç kimseyle de görüşmüyorsun. Ama tüm bu kaos, telaş, travmanın ortasında sana neden yakında kalmak istediğini sormadım.

Cooper's'ın satışından elime geçen parayı harcamak istemediğimden bu yatağı Facebook'tan sadece on sterline satın aldık. Satıcı sandığımız yerde değildi, kaybolduk. Orayı bulmak bütün bir akşamımızı aldı ve eylül ayına birkaç gün kala, serin bir sonbahar akşamı sen bir ucundan ben bir ucundan tutarak sokağın sonuna doğru yürümeye başladık. Tam o sırada, sokakta yürürken sen yatak başlığının üstünden bana bakıp, “Onun kaybolduğu anla ilgili kâbuslar görüyorum,” dedin.

“Öyle mi?” diye sordum. Bir itirafın geleceğini düşünerek omuzlarımı kaldırdım. Sana hissettirmesem de hep bunu bekledim.

Sadie'nin babası Sadie kaybolduktan sonraki sabah seni beş kez aramıştı. Sen uyuyordun. Önceki gece çalışmamıştın ama yine de vardiyalı çalışmış gibi uyuyordun. Bazen seninki gibi işi olan çoğu kişi gibi iki ya da üç civarı eve geldiğini, biraz televizyon izlediğini, bir bira içtiğini duyardım. Saat on bir, on ikiye kadar uyurdun, buna doğal düzenin olduğunu söyledin. Bu doğru, bebekken bile gece kuşuydun, geç saatlerde diğer çocukların yaşadığı huysuzluğu, yorgunluğu yaşamazdın. Akşamları her zaman en keyifli, en sakin olduğun anlardı, sabah dokuzdan erken kalktığında aksi olurdun. Harika bebektin. Harika çocuktun.

Sadie eve kendi başına gidiyordu –seni ya da bir başkasını aramamıştı– ama asla eve varamadı. Portishead Ana Caddesi ve yaşadığı ev arasında bir yerlerde kayboldu. Bu kadar basit ve karmaşık bir olaydı. Bir köşe dükkânının güvenlik kamerasında görülmüş ama köşenin diğer tarafında görülmemişti. Çok sayıda aracın izi sürüldü, çok sayıda adam sorgulandı ama kimse tutuklanmadı.

“Rüyamda Lewis beni aradığında telefonumun ışığının yandığını görüyorum,” dedin. “Neden bilmiyorum.”

Anlayışla başımı salladım. Gerçek travma Lewis’in aramaları değildi ama onlara neden takılıp kaldığını anlıyorum.

Kayıp kişilerle ilgili sorun, bunun devam eden bir travma olması. Bu, son bir yılda öğrendiğim bir şey. Onun kaybolduğunu, muhtemelen tehlikede olduğunu anladığın tek bir an yoktur. Bu, her biri bir öncekinden daha kötü olan bir dizi andır. İlk gece geri dönmemesi tesadüftü. İkincisi gecenin derinliğine ateşlenen bir uyarı atışıydı. Üçüncüsü bir trajedi idi. Ve sonra senin trajedin hâlini aldı, belki de hep öyleydi.

“Üzgünüm,” dedim. Başka ne diyeceğimi bilemedim, seni korkutup bu tüyler ürperten açıklamaya engel olmak istemedim.

Bir kilometre kadar öteye park etmek zorunda kalmıştık ve *Carry On* filmindeki gibi elimizde yatakla sokakta yürüyorduk. Bunu tarif edecek olsak herhâlde komik derdik. Mobilyasız bir ev kiralamıştık. Sen yeni bir iş bulmuştun. Ben kendi hissemi satmış, şimdi ne yapacağımı düşünüyordum. Ve o ucuz, ikinci el yatak tüm bunların en boktan simgesiydi.

Hava yazın bittiği, sonbaharın henüz gelmediği o sayılı günlerden birindeki gibi sakindi. Senin üstünde ceket, bende tişört vardı. Biz hep böyleydik: Sen kapalı ben açık. Tek, kalın, kıvrık bir sonbahar yaprağı aşağı doğru süzüldü ve onu izlerken eminim ikimiz de ne kadar zamandır kayıp olduğunu düşünüyorduk.

“Seni neden aramadığını merak ediyor musun?” diye sordum. Bir anlığına bana baktın, ardından gözlerini caddeye çevirdin. Etrafta yaz sonunun izleri vardı. Soluk renkli kuru kaldırımlar. Biçilmiş çimler. Ama sanki biri partideki ışıkları teker teker kapamaya başlamış gibi hava soğumuştı.

“Hayır,” dedin ve ben de seni yargılamamaya çalıştım. Sevgilin kaybolduğunda yirmi yaşındaydın... Psikolojinin üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu hayal edemiyorum. “Ama...”

“Ama ne?”

Omuz silktin ve sonra ayrıntıya girmek istemedin. O kaybolduğundan beri hep böyle oldu ve böyle de kaldı.

“Onu özlüyorum, hepsi bu,” dedin. Bir kez daha omuz silktin. “Aptalca bir duygu ama gerçek. Gazeteler inanmıyor.”

“Gazetelerin canı cehenneme,” dedim.

Durdun, yatağın kendi tuttuğun ucunu yere bırakıp bana baktın. Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Tek bir ön dişinle dudağını ısırırken hâlâ bana bakıyordun. Ve Tanrı’ya yemin ederim aramızda anlamlı bir şey geçti ama yok olup gitti. Tıpkı kapıdaki sonbaharın ve ondan sonraki mevsimlerin de çekip gideceği gibi. Yatağın ucunu tekrar kaldırıp yürümeye başladın.

Minibüse kadar yol boyunca taşıdık. Sonrasında ne ben ne de sen fazla bir şey söyledik. O konuşma, kederin, bir şekilde beni yalan söylemediğine daha da ikna etti. Ta ki Olivia kaybolana kadar.

Şimdi o kederin aslında suçluluk duygusu olup olmadığını merak ediyorum.

Aynı yatağın üzerinde derin bir nefes alıyorum ve terapistin Linda’nın numarasını çeviriyorum.

“Merhaba, ben Linda Shepherd.”

“Merhaba. Matthew James hakkında konuşmak için aramıştım,” diyorum. “Ben annesiyim.”

Linda hiçbir şey söylemiyor, boşluğu doldurmak için ben gereksiz yere konuşuyorum. “Yani, sadece... Linda, o dört gün önce tutuklandı. Merak ediyorum da acaba sen...”

Linda hâlâ bir şey söylemiyor, terapistin demir gibi iradesi beni cümleyi bitirmeye zorluyor. “Acaba sen bir şey biliyor musun?” diyorum zayıf bir sesle.

“Nedeni ne?” diyor sonunda. “Tutuklanmasının.”

“İnsan kaçırma. Şu kayıp kadın. Olivia Johnson. Ve ben... ben onun odasında başka kanıt buldum.”

Aramıza gergin bir sessizlik çöküyor. Belki Linda şok yaşıyor, belki bir şeyleri, benim bilmediğim birtakım şeyleri bir araya getiriyor. Belki de ona Sadie'den hiç bahsetmedin, gerçek adını saklayıp numaralarına devam ettin. Hiçbir fikrim yok. Sana alan tanımak, mahremiyetine saygı göstermek için çok çabaladım. Belki gereğinden bile çoktu.

“Yani ben sadece...” diye devam ediyorum.

“Eğer ona karşı suçlamada bulunurlarsa mahkeme beni ifade vermeye zorlayacaktır,” diyerek sözümü kesiyor ama ses tonu nazik. “O yüzden korkarım sizinle konuşamam, Bayan James.”

“Ama... Peki sen de benim kadar şaşkın mısın?” diyorum. “Sadece bunu söyle.”

Linda cevap vermiyor. İç çekiyorum, yatağa oturup bir çocuk gibi ağlamak istiyorum. “Demek istediğim...” diye söze giriyorum sonra ne diyeceğimi bilemeyip susuyorum. Suskunluğumda seni büyütürken bir yerlerde büyük bir hata yapmış olabileceğimi düşünüyorum. Belki de sorun bir baba figürünün olmamasıydı. Ben önemi olmayacağından çok emindim ama belki de yanıldım.

Sonunda Linda konuşuyor: “Yani iki kez suçlamada bulunuldu.”

“Sadece suçlamada bulunuldu,” diyorum hemen ama kadının haklı olduğunu biliyorum. Bu yine o içsel/dışsal şey. Dışarıdan seni savunuyorum. Ama içten içe parçalanıyorum.

“Linda,” diyorum. “Sana hiç Prudence diye birinden bahsetti mi?”

“Bunu söyleyemem,” diyor. Ama her nedense bunun bir hayırdan ziyade evet olduğunu hissediyorum. Ses tonu değişiyor. Sanki ayaklarımın altından kumların kayması gibi.

Telefonu kapatıyoruz ve orada, bazen hâlâ onu aldığımız yaz sonu/sonbahar başı akşamı gibi, hâlâ bana bir şey söyleyecek miydin diye merak ettiğim akşam gibi kokan yatağın yanında kalıyorum.

Az önceki konuşmadan dolayı hâlâ sıcak olan telefonu alıp Google’da yine kayıp Prudenceleri aratıyorum. Yüz binlerce sonuç çıkıyor ama bu kez her birine tek tek bakacak zamanım var. Yere oturup başımı yatağın kenarına yasladıktan sonra ekranı kaydırıyorum. Hiçbiri kayıp değil. Hiçbiri ölü değil. Sanırım rahatlamam lazım ama rahatlamıyorum.

KAYBOLUŞUNUN
ÜÇ YÜZ YETMİŞ
İKİNCİ GÜNÜ

JULIA

Price, Flamingo isimli gece kulübünün önünde sigara içiyor. Sabahın erken saatleri ve Julia sadece bir saat uykuyla duruyor. İki saat uyuyacaktı ama bir saatini Genevieve'le kruvasan yemek için feda etti. Kızı daha iyi görünüyordu, belki de rüyalarından Julia'ya bahsetmek bir çeşit duygusal boşalma yaşamasını sağlamıştı.

Price, Julia'yla burada buluşmayı kabul etmişti.

Julia daha önce ekibe Olivia'nın geri döndüğünü ve Matthew'u adli kontrol şartıyla serbest bıraktığını söylemişti ama Emma'nın onu tekrar çağırıp çağırmayacakları sorusuna cevap verememişti. Matthew'un Sadie ve Prudence'le ilgisini bilmeden bunu nasıl garanti edebilirdi?

Tüm hikâyeyi sadece Julia biliyordu: Söz konusu Olivia asla var olmamıştı. Matthew aleyhine bulunan kanıtların uydurma olduğunu sadece Julia biliyordu. Birinin anlaması, basının bu işin üstüne düşmesi, gerçek Olivia'nın hikâyesini bir bulvar gazetesine satması, kimliğinin çalındığını yetkililere bildirmesi, birilerinin Julia'ya tüm bunların nasıl olduğunu sorması sadece an meselesiydi. Çok az zamanı kalmıştı.

Price'a burada buluşmayı önermişti çünkü güvenlik kameralarının burayı görmediğini biliyor. Arkalarındaki kulüpte uyuşturucu satışı yapılıyor. Julia bunu biliyor, herkes biliyor ama o ve meslektaşları küçük balıklarla –ayakçılar, tedarikçiler, uyuşturucu alan kişiler– ilgilenmiyorlar.

Gün ışığında bina zevksiz, yan cepheye çizilmiş flamingolar ucuz, arkadaki kara tahtanın boyasıysa mat ve donuk görünüyor.

“Bir iyilik daha istiyorum,” diyor Julia, Price'a doğru yürürken.

“Kimse vücut kamerası görüntülerini bulamadı mı?”

“Hayır. Sen işini hep iyi yaparsın.”

Price dudaklarının arasındaki sigarayla sırtıyor. “Buraya bana zorla bir şeyler yaptırmaya gelmişken beni pohpohlamaya çalışma, Başmüfettiş Day.”

Julia yüzünü buruşturuyor: Bunu hak etti. Daha önce yatarken bunu düşünmüştü. Herkes –hatta polisler, bilhassa onlar– suçluların bazı konularda polislerden daha iyi olduğunu bilir. Hükümet, kurumlar, yetkililer hep bir adım geridedir. Onlar tepki verir. Suçluların ne yaptıklarını öğrenir, sonra onları durdurmaya çalışırlar. Yolu çizen suçlulardır. Suç işleyenler, bilgisayar korsanları, dolandırıcılar.

“Sokakta,” diyor Julia, “bir canın değeri ne?”

Price çenesini kaldırıyor, yüzündeki şaşkın ifadeyi saklamaya çalışarak ona bakıyor ama Julia'dan kaçmıyor. “Bir can almanın mı? Neden?”

“Bir şüphelim var. Bir de kayıp kadın, hatta belki başkaları da. Onun bir sosyopat ya da cinsel sapık olmadığına eminim. Bu yüzden para karşılığı bir şey yapıp yapmadığını öğrenmeye çalışıyorum”

“Cinsel sapık değilse onun bir erkek olduğundan emin misin?”

Julia espriyi duymazdan geliyor.

“Kadın kim?” diye soruyor Price.

“Kız arkadaşı. Geçen yaz kayboldu.”

“Oliva değil mi?”

“Hayır, bu başka,” diyor Julia. “Bir bakıma.” Price sigaradan bir fırt çekerken yanakları içe çöküyor. Julia onu sokağın aşagısına doğru yönlendiriyor. İki yüz metre boyunca kör noktada olacaklar. İki market poşeti rüzgârda savruluyor.

“Ve bir başkası daha. Emin değilim. İsmi Prudence Jones.”

Price’ın sigarasından keskin, kül gibi bir koku yükseliyor, nedense bir bahar günü için biraz baştan çıkarıcı. Koku, Julia’yı eskilere götürüyor. Sigara içmenin havalı olduğu, daha rahat çalıştığı, Art’ın onu koşulsuzca sevdiği ve sadece onu istediği günlere. Genevieve’den öncesini düşünüyor, sevginin basit olduğu zamanları. Ebeveyn olmak güzel ama çok da zor. Birini uğruna canını verecek kadar severken dünyada var olmak kolay değil.

“Tamam. Onunla ilgili ne buldun?” Price sigarasını yere atıyor, izmarit birkaç kez sektikten sonra duruyor. Price yürümeyi bırakmadan spor ayakkabısının burnuyla parlayan ucu ederek izmariti söndürüyor.

“Kız arkadaşı geçen yıl kayboldu. Şüpheli bir şekilde. Yürüyerek evine giderken. Öncesinde çok tartışıyorlarmış, babası onun baskıcı olduğunu düşünüyordu. Açıklama kısmında Prudence Jones adının geçtiği bitcoin aktaran bir QR kodu var, anladığım kadarıyla henüz transfer gerçekleşmemiş. Açıklamada, *Senin için Prudence Jones’um var*, yazıyor.”

Price konuyu anlıyor. “İzini sürmemi istiyorsun.”

“Evet.”

Price bunu düşünüyormuş gibi görünüyor. “Ver bana. Bakalım ne yapabilirim.”

“Ama Price,” diyor Julia kâğıdı ona uzatırken. Price kâğıdı almak yerine bir sigara daha yakıyor: bu, Julia’nın kabahat bulamayacağı önemsiz bir güç gösterisi. İlk nefesini çekmesini bekliyor, ardından Price QR kodunun yazılı olduğu kâğıdı alıyor. “Eğer bitcoinleri nakde çevirirsen...”

“Lanet olsun Julia, zor durumdayım ama aptal değilim,” diyor sigarası ağzındayken. Ellerinin arasında tuttuğu kâğıda bakıyor.

“İyi.”

“Bana bırak,” diyor. “Bu üçüncü iyilik oldu. Ama kim sayıyor ki?”

Julia gözlerine bakıyor. Kendisi tarafından tek taraflı olarak bozulmuş, mahvolmaya mahkûm edilmiş ilişkilerinin acımasız ama haklı bir değerlendirmesi.

Price daha cümlesini bitirmeden Julia’dan uzaklaşmaya başlıyor. Yürürken içmeye devam ettiği sigarası arkasında anılar gibi dalgalanan mavi gri duman bulutları bırakıyor.

Julia geniş bir daire çizerek Flamingo’dan uzaklaşarak ana caddeye çıkıyor ve bir pasajın içindeki kontrollü telefon satan dükkâna gidiyor. Cep telefonlarını inceliyormuş gibi yaparken kendi kendine iyi, iyi, iyi olduğunu tekrarlıyor. Bunu Sadie’ye ne olduğunu bulmak için yapıyor.

Bir telefon seçiyor. İnce, sade, eski tip kapaklı bir model, kullan at kartı içinde. Tanınmayacağını umarak nakit ödüyor. Eğer biri soracak olursa, kamera görüntülerini görürse falan Genevieve için olduğunu söyleyecek. Bir tür dönem sonu hediyesi; telefonu bozulduğu için ya da başka bir şey. Para ödemediği bir poşetin içindeki telefonla çıkmak üzereyken ifadesini hazırlamaya başlıyor. Torba yanında sallanırken Art da onu aldatmak için bunlardan bir tane aldı mı diye merak ediyor. Metresine de güzel mesajlar gönderdi mi?

Tam Julia telefonu açıp Price’a yeni numarasını gönderirken dükkân sahibi, “İyi günler,” diyor. Julia bir kez bakıp başıyla selam veriyor. Bir yabancıyla iletişime her girdiğinde yaptığı gibi adamı tanıyıp tanımadığını, onu daha önce tutuklayıp

rutuklanmadığını kontrol ediyor. İnsan polis olduğunda mesaisi hiç bitmiyor.

Dükkândan çıktıktan sonra pek de hoş olmayan çevreye bakınıyor. İki kapalı dükkân –Tanrı bilir içeride neler oluyor– çakma tişört satan bir mağaza ve bir kasap var. Julia her zaman yaptığı gibi, görevinin gerektirdiği gibi gördüğü yüzleri, dükkânların isimlerini farkına varmadan ezberliyor.

“Bana da iyi günler,” diye sesleniyor dükkân sahibi arkasından. Julia dönüp ona bakıyor. Adam sadece nazik olmaya çalışıyor. Belki de gerçekten sadece telefon satıyor. Belki de her şey para aklamak için bir paravan değil.

Julia, Lewis ve Yolanda'nın oturma odasında. İki saat önce onlardan Sadie'nin kaybolduğu geceye dair hatırladıkları her şeyi anlatmalarını istedi.

Sabahı ofisinde geçirdi, bulabildiği en büyük kâğıt parçasının üzerine SADIE yazdı. Bazı idari işlerle ilgilenecekmiş gibi yaparak odasının kapısını kilitledi, bir tek Jonathan'a ne yapacağını söylemişti. Eski güvenlik kamerası görüntülerini, kanıt dosyalarını, ifadeleri çıkarıp hepsini yarım daire şeklinde önüne serdi. Jonathan da ona katıldı, onun yanına yere oturdu ve birlikte dikkatle her şeyi incelediler. Tüm bu süre zarfında Jonathan bir gün önceki konuyu açmadı. Henüz zamanı gelmemişti.

Julia sonrasında doğruca buraya geldi, böylece karakolda kimse onun ne yaptığını bilmeyecekti. Şu âna kadar Lewis ve Yolanda'yla konuşarak eski usul dokuz sayfa not almıştı. Buruşan, kenarları kıvrılan, sayfaların arkalarında tükenmez kalemin izlerinden kabarcıklar oluşan kâğıtlar elle tutulur şeylerdi. Yirmi yıl öncesinde olmak gibiydi ve öyle olması Julia'yı mutlu ederdi.

Her şeye rağmen yine burada olmak tuhaftı. Bir yıl önce tam da Geneleve'nin –ve Julia'nın– hayatının mahvolduğu gün yine buradaydı. Tam da Art'ın koca bir yazı tek başına, yanında Julia olmadan *Love Island* izleyerek geçirdiği sıralar. Ağustos ayının son gününde Art ona, "Bahçeye mayıs ayında bir hamak koydum ama sen fark etmedin bile," diye bağırmıştı. Öfkeyle tışörtünü çıkarıp, hamakta yatarken üzerindeki yapraklardan dolayı parça parça yanan vücudu ortaya çıkmıştı. Ama Julia ona neler yaptığını, kızlarını kurtardığını, kanıtları yok ettiğini anlatamazdı.

Şimdi yine burada. Koca bir yıl sonra. Her şey hâlâ karmaşık, üstelik bu kez buna kariyeri de dâhil.

Sadie ortadan kaybolduğunda işsizdi. Yeni bir iş bulmayı beklerken babasına yardım ediyordu: Olivia'nın hikâyesi onunkinden kopyalanmıştı. Ortadan kaybolmadan birkaç saat önce Andrew'la buluşmuş, ardından hızlı iş ağı toplantısına katılmış ve oradan da yürüyerek evin yolunu tutmuştu. Bir güvenlik kamerasında görünmüş, bir sonrakinde kaybolmuştu. Telefonu anında kapanmıştı ki bu da Julia'ya ortada bir suç olduğunu gösteriyordu. Andrew annesiyleydi, ardından bir restorana gitmiş ve bir kapı zili kamerasında görülmüştü.

Olaylar hatırladığı gibi ama yine de tekrar dinlemek, not almak, Lewis ve Yolanda'nın gözlerine bakmak ve onlarla konuşmak işe yarıyor.

"Bu kavgalar hakkında bir şey hatırlıyor musunuz? Sadie ve Andrew arasında olan?"

"Onun bir şeyleri yapmasını istemiyordu, değil mi?" diyor Lewis. Kucağında duran bir fincan çayı iki eliyle vahşi bir hayvanmış gibi tutarken Julia'ya bakıyor. Aralarında asılı duran, Julia'nın yoldan çıkarılabilir olduğuna dair tehdidini asla geri almadı. Onun ne yaptığını bildiğine, ne yapabileceğine dair tehdidini. Julia, Sadie'ye ne olduğunu bulamazsa bunları birilerine anlatabilir.

“Öyle de denebilir,” diyor Yolanda, belki de bir yılın getirdiği tarafsızlıkla ve Julia, ortada bildiği hiçbir sebep yokken kızının davası yeniden soruşturulan sabırlı ve muhtemelen şaşkın olan Yolanda’ya sempati duyuyor. O da Julia’nın kariyerine karşı sabrı ve öfkesi sonradan sadakatsizliğe dönüşen Art’tan pek farklı değil. Julia onlara evliliklerine iyi bakmalarını söylemek istiyor. Sık sık hatırlamalarını, tehlikelerden korumalarını.

“Sadece birkaç gün öncesinde dışarı çok çıkmasıyla ilgili büyük bir kavga etmişlerdi. Sadie’yi bileğinden tuttu. Geçen yıl da söylediğim gibi, bu kadarını duydum,” diyor Lewis ellerini kocaman açarak.

Julia başıyla onaylıyor. “Peki.”

“Bazı yerlere gitmesini istemiyordu. Bristol’ı sevmiyordu. Belki erkekler ona baktığı için.”

“Bunu kendisi mi söyledi?” diye soruyor Yolanda, beden dili geçen yılın aynısı: Kocasını dizginlemekten yorulan, aynı şeye inandıklarından tam olarak emin olmayan bir kadın. Ama ne Yolanda ne de Lewis Prudence hakkında bir şey biliyor. Polis kayıtlarında Prudence adında tek bir kayıp kadın yok. Julia iki kere bakmış, bir kez de Jonathan’a sormuştu. Ama bu konu gizemini korumaya devam ediyor.

“Eh, ima etti. Ama Bristol’a kesinlikle gitmemesi gerektiğini söyledi,” diyor Lewis. “Eve bırakma bahanesiyle o gece onu takip etmiş olması beni hiç şaşırtmaz, sonra da...”

Yolanda kanepeden kalkıp mutfığa gidiyor. Julia onu takip etmiyor, yakınıni kaybetmiş kişiler durumdan kaçmak için zamana ve alana ihtiyaç duyabilirler. Julia ve Lewis yalnız kalıyor. Julia kâğıtlarını düzeltirken ona bakıyor. “Herhangi bir ipucu var mı?” diye soruyor Lewis heyecanla. “Andrew nerede?”

Julia yüzünü buruşturuyor. Burada hem bir fail hem de bir ceset aradıklarını nasıl söyleyeceğini merak ediyor. Ne daha azı ne daha fazlası.

“Henüz pek bir şey yok,” diyor, “ama bakıyorum. Andrew’la yakından ilgileniyorum.”

Lewis başını yana eğiyor. “Neden?”

“Elimde sadece sizin anlattıklarınız var. Ama onu sorguladım.”

“Ve?”

“Kendini tamamen kapadı,” diyor Julia.

“Bir şey biliyor. O yaptı.”

Julia belirsiz bir yüz ifadesi takınıyor. “Belki öyle. Belki değil. Ama...” Tereddüt ediyor. Bunun yardımı olabilir. Zaten yasalara aykırı davranıyor, soruşturması kayıt dışı. Bunun faydası olabilir.

“Ama ne?”

“Acaba...” derken aşmaması gereken ama kendini durduramadığı bir sınırı daha aşmadan önce dikkatle düşünmeye çalışıyor, “Matthew neden açıklamada *Senin için Prudence Jones’um* var diyen bir bitcoin almış olabilir, bir fikrin var mı?”

Lewis gözlerini kırıştırıyor ve Julia bunun adamı pervasızca, *daha* pervasızca bir şey yapmak için tetiklememesini umuyor. “Kim?”

“Prudence Jones adında bir kadın. Fon aktaran bir QR kodu. Açıklamada *Senin için Prudence Jones’um* var diyor, hepsi bu. Anladığımız kadarıyla ölü değil.”

Lewis hemen başını sallıyor. Fincanını yere bırakıyor, ardından karısının geçerek kaybolduğu kapıya bakıyor. “O hâlde Prudence’i bulmamız gerekmez mi?” diye soruyor ve sonra daha da kısık sesle ekliyor: “Belki onun için çok geç değildir.”

Julia gözleri yanarak ve bacakları sanki biri bileklerini sıkıca tutuyormuş gibi ağırlaşmış hâlde karakola dönüyor. Kimse öğrenmeden Price’tan Sadie’yi aramasını isteyemeyeceğini bi-

liyor. Sadie'nin kaybolmasını tek başına, kayıt dışı, kaynak olmadan araştırması da imkânsız. Jonathan'dan sonsuza dek kaçamayacağı da kesin. Sanki düşünceleriyle onu çağırmış gibi köşeyi döndüğünde Jonathan'ın ofisinde oturmuş, kendisini beklediğini görüyor.

Julia'yı az sonra yapacağı şeye içinde bulunduğu çaresizlik itiyor. Jonathan'ın ondan bir açıklama bekliyor oluşu. Tek başına çalışmaktan yorgun düşmesi, kimseye güvenmiyor olması, başka seçeneği olmadığı için şantaja göz yuman yalnız bir kurt olması.

"İyi misin?" diye soruyor Jonathan. O da yorgun görünüyor, gözlerinin çevresi çökük, çenesinde iki üç günlük sakal var.

"Pek değil," diye cevaplıyor Julia bitkin bir sesle.

Jonathan'ın ifadesi net. Kaşları kalkık, dirseklerini dizlerine dayamış, onu bekliyor. En uzun süre görev yapan yardımcısı, meslektaş, arkadaşı Jonathan siyah çerçeveli gözlüğünün ardından ona bakıyor.

"Kendimi bir belanın içine soktum," diyor Julia.

Jonathan hikâyenin tamamını biliyormuş gibi hızla başını sallıyor. "Bu..." diye devam eden Julia, Jonathan'ın onu kolayca yolsuzlukla mücadele birimine teslim edebileceğini, savcılığa bildirebileceğini, onunla bir daha çalışmak istemeyeceğini düşünüyor. Ama her nedense bunların hiçbirini yapmayacağını biliyor. Ve daha da önemlisi, ona daha fazla yalan söyleyemeyeceğini biliyor. Her daim çok dürüst olan Julia, tam orada, ofisinde ekibinin en değerli üyesiyle otururken kendini topluyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor Jonathan yavaşça.

"Jonathan, kötü biri olmadığımı biliyorsun," diye başlıyor Julia.

Jonathan, "Elbette," diyor ve bunu mutlak bir inançla söylemesi Julia'nın kalbini sızlatıyor.

BİR KAYIP DANA

Kısa bir an duraklıyor, anlatmaya başlamadan hemen önce meslektaşının gözlerinin içine bakıyor.

"Ne olursa olsun," diyor Jonathan gözlerini kaçırmadan, "bunu birlikte çözeceğiz. İkimiz."

Julia gözlerini yumarken rahatlama bir dalga gibi göğsüne yayılıyor. "Söz mü?" diye soruyor.

"Söz."

EMMA

Adli kontrol şartıyla serbest bırakıldın, şimdilik. Yarım saat önce telefonda bana söylediğin bu. Olivia bulunmuş. Sanki göğsümde kocaman, umut dolu bir kuş uçuyor. Bir an için Prudence ve Sadie'nin hiç önemi yokmuş gibi geliyor. Mantıksız olduğunu biliyorum.

Olivia'nın sağ salım dönüşünü her nasılsa senin organize etmiş olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Şimdiyse buradayım, daha önce binlerce kez yaptığım gibi seni almaya geldim. Ancak bu sefer bu bir futbol antrenmanı, izci kulübü ya da sinema değil: Yapılması gereken işlemlerin olduğu bir karakol. Doldurulması gereken resmî formlar var. Bir kadını kaçırap öldürüp öldürmediğini tespit etmek için incelenen eşyaların kilitli bir torbada. Ve tabii ki seni ele verdiğimi bilip bilmediğini merak ediyorum. Hain olduğumu.

Ama sen onu kaçırap öldürmedin. O bulundu. Yapılan kısa açıklamaya bakılırsa hayatta ve iyi. Gerçi bu konuda ruhaf bir şeyler var ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Belki de nedeni bu şartlarda kaybolan kadınların pek sık bulunmuyor olmasıdır, bilmiyorum... Ama onun bu süre zarfında nerede

olduğunu ya da nasıl bulunduğunu söylemediler. Polis dosyayı kapadı, medya bir açıklama olmamasından rahatsız olmamışa benziyor. Ve tabii ki sen bir fikrin olmadığını söylüyorsun.

Sana üzerini değiştirmen için giysi getirdim ve sen –koridorun ortasında– kapüşonlunu elimden alıp üstüne geçirdin. Belli ki hapisane giysilerinden kurtulmaya can atıyorsun. Ânında gözaltındaki biri gibi değil de ev gibi kokuyorsun ve ben bilinçsizce sana yaklaşıyorum.

Tahliye formunu imzalıyorsun, polis iletişime geçeceğini söylüyor ve bu süreç beni şaşırtıyor. Senin hayatın ve onların da işi olmasına rağmen sana hiçbir şey söylemek zorunda değiller. Başmüfettiş Day ortalıkta görünmüyor. Sadece gözaltı memurları, ön büro çalışanları, formlara adını yazan, çalışmayı bıraktıklarında kahve yudumlayan ve müsvedde kâğıtları karalayan insanlar. Onlar için sadece sıradan çalışma hayatı. Senin hakkında ne düşünürsem düşüneyim daha iyisini hak ettiğine inanıyorum.

“Son birkaç şeyin tamamlanmasını bekliyorum,” diyor bir polis, başıyla son zamanlarda çok fazla zaman geçirdiğimiz banklardan birini işaret ediyor. Sen en köşeye oturup sıska omzunu üzerinde HİZMET DIŞI yazılı kahve otomatına yaslıyorsun. Kollarını gri kapüşonlunun önünde birleştiriyorsun ama bana bakmıyorsun. Bildiğini oradan anlıyorum.

“QR kodu,” diyorum.

“QR koduyla ilgili bir şey bilmiyorum.”

Derin bir nefes alıyorum. “Hep aynı hikâye,” diyorum usulca. “Hiçbir konuda hiçbir bilgin olduğunu kabul etmiyorsun.”

Ayak ayak üstüne atıyorsun. Neredeyse bunu her yaptığında olduğu gibi yirmi ikinci haftada bu pozisyonu aldığın ultrason taramasını hatırlıyorum. Doktor çok güzel, uzun bacakların olduğunu söylemiş, bense sevinç ve mutlulukla gülerek iyi olabileceğimi düşünmüştüm: İkimiz birlikte iyi olabilirdik ve öyle de olduk.

“QR kodu hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bunu lanet polis amirine gidip söylemen gerektiğini düşündürenin ne olduğunu bilmeyi çok istiyorum,” diyorsun. Açıkçası ses tonun beni o kadar ürkütüyor ki senden hafifçe uzaklaşıyorum.

Bir polis memuru son bir form getiriyor ve sen dosyayı eline bile almadan, sanki senin hizmetlinmiş gibi elinde tutmasına izin vererek altına imzanı karalıyorsun. Kızgınsın ama burası kontrolünü kaybetmenin yeri değil. Beni umursamadan ayağa kalkıp uzun adımlarla bahar güneşine doğru yürüyorsun. Seni takip etmekten başka çarem yok.

Arabanın kilidini açmıyorum, bu da seni hiçbir şey yapmadan öylece durmaya zorluyor ama yine de bana bakmıyorsun. Ellerin ceplerinde, gözlerin yerde. Bu nasıl oldu? Geçen yıla kadar sen utangaç, belki biraz tuhaftın ama kesinlikle böyle değildin. Şimdiyse hakkında iki suç duyurusu var. Seni sistem mi bozdu? Yoksa başka bir şey mi?

“Sen ne yapardın?” diye soruyorum. “İki kayıp kadın. Üçüncüsü görünüşe bakılırsa hayatta ve iyi. Her şeye rağmen.”

Matthew üç kadından bahsetmiş olmama şaşırdıysa bile belli etmiyor. “Ne demek her şeye rağmen?”

“Yani bu bir şey için ödeme değil mi? QR kodu, bitcoin?”

Sessiz, karanlık bir kahkaha atıyor, sonra arabanın kapısını bir kez daha yokluyorsun ama açmıyorum. Sonunda tavanın üzerinden bana bakıyorsun ama bir şey söylemiyorsun. Arabadan yansıyan beyaz ışıklar mavi gözlerine bakarken görüş alanıma giriyor.

“Sen ne yapardın? Konuşmuyorsun. Açıklama yapmıyorsun. Herkesi merak içinde bırakıyorsun,” diyorum.

“Sen de en kötüsünü düşündün.”

“Tamam, o hâlde açıklaması ne?”

Başını çevirip uzaklara bakıyorsun.

“Olivia Johnson’la konuşmuşsun. Sadie’yle *çıkıyordun*. Prudence Jones kim?”

"Söyledim ya, hiçbir fikrim yok." Gözlerini sertçe bana çeviriyorsun, bakışların bir yılanınki gibi. "Ben yürüyeceğim." diyorsun. Başka bir şey söylemeden o gözleri benden kaçırıp otoparkta ilerlerken en az benim kadar hürana uğramış görünüyorsun.

Eve giderken seni görüyorum. Sadece birkaç kilometre uzakta. Bir ara sokaktasın, dalgınsın, yol üstünde bir okul var ve çocuklarını bekleyen ebeveyn kalabalığının, çocukların, köpeklerin arasında kalıyorsun. Yavaşlayıp seni izliyorum, merak ediyorum, aklından neler geçtiğini, söylediğin yere gidip gitmediğini, düşündüğüm kişi olup olmadığını merak ediyorum. Trafikte yavaşça ilerliyorum, seni izleme fırsatı bulduğum için memnunum. Kaykaylı bir çocuğun önünden çekilirken ona gülümsüyorsun. Aslında önemli değil, küçük bir şey ama nazık olmak, iyiliksever olmak sana hep öğretmeye çalıştığım bir şey. Şu hâle bak: Öylesin.

Buna rağmen...

Aynı günün ilerleyen saatleri ve benim elimde polisin kısa süre önce verdiği, senin geçici olarak bıraktığın değerli bir eşya var: Telefonun. Sen Amazon kuryesiyle konuşurken ben fırsatı değerlendiriyorum.

Otuz saniyeden az zamanım var ama bunu Google'da tekrar tekrar araştırdım. *Bir ergenin sizden bir şey sakladığını nasıl anlarsınız? Bir gencin telefonunda nelere bakmalı?* Bu tür araştırmalar her şeyi ortaya çıkıyor. Onları okurken kendimi bir dolandırıcı gibi hissetmiştim, makaleler çocuklarının sigara, içki, seks gibi ergenlik çağında yapılan zararsız şeylere bulaşmaktan endişe eden anneleri hedef alıyor, çocuk kaçırma ya da cinayet gibi şeylerden endişe edenleri değil ama endişelerin geniş bir yelpazede olabileceğini söyleyerek kendimi kandırıyorum. Bunun arkasındaki

her neyse– bir şekilde düzeltilebilir olduğunu düşünüyorum ama bazı şeylerin bu kadar kolay olmadığını biliyorum.

Telegram. Kik. WhatsApp. Konum servisleri. TikTok. Twitter. Instagram. Facebook. Bunlar öncelik listemde ilk sıradalar. Telegram ve Kik’te birkaç arkadaşından gelen mesajlar var ve bu da bir bakıma beni üzüyor: Geçen yaz her ne olduysa seni arkadaşlarından tamamen kopardı. Eğer masumsan bu bir trajedi. Belki suçluysan bile öyle. Bilmiyor, hatta üzerinde durmuyorum bile.

“Bir fotoğraf çekmeme izin verin,” diyor Amazon kuryesi sana.

“Tamam,” diyorsun içtenlikle.

WhatsApp’ta birkaç futbol grubunda varsın, Portishead’in diğer tarafında yaşayan birkaç vefalı kişiyle hâlâ mesajlaşıyorsun.

WhatsApp’ta kadınlarla mesajlaşma yok. Güzel.

Ayarları, ardından konum servislerini açıyorum. Bu kısım bana nerelerde olduğunu söyleyecek.

“Evet, teşekkürler, teşekkürler,” diyorsun. Amazon kuryesi sana kolini veriyor. On saniyeden az zamanım kalmış olmalı.

Sık bulunulan konumlar. İş: Portishead One. Ev: 1 Glasgow Place. Diğer sık ziyaret edilen yerler: 3 Streetbrook Bulvarı, 292 Shirley Yolu, Tandy’nin Amerikan Restoranı.

Sen geri gelirken telefonu koltuğa atıyorum, adresleri ezberledim. “Vitaminler,” diyorsun. “Matcha,” diye ekliyorsun sanki bunun bir anlamı varmış gibi. Paketi açıp bana gösteriyorsun.

“Matcha tam olarak ne işe yarıyor?” diyorum. “Özellikle de” –uzanıp pakete bakıyorum– “matcha kolajen latte? *Latte mi?*”

Omuz silkiyorsun. “Senin için iyi gibi görünüyor,” diyorsun huysuz bir gülümsemeyle. Elinde matcha vitaminleriyle mutfığa gidiyorsun. Benimle konuşmak istemiyorsun.

Sen mutfığa girer girmez telefonumu alıp adresleri Google’da aratıyorum. Shirley Yolu 292 numara geriye kalan arkadaşlarından birinin anne babası olan Kevin ve Beverley Rogers’a ait.

onu hemen geçiyorum. Tandy'nin Amerikan Restoranı adından da anlaşılacağı gibi bir restoran. Streetbrooks Bulvarı bir depo merkezi. Boşluğa bakıp düşünmeye çalışıyorum. Daha önce bir depo ünitesiyle ilgili bir mektup gördüm mü? Hangisinin sana ait olduğunu bulmam mümkün mü? İçeri girmemin bir yolu var mı?

Sonra aklıma bir şey geliyor: Geçen gün odanda bulduğum dört haneli PIN. Olabilir mi?

Görünüşe göre ziyaret etmem gereken iki yer var. Gittiğini hiç bilmediğim iki yer.

Boxes and More isimli depo merkezinde çalışan personel yok. Fütüristik bir yer. Sahipleri olan evleri, şömine raflarında çiçekleri ve yeni süpürülmüş halıları olan odaları seven bir kadın olarak bunu korkutucu buluyorum. Burası tam tersi. Mesai saatleri sonrası robotlar tarafından temizlendiğini düşündüğüm giriş salonunda insanın vücudunu ve yüzünü her açıdan gösteren bir dizi kameradan başka bir şeyin olmadığı bir danışma masası var. Bir gemininkine benzer sert metal zeminler. Parlak sarı plastik süpürgelikler.

Yanımda bulduğum PIN kodundan başka bir şey yok. İçeri girebilecek miyim bilmiyorum.

Danışma masasında, *Yardım için arayın* yazan plastik tabelanın yanında sarı bir telefon duruyor, ahizeyi kaldırıp dinliyorum. Sonunda bir operatör cevap veriyor.

“Merhaba,” diyorum. “Ben, eee, depo numaramı unuttum. Eğer bilmek isterseniz şifrem var. Zamos adına.” Asma tavana bakarken eski soyadını kullandığını umuyorum. Operatörün adımları –Andrew demekte zorlanıyorum– ya da kimlik sormasını umuyorum.

Ben nefesimi tutarken o da klavyede bir şeylere tıklıyor. “Şifre?”

Hemen söylüyorum. “2740.” Blöf yapmaya karar veriyorum. “Depo numarası aklımdan uçup gitti.” Ağzımdan sahte bir kahkaha dökülüyor, histeri krizinden çıktığına şüphem yok.

Operatör kısa bir duraksamanın ardından, “41,” diyor. Belli ki şifrenin kimde olduğu umurunda değil.

“Teşekkürler,” diyorum nefes nefese.

Kırk bir numara zemin katta. Koridorlar birbirlerini dik açılarla keserek ilerliyor, gün ışığı yok, sadece sıralarca ve sıralarca aynı şey. Küçük sarı garajlara benzeyen otomatik kapılar, endüstriyel bir ufku andırırçasına göz alabildiğine uzanıyor.

Tamamıyla boş, sessiz koridorda dururken buranın herhangi bir yerde olabileceğini düşünüyorum. Bodrumda. Amerika’da. Mars’ta. Burada ne saklıyorsun? Andrew olarak yaşadığın hayatından kalan eski eşyalarını mı? Öyleyse bile bu konuda hiçbir fikrim yok. Çoğu kabahat gibi bu da öyle görünmemek için tasarlanmış bir yalan olabilir. İnsanlar aksini iddia etseler bile her zaman bir şeyleri kasıtlı olarak saklarlar.

Üç derin nefes alıp veriyorum. Bunun o an olduğunu biliyorum. Bir şey bulacağım an. Lanet olası bir şey, umut verici bir şey, açıklık getirecek bir şey. Sonra aniden bunu öğrenmeyi çok istediğimi fark ediyorum. Her ne olursa olsun. Kötü bile olsa. Bilmek en iyisi.

Bunları düşünürken hazır olduğumu hissediyorum: Kapıyı açmaya ve içinde ne olduğunu görmeye hazırım. Diğerleriyle aynı ama içinde ne olduğunu ancak Tanrı’nın bildiği deponun önünde duruyorum. 2740. Tuşlara bastıkça bip sesi çıkıyor.

Kapı *Generation Game* yarışma programındaki ödül anı gibi ürkütücü biçimde otomatik olarak açılıyor. Gözlerimi kapayıp kendime ne beklediğimi soruyorum. Eski giysiler. Okul kitapları. Zararsız bir şey. Ya da daha iyisi: Bir açıklama. Cınayle ilgisi olmayan, sır olarak saklanacak, açıklaması basit bir

şey. Her ne kadar bunun ne olabileceğini bilmesem de nesne hâlinde bir itiraf.

Deponun içindekiler açığa çıkıyor ve ben gözlerimi kır-pıştırarak onlara bakıyorum. İki pasaport. Ve bir tomar giysi. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Beni ürperten pasaportlar değil. Giysilerdeki kan lekeleri.

Ve sanki gerçekten burada değilmişim gibi, bunları yaşamıyormuşum gibi kendimi bunun ne kadar zekice olduğunu düşünürken buluyorum. Yalnızca senin erişebileceğin bir depo. Kanıtları ortadan kaldırmaya gerek yok. Onları kendine yakın olmayan bir yerde saklıyorsun, böylece polis arama yaparken bulamaz. Ne kadar zekisin.

Hayatımın değişmek üzere olduğunu bilerek onlara doğru uzanıyorum. İlk pasaport: Gail Hannah. İkinci pasaport: Sadie Owen. Giysiler: beyaz nakışlı kumaştan bir üst, bir kot pantolon, pembe bir hırka. Üçünde de boya damlaları misali oraya buraya sıçramış kan lekeleri var. Bıçak yaraları-boğuşma izleri-kaçırma-cinayet-yapamam-yapmam-yapamam.

Onlara bakarken içlerinden bir şey yere düşüyor. Alıp ne olduğuna bakıyorum: Bir tutam saç. Sırtım ürperiyor.

Hiç şüphesiz Sadie'nin saçları, çok güzel, beyaza çalan açık sarı. Parmaklarımda arasında hareketsiz bir hayvan gibi ürkütücü, kupkuru, soğuk.

Pasaportları, giysileri ve saç tutamını alıyorum. Şu anda hayatım bütünüyle değişiyor. Kalbim paramparça olurken her nasılsa vücudum hareket ediyor, ciğerlerime hava doluyor, uzuvlarım çalışıyor. Artık bana aitler. Onları göğsüme bastırıp dolabı kapatıyorum.

Kapı, boş koridorun sonuna kadar ilerleyip geri dönen bir yankıyla kapanıyor ve bu ses ölmekte olan birinin çığlığına benziyor. Bir kez kendisini, sonra yankısını duyarsınız ama artık çok geçtir.

LEWIS

Eşyaların bize verileli çok oldu, dolayısıyla onlara bakmak benim için artık pek de zor olmuyor. İçlerinde Prudence Jones’la ilgili bir şeyler arıyorum. E-postalarını karıştırıyorum, sabit diskine bakıyorum. Geride kalan, bizim için hiçbir zaman pek bir şey ifade etmeyen yapılacaklar listelerinin, almak istediğin şeylerin, başvurmayı planladığın işlerin yazılı olduğu sayfaları karıştırıyorum. Hiçbir şey yok. Prudence’a dair bulduğum tek şey, bir yıl önce Google’da *Dear Prudence filmi berbat değil mi?* (burada olsan haha derdin) gibi muğlak bir arama.

Başmüfettiş Day’in de yapacağı gibi Google’dan Prudence Jones adında kayıp kadın var mı diye aratıyorum ama yok, en azından yüksek profilli biri yok. Andrew’un uzmanlaştığı kadınlar genç, çekici, geceleri evlerine yalnız yürüyen orta sınıf kadınlar.

“Tuhaf değil mi?” diyor Yolanda, çalışma odamın kapısında kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde dururken. “Polislerin bizimle yeniden konuşması.”

“Biz de bunu istiyorduk,” diyorum göz teması kurmadan.

“Bulunan kadın yüzünden olmalı. Olivia mıydı?” Güçlkle yutkunuyor ve ben buna dayanamıyorum. Ama ona anlatmamak

en doğrusu değil mi? Bu sadece benim vicdanımı rahatlatır. Suçlular da bu yüzden yapmaz mı? Yükü kendi omuzlarından bir başkasınıninkine yüklemek için itiraf ederler.

“Ben dışarıda bir yerlerde kadınları kaçıran seri bir suçlu olduğumu sanmıyorum,” diye yalan söylüyorum ama aslında düğündüğüm tam olarak bu. Matthew kadınları kaçırıyor olabilir, başkaları tarafından onları öldürmek için tutuluyor olabilir.

“Hayır. Başmüfettiş Day’den hoşlandım,” diyor Yolanda. Yüzümü buruşturarak ona bir yalan daha söylüyorum.

“Umarım bir şey bulurlar.”

“Umarım.”

Kapı kolunu tutuyor. Ben buradayken o üzerini değiştirip uçuk pembe, pazen kumaştan yumuşacık pijamalarını giymiş. Yirmi beşinde gibi görünüyor, minyon ve her nasılsa huzurlu. Birbirinize hiç benzemezsiniz ama bu gece benziyorsunuz. Gözlerinin çevresindeki bir şey... daha ziyade yüzündeki bir ifade.

“Ona benziyorsun,” diyorum. “Orada dururken.”

Dizüstü bilgisayarı kapayıp Prudence Jones’u arama işini Julia’ya bırakıyorum. Yolanda gülümsüyor, teşekkür ederim diyor, birlikte mutfığa giderken elimi tutuyor. Saat dokuzu geçiyor olmasına rağmen yemek pişirmeye koyuluyor. Ve ilk kez tabureye oturup onun yemek yapmasını izliyorum.

Komşularımızın çocukları uyku vakti geçmiş olmasına rağmen hâlâ bahçede. Bahçeye kurulu kaydırak ve salıncak setine tırmanıyorlar. Ebeveynleri sohbet ediyor, gözleri çocukların üzerinde değil. Onlara seslenmek istiyorum: Her an bir trajedi yaşanabilir. Sizin de başınıza gelebilir.

Yolanda marine için sos hazırlıyor, satay¹⁰ yapıyor olabilir. Hiçbir fikrim yok. Ben yemek yapma konusunda berbatım. Ama koyu sarı bir şey. Kremayla karıştırıyor.

10 Sosla servis edilen ızgara et yemeği. -ç.n.

“Hep bizi aramaya çalışıp çalışmadığını düşünüyorum,” diyor. “Eğer kaçırıldıysa... Birini aramaya çalıştıysa. O biz mi olurduk?”

“Elbette biz olurduk,” derken sesim boğuk çıkıyor. “Hep biz olurduk, biliyorsun.” Kelimeler ağzımdan kolayca dökülüyor, her şey tıpkı geçen seneki gibi, tüm gün, her gün senden ve nerede olabileceğinden konuştuğumuz zaman gibi. Başmüfettiş Day soruşturmayı yeniden açarken yaramızı da tekrar kanatıyor.

“Ben de öyle düşünüyorum. Bize güvenirdi, değil mi? Her şeyi düzelteceğimize. Onu güvende tutacağımıza.”

“Geçmiş zaman kullanma,” diyorum. Geçmiş zaman sana ihanet.

Yolanda iç çekiyor. Nefesini sıcak mutfakta görmek çok zor. Çok dikkatli bakmazsan görölmeden dağılabilir, üzerine eğildiği kabın buharına karışabilir.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyorum yumuşak bir sesle.

“Katsu.”

Bir saniye bekleyip soruyorum: “Sence hayatta mı?”

Bir süre beni duymadığını düşünüyorum. Çırpma telinin çıkardığı ses odada duyulan tek şey. Önceden doğranmış bir paket tavuğu kâsenin içine boşaltıp üzerlerini streç filmle kaplıyor. Bana cevap vermeyeceğini sanıyorum.

Sonunda konuşuyor. “Hayır,” diyor. Bunu söylerken sesi kısık ve aksi çıkıyor. Kederini örten bir çift perde. Bana hızlı bir bakış atıyor ve keşke ona sormasaydım diye düşünüyorum. “Ben sadece... Bana göre ortada iyi bir açıklama yok.”

“İyi olabilir.”

“Olabilir,” diyerek kabul ediyor. Bana baktığında sanırım yüzünde acıma görüyorum. “Ama Lewis. İyi değil. Kumsalda ne konuştuğumuzu biliyorsun.”

“Biliyorum. Bunu biliyorum,” diyorum ve gerçekten biliyorum. Eğer hayatta olsaydın bunu hissederdim. Sanırım ikimiz

de hissederdik. Sensiz bir hayata bakmaya çalışırken iç çekip göğsümü sıkıan acıyı atmaya çalışıyorum.

Yolanda dudaklarını sarkıtıyor ve bunu görebiliyorum. O, gerçekten inanmak istediği şey arasındaki farkı her zaman ayırt edebilen biri oldu, bu yüzden tam bir ateist. “Cennet harika bir yer olurdu,” demişti bir keresinde, “tabii gerçekten var olsaydı.”

Hava kararıyor. Gökyüzü vitray mavisi. Komşular çocuklarını içeri çağırırken bahçemize bakıyorum. Minik bedenleri önünden geçerken hareket sensörlü ışıklar yanıyor. Tanrım, önlerinde ne uzun bir hayat var.

“Andrew olduğunu kanıtlarsan onu geri alabileceğimizi düşündün,” diyor Yolanda basitçe. Gözlerimi kırıştıyorum. Tavukları koyduğu kâse tezgâhta aramızda duruyor, uzanıp kâseyi çeviriyorum. Yolanda’nın tuttuğu yerler hâlâ sıcak. Bunu şimdi söylemesi ne kadar manidar. Sanki ne yaptığımı biliyormuş gibi.

Tanrı’ya şükürler olsun ki birbirimiz varız.

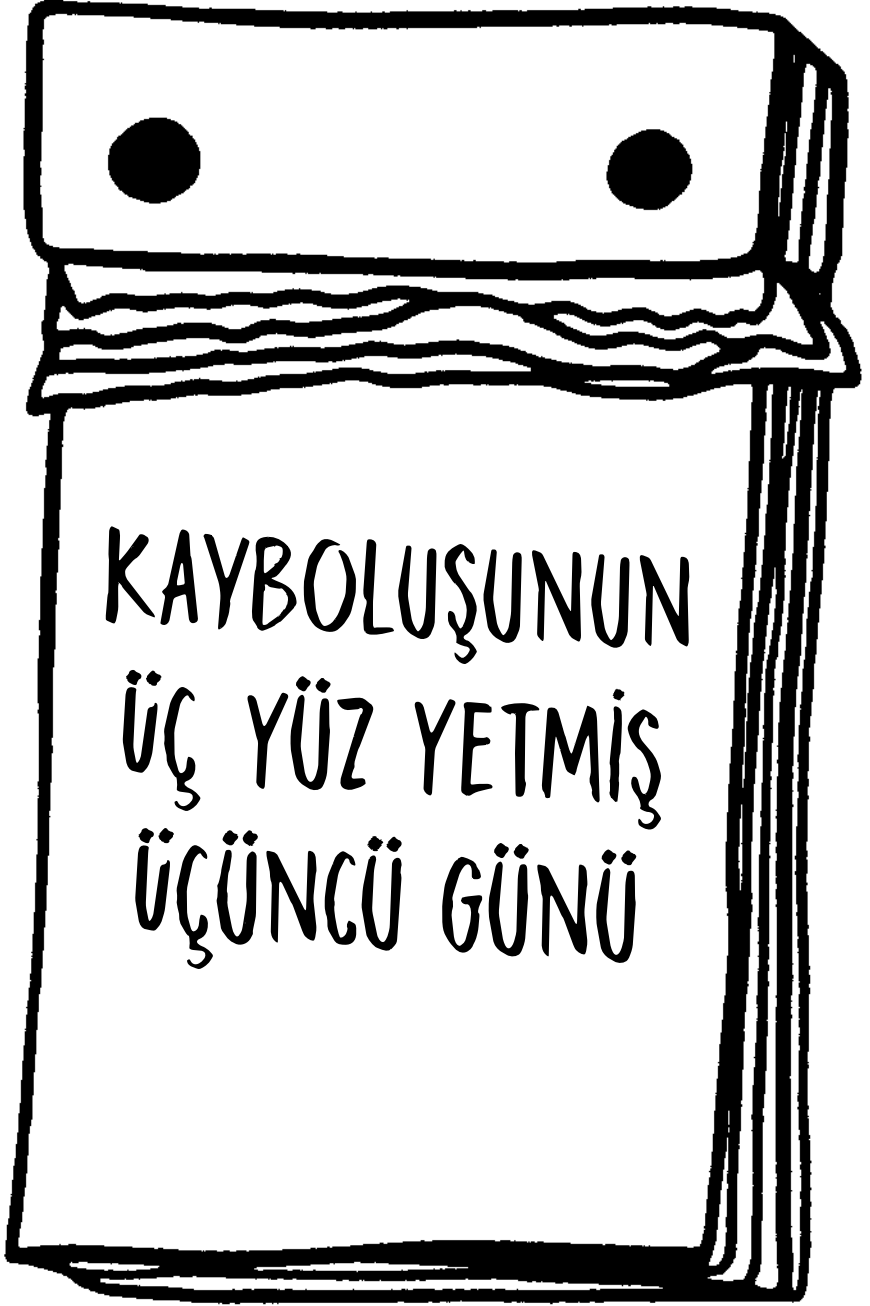
Güneşin battığı yere doğru bakıyorum. Gökyüzü beyaza boyanıyor. Güneş gitti ama bu sadece optik bir yanılsama, gökkuşağı gibi, güneş patlamaları gibi, ruhlar gibi oralarda bir yerde.

“Gel,” diyor Yolanda. Ayağa kalkarken bana uzattığı elini tutuyorum. “İstersen *Selling Sunset* izleyebiliriz. Tavuklar marine olurken.” Eline, normallğe memnuniyetle tutunuyorum, bugünlerde bazen olduğu gibi bir an için mutluyum, bir an için tamamım, karanlık, çok karanlık bir odada küçücük bir ışık çatlağı görüyorum. Kolumu omzuna atıp onu kendime çekiyorum.

“Onu sonsuza dek seveceğim,” diyorum. Bu çok gerçek, çok saf bir cümle, bir cevaba da ihtiyacı yok. Yolanda başıyla onaylıyor. “Seni de,” diye ekliyorum. Bunun üzerine tıpkı o

gün kurtarılmadan hemen önce asansörde yaptığı gibi bana yaslanıyor. Hâlimize bak: Birbirimizi kederden kurtarıyoruz.

İşte o özel, rahat, dokunaklı anda Prudence Jones'un kim olduğunu nereden öğrenebileceğim kafama dank ediyor: İş yerinden. Pasaport ofisinden.

JULIA

Dağa önce iş yerindeyken hiç uyumayan Julia bugün başını koluna yaslamış, Jonathan'ı düşünürken dalıp gidiyor.

Julia anlatmayı bitirdikten sonra, "O senin çocuğun," demişti Jonathan, dudağını ısırarak. "Tanrım Julia, elbette bunu yapacaktın."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" demişti Julia, öksürük şurubu gibi ağdalı sesinde nihayet birine anlatmış olmanın, anlaşılmış olmanın duygusallığı vardı.

Sonra Jonathan, Julia'nın ondan bir cevap istemesine gerek kalmadan şöyle demişti: "Ben de aynısını yapardım."

"Öyle mi?"

Jonathan gözlerini kırıştırmış, sanki aralarındaki bariyerin kalkmasını istemiş gibi gözlüğünü çıkarmış ve doğrudan Julia'nın gözlerine bakmıştı. "Bir an bile tereddüt etmeden." Kısa bir süre duraksadıktan sonra eklemişti: "Zac'ın öldüğünü ve davayı senin aldığını hatırlıyorum. O zaman muhtemelen bir suç işlerken öldüğünü düşünmüştüm. Öyle olmadı mı? Kızına karşı bir suç işlemiyor muydu?"

"Jüri bu şekilde görmez."

“Doğru.” Bunu söyledikten sonra bir süre pencereden dışarı bakmıştı. Sonra ona dönüp, “Tamam, peki bunu nasıl çözeceğiz?” diye sormuştu.

“Hiçbir fikrim yok. Ya sen? Birine söylemen gerektiğini düşünmüyor musun?”

“Sırrını saklayabilirim, Julia. Ama şimdi Sadie’ye ne olduğunu bulmalıyız.”

Böylece bugün Olivia’nın davasıyla ilgili yarım kalan işleri hallediyor gibi görünen Julia, evlilik yıldönümleri için İskoçya’ya giden ve çalışmaya oradan devam eden Jonathan’ın yardımıyla Sadie olayı üzerinde çalışırken sadece otuz saniyeliğine şekerleme yapmak istiyor. Uykuya dalarken dünya tuhaf bir niteliğe bürünmeye, vücudu bir yerden düşüyormuş gibi sarsılmaya başlıyor, düşünceleri rüyaya geçiş yaparken neyin gerçek olduğunu bilmiyor. Odanın sıcaklığı, bayat kahve kokusu, lambasından yansıyan ışık... Sadece bir dakika daha, iki dakika, beş dakika daha.

Rüyasında Price’ı ve ondan istediklerini görmeye başlıyor. Julia onun dairesindeyken bir an sonra Price Julia’nın evinde oluyor, görüntüler açıklanamaz biçimde şekil değiştiriyor. Price ona doğru dönüyor, silüeti tam olarak göremediği karanlığın içinde hareket ediyor ve şöyle diyor: “Başka bir kayıp kadın, sarışın, Marilyn olarak biliniyor.”

Julia gözlerini açıyor. Marilyn.

Marilyn’le Olivia’nın zamanlamasının uyuşmaması onu yanıltmıştı. Ardından Olivia’nın dönüşüyle dikkati dağılmıştı. Zaten Marilyn’in izini sürememişti.

Peki ya Marilyn, Sadie olabilir miydi?

Koluna yapışan çenesini çekip başını kaldırarak saate bakıyor: Dokuzu beş geçiyor. Yarım saatten fazla uyumuş olmalı.

Marilyn. Acaba Sadie bir çeteye girmiş, sonra çıkmak mı istemişti? Bir kadın böyle bir karar verdiğinde ne olurdu?

Başını iki yana sallayarak uyku mahmurluğundan kurtulmaya çalışıyor. Akıllı dağınıktı. Şantajcısı, onu bulma ve izlerini örtme çabası kafasını meşgul etmişti. Ayrıca bir aldatmaca yüzünden yanlış kadını aramak da onu yoldan saptırmıştı.

Bu gece masasında uyuyarak işe yarar bir şey yapamayacağını anlayıp ofisten çıkıyor. Düşünmeden hareket ederek Art'a bir mesaj gönderiyor. *Eve geliyorum* :) Bunun her şeyi kabul edişi olmasını umuyor: işkolikliğini, belki bencilliğini, Art'ın onun olmadığı bir evi idare etmesini. Art ânında cevap verip tek bir öpücük gönderiyor. Julia telefonu göğsüne bastırıp derin bir nefes aldıktan sonra kontrollü telefonu çıkarıp Price'ı arıyor.

Telefon çalıyor, çalıyor. Hava kararmaya başlamış, dışarısı sessiz ve sakin. Dükkânların, ara sokakların önünde hızla yürürken her şeyin başladığı geceyi düşünüyor.

Price cevap vermiyor. Çalışıyor olmalı. Artık her ne iş yapıyorsa. Uyuşturucu tedarik etme, satma, alma, Julia tam olarak bilmiyor.

Arabası uzaktan görünürken bir kez daha deniyor ama sesli mesaj riskini almıyor. Sokaklar karanlık ve yağmurdan kaygan. Mağazaların üzerlerindeki dairelerin loş ışıkları ve uzaktaki marinayla gece manzarası yağlı boya bir tabloya benziyor ama bu Julia'yı rahatlatmıyor. Bir iz üzerinde. Sadie'nin cesedini bulmalı. Price'ın ne demek istediğini çözmeli. Sadie'yi bulmalı.

Bir otobüs durağının titreyen ışığı, Julia'nın uzun zaman önceki gençliğinden kalma bir flaş sanki. Işık yanıp sönerken ayaklarının ileri doğru hareketlerini izleyerek düşünüyor. Price'ı üçüncü kez arıyor ama yine cevap alamıyor.

Ana caddeyi arkasında bırakıp arabasına doğru devam ediyor. Kalan ışık miktarı yavaş yavaş azalıyor, sokak lambalarının arası giderek açılıyor, oturma odalarının ışıkları uyumaya giden insanlar nedeniyle kararıyor ve Julia tam da Price'ın evine gitmeyi düşündüğü sırada bir şey duyuyor.

BİR KAYIP DAHA

Yaklaşık on adım ötesinde hafif bir ayak sesi. Arkasına dönmüyor. Ses bir polis için çok net: Bu, adımlarının çıkardığı gürültüyü örtbas etmeye çalışan birinin sesi. Julia gecenin içinde hedefin kendisi olduğunu hissedebiliyor.

Adımlar yaklaşıyor. Julia etrafına panik dolu bir bakış atarken düşünmeye çalışıyor. Her zaman olduğu kadar güçlü hissetmiyor. Lewis yüzünden olmalı. O gece arabasında Julia'nın başına en kötüsü geldi ve bunu unutamıyor.

Gidebileceği bir yer yok. Telefonunu çıkarıyor. Telefonun ışığı gece karanlığını beyaz bir pus gibi aydınlatıyor. Bu hareketi onu takip eden kişiyi harekete geçmeye zorluyor.

Bileğini kavrayan el mengene gibi. Kulağında bir ses duyuyor. "Hiçbir şey söyleme."

Julia iki haftada ikinci kez hareket edemeyecek kadar donup kalıyor. Kendisine söyleneni yaparken bileğini tutan ele bakıyor: Eldivenli.

"Kızı aramayı kes," diyor ses. "Seni bıraktığımda sakın arkana bakma."

Julia serbest kalıyor. Sokak aynı görünüyor. Otobüs durağının ışığı hâlâ yanıp sönüyor. Uzaklaşan adamın ayak seslerini duymuyor. Tuttuğu nefesini bırakıyor, yirmiye kadar sayıyor ve sonra arkasına dönüyor ama kimse yok: Az önce olanlar sanki hiç yaşanmamış gibi.

Soğuk gece havasında titreyen bacaklarıyla arabasına doğru yürürken ateşi çıkmış gibi hissediyor. Başka ne yapacağını bilemeyerek arabaya biniyor. Sırtını buz gibi döşemeye yaslıyor ve düşünüyor.

Dedektif zihni kim, neden, niçin diye sorarken zavallı kayıp kadınları ve onları özleyen insanları düşünmek istemediğinden başını direksiyona yaslıyor.

Biri Sadie'yi aradığını biliyor ve durmasını istiyor. Muhtemelen Sadie'nin katili. Nedeni bu olmalı. Peki ama kim?

Başını kaldırıyor, gözleri sokak lambalarının turuncu ışığında yanarken düşünmeye çalışıyor. Ama bunu nasıl bilebilir?

Eldivenli güçlü bir el, ses. Ona dair tanıdık olan hiçbir şey yok. Lewis değil. Matthew değil.

Bir kez daha Price'ı arıyor ve adam bu kez telefonu açıyor. Onunla on dakikayı aşkın bir süre konuşuyor, sonrasında arabasının soğuk deri koltuğunda arkasına yaslanıyor ve az önce öğrendiklerini düşünüyor. Bunların her şeyi nasıl değiştirebileceğini.

Tam ne yapacağına karar verdiği sırada elindeki diğer telefonu titriyor ve diğer telefonu olmasına rağmen Price olabileceğini düşünerek açıp, "Alo?" diyor.

"Başmüfettiş Day." Arayan Lewis. Tıpkı onun gibi konuşuyor: Adrenalin yüksek, uykusuz. Kelimeleri bir kadeh şarap içmiş birinin aceleciliğiyle söylüyor.

"Her zaman hizmetinizdeyim," diyor Julia ama niyeti alaycılık değil.

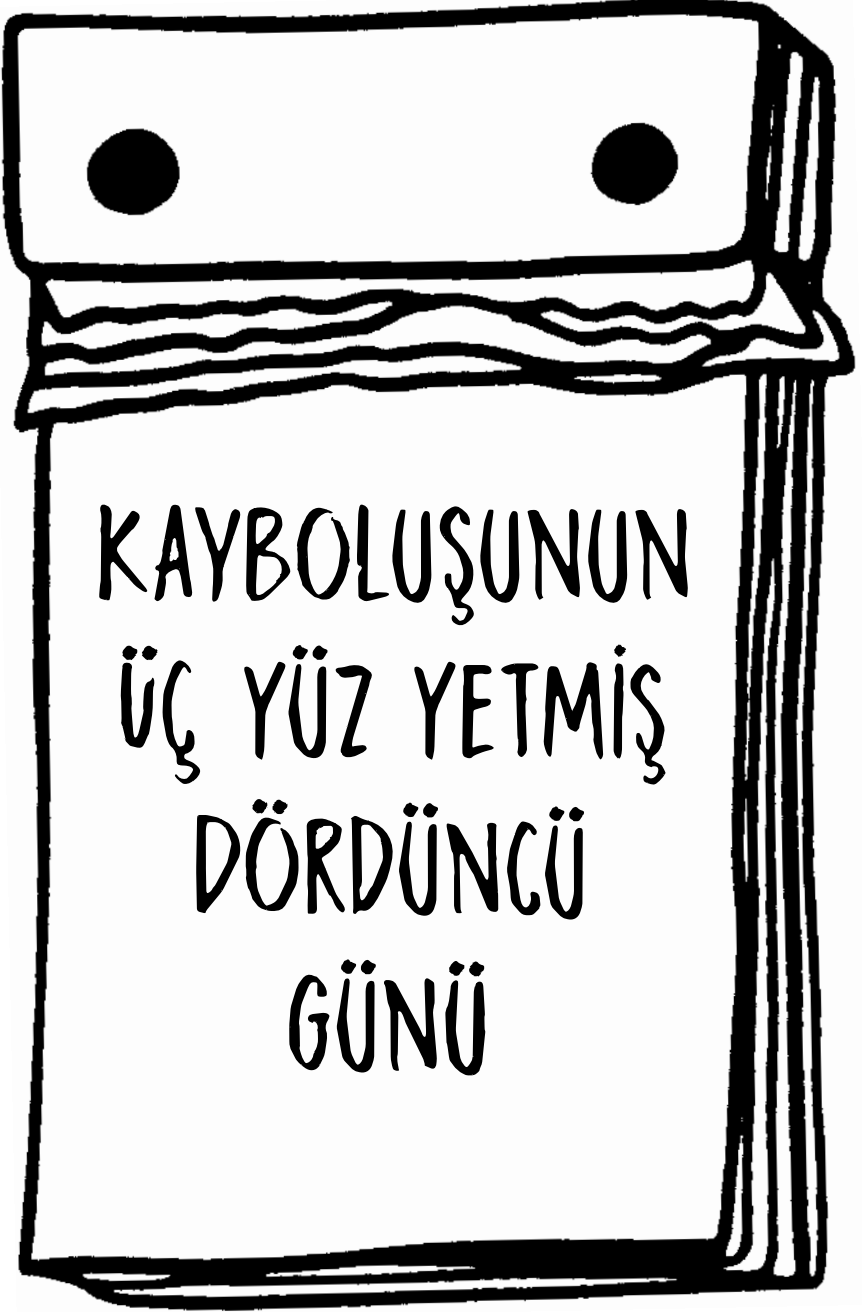
"Bazı bilgiler edindim. Sanırım. Sanırım bir şey öğrendim."

"Söyle," diyor Julia ve düşünmeden konuştuğunu fark ediyor. *Sadie'yi bul.* Arabanın camından gecenin karanlığına bakıyor. Julia böyle biri: Tehlikede olmasının, kişisel fedakârlıklarının, evliliğinin bozulmasının, ödediği bedellerin önemi yok. Bunlardan bıkmıyor. Bunlardan yorulmuyor. Her zamankinden daha büyük bir tehlikenin içinde olabilir ama Julia bunların bedelini de vergi öder gibi memnuniyetle öder çünkü karşılığında alacağı şey bu duygu. Tüm polislerin bağımlısı olduğu bu duygu.

"Devam et," diyor Lewis'e.

"Prudence Jones'un kim olduğunu biliyorum. Ofise gittim... Baktım."

"Dinliyorum," diyor ânında, kısık sesle.

KAYBOLUŞUNUN
ÜÇ YÜZ YETMİŞ
DÖRDÜNCÜ
GÜNÜ

LEWIS

Sabahın ilk saatleri ve Yolanda hâlâ hiçbir şey bilmiyor. Arabamda oturuyorum, Komiser bana-Julia-de yolcu koltuğunda. İkimiz de derin düşünceler içindeyiz -en azından ben öyleyim. Şimdi bildiklerimiz ışığında seni ve sana ne olmuş olabileceğini düşünüyorum.

Prudence Jones ölmüş. Pasaportu geçen bahar “Tell Us Once¹¹” girişimi aracılığıyla gönderilmiş. Bir akrabanız ölüm sertifikasıyla birlikte pasaportu gönderir, biz de onaylayıp pasaportu iptal ederiz. On yedi yaşındaymış –genç bir kız için alışılmadık bir isim– ve sertifikada *Ölüm sebebi: Araba kazası*, yazıyor. Bunu görünce elbette ki sen olduğunu düşünerek ürperdim.

Julia’ya söylediğim buydu. O da bıçak kadar keskin bir sesle şunu sormuştu: “Prudence Jones Andrew’a yakın bir yerde mi oturuyormuş?”

11 İngiltere’de vefat eden birinin ölümünü çoğu devlet kurumuna tek seferde ilan etme yöntemi. -y.h.n.

“Sayılır,” demiştim. “Birkaç kilometre uzağında.” Julia, bu kayıp kadınlarla Andrew arasında bağlantı kurmaya çalışarak başını sallamıştı.

Şimdi de bana iş yerimi işaret ediyor. Beni buraya getirdi çünkü daha fazla bilgi istiyor. Sabah güneşinin ışığı eline vuruyor. “Pekâlâ,” diyor. Avucunu kaldırıyor.

Bir şeyler bulmak üzere olduğumuzun bilinciyle heyecanlanıyorum. Sana ne olduğunu öğreneceğiz.

“Pasaport gönderildikten sonra ne olduğunu öğrenmek istiyorum,” diyor Julia.

“Bilmiyorum,” diyorum. “Genellikle pasaportu iptal ederiz.”

“İzini sürebilir misin?”

“Yasal yollardan değil. Ama birkaç şey deneyebilirim.”

“Lewis. Bilgi burada en önemli şey.”

Dışarı çıkmak için kapı koluna uzanıyorum. Ay hâlâ görünüyor, gökyüzü açık mavi. Nefeslerimizden çıkan buhar arabada görünür bir hâl alıyor. “Julia?” diyorum.

Konuşmadan bana bakıyor. “Bunu yaptığın için teşekkür ederim,” diyor. “Yapmak zorunda değilsin.”

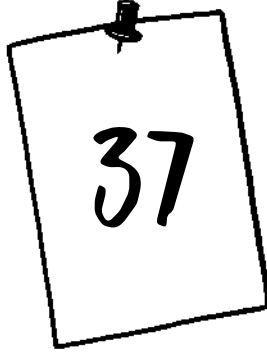
“Umurumda değil,” diyorum dürüstçe. Bana bakıyor. “Sence... Bir fikir yürütmen gerekse... Yüzde olarak...” Ona, onca ay önce düşman olduğumuzda ya da öyleymişiz gibi hissettiğimde sorduğum sorunun aynısını soruyorum.

“Hayatta olduğunu sanmıyorum, Lewis,” diyor. Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyor ve ben dürüstlüğüne takdir ediyorum. Ne kadar kötü olsa da kimse bir şeyi öğrendiği için pişmanlık duymaz. Hayattaki en kötü şey kandırılmak.

“Ama onu kimin öldürdüğünü bulabiliriz. Bunu yapanın Andrew olup olmadığını da,” diyor açıkça. Eli saçlarına gidiyor. “Ama önce Prudence’in pasaportu gönderildikten sonra ne olduğunu öğrenmemiz gerek. Onun öldüğünü söyleyenin kim olduğunu.”

“Ölmediğini mi düşünüyorsun?”

“O işi bana bırak.”

JULIA

Julia, Lewis'in bulduğu şeyin işine yarayacağını umuyor. Bunu biriyle konuşabilmeyi çok istiyor, mesela Jonathan'la ama o hâlâ dönmedi, akşamları bir ipucu bulmak için Sadie'nin dosyalarını gözden geçiriyor.

Şu an Price'ın bağlantılarından biriyle buluşmak üzere caddenin aşağısındaki bir barda. Bildiği kadarıyla onu buraya kadar takip eden olmadı. Bir başka tehlikeli tanıdık edinmek Julia'nın ihtiyacı olan son şey ama başka çaresi yok. Mantıklı hareket etmiyor, o artık sadece avının peşindeki bir aslan ve geri kalan hiçbir şeyin önemi yok.

Barın adı Sparrow ve pek onun tarzı bir yer değil. Dışarıda rüzgârda gıcırdayarak sallanan bir tabela var. İçerisi eski tarz döşenmiş: zeminde, lekeleri saklamak için kahverengi-turuncu desenli çirkin halılar serili. Dört sıvasız tuğla kolon. Koyu ahşap bir bar. Vitraylı yüksek pencereler. Eski püskü, yeşil kadife kaplı tabureler. İçerisi neredeyse boş, dışarıdan gelen güneş içeriye ısıttıkça halıdan ekşi bir koku yükseliyor. Genevieve olsaydı çok retro derdi, bu da çok çirkin demek. Bunu düşünmek Julia'nın Genevieve'i özlemesine neden oluyor ve ona bunu

söyleyen bir mesaj atıyor. Genevieve hemen okuyor. *Eh, ben de olsam kendimi özlerdim!* diyen bir cevap gönderiyor. İlk mesajla içi sevgiyle dolan Julia ikinci mesajla daha da mutlu oluyor: *Yakında birlikte güzel bir gün geçireceğiz x.*

Gün ortası. Açık kapıdan içeriye hafif bir esinti giriyor. Julia adamın gelip gelmediğini anlamak için yavaşça bir tur atıyor. Onu gördüğünde hemen tanıyor: Arka marafta, gölgelerin arasındaki masada oturan adamın bir suçlu olduğu çok belli, yanında bir çuval çalıntı mal taşıyor bile olabilir. Bu havada gerekli olmamasına rağmen her şeyi saklayabileceği kalın bir mont giymiş. Gözlerini ayırmadan Julia'ya bakıyor. İki telefonu var.

Uzun boylu, zarif. Uzun, beyaz parmakları, dik bir omurgası var. Ak saçları kısacık kesilmiş. Önünde bir kola bardağı duruyor, buzsuz, ağzına kadar koyu renkli sıvıyla dolu, belli ki dokunulmamış. Bardağın yanında *Times*'in bulmaca eki var.

"Benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim," diyor Julia yanına gidip elini uzatırken.

"Benim için zevk," diyor adam. Bulmacanın yarısını çözmüş. Hemen yanına kesmeye niyetliymiş gibi tarih yazmış. Demek ki günlük bir alışkanlık. Güzel.

Julia telefonuna bakıyor. Lewis'ten gelen bir mesaj var: Prudence Jones'un pasaportu iptal edilmemiş. İptal edilmesi için gönderilmiş ama başvuru tamamlanmamış. Tam da Julia'nın şüphelendiği gibi.

Julia'yla göz göze gelen adamın gözlerinin rengini söylemek zor. Belki mavi, belki gri, belki ela ama aslında tam olarak hiçbirisi değil. "Bana bir parça vermek istiyormuşsun," diyor.

"Özür dilerim, adın?.."

"Nines," diyor adam. Bristol'ın en kötü şöhretli çetesi olan 4Place adlı çeteyle ilişkili. Nines uyuşturucu, silah ya da insan ticareti yapmıyor. İnsanların özleriyle ilgileniyor, bunun ticaretini yapıyor.

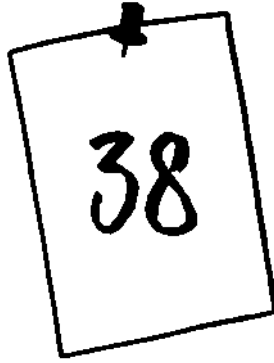
Dışarıda güneşin önünden geçen bulutlar barın içini karartıyor. İçeriye iki adam giriyor, hafta içi gün ortası olmasına rağmen çakırkeyif görünüyorlar. Burası kirli, yaşlı erkeklerin geldiği kirli, eski bir bar ve Julia kendini uzaylı gibi hissediyor. Eve gittiğinde, saat kaç olursa olsun sıcak suyla duş alacak, en az yarım saat, ayakları pembeleşene kadar. Ve sonra bu talimatları verdiğini unutmaya çalışacak.

“Evet, sana parça vermekle ilgileniyorum.”

“Gerekli evrakların var mı?” diye soruyor adam. Pasaportu kastediyor ama öyle söylemiyor. Julia’nın içgüdüleri doğruysa Nines onu cevaplara götürecektir.

“Evet, var,” diyerek blöf yapıyor.

“Daha önce yolsuz bir polisle hiç tanışmamıştım,” diyor Nines. “Seni tanımak güzel.” Başka bir şey demeden elini uzatıyor. Julia adamın elini sıkıyor. Avuçlarının arasında el bir iskelete, ölü bir adamın eline benziyor.

EMMA

Pasaportları, saç tutamını ve giysileri hiçbir şey demeden önümüzdeki kahve sehпасına koyuyorum. Sen kanepedesin, ayakların altında, bir elini tişörtünün içinden karnına koymuşsun. Rahat görünüyorsun, polis soruşturmasından adli kontrol şartıyla serbest bırakılmış yirmi yaşında birinden ziyade tatildeki birinin duruşu bu. Pazar sabahı tembellik eden birinin. Finalleri bitmiş birinin.

Başta ne yaptığımı görmüyorsun. Gözlerin sadece bir kısmını gün yüzüne çıkarmayı başardığım sırlarını sakladığın telefonunda. Dışarıda hava alacakaranlık, saat gece ona on var. Yılın, havanın neredeyse hiç kararmadığı zamanındayız. Yanında duran açık lamba yüzünün bir yanını aydınlatıyor, diğer tarafı gölgede. Arkanda lacivert bir duvar. Zümrüt yeşili bir kanepе. Ve sen orada oturuyorsun, hayatımın bazen-suçlu olan aşkı.

Aramıza ne koyduğumu fark ettiğin ânı yakalıyorum. Öncesinde de pek kıpırdamayan vücudun vahşi doğada avcının sesini dinleyen bir tavşan gibi hayvansı bir tavırla hareketsiz. Birkaç saniye sonra sadece gözlerini çeviriyorsun. Vücudunun geri kalanı olduğu gibi duruyor.

“Onları buldum,” diyorum kısaca. Sana bakıp bir tepki bekliyorum. Burada, tepende dikilirken başının tepesini görüyorum. Bebekken, yanılmıyorsam on sekiz aylıktın, saçların sanki statik elektrik almışsın gibi dikine uzuyordu. Sana bebek kirpim diyordum. Kimsenin bunu bilmiyor olması çok tuhaf: Sen hatırlayamazsın, bekâr ebeveynlerin de fazla tanıdıkları olmaz. Elimizde sadece çekmeye fırsat bulduğumuz fotoğraflar –çok değil, hepsi bulanık, hiçbirinde poz vermiyoruz, hiçbirinde sadece ikimiz değiliz– ve anılarımız var.

“İyi,” diyorsun ve tam o anda bana hiçbir şey açıklamaya-
cağını anlıyorum. Ne olursa olsun.

Yine de bir şeyler arayarak yüzüne bakıyorum, sen de bana bakıyorsun. Tam o anda eskiden sık sık düşündüğüm bir şey, birbirimize ne kadar benzemediğimiz aklıma geliyor. Sen tamamen babana benziyorsun, en azından hatırladığım kadarıyla. Aynı mavi gözler, aynı koyu renk kaşlar.

“İyi mi? Bir tutam saç? Kan lekeli giysiler? Geriye kalan tek soru ceset nerede?”

Beni şaşırtarak koltuk seni yakmış gibi ayağa fırlıyorsun. “Bunu sana söyler miydin sanıyorsun?” diyorsun.

“Neyi? Cesedin nerede olduğunu mu?” Ürkerek bir adım geri çekiliyorum. Aslında az önce bunu itiraf ettin. Ne yaptığını ânında fark ediyorsun ama yüzünde öfkeden ziyade senden korktuğumu anladığın için hayal kırıklığı beliriyor.

“Lanet olsun,” diyorsun. Ellerini başının üstüne koyuyorsun, odadaki hava fırtına çıkmış gibi çatırdıyor. Gök gürültüsü, şimşek, öfke, pişmanlık. Hepsi burada, oturma odamızda. Ve olacıklardan korksam da hazırım. Bir yıldır sızan benzini nihayet yakmak üzeresin. “Lanet olsun,” diye bağırıyorsun. Kanepeyle sehpa arasındaki boşluktan çıkıyorsun. “Sana söyledim”, diyorsun. “Eğer...”

“Eğer ne?”

Buna cevap vermiyorsun. Bay Jackson'ın sorgu sırasında yorum yok demenle ilgili talimatının zaten doğanda olduğunu anlıyorum. Sadie kaybolduğundan beri yorum yapmıyorsun. Hiçbirimiz bunun nedenini anlamıyoruz. Ya da daha doğrusu neden olabileceğini düşünmek istemiyoruz.

“Eğer tutuklansaydın mı? Eğer üç kadın kaybolsa mıydı? Kahrolası kanıt üstüne kahrolası kanıt çıksa mıydı?”

Çaresizce etrafıma bakıyorum. Aniden bir müttefikim olmasını istiyorum. Baban değil, bir başkası, işe yarar biri. Kendisinden isteyerek hamile kaldığım otuz beş yaşında biri. İyi bir işi olan, evrak çantasıyla işe gidip gelen biri. Planı olan biri. En önemlisi de, “Hayır, sen her şeyi doğru yaptın, bu senin hatan değil,” diyecek biri. Ya da, “Eğer bir hata varsa bu sadece senin değil, ikimizin de hatası,” diyecek biri.

“O gece benimle olduğunu söylememeliydin,” diyorsun. “Seni aradığımda dışarıdaydım. Sana yukarıda olduğumu söyledim ama eve geliyordum.”

Bilgi bedenimin her hücresine tek tek yayılıyormuş gibi korkunç bir ürperti beni ele geçiriyor. “Olivia için mi?” diye soruyorum. “Ama o bulundu.”

“Sadece neler olup bittiğini her zaman bilmediğini söylüyorum.”

“Sadie'yi nereye sakladın?” diyorum. Saç tutamından gözlerimi alamıyorum. Tüyler ürperten bir şey, nedense kanlı giysilerden bile kötü. O tutamı Sadie yaşarken mi kestin yoksa öldükten sonra mı merak ediyorum. Bunu düşünmek içsel bir çığ gibi midemin tepetaklak olmasına neden oluyor.

İlk fark ettiğinden bu yana getirdiklerime bakmadın.

Hiçbir şey söylemeden sertçe burnunu ovuşturuyorsun. Gözlerinin kenarları sanki biri pembe kalem çekmiş gibi kızardı. Hastalandığında, yorulduğunda, ağladığında olduğu gibi. Ve öfkelenildiğinde. Komik. Eskiden çikolatalı bisküvi yemene

izin vermediğimde öfke nöbetleri geçirirdin, şimdi bak neye ağlıyorsun?

“Olivia’yla buluşacaktım ama gelmedi,” diyorsun kısık bir sesle.

İnliyorum, tıpkı doğum sırasında çıkardığım türden acı dolu, derin bir inilti. “Lütfen bana her şeyi anlat,” diyorum.

Hiçbir şey söylemiyorsun.

“Bunlar Başmüfettiş Day’e gidecek,” diyorum sonunda, sana olan sadakatimi bitirerek. Artık senin çıkarlarına göre hareket etmeyeceğim. Bundan sonra zavallı, kayıp, ölmüş kadınlar için hareket edeceğim. Prudence Jones. Olivia Johnson geri döndü. Peki, Sadie Owen’a ne oldu.

“İyi,” diyorsun, sesin ip gibi gergin. İki heceli kelimeyi söylerken bile sesinde en ufak bir titreme, tereddüt yok. İnkârına kendin de inanıyorsun.

“İyi mi?” diyorum. Telefonumu elime alıyorum. “Emin misin?”

“Ona ne istiyorsan söyle. Zaten bir fırsatını bulup beni yeniden tutuklamak istediğinden eminim.” Birkaç adım uzagımda durup bana bakıyorsun. Ellerin ceplerinde, omuzların dik. Ayakların çıplak. Bekliyorsun. Ama neyi beklediğini bilmiyorum. “Tuhaf,” diyorsun. “İki olayın da gerçekleştiği gecelerde hep senin yanıdaydım. Yine de gözünde hâlâ suçluyum.”

Benim için bu kadarı yeterli. “İki tutuklama. Bitcoin transferleri. İki pasaport. Bir tutam saç. Demek istediğim...”

“Sen benim annemsin,” diyorsun ve şimdi fark ediyorum: Sesin ağlamamaya çalıştığın için bu kadar gergin.

“O hâlde olanları senin açından anlat.”

Bana sırtını dönüyorsun. “Buna gerek olmamalı,” diye mırıldanıyorsun.

Başka çarem kalmıyor. Bunca yıl yanlış yapmış olmalıyım. Seni çok serbest bıraktım. Senden yeterince şey talep etmedim. Hep sana inanmayı seçtim.

BİR KAYIP DAHA

Benden uzaklaşıyorsun.

Julia'nın numarasını buluyorum. Ekranı dokundukça çıkan ses aramızda yankılanıyor. Duruyorsun ama bana dönmüyorsun.

“Üstelik tuhaf,” diyorsun. “Sana neden söylememem gerektiğini kanıtlıyorsun.”

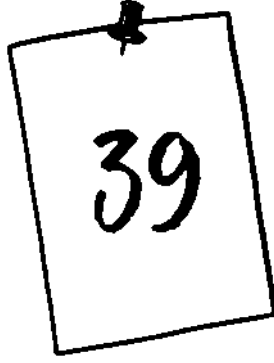
“Ne?” diyorum, henüz dört sayıya bastım.

“Açıkçası sana güvenemiyorum.”

“O restorana bu kadar sık gitmenin nedeni bu mu?” diye soruyorum. “Benden kaçmak için mi?” Oraya gittim ama bir şey yoktu. Sıradan bir restoran.

Vücudun yine kaskatı kesiliyor. Yavaşça bana dönüyorsun. “Julia’ya o restorandan bahsetme,” diyorsun.

Daha fazlasına gerek kalmıyor. Aramızda benzinden bir nehir var ve ben kibriti yakıp çağırıyor başlatıyorum.

JULIA

Bugün Genevieve'in doğum günü ama Julia arabayı boş bir Eve doğru sürüyor. Gecenin son demlerinde Ghetto Golf'ü oynamak üzere Bristol'a gitmeden önce karakola uğrayan Art ve Genevieve'le daha önce vedalaşmıştı. Julia, Genevieve'i balık ve patates kızartması almaya götürürken Art arabada beklemişti. Elinden gelenin en iyisi buydu: Kızının doğum günü için zavallı bir jest.

Karakolun dışında gece göğü kararmaya başlamıştı. "Patates kızartması iyi bir doğum günü hediyesi," demişti Genevieve ve Julia onun samimi olduğunu düşünmüştü.

"Sana sadece patates kızartması almadım," demişti o sabah sipariş ettiği pınata pastasını, Ray-Ban güneş gözlüğünü ve Beauty Pie makyaj malzemelerini düşünerek. Tüm bunlar aceleyle internetten alınmıştı ama yine de hepsinin ardında sevgi vardı.

Yükselen ay yolun bir kısmını yaldıza boyuyordu. Gökyüzü Sistine Şapeli'nin tavanı, bir İtalyan Rönesans tablosu gibi şeffali, pembe ve neon renklerindeydi. Genevieve yürürken ayaklarını alışılmadık biçimde yere sürüyordu. Julia ona bakarken

kızının aslında hiç de kendi gibi görünmediğini fark etmişti. Yıkanmamış saçlar. Alışılmadık derecede sade giysiler. Julia o âna kadar bunları fark etmemişti.

Her tarafta fırtınalı bir bahar havası hüküm sürüyordu. Şiddetli rüzgâr, gündüzleri kemik ısıtan güneş, geceleri dondurucu soğuk. Genevieve üşümüş gibiydi, ince omuzları çöküktü. Başına çektiği siyah kapüşonun altından Julia'ya bakıp, "Her şey yolunda mı?" diye sormuştu.

"Evet," diye yalan söylemişti Julia.

"Şey, ben... Zac'i düşünüp duruyorum," demişti. "Rüyalarım hakkında konuştuğumuzdan beri."

"Anlıyorum," demişti Julia kızına merakla bakarak.

Önlerinde uzanan kıvrımlı ve açık sokak, içinde bulundukları karmaşayla tam bir tezat oluşturuyordu. Güneş ufku ötesinde batmıştı. Etraf giderek sessizleşirken hava da hızla kararıyordu. "Acaba itiraf etmeli miydim diye düşünüyorum," demişti Genevieve birdenbire. Işıksız bir ara sokağa dönmüşlerdi. "Acaba bu yüzden mi... Rüyaları bu yüzden mi görüyorum diye düşünüyorum. Çünkü asla onun bana yaptıklarıyla ilgili değil. Her zaman benim ona yaptığım ile ilgili."

"Kimse saldırıya uğramak istemez, Gen," demişti Julia. Evrenin ışıkları sönerken birkaç dakika sessizce yürümüşlerdi. Sonunda Genevieve Julia'ya dönmüştü. Yüzü zifiri karanlıkta mavi bir bulanıklıktı. "Sen... Sen yapman gerekeni yaptın."

"Evet ama..."

"Ama ne?"

"Ama eğer bunu örtbas etmemiş olsaydık şu an bambaşka bir durumda olabilirdik."

Julia birkaç dakika cevap vermemişti. "Ne gibi?" demişti sonunda, en azından şimdi, yaptığı bunca şeyden sonra bu konuşmayı yapmak istemediğini düşünüyordu.

"Özgür olabilirdik," demişti Genevieve.

“Hayır, Genevieve,” demişti Julia. “Sen özgür kalamazdın. Biz özgür olamazdık.”

Genevieve omuz silkmişti. “Ben sadece... Sadece korkuyorum, hepsi bu.”

“Biliyorum,” demişti Julia. “Ama söz veriyorum, her şey yoluna girecek.”

“Tüm davalarında... Bilirsin, bir kez bile birinin eylemi anlaşılır görülmedi. Ben de neden benimki öyle olsun diye düşünüyorum.”

Julia düşünceli bir tavırla başını sallayarak onaylamıştı. Polislere, vakalara olan bu takıntılı ilgisi. Yavaş, huzursuz bir elemeydi: Bu suçlulardan herhangi biri benim gibi mi? Hayır. O hâlde araştırmaya devam. İçinde bulunduğu durumda bu davranış onun için çok mantıklıydı.

“Neden korkuyorsun?” diye sormuştu kızına.

“İşleri daha da berbat etmiş olmamızdan,” diye yanıtlamıştı Genevieve ânında.

“Öyle yapmadık,” demişti Julia iç çekerek ama omuzlarına bir ağırlık binmişti. “Yemin ederim yapmadık.”

“Kim bilebilir? Baksana, bugünlük bırakamayacağından emin misin?” demişti Genevieve bakışlarını annesine çevirerek: Son bir rica. Julia yüzünü buruşturmuştu. Anne vicdanı esnek bir kastı ama bu durumu Julia için daha az acı verici hâl sokmuyordu. Hatta belki canını daha da yakıyordu.

“Çok üzgünüm,” demişti ama kelimeler yetersizdi.

Ellerinde kızarmış patatesle geri döndüklerinde Art karakolun girişindeydi. Işıklar zaman ayarlıydı ve içeride hareket olmadığından kapanmışlardı. Genevieve keşifte bulunmak ya da az önce Julia'ya gösterdiği duygusal kırgınlığından uzaklaşmak için arka koridora doğru yürümüştü.

Art kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı açık renkli bir kot gömlek giymişti.

“Yanınızda olamayacağım için özür dilerim,” demişti Julia.

“Evet,” demiş Art. İki insanın aynı olayı tamamen farklı görmesi ne tuhaftı: Julia kocasının onu aldattığını düşünürken Art, Julia’nın onu, evliliklerini, her şeyi ihmal ettiğini düşünüyordu. Her ikisi de doğruydı. “Ciddi olduğuna eminim,” demişti.

“Öyleyim.”

“Eğer üzgün olsaydın, yani *pişman* olsaydın gelirdin,” demişti Art. Art için bu kadar basitti. Belki de Julia hariç herkes için öyleydi. Çünkü ona cebir kadar karmaşık geliyordu. Şantajcısının kim olduğunu öğrendiği anda bunu haber vermeliydi. Her şeye son vermeli, kendini özgür bırakmalı, Sadie Owen’i ve Matthew James’i unutmalıydı. Ama yapamadı.

Etraflarındaki ışıklar sönmeye başlamıştı.

“Doğru,” demişti Julia aralarındaki söylenmemiş onca şeyi düşünerek. İlişkileri hakkında, sonrasında olanlar hakkında, gelecekleri hakkında ve şimdi olanlar hakkında. Kendini gölge gibi hissederek loş ışıktaki durmuştu. “Zor bir davayla uğraşıyorum,” demişti boğuk bir sesle.

“Biliyorum,” diye cevap vermişti Art. Bu kadar basit, *biliyorum*. Ne daha fazlası ne daha azı. Onu her zaman olduğu gibi kenar çizgisindeki daimî yerinden izlemiş ve çözmüştü: *biliyorum*. Onu görüyordu, onu anlıyordu. Onu biliyordu. Oysa bu bir iş gibi görünse de aslında onlar için, Art ve Genevieve içindi.

Julia hızla başını sallamış, hiçbir şey söylememişti, oysa ona söylemek istediği ne çok şey vardı. Üzgündü. Mesaj atmayı özlemişti. E-posta göndermeyi özlemişti. Bildikleri tüm yollarla bir şeyler yazmayı özlemişti. Hayatında hiçbir zaman o Noel’deki kadar incinmemişti. Kızlarını kurtarmak uğruna elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve Genevieve az önce kurtarılmayı istemediğini söylemişti.

Ama bunların hiçbirini söylememişti.

Son ışık da sönmüş, etraf tamamen karanlığa gömülmüştü. Sadece ana hatlar görünür hâldeydi. Gözaltı hücrelerinden ge-

len lambanın ışığı pencereden sis gibi yükselerek yerde tek bir kareyi aydınlatıyordu. Loş ışıktaki Art onun eline uzanmıştı. Noel'den beri, donuk gün ışığında o korkunç sırrın evlerinin ortasında bir mayın gibi patladığı andan beri bunu hiç yapmamıştı. Julia birden merak etti... Tüm bunlara neden olacak ateşi Genevieve'in sırrını ondan saklayarak kendisi mi yakmıştı? Bir ilişkiye girmesine neden olan koşulları kendi mi yaratmıştı? Yoksa erkekler aldattığında kadınların kendi haklarında düşündükleri bir şey miydi? Art'a bakmıştı, karanlıkta ifadesi okunamıyordu.

“Siz ezikler geliyor musunuz?” diye seslenmişti Genevieve. Toparlanmış, Zac'le ilgili samimi itirafının izleri kapanmıştı.

Tanrı aşkına, Julia bu duyguyu özlemişti. Art'a doğru sokulmuş ama sadece bir saniye sonra sanki bu hiç olmamış gibi kendini elini bırakmaya zorlamıştı. Ait olduğu yere, işine dönmüştü.

Ve şimdi. Saat geç. Neredeyse eve varmak üzere. Nines'a talimatlar verildi. O tam olarak ihtiyacı olan işte çalışan biri. Kimlikler. Onları satıyor. Julia doğru iz üstünde olduğunu umuyor.

Eve varıyor, bitkin, içinde bulundukları karmaşayla başı dönüyor ve tam sokak kapısını açarken telefonu çalmaya başlıyor. “Julia Day,” diyor Emma'ya ama bir gözü koridorda. Bir şey var ama ne? Art ve Genevieve Bristol'daki Ghetto Golf'ten dönmek üzereler ve belki de hissettiği, normalde dolu olan bir eve boşken girmenin oluşturduğu tuhaf duygu. Julia kızını düşününce göğsüne bir hüznün dalgasının yayıldığını hissediyor. Söylediğinde ciddi miydi? Julia'nın olayı örtbas etmesi her şeyi kötüleştirmiş miydi?

“Dinliyorum, Emma,” derken kendini bir an için bu işin de diğer işler gibi olmasını, resmî olarak çalışırken ya da şimdi olduğu gibi mesai dışındayken bir çağrıyı kabul etmeyebilmeyi dilerken buluyor.

“Oğlumun bir deposu varmış. İçinde dört şey buldum.” diyor Emma ve Julia o anda bunun sıradan bir arama olmadığını anlıyor. Sıradan bir yoklama değil, Matthew’un herhangi bir şeyle suçlanıp suçlanmayacağını kontrol etmek için değil, Olivia’nın nerede ve nasıl bulunduğuyula ilgili değil.

Julia koridorda duruyor, dışarıdan taşınan kum, ayakka-bılarınin altında cam kırıkları gibi çıtırdıyor. Işıklar kapalı. İçerisi tamamen karanlık ama umursamıyor. “Ne?” diye soruyor Emma’ya.

“İki pasaport. Biri Sadie’ye, diğeri başka bir kadına ait.”

Julia vücudunda baştan ayağa dolaşan bir titreme hissediyor. Bir doktor bunun adrenalinden başka bir şey olmadığını söylerdi ama Julia için bu saf içgüdü ve daha da önemlisi bilgi anlamına geliyor. Sadie’nin pasaportu. Soruşturma sırasında onu çok aramışlardı. Bulamamışlardı ama hiç kullanılmadığından emindiler. Ve şimdi –bir yılı aşkın bir süreden sonra– ortaya çıkmıştı. “İkincisi kimin? Prudence’in mı?”

“Gail Hannah diye bir kadının.”

Julia mutfığa giriyor, telefonu omzuyla çenesi arasında, tam da boynunu ağrıttığı yerde tutuyor. Bir kâğıt parçasına ismi yazıyor. “Tamam. Araştıracam. Üçüncü şey ne?”

“Bir tutam sarı saç,” diyor Emma. Julia telefonda gelen sesinden Emma’nın bunu önemli bulduğunu anlıyor. Durumu açığa çıkaracak nihai kanıt. Ama Julia için öyle değil. Çünkü Julia’nın bir teorisi var ve bulunanlar da teorisini destekliyor. “Dördüncüsü?”

“Kan lekeli giysiler.”

Julia bunu beklemiyordu. “Ne kadar kötü?” diye soruyor.

“Kötü.”

“Tamam, onları bana getir,” diyor. “İki farklı torbaya koy.”

“Bir şey daha var, bu depo merkezinden başka gittiği bir yer daha. Bir restoran. Tandy’nin Amerikan Restoranı. Benden sana söylemememi istedi.”

Julia bunu da yazıyor. “Buraya gel,” diyor Emma’ya. “Buraya gel, konuşalım. Bulduklarını bana gösterirsin.” Bir an tereddüt ettikten sonra ekliyor. “Buraya gel, karakola değil.” Bir çizgi daha aşıyor.

Emma’nın sessizliği onaylamadığı anlamına geliyor olabilir. Ya da sadece düşünüyordur, Julia emin olamıyor. Akli bir anda başka bir yere gidiyor. Gelen arama yüzünden bir anlığına dağılan dikkati şimdi daha önce düşündüğü şeye odaklanıyor: Evin normal gelmediği hissine. Bunun boş olmasıyla alakası yok. İçinde kimse olmamasına rağmen boşluk hissi uyandırmalı ama bu gece öyle değil. Julia içgüdülerini dinliyor. İçgüdülerini, dinlemek istese de istemese de her zaman ona bir şeyler söyler.

Koridor soğuk, hatta beklediğinden de soğuk ama herkes dışarıda, ısıtıcıyı çalıştıracak bir ergen yok. Her şey yerli yerinde. Ayakkabılar ayakkabı rafında dizili. Montlar askıda asılı. Salonda hiç ışık yok. Art normalde birini açık bırakır.

“Tamam,” diyor Emma. “Tamam. Nerede oturuyorsun?”

İşte o anda Julia görüyor. Oturma odasında bir hareket. Tamamen siyahlar içinde biri. Julia’nın kollarından eline doğru bir sıcaklık yayılıyor. Zamanı yok. Beş belki on saniye. Bunu Emma’ya adresi söylemek için, polisi aramak, kendini kurtarmak için kullanabilir.

Ama öyle yapmıyor.

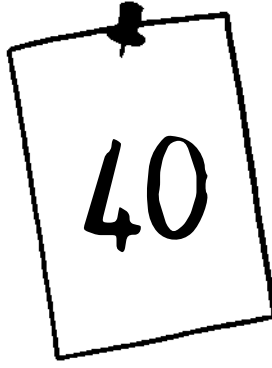
Odadaki kişi fark edildiğini anlıyor ve ona doğru hamle yapıyor. Bu kez kar maskesi yok. Eldivenler. Siyah giysiler. Ve çok iyi tanıdığı bir yüz. Julia’nın telefonunu alıp cebine sokuyor, bir eliyle ağzını kapayarak onu susturuyor. Julia’yı evden çıkarıp arabasına sürüklemek beş dakikadan az zamanını alıyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JULIA

LEWIS

Julia'nın telefonu sürekli çalıyor. Gönderdiği kısa mesaj en iyi ihtimalle şifreli en kötü ihtimalle kasten yanıltıcı. Her aradığımda otomatik kayıt, *Vodafone mesaj servisine hoş geldiniz*, diyor. Bana senin kaybolduğun günü hatırlatıyor ama elbette hiçbir şey bununla kıyaslanamaz.

Gece yarısı. Julia bu mesajı neden gönderdi ve şimdi neden bir şey yapmıyor? Mutfaktayım, Yolanda'yı uyandırmak istemiyorum, aslında bu kelimelere bakarak bir karar vermek istemiyorum. *Tandy'nin Amerikan Restoranı*. Google'a göre burası Bristol'ın diğer tarafında, arabayla en az bir saatlik uzaklıkta, yirmi dört saat açık, kamyoncuların, liman işçilerinin ve hiçbir yere gitmeyen insanların uğrak yeri olan Amerikan tarzı köhne bir restoran. Google yorumlarından birinde, *Berbat kahve, berbat atmosfer, berbat yiyecek*, yazıyor ve fotoğraflara bakılırsa bu oldukça doğru.

Oraya gitmeli miyim? Mutfak adasının etrafında dolanıyorum. Sana yemin ederim Sadie, bu ne yapacağımı bildiğim, sadece önce gerekçe bulmaya çalıştığım durumlardan biri. Bu yüzden karakolu arayıp Julia'ya ulaşmaya çalışıyorum ama elbette bu

imkânsız: M15'e ulaşmak, hatta daha da beteri hastanede bir doktordan randevu almaktan daha zor. Yolanda'yı uyandırmıyorum çünkü bana ne diyeceğini biliyorum: Önemseme, oraya gitme, mesajı görmezden gel. Ya da daha kötüsü, son derece sakın bir tavırla: *Neden bekleyip ne olacağını görmüyorsun?* Ama bunu yapamam. Ben öyle biri değilim.

Böylece mutfak adasının etrafındaki ikinci turumda kendime itiraf ediyorum: Yapmam gereken bu olsa da olmasa da, gece yarısı olsa da olmasa da Tandy'nin Amerikan Restoranı'na gideceğim. Çünkü senin katilini bulmakla sorumlu polis memuru oraya gitmemi söyledi.

Bristol'ın merkezinde, nehirden iki sokak uzakta, ara sokakta bir lokanta. Gösterişsiz bir yer. Göze batacak, bir tür gizli cevher olacak kadar gözlerden uzak değil. Pek çok kişiyi çekecek kadar da belirgin değil.

Kimse burada olduğumu bilmiyor. Sadece Julia, sanırım.

Amerikan tarzı ama aslında daha ziyade Amerikancı: Amerikan kültürünün muhtemelen gerçeklikle hiçbir benzerliği olmayan çarpıcı bir yaklaşımı. Banyo eşyaları satan bir mağazayla Swan isimli beyaz boyalı bir barın arasına sıkışmış. Kırmızı beyaz tentesi, neon tabelası ve mavi beyaz çizgili bir kapısı var. Bir kafeden ziyade bir film setini andırıyor.

Tam kapıyı açmaya uzanırken şunu düşünüyorum: Ya bu mesajı Julia göndermediyse? Ya bir başkası yolladıysa? Ve bana tuzak kurduysa? Ürpersem de bu fikri aklımdan atıyorum. Yani bilirsin. Öyle bile olsa. Artık buradayım.

Ben içeri girerken bir zil çalıyor. Gecenin birinde bekleyeceğin gibi mekân boş ve ben ürküyorum. Neden? Bir şeyden. Bir şeylerin iyi ya da kötü yönde değişmek üzere olduğunu bildiğimden. Etrafa bakıyorum ama kimse yok. Kırmızı rengi

çatlamış deriyle kaplı beş tabure. Bir müzik kutusu. Açık renkli, kıvamlı sıvıyı durmadan –artık her kim içinse– karıştıran bir *milkshake* makinesi. Dondurma bardaklarında çizgili pipetler. On ya da biraz daha fazla sayıda oturma bölmesi, üzerinde menü bulunan bir avuç kırmızı masa, karanlık sokağa bakan kalın pencereler var ama tek bir kişi bile yok.

Arka taraftaki oda boş, o tarafa doğru yöneliyorum. Oda büyük, dağınık bir kilere benziyor. İçerisi hazır yiyeceklerle dolu. Amerikan tarzı pankekler. Amerikan tarzı *milkshake* karışımlar. Konserveler içinde Amerikan tarzı sosisler, raflardan köpük parmaklar misali sarkan şeffaf kâğıda sarılı Amerikan tarzı çörekler.

Burada gerçekten hiç kimse yok. Sanki biri parmağını sertçe omurgamda gezdiriyormuş gibi sırtım karıncalanıyor. Neden buradayım? Julia'ya körü körüne mi güvendim?

Arkamda bir kapı çarpıyor, tuvalet kapısı. Ayak sesleri. Nefesimi tutuyorum. Gözlerimi kapayıp orada hiçbir şey yapmadan bekliyorum. Kaybedecek bir şeyin kalmadığında böyle olur.

Ve sonra dönüyorum.

Rüya görüyor olmalıyım, ölüp de cennete gitmiş olmalıyım çünkü karşımdaki sensin.

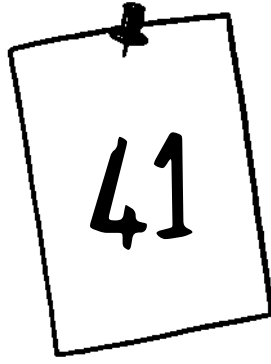
Sensin. Sensin. Sensin. Sensin. Uyanığım. Buradayım. Ve sen gerçeksin.

Sana doğru koşarken ruhumun bedenimden, uçan bir balon gibi sağa sola yalpalayarak süzüldüğünü hissediyorum. Aman Tanrım, kollarındaki beden gerçek. Gözlerinden akan yaşlar gerçek. Sıcacıksın, canlısın. “Baba,” diyorsun. Sesin ince ve boğuk. Zayıflamışsın, saçlarını koyu bir renge boyamışsın.

“Sensin,” diyorum. Tek söyleyebildiğim bu.

“Benim.”

Dizlerimin üzerine çöküyorum, sana, senin harika, gerçek, esnek bedenine sarılıyorum ve burada olduğun, benim olduğun, sen sen olduğun için gökteki tüm yıldızlara teşekkür ediyorum.

EMMA

“**N**e dedi?” diye soruyorsun. “Hemen mi tutuklanacağım?” Elimdeki telefona bakıyorum. “O... gitti,” diyorum ne olduğunu anlayamadan. Ekranda *bağlantı başarısız* bildirimini var. Yeniden aramayı deniyorum ama doğruca sesli mesaja yönlendiriyor.

“Gitti mi?” diyorsun.

“Ben... Ben bilmiyorum. Sadece... Gitti işte. Ona ne bulduğumu söylüyordum, restoranı... ve o birdenbire kapadı. Hat koptu. Sanki bir tür... Bilemiyorum. Boğuşma mıydı? Bir şey duydum...”

Öfkenin, çaresizliğinin buhar olup uçtuğunu görmek beni şaşırtıyor. “Boğuşma mı?” diyorsun. “Ne tür bir boğuşma?” Bana doğru bir adım atıyorsun. Dışarıdan geçen bir arabanın farları kısa bir an oturma odasını aydınlatıyor.

“Bilmiyorum. Telefonda konuşuyorduk, sonra aniden kapandı.”

Odanın içinde bir o tarafa bir bu tarafa yürüyorsun, tırnağın ağzında. Tüm bu yaşananlar arasında –Sadie’nin ortadan kaybolmasından sonraki ilk sorgun, Olivia’nın kaybolmasının

ardından tutuklanman– seni ilk kez gerçekten huzursuz görüyorum. Sinirliydin, bazen bıkkındın ama asla böyle değildin. Sanki bıçak sırtında yürüyor gibisin, adımların tuhaf, hareketlerin seri.

“O iyi mi?” diye soruyorsun.

“Hiçbir fikrim yok,” diyorum açıkça, aslına bakarsan Başmüfettiş Day’den çok sen umurumdasın. Ebeveynlerin saçma hisleri. Kim olduğunun, ne yaptığının, seni polise teslim edip etmememin bir önemi yok. Seni daima seveceğim, sen benim içimde büyüttüğüm çocuksun.

Odanın karşısından bana bakıyorsun ve açıklayamıyorum ama aylardır ilk kez göz teması kuruyormuşuz gibi hissediyorum. Hatta belki de bir yıldır. Mavi, keskin bakışların lazer ışınları misali benimkilerin üzerinde. “Ben...” diye başlıyorsun. Hâlâ bana bakıyorsun.

“Ne?” diyorum fısıldayarak çünkü seni korkutmak istemiyorum. Bir başka araba daha geçiyor, bu seferki çok hızlı. Birlikte stop lambalarının uzaklaşmasını, karanlığın yeniden yerleşmesini izliyoruz, yağmur yağdığı sadece sokak lambalarının ışığına bakınca belli oluyor.

“O restorana gidemez,” diyorsun.

“Neden?”

“Tehlikede,” diyorsun. “Hepimizin. Bilen herkesin.”

“Neyi bilen?” Vücudum bir hayvanınki gibi tetikte, seni savunmaya, korumaya hazır. Sonunda cevaplar almaya hazır.

Duruyorsun, yutkunarak bana bakıyorsun. “Sadie o restoranda. Ve Day... Eğer Day onu bulursa...”

Ağzım açık kalıyor, nutkum tutuluyor. Bu insanların söylediği bir şeydir ama benim başıma hiç gelmemiştii. Diyecek tek kelime bulamıyorum. Tek yapabildiğim sana bakmak. Tüm vücudum buz kesti, dişlerim takırdıyor. “Sadie yaşıyor mu?”

“Julia, Sadie’yi bulmaya çalışırsa takip edilecektir,” diyorsun.

“Sadie neden orada?” Hâlâ neler olduğunu anlayamıyorum. Hayatta, bunca zaman sonra. Ve belli ki buna sadece ben şaşıyorum.

“Beni dinle,” diyorsun, öfkeli ve endişeli bir sesle. “Bak bu ölüm kalım meselesi. Biri Julia’yı oraya kadar takip edecek.”

“Kim?”

Bana bakıyorsun. “Julia evde miydi?”

“Evet.”

“Adresini biliyor musun?”

“Hayır. Ben... Bilmiyorum... Söylemek üzereydi.”

“Restorana gidecek miydi?” diye soruyorsun ama bunun cevabını ikimiz de biliyoruz: Elbette Julia o restoranı kontrol edecek.

“Bana bunu açıklamalısın,” diyorum.

“Vakit yok.” Koridora koşup spor ayakkabılarını giymeye başlıyorsun. Önce bağcıklarla, sonra ayakkabının diliyle mücadele ediyorsun, dili tutup öfkeyle dışarı çekiyorsun. “Nerede oturduğunu bulmalıyız.”

“Kumsala yakın olduğunu söylemişti. Acaba polis bize söyler mi?” diyorum.

“Onları yolda arasın,” diyorsun telaşla. Gözlerinde yine o lazer ışını bakışlar var.

“Andrew,” diyorum. Gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyorum. Bunu söylemem gerek. Bunu seninle gitmeden, seninle birlikte savaşa girmeden önce söylemem gerek. “Onu öldürmedin,” diyorum usulca. Montunu giymek üzeresin ama durup bana dönüyorsun. O gözler yine üzerimde geziniyor.

“Hayır.” Bakışlarını indirip montunu giyiyorsun. “Ben kimseyi öldürmedim,” diye ekliyorsun üzgün bir sesle. Sana uzanıyorum, bunun yeterli olup olmadığını merak ediyorum. Büyük ölçüde rahatlamamdan kaynaklanan bu jestin, bu zeytin dalının. Bu, senden şüphelenmemi telafi edecek mi? Bütün olanların dışarıdan nasıl görüldüğünü anlıyor musun? Senden

şüphe etmemin özünde yeterli bir ebeveyn olabildim mi diye kendimden şüphe duymam olduğunu görebiliyor musun?

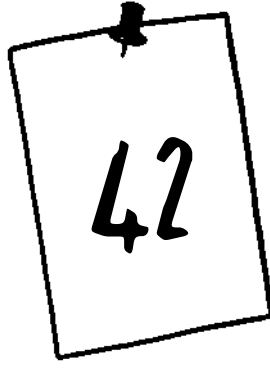
“Onu koruyordum,” diyorsun. “Tüm bunlardan.” Kolunu sallıyorsun ama bu hareketin ne anlama geldiğini anlamıyorum. “Denedim,” diye ekliyorsun usulca ve şimdi gözlerinin buğulandığını görüyorum. Ben de kendi gözlerimi kapatıyorum ve kendimi kanıma hücum eden muhteşem duyguya bırakıyorum: Sakinlik. Kimseyi öldürmedin. Daha da önemlisi: Sen iyisin. Hem de ona yardım etmek için tüm bu suçlamalara karşın hiçbir şey yapmayacak kadar iyisin.

“Onu kim takip ediyor? Sadie’yi kim takip ediyor?” diye soruyorum.

“Kötü biri,” diyorsun. Spor ayakkabıların ayağında, bir kolunu montuna sokmuş hâlde gözlerini kırptırıyor. “Kim?”

“Kim?”

“Polis,” diyorsun.

LEWIS

Pankek sosları ve konserve sosislerle dolu olan arka odadayız. Bir saattir buradayım ve tek bir müşteri bile gelmedi ki bu iyi çünkü lanet olası ağlamamı durduramıyorum.

Kusursuz bir elbise askısı şeklindeki köprücük kemiklerini ve omuzlarını görebiliyorum. O kadar çok kilo vermişsin ki artık koyu renk olan saçların parlaklığını yitirmiş, yanakların çökmüş. Ama sen buradasın. Gerçek gibi gelmese bile öyle.

Siyah babetler ve kemikli dizlerine gelen siyah bir etek giyiyorsun. Hayatın boyunca ilk kez sana baktığımda seni görmüyorum: Kendimi görüyorum. Annie's Mac&Cheese kutularından birinin üzerinde oturuyorsun, bana bakarken bir bacağın tıpkı benimki gibi endişeyle aşağı yukarı sallanıyor.

Bu sensin. Nasıl mümkün olabilir? İnsanlar bu kadar şanslı olamaz, değil mi? Şimdiye kadar asla rüya görüyormuşum gibi hissetmemiştim ama bugün öyle hissediyorum. Kolum çimdik izleriyle dolu. Yolanda'ya söylemeye korkuyorum. Sen kaybolursun, ufukta bir seraptan ibaretsindir diye herhangi bir şey yapmaya korkuyorum.

“Benim, biliyorum,” diyorsun ve bunu söylerken ağzın o çok özlediğim Küçük O şeklini alıyor.

“Bu nasıl oldu?” diye soruyorum uzanıp elini tutarken. Avucumun arasında minik bir mutluluk parçası gibi sıcacık.

Ağırlığım altında ezilen mısır unundan kraker kutularının üzerinden sana doğru kayıyorum. İşte buradayız, ellerimiz birbirine kenetlenmiş hâlde ve seni dinliyorum, Sadie. Seni dinliyorum ama söyleyeceğin hiçbir şey geri döndüğüne ya da iyi olduğuna sevinmeme engel olamaz.

Yüzünün rengi soluyor. Renginle birlikte cildinin dokusu da değişiyor, kuruyor, sigara içen biri gibi ağzının çevresinde kırışıklıklar oluşuyor.

“Tehlikede misin?” diye soruyorum.

“Evet.” İçeri girdiğimiz kapıya doğru bakıyorsun ve sonra başka bir kapıya, üzerinde geniş metal itme çubuğu bulunan yangın kapısına bakıyorsun.

“Neden?”

“Böyle olacağını biliyordum,” diyorsun. Bakışlarını bana çeviriyorsun. “Ben...”

Omuzlarını kaldırıyorsun, bakışlarını kaçırıp başının hizasında duran çikolatalı puding kutularından biriyle oynamaya başlıyorsun. Yaptığın her şeyle o kadar *sensin* ki gözlerim acıyor. O kadar gerçek ki sanki kuşe bir kâğıt. Bir yıl boyunca senin avatarın olan Olivia’yla yaşadım. Seninle olan tek bağlantım bir zamanlar kullandığın ifadelerden oluşturduğum uydurma sosyal medya paylaşımlarıydı. Oysa şimdi buradasın.

“Eve dönemem,” diyorsun hızlıca. “Yapamam.” Gözlerime bakıyorsun.

“Neden?” diye soruyorum ama endişeli değilim: Elbette eve geri döneceksin.

Gözlerini kapatıyorsun. “Yapamam.”

“Sadie,” diyorum ve birden yine senin baban oluyorum: Tıpkı Yolanda’ya her zaman olacağımızı söylediğim gibi. “Ne

yaptığın umurumuzda değil. Bizim... bizim kalplerimiz kırılmıştı. Ama şimdi onarıldı,” diye ekliyorum seni suçladığımı düşünürsün diye. Seni suçlamıyorum. Benim için çok da önemli değil. Hiçbir şeyi umursamayan aşk sarhoşu bir adam gibiyim.

“Biliyorum.”

“Bunca zaman burada mıydın?”

Başınla onaylıyorsun. “Berbat bir paylaşımlı evde kalıyorum. Nakit ödüyorum.” Kahverengi saçlarını kulağının arkasına itiyorsun. Diplerde açık renkler var. Belki de kılık değiştirme işini biraz gevşettin. Bir yılın ardından çok da ciddiye almamaya başladın.

“Neden?”

Alnını ovuşturuyorsun. “Beni koruyamazsın,” diyorsun.

“Koruyabilirim,” diyorum kararlı bir sesle, seni bulmak için yaptıklarımı düşünerek. Andrew’un izini sürmek, bir insan yaratmak, polise şantaj yapmak, onu kayıt dışı bir soruşturma yürütmeye zorlamak, bu gece buraya gelmek. Julia nasıl öğrendi? Bunu anlayamıyorum. Öğrenmek de istemiyorum. Eğer yanımda kalacağın anlamına geliyorsa sonsuza kadar nedenini öğrenmemeye razıyım.

Sana yardım etmek için yapamayacağım hiçbir şey yok. Bütün ebeveynler tam da bu yüzden süper kahramanlardır.

“Kaybolmamdan önceki yaz.”

“Evet.”

“Bir gün, hava sıcaktı, bilirsin, şu haberlerde asfaltı eriten türden dedikleri bir sıcak. O sıcak hava dalgasını hatırlıyor musun? İşten erken çıkmıştım, klima bozuktu, bizi eve erken göndermişlerdi?”

“Tabii ki hatırlıyorum.”

“Dışarıda bir kadın vardı. Sınır dışı edilmek üzere olan iki de çocuk. Daha bebektiler.” Dışarıda kapıya yakın ayak sesleri duyuluyor, sığıyorsun. Anında ayağa kalkıp önüne geçiyorum, tetikteyim. Sen arkana bakıyorsun.

“Burada tek misin?” diye soruyorum.

Ama cevap veremeyecek kadar tedirginsin, sürekli ince omuzlarının üzerinden arkana bakıyorsun. “Seninle gelen biri var mı?” diye soruyorsun fısıltıyla ve aniden geçen bir yılı saklanarak geçirmenin senin için nasıl olduğunu anlıyorum.

“Sanmıyorum,” diyorum. “Burayı tek başına mı işletiyorsun?”

“Hayır ama patronumun eve gitmesi gerekti.” Hiç kımıldamadan dikkatle dinliyorsun. Tek bir bakışını daha görmem yetiyor. Elimi uzatıyorum.

“Benimle gel,” diyorum. Elimi tutuyorsun. Yangın kapısından çıkıyoruz. Otopark boş, rüzgâr esiyor. Arabama koşuyoruz. Sen sürekli arkana bakıyorsun ama ben bir kez olsun bakmıyorum, dikkatimi seni güvenle arabaya sokmaya odaklıyorum.

Arabaya vardığımızda, “Teşekkür ederim,” diyorsun. Elin kapı kolunda. Sokak lambalarının ışıkları gözlerine vurduğunda tıpkı Yolanda’ya benziyorsun.

Arabanın içi sessiz ve karanlık, geçen yıla dönüp geçmişteki tüm benliklerime senin bu bahar geri döneceğini söylemek istiyorum. Tam burada, yolcu koltuğunda oturuyorsun. Evdesin.

Açıklamak istiyor gibisin. Karanlıklarda saklanmayı alışkanlık hâline getirmiş gibi arabanın iç ışığını söndürüyorsun. Derin bir nefes alıp konuşmaya başlıyorsun. “Pasaporta ihtiyacı vardı, anlıyor musun?”

“Kadının mı?”

“Evet. Ve ben de... Evde zaten vardı.” Her zaman yaptığın gibi ayak ayak üstüne atıyorsun.

“Hatalı baskılar,” diyorum.

“Aynen,” diyorsun. Karanlıkta gözlerin kısa bir an benimkilerle buluşuyor. “Onlar zaten bizdeydi. Kolaydı. Her neyse, kadın ertesi gün yine oradaydı. Ve sonraki gün de. Eh, sonunda yaptım.” Hafifçe omuz silkiyorsun. Bu bir itiraf.

“Yasa dışı göçmenlere kimlik verdin.”

“Evet. Önce birine, sadece ona. Sonra çocuklarına. Uygun bir şey gelene kadar bekledim, anlarsın ya, doğru etnik köken falan... Sonra *onun* tanıdıkları için kasıtlı olarak hatalı baskılar yaptım. Ne büyük risk. Gerçekten aptallık,” diyorsun burnunu eline silerken, “ama bu onları mutlu etti.” Yine bakıp tepkimi ölçüyorsun. “Dayanamadım.” Elini savuruyorsun, vites kolunun üzerine düşüyor. “Ben solcuyum.”

Hafiften gülümsüyorum. Öylesin. Sadie, bunların zerre kadar umurumda olmadığına dair hiçbir fikrin yok. Ömür boyu hapis yatarım, yeter ki sen iyi ol. Umurumda değil. Onlara, bunları benim yaptığımı söyle.

“Peki, tüm bunlar seni buraya nasıl getirdi?”

“Biri öğrendi,” diye fısıldıyorsun. “Sanırım biri internette... karanlık ağda falan paylaşmış. Biri, gelip yalvaran insanlar için ne yaptığımı anladı ve iş büyüdü. Binanın önüne biri geldi, bana şantaj yapmaya başladı, pay istedi. Yirmi tane pasaporta ihtiyaçları olduğunu söyledi yoksa beni ihbar edecekti. Ve böyle devam etti. Sonunda bir tedarik zinciri hâlini aldı.”

Bakışlarını yere indiriyorsun. Ayak bileklerin o kadar ince ki her iki taraftaki kemikler pinpon topuna benziyor. Tanrım, Yolanda seni hemen beslemeye başlar. Çörekler, *churrolar*, ne istersen.

“İlk işimin bu olmasını beklemiyordum tabii,” diyorsun kara bir mizah anlayışıyla. “Beni çeşitli şekillerde tehdit ettiler. Eğer iş birliği yapmazsan bunları sen yapıyormuşsun gibi göstereceklerini söylediler. Her şey kontrolden çıktı. Elli pasaport, yüz pasaport. Bilmiyorum... hani bazen işlerin nasıl o hâle geldiğini anlamadığın zamanki duyguyu bilirsin,” derken dudaklarının arasından küçük, alaycı bir kahkaha çıkıyor. O ses, Olivia’yı yaratırken kullandığım kişiliğinin sadece minicik bir parçasını içeriyor, tıpkı bir elmasın ışığı yakalayıp gökkuşağına dönüştürdüğü o kısacık an gibi.

“Biliyorum,” diyorum seni gayet iyi anlayarak.

“Sonra insanlar ölen kişilerin pasaportlarını gönderdiğinde... onları iptal etmek yerine satabileceğimizi fark ettik. Tanrım.” Alnını ovuşturuyorsun. “Çok aptalcaydı. Birileri sisteme baksa ne yaptığımı anlardı. Ülkenin her yerinde ölen kişilerin kimlikleriyle yaşayan insanlar var, baba.”

Prudence’ı düşünüyorum ama bir şey söylemiyorum. Demek başvuruyu iptal eden sendin.

“Kim bu adam? Çete üyesi mi?” diye soruyorum telaşla.

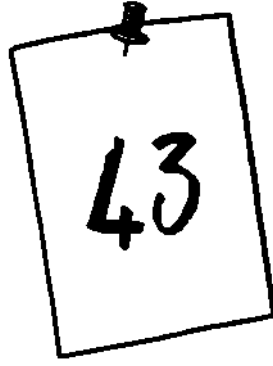
Bir şey demeden dudağını ısıırıyorsun. “Söyleyemem,” diyorsun. Bakışların restoranda geziniyor.

Omzuna uzanıyorum, seni asla bırakmayacağım. “Vakti geldi.”

“Ama baba.” Nefesini tutuyorsun. “Beni öldüreceğini söyledi.”

“Kim? Sadie bunu birine anlatmalıyız. Polise gitmeliyiz.”

“Ama o zaten bir *polis*. Adı Jonathan.”

JULIA

Julia bir arabanın bagajında. Saldırganı bir yere park etti, neresi olduğuna dair hiçbir fikri yok. Evden sonra bir, iki kilometre kadar takip etmeye çalıştıysa da sonrasında yön duygusunu kaybetti. Jonathan eski meslektaşı ve arkadaşına klişe bir şey yapmamıştı. Ağzını tıkamamış, gözlerini bağlamamıştı. Tek yaptığı Brütüs'ün Sezar'a yaptığı gibi ona ihanet etmekti. Para ve çalıntı pasaportlardan oluşan bir karanlık ağ örgütü girişimi için onu seve seve gözden çıkaracaktı. Julia'ya yardım etmeyi kabul etmesine şaşmamalıydı. Lewis'in yaptığını örtbas etmesi ve onu susturması için yardım etmişti. Olivia davasını sessizce rafa kaldırmasına yardım etmişti. Tüm bu süre boyunca Julia'nın Sadie'nin peşinde olduğunu biliyordu.

Julia, pes etmeye niyeti olmasa da faydasız olduğunu biliyor.

Kasırğa başladığından beri ilk kez dehşet içinde. Artık sakinlik yok. Bulunamayacağının farkında. Her nereye geldilerse etraf son derece sessiz. Sadece doğanın sesini duyabiliyor. Belki uzaktaki denizin, belki nehrin, belki de rüzgârın sesi. Hangisi olursa olsun bunun nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir şüphesi yok: Ölecek ve mükemmel bir suçlu tarafından cesedi ortadan

kaldırılacak. Adamın, yapmak üzere olduğu şeyle ilgili yirmi yıllık deneyimi var.

Julia çıtırdayan çakılların sesini duyuyor. Kulak kabartıp dikkatle dinliyor. Normal çakıl taşı mı? Gevşek bir şey. Kum-saldaki çakıllar mı?

Kaybedecek bir şeyi olmayan Julia sesleniyor: “Jonathan?”

Ayak sesleri duruyor. Belli ki dinliyor.

“Bunu nasıl yaparsın?” diyor Julia. Hem basit hem de anlamlı bir soru.

“Kişisel algılama,” diye cevap veriyor Jonathan buz gibi bir sesle.

“Ama öyle. Ben... Biz birlikte çalıştık... Ben düşündüm ki...” Julia onunla, eski arkadaşıyla neden pazarlık yapmaya çalıştığını bilmiyor. Belli ki dostlukları asla gerçek ve samimi değilmiş. Hem suçlularla anlaşmaya çalışmak genellikle işe yaramaz.

“Bu bir iş,” diyor Jonathan basitçe. “Sadece biraz kontrolden çıktı, o kadar.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” diyor Julia.

“Julia, orası seni ilgilendirmez.”

“Ama nasıl... Bu insanlara kimlik bulma işine nasıl bulaştın? Başka şeyler de yaptın mı?”

“Kariyerim boyunca,” diyor Jonathan’ın arabanın dışından gelen sesi. “Minik girişimlerim hep oldu,” diye devam ediyor böbürlenircesine. Julia onu öldürme konusunda tereddüt etmeyeceğini anlıyor.

Gözlerini kırptırıyor, başını çeviriyor. Bunu dinlemeye tahammül edemiyor. Şu sözde dedektiflik içgüdüleri, sağ kolu tarafından uyutulmuş.

Uzaklaşan ayak seslerini duyan Julia bagajın soğuk, sert zeminine kendini bırakıp her şeyi anladığı ânı düşünüyor.

“Sana daha önce de sormuştum,” demişti, Price nihayet telefona cevap verdiğinde. “Ama bu kez başka manada soruyorum. Bir hayatın bedeli nedir?”

“Öldürme bedeli mi?” diye sormuştu Price aynı ilk seferinde olduğu gibi.

“Satın alma bedeli,” demişti Julia. Matthew şüpheli görünüyor olabilirdi ama Julia’nın görmezden gelemeyeceği çok önemli bir şey vardı: Sadie pasaport ofisinde çalışıyordu ve Prudence Jones’un pasaportu oraya gönderilmişti. Dedektif zihninin takılıp kaldığı ufacık bir bilgi parçasıydı ancak büyük bir tesadüftü. Ve bir soruşturmada bir anlamı olmayan tesadüflere pek sık rastlanılmazdı.

“Ne kadar gizemli,” demişti Price. Julia’nın çevresinde anlaşılmaz konuşmalardan sıkılmak yerine keyif alan az sayıdaki kişilerden biriydi.

“Pasaport da dâhil olan bir hayat. Bunun piyasada değeri nedir?”

“Ah, *fullz*, değil mi?” diye sormuştu hemen. Julia başını arkaya atmış, gözlerini kapamıştı. Düşman olduklarını unutulmuştu. Price’la çalışıyor olmasının nedeni tam olarak buydu: O bir uzmandı. Tek fark, Julia suça engel olmaya çalışırken Price suç işleme konusunda uzmanlaşmıştı.

“*Fullz* mu?”

“Yani tüm kimlik bilgileri. Rafta, kullanıma hazır. Belki bir binlik eder?”

“Yani oldukça kazançlı. İkinci soru: Bunlara erişimi olan, bu işle uğraşan bir kadın işi bırakırsa ne olur?”

“Ölür. Hiç şüphe yok. Çetelerde ihanet yapılacak en kötü şeydir,” demişti telefonu kapamadan önce.

Julia haklı olduğunu biliyordu: Sadie pasaport temin ediyordu. Matthew’un amacı onu korumaktı, hatta onu durdurmaya çalışırken suçlu görünmeyi göze almıştı. Yaptıkları kavgaların nedeni buydu. Bitcoin transferlerinin, Prudence’in kayıp olarak

bildirilmemesinin ya da Ulusal Polis Sistemi'ne kaydedilmemesinin ardındaki neden buydu. Prudence satılık bir kimlikti, bu yüzden açıklamada, *Senin için Prudence Jones'um* var yazıyordu. O kayıp biri değildi, sadece bir pasaporttu. Bu hikâyedeki kayıp kadınların yarısı yanılsamadan ibaretti. Yarısı gerçektir.

Matthew, Sadie'nin aleyhindeki kanıtları seve seve saklamıştı: hatalı baskılar, bitcoin transferleri, Gail Hannah adını kullanarak yaşadığı pasaportu.

Matthew'un eşyalarını saklamasının tek nedeni buydu: Onun ölmemiş olması, bir yerlerde bunları almak için bekliyor olmasıydı. Bunlar bir katilin değil, bir âşışın sakladığı şeylerdi. Ve sürekli olarak gittiği isimsiz bir restoran vardı. Oraya bir bakmaya değerdı. Ortadan kaybolmak, nakit para almak ve tabii ki pasaportuna sahip olduğu bir isimle yaşamak için daha iyi bir yer olabilir miydi?

Julia bunların bir kısmını Lewis ona Prudence'in pasaportunun iptal edilmediğini söylemeden önce anlamıştı –bir kimlik sahtekârlığı yapıldığından emindi– ama onu umutlandıramazdı. Kendisi Sadie'yi bulmaya çalışırken Lewis'in kızının katilini aradığına inanmasına izin vermişti. Baba kızın şu aralar birbirine kavuştuğunu umuyordu.

Emma'yla yaptığı telefon görüşmesi öncesi ve sırasında her şeyi çözmüştü, bu yüzden de Jonathan elinden telefonu almadan önce son bir mesaj göndermişti. Bu bir imdat mesajı değildi, Art'a, hatta koruduğu ve onun için elinden gelen her şeyi yaptığı kızı Genevieve'e gönderdiği bir mesaj değildi. Julia son sözlerini Lewis'e söylemişti. Bunu sadece işi bu olduğu için yapmamıştı, aynı zamanda son anlarında yapmayı düşündüğü en iyi şey bu olmuştu: Baba ve kızı bir araya getirmek.

Şimdiyse kötü bir adamın arabasının bagajında.

Gözlerini kapayıp kendini hazırlıyor. Jonathan. O, para konusunda son derece dikkatli. Parasının olmasını çok seviyor. Elbette başka bir gelir kaynağı bulmuştu.

Başta bunun bir rüya olduğunu düşünüyor. Serin hava içeri giriyor. Gürültüler var. Hayal gördüğünü, belki de halüsinasyon olduğunu düşünüyor.

Ama öyle değil. Bagaj kapağı tıkrıyor. Gözleri hâlâ kapalıyken irkilerek Jonathan'ın hızlı olmasını diliyor.

Bir gürültü daha.

En azından Lewis ve Sadie kavuştu.

Emma, Matthew'un iyi biri olduğunu öğrenecek.

Bu yeterince mutlu bir son değil mi? Julia sonunda her şeyi doğru yapmadı mı? Ailesini işinin önüne koyarak başladığı bu yolculuğu işini kendi hayatının, kendi ailesinin önüne koyarak sonlandırıyor. İkisi de doğru değil. Ama kendini sürekli olarak içinde bulduğu durum bu.

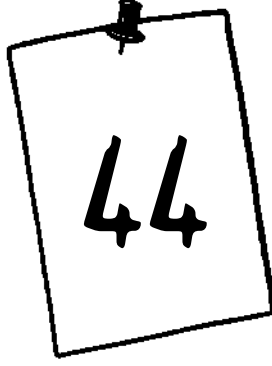
Dışarının kokusunu alıyor. Kapak uçan balon misali yavaşça yükselerek açılıyor.

Jonathan.

Gecenin içinde tek bir el silah sesi yankılanıyor, yakın mesafeden duyulan ses gök gürültüsü gibi kuvvetli, iki heceli patlama ve yankısı; silah sesi ve yankısının ardından geriye sadece sonrası kalıyor.

ON DOKUZ AY
SONRA

JULIA

“Herkes ayağa kalksın,” diyor yargıç. Julia ayağa kalkıyor. Bristol Kraliyet Mahkemesi Bir Numaralı Duruşma Salonu’nda. Büyük, taş bina önündeki kocaman balkonuyla mahkemeden ziyade kraliyet düğün salonu olmaya uygun görünüyor.

Yine de Julia sıklıkla her şeyin burada sonra ereceğini düşünüyordu. Ne de olsa felaketlerin çoğu mahkeme salonlarında sonuçlanırdı ve şimdi kendisinin de buna dâhil olmuştu. Bugün Zac’in cinayetiyle ilgili dava görülecek. Genevieve’in suçunu Julia üstlendi.

Kışın ortası. Aralık ayının başları. Dışarıda güneş yükseliyor mu yoksa batmaya mı başladı söylemek zor: Noel zamanı gündüzle gece birbirine iyice yaklaşıyor, dünya sürekli şafak/alacakaranlık arasında gidip geliyor. Duruşma günü istediğinden daha geç geldi. Protokol sorunları, jürinin hazır bulunmaması; bu süreçte her türden aksilik yaşandı.

Julia önce absürt bir kırmızı kuşağı olan lavanta rengi cübbe giymiş tek bir yargıcın oturduğu kürsüye, ardından mahkeme salonunun iç kısmında oturan, en kötülerini dava etmesi ve savunması beklenen avukat ve savcıya bakıyor. Savunmasını

peruklu ve cübbeli olan kardeşi Bill yapacak. Bill sabah ona mesaj atıp XXXL beden yeni ceza hukukçusu giysileri alması gerektiğini söylemişti. Julia da, “Onur duydum,” diye karşılık vermişti ve ciddiymiş.

“Kürsüye yaklaşın,” diyor yargıç avukatla savcıya. Julia, Genevieve ve Art’ın oturduğu yere doğru bakıyor, ifadeleri okunaksız.

Yargıç Daniel Dever bölge sulh hâkimi ve adı Diva olarak telaffuz ediliyor. Eğlenceli ismine rağmen Julia onun bir kez olsun mizah anlayışı olduğuna dair bir belirti gösterdiğine tanıklık etmedi ama bugün biraz espri gerçekten işine yarayabilir.

“Ben söz alabilir miyim?” diyen savcı ayağa kalkıyor. Patricia. Açık mahkemede görüş bildirme hakkı olan bir savcı, bu yüzden vekil kullanmıyor ve duruşma salonunda bambaşka birine dönüşüyormuş gibi görünüyor. Sesi derinleşirken duruşu daha da dikleşiyor.

“Dinliyorum,” diyor yargıç.

Bill ablasına bakınca Julia göğsünde bir umut kıvılcımının yandığını hissediyor. Bill’e güveniyor. Neredeyse hiç kimseye güvenmemesine rağmen bu konuda, özgürlüğü konusunda ona güveniyor.

Art ve Genevieve’in oturduğu yer diğerlerinden yüksekte, ahşap panelli bir bölme. Julia orada, kirişlerin altında, davayı izleyenlerin, polislerin ve gazetecilerin yanında dışarıya bakan bir pencere görüyor. Ana caddeyi süsleyen Noel ışıkları var, çiseleyen yağmur onları kaleydoskoplara dönüştürüyor.

Ailesi ondan utanıyor mu yoksa söyledikleri gibi onunla gurur mu duyuyor tam olarak emin değil.

Sorgudan döndüğü, her şeyin değiştiği gece eskiden olduğu gibi Art’a e-posta atmıştı. E-postayı bir dakika içinde okuyan Art onu odasına çağırmıştı. Julia soygunu anlatmıştı, en azından bir versiyonunu. Küçük misafir odasında ikisi de

yatakta oturmuştu. Art onu kendine özgü bir tavırla dinlemişti: Tamamen dikkat kesilerek.

Julia anlatmayı bitirdiğinde, “Ne?” demişti. Gerçekten anlamamış gibiydi.

“Otoparkta oldu,” demişti Julia. “Nereden çıktığını anlamadım. Biraz fazla güç kullandım.” Yalanlar dilinden kolayca dökülmüştü. Genevieve’in bu çözümle yaşayabileceğini umuyordu: Bizzat kendisi ödemese de bedeli ödemenin bir yoluydu.

Art çenesini kaldırıp Julia’ya bakarak duyduklarını sindirmeye çalışmıştı.

“Sana söylemedim çünkü çok utanmıştım,” demişti Julia. Bu şekilde düşünmesi Art’ın hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü başını indirip elini saçlarının arasında gezdirmişti.

“Ama...”

“İşimi suçluyordun,” demişti Julia.

“Sadece senden çok şey aldığı için,” diye cevap vermişti Art ve mutlak dürüstlüğü Julia’yı bahardaki güneş ışığı gibi ısıtmıştı.

“Sana kalan hâlâ çok şey var,” demişti Julia.

“Peki şimdi neden anlatıyorsun?” diye sormuştu Art.

“Benim, benim... Omuzlarımda bir yük olarak kaldı. Biri öğrendi.”

“Anladım,” demişti sessizce, kendine özgü tarzıyla.

Julia başını Art’ın göğsüne yaslanmış, ona bakmadan şöyle demişti: “Sorun sadece onunla yatman değildi.”

Art’ın derin iç çekişi Julia’nın başını yavaşça yukarı aşağı hareket ettirmişti. “Biliyorum.”

“Kim olduğu da önemliydi.”

“Bunu da biliyorum. Eğer geri dönebilsem... değiştirmek istediğim tek şey bu olurdu. Yaptığım şeyi bile değil, bunu değiştirdim,” demişti.

“Bunu söylediğin için teşekkür ederim.”

“Herkes olabilirdi,” demişti Art. “O kadar sarhoştum ki. O gece, o gece bir süpürgeyi bile becerebilirdim.”

Julia'nın attığı kahkaha odanın ortasında bir kıvılcım yakmıştı. "Nasıl?" diye sormuştu.

"Benim için o kadar önemsizdi."

Julia konuşulmayan şeyler konuşulduktan sonra odadan çıkmıştı. Ama ertesi akşam yine gitmişti. Sonraki akşam da. O gecedan sonra her gece –hapse girip bunu yapamayacağı zamana kadar– devam edebilmeyi umarak yanına gitmişti.

Şimdi Julia bakışlarını Patricia'ya çeviriyor. Patricia ayağa kalkarken, "Hükümet adına bir teklifte bulunmak istiyorum," diyor. Julia şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor, duruşmanın başında teklifte bulunmak normal değil. Kucağında duran ellerini sıkıyor, nefesini tutuyor, bakışlarını savcıdan ayırmadan bekliyor.

"Devam edin," diyor yargıç.

"Savcılık davayı düşürmek ve Julia Day'in aleyhindeki suçlamaları geri çekmek istiyor."

EMMA

Soğuk bir aralık günü. Rüzgâr sert ve can yakıyor, dışarıda yağmur var. Ama biz burada, birlikteyiz. Sadece ikimiz, atıştırmalıklar ve iki bira. Seninle olmak keyifli. Küçükken hep böyle şeyler yapacağımızı hayal ederdim. Karşılıklı oturuyoruz, fikirler, espriler, hepsi bedenimde büyüttüğüm ve benim dışımda da büyümeye devam eden birinden geliyor. Bazen insanların yetişkin olduklarında sırf bu tür anlar yaşamak için çocuk sahibi olduklarını düşünüyorum. Biz bunu başardık. Artık işimiz bitti. Hâlâ bana ihtiyacın var ama eskiden, küçükken olduğu gibi değil. Farklı. Ama iyi anlamda farklı.

Bir garson sipariş ettiklerimizden birini daha getiriyor. “Gerçekten hangi gezegendeyiz?” diyorsun tabağa yer açarken. “Bunlar on kişiye yeter.”

Elimi şöyle bir sallıyorum. Cooper’s’a geri döndüm. Para yine bol miktarda gelmeye başladı. Facebook’tan aldığımız yataktan kurtulduk: Onu ihtiyacı varmış gibi görünen birine verdik.

Sen kendini riske atarak Sadie’yi korumayı tercih ettin. Jonathan ona saldırıp kanlar içinde bırakmasına rağmen. Sadie buradan kaçtı, sahte bir kimlikle yaşamaya başladı. Sana hatıra

olarak bir tutam saç bıraktı: Bu, bir gün geri döneceğine dair bir sözdü.

Ve biliyor musun, bunları öğrendiğimde şöyle düşündüm: Şükürler olsun ki sen iyi birisin.

Sadie kaybolduktan sonraki yıl baharı kendini affettirmeye çalışarak geçirdin. Gazetelerin ve Sadie'nin babasının senin suçlu olduğundan emin olması, kendini berbat bir insan gibi hissetmene neden oldu. Bunu bana söylediğinde kalbim parçalandı. Senin hakkında yanlış şeyler düşünebilecek herkese ulaştın, buna ilk konuşmanızın ardından iletişimi kestiğin Olivia da dâhil. Kabalık ettiğin için tekrar iletişime geçip özür dilemek istedin. O bahar yüzlerce kişiden özür diledin.

Ama sen berbat biri değilsin. Lewis'in seni suçladığı her şeyi aslında Sadie'yi korumak için yapmıştın. Pasaport satmasını durdurmak için. Bristol'daki çetelerle ilişkisini kesmek için. Hepsi.

"Terapiyi bıraktım," diyorsun bir anda. Tüm itirafların gibi bu da minik ama değerli bir bilgi parçası: Senden gelen her şeyi memnuniyetle karşılıyorum.

"Neden?" diye soruyorum.

Omuz silkiyorsun. "Yani şey olduğunda terapiye pek ihtiyacın olmuyor... Bilmiyorum," diyorsun.

Sana zaman vermek için bekliyorum. "Hayatını geri aldığında," diyerek tamamlıyorsun sonunda. Gülümsüyorsun, bu minik, gizli bir gülümseme, sadece kendin için ama aslında geri dönen ve tamamen senin olan Sadie'ye adanmış. Gerçi senin olmayı hiç bırakmamıştı.

"Anlıyor musun?" diyorsun ağzına kızarmış patates atarken.

"Anlıyorum," diyorum.

"Sen iyi misin?" Başını yana eğiyorsun. "Ne bileyim, bir tuhaf görünüyorsun."

"Biliyor musun, sınırlım iyiyim," diyorum buradan uzaklaşmak istememenin nedeninin Sadie olduğunu düşünerek. Duva

edilme riskini alarak kendi güvenliğini hiçe saydın. Onun yanında kaldın. Oğlum benim.

Patates dolu ağzınla şaşkın bir çocuk gibi gülümsüyorsun, içinde bulunduğumuz an çok normal ama öncesinde yaşadıklarımız o kadar uzun sürdü ki zaman sadece bir saniyeliğine askıya alınmış gibi geliyor. Ve sonra akmaya devam ediyor, masanın üzerinden uzanıp elini benimkinin üzerine, ait olduğu yere koyuyorsun.

LEWIS

Kanepede, ait olduğun yerdesin. Yanımıza geri taşındın ve artık her gece bunu yapıyoruz. Sen koltuğun sol tarafında, ben sağ tarafında, Yolanda sandalyede, televizyon açık. Bazen Andrew da burada oluyor, bazen olmuyor. Ne zaman gelirse kapımız açık. İnsanlar hâlâ onun hakkında –senin hakkında– konuşuyor ama siz birbirinizin yanında duruyorsunuz. Aşkını dünyaya karşı bir zırh gibi giyiyorsun. Jonathan öldürüldükten sonra çete dağıldı. Kimse kimlik çalıp satmak için aynı bedeli ödemek istemez.

“*Come Dine With Me*, imkânsız. Bu sunucu var ya...” diyorsun. Kucağında bir kâse patlamış mısır, elinde uzaktan kumanda.

“Komik biri!” diye itiraz ediyorum Yolanda gülerken. Aralık ayında olmamıza ve hava buz gibi olmasına rağmen arka kapı açık. Bunu yapmamız çok zaman aldı. Dünyayı yeniden içeri almamız. Güvende hissetmemiz. Ama bu gece bunu yapıyoruz. Kış perdeleri hışırdatarak nemli kokularını içeri sokuyor ama bizim hoşumuza gidiyor. Bize özgürlük gibi geliyor.

Kımıldanıp çıplak ayağını kanepeye uzatıyorsun. Fırının zamanlayıcısı çalıyor, Yolanda ayağa kalkıyor ve birkaç dakika

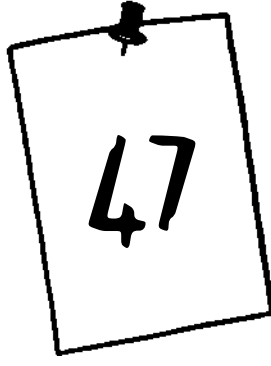
sonra elinde hepimizin bitireceği üç tabakla geri geliyor. Bir saniyeliğine kapı eşiğinde duruyor. Tabakların ikisini elinde, birini bileğinin üzerinde dengede tutarak her zamanki gibi taşıyor. Aklından ne geçtiğini biliyorum çünkü seni her gördüğümde ben de aynı şeyi düşünüyorum: Ne kadar şanslı olduğumuza hayret ediyoruz.

“Sunucu çok alaycı,” diyorsun, oysa ben neden bahsettiğimizi çoktan unutmuşum. “Alaycılık işi bitti. Artık dürüstlük moda.”

“Not alındı,” diyorum. “Başka bir fikir. Instagram için mi?”

Hemen bana bakıyorsun, etkilenmiş gibisin. Yolanda, Olivia olayını bilmiyor ve biz de öyle kalmasını istiyoruz.

“Onu kendininkinde paylaş,” diyorsun hızlıca, yüzünde o afacan Küçük O ifadesi beliriyor. Ardından nihayet, nihayet, nihayet gülümsüyorsun.

JULIA

“İddia makamı bugün burada cevap aranacak bir davaya yer olmadığı görüşündedir,” diye açıklıyor Patricia ciddi bir ifadeyle. Mahkeme salonunda şaşkınlık dolu mırıldanmalar başlıyor.

Julia’nın göğsünde bir rahatlama oluyor. Davaya yer yok. Bu nasıl olabilir? Savcılık inanmadığı bir davayı ceza mahkemesine taşımaz. Bir şeyler değişmiş olmalı. Julia, Patricia’ya bakarak neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Nasıl oluyor da kurşun yanından geçip onu ısıkalıyor? Onu görebildiği ve yanından geçerken çıkardığı uğultuyu hissedecek kadar şanslıydı.

Gözlerini kırpıştırarak başını sallıyor.

Dışarısı zifiri karanlık, saat dört buçukta gece tamamen çöktü. Mahkeme salonu fazla sıcak ve havasız. Julia savcılığın ne demek istediğini açıklamasını bekliyor.

“İddia makamı, sanığın aleyhindeki kanıtların zayıf olduğunu düşünüyor,” diye devam ediyor Patricia. Julia şaşkın. Rüya görmüyor. Bu gerçekten oluyor. “Sanığın itirafına ve kurbanın abisinin ifadesine rağmen savunma muhtemelen yargılanmayı gerektiren cezai bir suçun olmadığını söyleyecektir, bu nedenle

savcılık bu kararı şimdi vermenin, jürinin değerli zamanını ve kimsenin parasını heba etmemenin doğru olacağı kanaatinde-
dir.” Çenesi sanki gerginmiş gibi kasılıyor. Julia başını yana eğip Patricia’ya bakarak düşünüyor.

“Kanıtlar bana oldukça sağlam gibi göründü,” diyor yargıç.

“Pek değil. İtiraf mahkemede kullanılamaz. Başka tanık yok. Bay Zac Jones’un kan zehirlenmesinin kısmen kötü bakım ve ardından gelen uyuşturucu kullanımından kaynaklandığına dair kanıtlar var.”

“Ama davayı mahkemeye siz taşıdınız,” diyor yargıç nazikçe.

“Bu aşamada jüriyi makul şüphenin ötesinde ikna etmeye yetecek kanıtımızın olmadığına inanıyoruz,” diyor Patricia ama suratı asık.

“Yani teklifiniz sanığa karşı yöneltilen suçlamaların düşürülmesi mi?” diye soruyor yargıç. “Neden-sonuç ilişkisi sebebiyle?”

“Kesinlikle,” diyor Patricia net bir şekilde.

“Pekâlâ,” diyor yargıç. Gözlüğünü çıkarıyor. “Gerçi neden bu kadar ileri gidildiğini merak ediyorum.”

“Sayın Yargıç, bazen olaylar ancak son anda netleşir,” diyor Patricia sakinçe. “Çoğu sanık ifadelerini mahkeme kapısında değiştirir.”

“Tamam o hâlde,” diyor yargıç yavaşça, gözlüğünü kırmızı kuşağının ucuyla siliyor. “Öyle olsun,” diye ekliyor. Julia buradaki mantığı anlıyor: Çoğu sanık mahkemede suçunu *kabul eder* ve böyle yaparak cezada yüzde on oranında indirim alır. Ama burada Julia’nın yaptığı bir şey yok. Hatta tüm bunlar onun için de yeni.

“Julia Day,” diyor yargıç. “Gitmekte özgürsün.”

Bu net sözler üzerine Julia’nın başı sanki biri onu tutan ipleri kesmiş gibi önüne düşüyor. Mantık, neden kimin umurunda? Genevieve’in suçuyla başlayıp Price’inkiyile biten tüm bu karmaşanın hiçbir yerinde mantık yoktu. Julia tüm şüphecilğine, tüm kararlılığına rağmen gelen iyi haberlere güvenmeyi, onları

bir dost gibi karşılamayı, sorgusuzca kabul etmeyi öğrenmeye çalışıyor.

O gece, her şeyin çözüldüğü o gece Price bir anda ortaya çıkmıştı. Julia'nın onları bu işin arkasındaki kişiye götüreceğinden emin olduğu, karaborsada kimlik satan çete üyesi Nines'la ilişkisinden endişelenip onu takip etmişti.

Price, Jonathan'ı şaşırtarak silahı ondan almış ve tam orada, kumsaldaki evinin önünde, yakın mesafeden başına ateş etmişti. Bunu Julia'dan başka kimse bilmiyordu. Polis bunun intihar olduğunu varsaymıştı: Price, Jonathan'ın silahını kullanmış, kendi parmak izlerini silmiş ve sonra onun sağ eline yerleştirmişti. Polis soruşturmada Julia'nın peşine düştüğünü anlayan Jonathan'ın hapse girmektense kendini öldürmeye karar verdiği sonucuna varmıştı.

Price, Julia'nın ihanetini önemsememiş gibiydi. Tehlikede olduğunu anladığında onu kurtarmak için harekete geçmiş ve onu sağ salim evine götürmüştü. Kimse Julia'nın orada olduğunu bilmeyecekti. Price ona karşı hep böyle yürekten davranmıştı. Ona hep sadık kalmıştı.

Julia'nın kendini yolsuzluk olayından kurtarması kolay olabilirdi: Sadie'nin bulunduğunu biliyordu. Jonathan'ı Sadie'ye bağlayan yığınla kanıt bulabilirdi. Jonathan öldüğü için Matthew'un da artık ifade vereceğini biliyordu.

Ama kolay olanı yapmak Julia'nın doğasında yoktu. O gece yine uyuyamamıştı ancak bu kez Sadie'yi, Lewis'i, Andrew'u ya da Emma'yı değil, Zac'i düşünmüştü.

Sonra da kendi kendine bu kadar yeter demişti. Bu şekilde şantaja, yozlaşmaya, suça bulaşmaya açıktı. Bunun bir daha olmasına izin veremezdi. Bir daha bu kadar çok şey kaybetmeyi göze alamazdı.

“Teslim olmam lazım,” demişti o gece yatakta Art'a. Ciddiydi. Genevieve'i kendi değil, bu suçu itiraf etmek koruyabilirdi.

Art onu şaşırtarak yargılamamıştı. İşinin sonunda onu yirmi yıldır mücadele ettiği yeraltı dünyasına çektiğini söylememişti. Sadece, “Biliyorum. Seni seviyorum. Keşke bana en başından anlatsaydın,” demişti.

Julia da öyle olmasını isterdi. Evliliklerindeki çatırdamalar Art başkasıyla yatmadan çok önce başlamıştı. Çatlaklar Julia’nın işi ve Art’ın bu duruma öfkelenmesinden doğmuş, ardından saklanan sırlarla büyümüşü. Julia bu sorunları nasıl aşacaklarını henüz bilmiyordu ama belki Art bilirdi.

Böylece teslim oldu, Zac’i bıçakladığını ve onu tehdit ettiğini söyledi. Zac’in abisinin, suçu onun ya da Genevieve’in üstlenmesini umursamayacağını biliyordu: Sonuçta asıl düşmanı Julia’ydı.

Bu yüzden şimdi burada. Kendisi sanık kürsüsünde, ailesi yukarıda izleyicilerin arasında. Art ona bakıyor. Dava başlamadan önceki gece Art ona yatak odaları için sipariş ettiği bir şeyi göstermişti: Tıpkı eski evlerindeki gibi çatı penceresi. “Altında uyumak için. Ve altında endişelenmek için,” demişti. “Ustalar önümüzdeki hafta gelecek.”

Julia bacaklarında hıç güç olmayan bir yavru hayvan gibi ona yaslanmıştı. Hem evliliklerini kurtaracak bu jest hem de masum bulunacağına inancı onu mutlu etmişti. Yakında aynı yatakta uyuyabileceklerdi.

“Değişmeyeceğim,” demişti Art’ın elini tutarken. “Serbest kalırsam polislik yapmaya devam edeceğim. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu değişmeyecek. Sen benimle, bir polisle evlendin.”

“Umurumda değil,” demişti Art ve Julia onun samimi olduğunu hissetmişti. İşte o an aralarında bazı şeylerin değişebileceğini anlamıştı. Art, Sadie’nin hikâyesi ve Julia’nın olayı çözmedeki rolüyle ilgili tüm gazete haberlerini okumuştı. Julia’ya teşekkür etmek için geldiğinde Lewis’in gözlerindeki mutluluğa bizzat tanıklık etmişti.

O gece Julia'ya onu nihayet anladığını söylemişti. Hem nasıl biri olduğunu hem de ne yaptığını sonunda anlamıştı. Gerçi bu ikisi Julia için aynı şeydi. Bu yüzden asla başka bir şey yapamazdı. Bu yüzden devam etmeliydi. Bu yüzden son-suza dek polis kalmayı umuyordu. Art sonunda bunu anlamış görünüyordu.

Julia mahkeme salonundan titreyen bacaklarla çıkıyor. Kori-dorda Art ve Genevieve ona doğru koşuyor. Julia onlara bakıyor. Genevieve annesinin suçunu ne en başında ne de daha sonra örtbas etmesini istemişti. Ama Julia bir gün onu anlayacağını umuyor. Eğer bir gün çocukları olursa.

Ebeveynleri yeniden birbiriyle konuştuğu, aynı yatağı pay-laştığı, sabah kahvelerini içerlerken gülüştükleri için mutlu. Bunu gençliğin verdiği o basit yaklaşımla kabul etmiş gibi. Birkaç hafta önce annesine şöyle demişti: “Onun tarafında değildim, biliyorsun, değil mi? Sadece aptalca bir yorumdu. Onun tarafında değildim.”

“Biliyorum,” demişti Julia ama emin değildi.

“Rüyalar bitti,” demişti. “Sanırım senin sayende.”

Julia gülümsemişti. Gülümseyip doğru anladığını umut etmişti. Her ne kadar kusursuz olmasa da kızı için bir rol model olmak istiyor.

Art ve Genevieve sarsılarak açılan otomatik kapıdan geçi-yor. Üçü birlikte özgürce yan yana dururken üzerlerine soğuk aralık rüzgârı esiyor. “Şimidansı,” diye mırıldanıyor Genevieve. “Ve teşekkürler.”

Ofisine, masasına –rütbesi düşürüldüğünden kendi masası de-ğil– geri döndüğünde uzun, çok uzun bir aranın ardından Julia gerçekten kendi gibi hissediyor. Sanki eski bir arkadaşı ya da sevgiliyi özlüyor gibiydi.

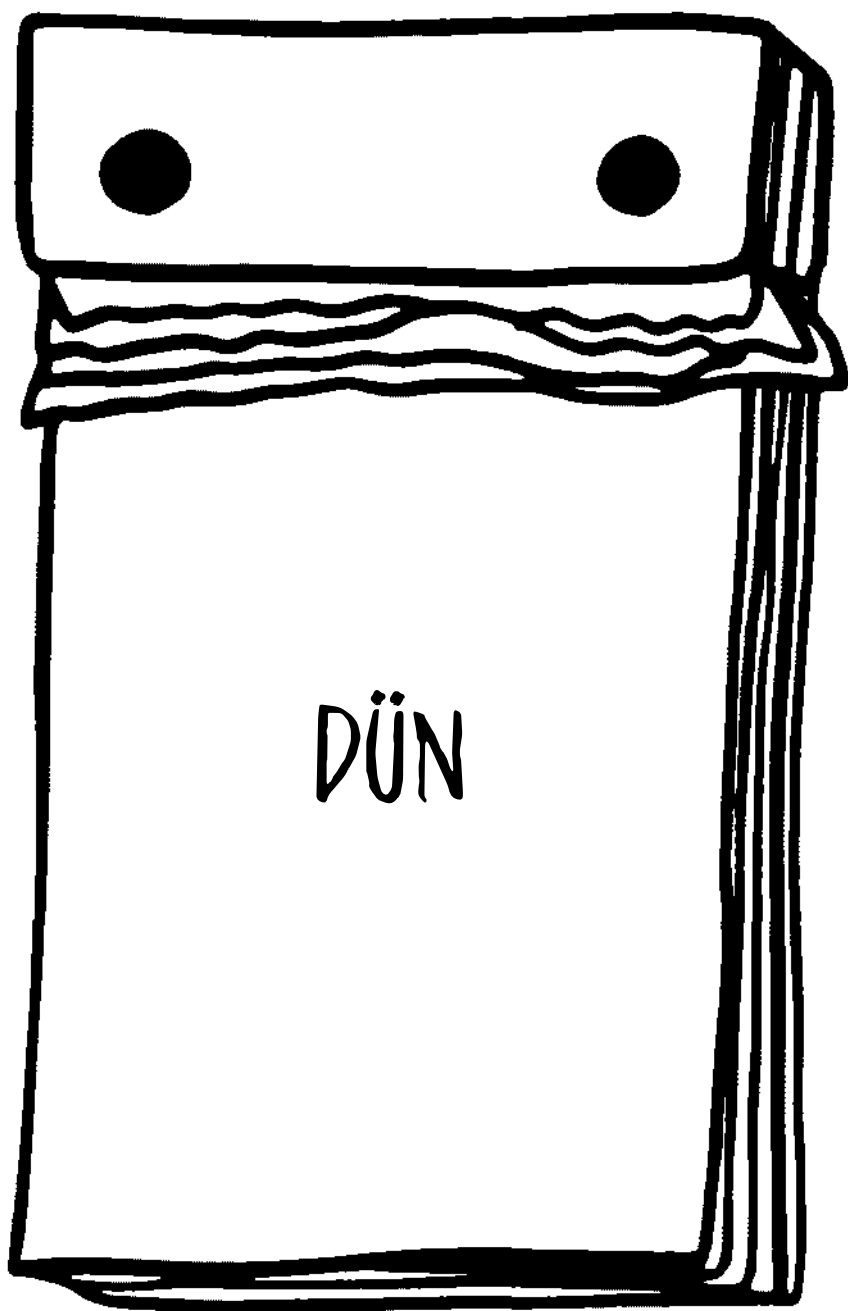
Masasında bir yığın eski dava dosyası var ve en son ne zaman bu kadar güzel bir şey gördüğünü hatırlamıyor. Bu-ruşuk sayfalar, dosyaların üzerinde kahve lekeleri, rengi solan karton kapaklar. İçinde mutluluk havai fişeklerinin patladığını hissediyor: kanıt kutuları, adli tıp raporları, olay yeri ayrıntıları. Sonunda güzel bir şey ortaya çıkarmak adına bir araya gelen yapboz parçaları. Julia nihayet evine dönmüş gibi hissediyor.

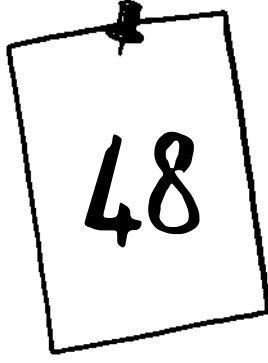
Sayfaları karıştırmaya başlıyor. Vakaların her birini hatırlıyor ve yürüttüğü mantığın doğru olduğunu umuyor.

Birinci dosya. Birinci sayfa. İki yıl önce kaybolan bir kadın, polisteki çözülmemiş çoğu vakada olduğu gibi bulunamamış. İkinci dosyayı alıyor. Üç yıl önce kaybolan bir adam, bulunamamış. Üçüncü dosya. Nazima Dawood, iki yıl önce kaybolmuş. Herkes aile, arkadaşlar, eşler, kardeşler, kız ve oğlan çocukları, ebeveynlerden oluşan Venn şemalarıyla çevrili. Şimdiden yorulan Julia saçlarını gözünün önünden çekip devam ediyor. Her seferinde bir tane.

Bu dosyalara bakıyor olmasının nedeni her birinde Jonathan'ın çalışmış olması ve bunların sadece bir dosya, bir avatar ya da dava numarası olmaması. Her biri çok özlenen gerçek bireyler ve Julia'nın işi onları bulmak.

Böylece ayakkabılarını çıkarıp işe koyuluyor.

LEWIS

Lewis karanlık bir sokak köşesinde Price'la buluşuyor. Saat gecenin dokuzu, duruşmadan önceki akşam. Buz gibi Noel havası borçlu olunan iyilikler ve sadakat sorularıyla dolu.

“Ev bu mu?” diye soruyor Price eliyle işaret ederken.

“Evet.”

“Tamam, gidelim o zaman,” diyor Price. Lewis bir an için yüzünde korku gördüğünü düşünüp Price'ı çağırdığına pişman oluyor ama görevi iptal edecek kadar değil. Price'ın Julia için her şeyi yapacağını biliyor. Price onun için birini öldürdü, Julia bu sırrı ona kendi vermişti ve Lewis bu gece istediğini elde etmek adına Price'ın yumuşak karnından faydalaniyor.

“Merak ediyorum, Price?” diyor. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Neyi?”

“Bilgi verme meselesini. Biliyorsun, sonunda başını...”

“Bin türlü belaya sokacağım, haklısın,” diyor Price. Ama sesi neşeli. Bir an Lewis'e bakıyor. “Julia bana bunu bir kez bile sormadı.”

“Senin bu entelektüel meydan okumadan keyif aldığını düşünüyor.”

Price'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Belki de öyledir," diyor "ama aslında parayı anneme gönderiyorum. Buradan aldığımı," diye ekliyor. "Almanya'da ama çok fakir."

Lewis ânında anlayarak başıyla onaylıyor. Aile: İnsanlar aileleri için her şeyi yaparlar.

"Pekâlâ. Giriyorum." Price kar maskesini indiriyor. Lewis'e bakarak, "Giriyorum," diye tekrarlıyor. Göz göze geldiklerinde Lewis kendini Price'ın öfkeli olup olmadığını, kendisine dağıtılan elden, seçtiği kartlardan memnun olup olmadığını merak ederken buluyor. "Patricia'ydı, değil mi?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap veriyor Lewis. Price'a doğru yumruğunu uzatıyor ve Price da tereddüt etmeden onunla yumruğunu tokuşturuyor.

"Julia için," diyor Price. "Hâlâ en büyük sırlarımı saklayan Julia için."

"Julia için," diye tekrarlıyor Lewis. "Hiçbir şart altında Patricia yarınki duruşmayı devam ettirmemeli. Ne yapman gerektiği umurumda değil," diyor. "Önemli olan tek şey onun bunu anlaması ve bunun benden ya da Julia'dan geldiğini bilmemesi."

"Basit bir tehdit iş görecektir," diyor Price.

Lewis başıyla onaylıyor. Price onun Jonathan'ın çetesine yardım ettiğini, dava açmama koşuluyla kârdan pay aldığını biliyor. Şimdiye kadar susmuştu ama artık susmayacak.

Lewis ona son kez selam verdikten sonra bir kez daha doğru olan için yanlış olanı yapmış olarak oradan ayrılıyor.

TEŞEKKÜRLER

Şu âna kadar yazdığım sekiz roman boyunca bu teşekkür yazıları bir tür (tuhaf) günlük işlevi gördü ve karşınızda bu yılın yazısı. Geçen yıl bunları düğünümünden bir gece önce yazmıştım. Bu yıl otuz yedi haftalık hamileyken yazıyorum. Yakında uzun zamandır yazdığım ebeveynlik işinin düşündüğüm gibi olup olmadığını öğreneceğim.

Bu romanı iki hamilelik (birini kaybettim), bir kitap turnesi, bir ev taşıma, bir ertelenmiş düğün partisi ve bir önceki romanımın dünya çapında çoksatanlar listesine girmesi arasında yazdım. Bu romanım için diğerlerinden daha fazla taslak hazırladım, bunun nedeni yukarıda saydıklarım olabilir ama bağımlı olduğum olay örgüsünün ortasındaki değişiklik yüzünden olması daha muhtemel. İşe yaramasını istedim. Umarım başarmışımdır. Hep başarmış olmayı umuyorum. Bu olay örgüleri için çok uğraşıyorum, umarım fark ediliyordur.

Her zaman olduğu gibi temsilcilerime çok şey borçluyum, bu kez her zamankinden daha da fazla. Felicity Blunt ve Lucy Morris benim için neredeyse hayatımdaki diğer herkesten daha önemli. Geçtiğimiz dört yıl boyunca birlikte ne kadar çok ça-

lıştığımızı anlatamam. Geçen yıl bu zamanlar onlara *Yanlış Yer Yanlış Zaman* kitabımı teslim ettiğimde çok büyük bir şey olacağını biliyorduk. Ben şimdi bunları yazarken *Sunday Times*, *New York Times* ve Kanada'nın çoksatanlar listesinde. Otuz bir ülkede satılıyor ve bunların sayısı her geçen gün artıyor. Onların özenli, kusursuz, samimi rehberlikleri olmadan bunların hiçbirisi olmazdı: Her şey dönüp dolaşıp romana geliyor. Bu romanı benimle birlikte düzenlediler ve onlar sayesinde, dürüstlükleri sayesinde, (bazen) acımasızlıkları ama aynı zamanda insanlıkları sayesinde dürüstçe söyleyebilirim ki bir daha asla standartların altında bir roman yazmayacağım: Buna izin vermezler. Bu benim için her şeyden daha anlamlı. Curtis Brown'dan Jake Smith-Bosanquet, Tanja Goossens ve Luke Speed'e çok teşekkür ederim: Hayatım sizin sayenizde değişti.

Michael Joseph'tan Maxine Hitchcock ve Rebecca Hildson'a, tüm pazarlama (Jen Breslin), halkla ilişkiler (Ellie Hughes) ve satış ekibine, aynı zamanda Clare Bowron'a eşit derecede minnettarım. Şu an yedi çoksatanlar listesinin yedisindeyiz, yarım milyon satış yapıldı, Richard&Judy bir adet, Radio 2 Book Club Pick bir adet kitabımızı seçti, bir kitap turnesi (hamileliğimin ilk üç ayında bana bu kadar iyi baktığın için sana da teşekkür ederim, Ellie! Otel odamda çok fazla krep yediğim ve şekerleme yaptığımı dair son derece hoş anılarım var) ve dahası. Romanlarım hiç bu kadar güzel derlenmemiş ve satılmamıştı.

ICM'den Zoe Sandler ve William Morrow'daki ekibe teşekkür ederim. Editörlerim Lyssa Keusch, Lisa McAuliffe ve Jamie Lescht: Bu kitabı gösterişsiz bir yol izleyen yazardan alıp onu *New York Times* çoksatanlar listesinde ikinci sıraya yerleştirdiniz. O gece geç saatte yapılan aramayı unutmayacağım.

Bu çok iddialı gibi görünse de Reese Witherspoon ve Reese's Book Club'a teşekkür borçluyum. *Yanlış Yer Yanlış Zaman* kitabımın bu yaz yaptıkları olağanüstüydü.

Bu roman için yapılan araştırmalarda yardımcı olan herkese teşekkür borçluyum ama en çok da kitabımı ithaf ettiğim Neil Greenough'a. Her gün (ve gece) polisin çalışma usulüne ilişkin sorularım için hazırды ve tanıştığımız için çok mutluyum. WhatsApp'ten "Nasıl silah alabilirim?" diye sormak için suçlu olmadığınızı bilen bir eski polisten daha iyisi olamaz.

Bu yıl beni saran, beni olduğum gibi seven herkese her zamankinden çok teşekkür ederim. Lia Louis, Holly Seddon, Lucy Blackburn, Becky Hartley, Beth O'Leary, Wadeler, Phill Rolls ve Lindy Davies. Özellikle hamilelikte kadınlar nasıl hissettiklerini anlayacakları insanlara ihtiyaç duyarlar, bu süreçte ben çok şanslıydım.

Bu romandaki ters köşede, çoğu şeyde olduğu gibi kısmen de olsa bir gece rastgele bir tavırla şunları söyleyen babamın rolü var: "Gerçi var olmasaydı da güzel olurdu." Bu yüzden bunu başarmak için gereken sekiz taslak, baş ağrısıyla geçen bir yıl ve editörümün acımasız düzelteleri için teşekkür ederim, Tone. Böyle devam et... Tandy'nin Amerikan Restoranı da ona ait: Adını yeni köpeğinden aldı.

Her zamanki gibi son teşekkürlerim, öncelikle sondan bir önceki teşekkürüm benim dışımdakiler için anlaşılması zor olan David'e gidiyor. Şu an benim kocam ve çocuğumuzun babası. Seninle hiç tanışmamış olsaydım hayatımın hayal edemeyeceği kadar kötü olacağı düşüncesiyle ürperiyorum.

En son teşekkürüm ve selamım henüz doğmamış ama hevesle beklediğimiz bebeğimize. Hadi başlayalım. (Eğer geceleri deliksiz uyuyabilirsen çok güzel olur çünkü yazacağım yeni bir kitap var...)